

Roderick Gordon & Brian Williams

Ztracený svět
PODZEMÍ

FRAGMENT

Ztracený svět v PODZEMÍ

Poprvé vydalo v roce 2007 ve Velké Británii
nakladatelství The Chicken House, 2 Palmer Street Frome, Somerset
BA11 1DS.

Translation copyright © Chicken House Publishing Ltd 2007

Text copyright © Roderick Gordon and Brian Williams 2007

Cover illustrations copyright © David Wyatt 2007

Inside illustrations copyright © Brian Williams 2007

The Author/Illustrator has asserted his/her moral rights.

All rights reserved.

ISBN 978-1-905294-42-8

Z anglického originálu originálu *Tunnels* přeložil Zdík Dušek.

Jazyková úprava Štěpán Kovařík

Jazyková korektura Jana Zbirovská

Odpovědný redaktor Jakub Šedivý

Technická redaktorka Alena Suchánková

Vydalo Nakladatelství FRAGMENT, Radiová 1122/1, Praha 10,
jako svou 1521. publikaci.

1. vydání, 2008

Sazbu zhotovilo Nakladatelství FRAGMENT, s.r.o.

Vytiskl Finidr, s.r.o., Český Těšín.

České vydání © Fragment, 2008

Translation © Zdík Dušek, 2008

Beletrie pro děti a mládež / Dobrodružství a detektivky /

Dobrodružství a detektivky pro čtenáře od 12 let / Edice Will
Burrows

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být rozši-
řována bez písemného souhlasu majitelů práv.

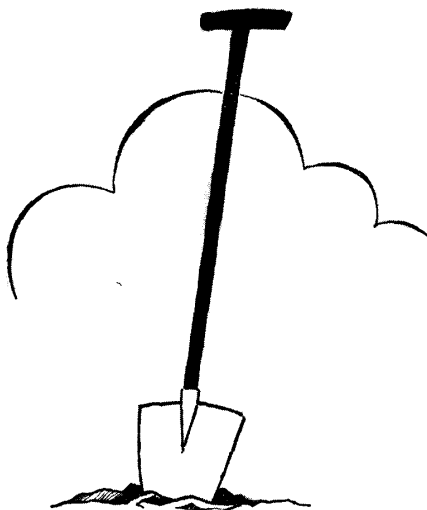
ISBN 978-80-253-0640-6 (1. vydání, 2008)

Na památku
Elizabeth Oke Gordonové
(1837-1919)

„O všem neznámém se pochybuje.“
Anonym

PRVNÍ ČÁST

Pod zem

I. kapitola

Břink! Krumpáč narazil do hliněné stěny, zajiskřil o ukrytý úlomek pazourku a zabořil se hluboko do zeminy. Pak se s dutým úderem zarazil.

„To by mohlo být ono, Wille!“

Doktor Burrows popolezl kus dopředu úzkou chodbou. V omezeném prostoru se potil a ztěžka oddechoval. Začal horečně hrabat v hlíně a od úst mu ve vlhkém prostředí stoupala pára. Každá hrst odkryté hmoty odhalovala ve smíšeném světle jejich dvou svítlen o něco víc ze starého dřevěného poklopu a z jeho dehtem pokrytého žilkovaného a rozpraskaného povrchu.

„Podej mi páčidlo.“

Will sáhl do brašny, našel krátké a silné páčidlo a podal je otci, který nespouštěl zrak z dřevěné plochy před sebou. Doktor Burrows zasunul tupý konec nástroje mezi dvě prkna a se zahekáním přenesl váhu dozadu, aby mohl pořádně zabrat. Pak zacloumal páčidlem ze strany na stranu. Prkna vrzala a sténala o zrezivělé hřebíky, jimiž byla přibíta, až se nakonec ohnula a s hlasitým prasknutím povolila. Will podvědomě ucukl, když se z tmavého otvoru vyvalil proud vlhkého, lepkavého vzduchu.

Rychle odstranili ještě další dvě prkna, aby vytvořili díru na šířku ramen, a na okamžik se mlčky zarazili. Otec se synem se otočili k sobě, vyměnili si pohled a spiklenecky se na sebe usmáli. Jejich tváře, ozářené kužely přílbových světél, byly pokryty hlínou jako nějakým válečným malováním.

Obrátili se zpátky k otvoru a užasle hleděli, jak před nimi vzduchem poletují smítka prachu jako drobné diamanty a tvoří na pozadí černočerné díry neznámá souhvězdí.

Doktor Burrows se opatrně naklonil do otvoru a Will se vmáčkl vedle něj, aby mu nahlédl přes rameno. Přílbové svítlny ozářily temnou propast a oba spatřili klenutou vykachlíkovanou zeď. Světlo pronikalo dál a přejíždělo přes staré plakáty, jejichž rohy se odlepovaly od stěny a pomalu jim mávaly jako úponky chaluh v silném mořském proudu na oceánském dně. Will trochu pozvedl hlavu a prohlížel si stěnu, dokud nezahlédl okraj smaltované cedule. Doktor

Burrows sledoval synův pohled, až se oba kužely světél střetly a ukázaly jasně nápisy.

„Highfield & Crossly North! To je ono, Wille, to je ono! Našli jsme to!“ Vzrušený hlas doktora Burrowse se nesl temným prostorem opuštěné stanice podzemní dráhy. Cítili na tvářích jemný vánek, pohybující se podél nástupišť a kolejí, jako kdyby tímto místem prolétl záchvív paniky, že po tolika letech někdo tak hrubě ruší klid jeho uzavřených a zapomenutých katakomb.

Will prudce kopal do prken u základny dřevěné desky a vyslal do vzduchu spršku třísek a úlomků ztrouchnivělého dřeva. Za chvíli se mu pod nohama uvolnila půda a nahrnula se do jeskyně. Prolezl otvorem a cestou popadl rýč. Otec ho ihned následoval a společně kráčeli po pevném povrchu nástupiště. Pod botami jim křupala hlína, zvuk jejich kroků se ozvěnou odrazil od starých stěn a kužely světél z jejich přilbových baterek protínaly okolní přítmí.

Ze stropu visely chuchvalce pavučin. Doktor Burrows si musel jednu smést z obličeje. Když se ohlédl, jeho zrak spočinul na synovi. Na Willa byl zvláštní pohled - zpod odřené hornické přilby mu vyčuhoval chumel světlých vlasů připomínajících vybělenou slámu a jeho bledě modré oči se nadšeně rozhlížely kolem. O Willových šatech se dalo jen těžko říct něco jiného, než že se zdály mít stejný načervenalý hnědý odstín jako hlína, v níž pracovali. Hnědá hmota ho pokrývala až ke krku, takže vypadal jako socha, které někdo zázračně vdechl život.

Co se týče samotného doktora Burrowse, šlo o šlachovitého muže průměrné výšky - člověk by ho nepopsal ani jako vysokého, ani jako malého, byl prostě něco mezi tím. Měl kulatou tvář s hnědýma očima, jejichž pronikavost ještě zvyšovaly brýle s pozlacenými obroučkami.

„Podívej se nahoru, Wille, podívej se na to!“ zvolal, když v kuželu svítilny zachytil nápis nad otvorem, kterým sem právě pronikli. VÝCHOD stálo na něm velkými černými písmeny. Zapnuli ruční baterky, silnější než přilbové svítilny. Jejich záře prořezávala temnotu a odhalovala plnou délku nástupiště. Ze stropu visely kořeny rostlin, stěny byly rozbrázděny puklinami a rýhami s vápenitými usaze-

ninami v místech, kudy prosakovala voda. Odněkud z dálky k nim doléhal zvuk tekoucí vody.

„Co říkáš tomuhle objevu?“ řekl doktor Burrows se sebeuspokojením. „Jen si pomysli, že sem nikdo nevstročil od roku 1895, kdy do Highfieldu postavili novou linku.“ Vstoupili sem na jednom konci nástupiště a doktor Burrows nyní svítil baterkou do chodby, kterou jezdila vlaková souprava. Blokovala ji hromada sutin a zeminy. „Na druhé straně to bude stejné - určitě zavalili oba tunely,“ poznamenal.

Vydali se přes nástupiště a rozhlíželi se po stěnách. Dokázali rozoznat jednotlivé popraskané obklady krémové barvy s tmavě zeleným lemováním. Přibližně každé tři metry trčely z nástupiště plynové lampy, dosud se skleněnými stínidly a označené číslem.

„Tati, tati, koukni sem!“ vykřikl Will. „Všiml sis těch plakátů? Pořád se dají přečíst. Myslím, že to budou reklamy na pozemky nebo co. A tenhle je dobrý... *Wilkinsonův cirkus... na hlavním náměstí... desátého dne měsíce února 1895*. Je tu obrázek,“ dodal bez dechu, když se k němu otec připojil. Tento plakát nebyl nijak poškozený vodou a byly na něm stále patrné křiklavé barvy: velký červený stan a modrý muž v cylindru, který stál před ním. „A podívej na tohle,“ řekl Will. „*Jste příliš tlustí? Pomohou vám Pilulky elegance od doktora Gordona!*“ Kresba, provedená silnými linkami, znázorňovala podsaditého muže s plnovousem, který držel v ruce drobnou krabičku.

Pokračovali dál a obešli kupu sutin, která se vysypala na nástupiště z klenuté chodby. „Tudy bychom se dostali na druhé nástupiště,“ vysvětlil doktor Burrows svému synovi.

Zastavili se, aby si prohlédli zdobnou litinovou lavičku. „Ta by se hodila do zahrady. Stačilo by ji trochu omýt a dát jí pár nátěrů,“ zahučel si doktor Burrows, zatímco Will namířil baterku na tmavé dřevěné dveře skryté ve stínech.

„Tati, neměl jsi na plánu nějakou kancelář nebo něco podobného?“ zeptal se Will a hleděl na dveře.

„Kancelář?“ zopakoval doktor Burrows a začal si prohledávat kapsy, dokud nenašel příslušný papír. „Hned se mrknu.“

Will nečekal na odpověď a zatlačil do dveří. Ty však držely pevně zavřené. Doktor Burrows rychle ztratil zájem o svůj pláněk a

vydal se synovi na pomoc. Společně se opřeli do dveří rameny a pokoušeli se je otevřít. Byly silně zkřivené a zaseklé, ale napotřetí náhle povolily a oni vpadli do místnosti s hlavami a rameny pokrytými prachem a zaslhlým bahnem. S kašláním si promnuli oči a vydali se skrze závoje pavučin.

„Páni!“ vykřikl Will přidušeně. Uprostřed nevelké kanceláře rozeznali stůl a židli, pohřbené pod nánosem prachu. Will opatrně přešel za židli a rukou v rukavici smetl vrstvu pavučin na stěně, aby odhalil velkou, vybledlou mapu železničního systému.

„To mohla být kancelář přednosty stanice,“ řekl doktor Burrows a odhrnul paží prach ze stolu. Pod ním se objevil savý papír, na kterém spočíval špinavý šálek na čaj s podšálkem. Vedle nich stál malý předmět, vybledlý lety, jehož zelený lak opadal v drobných šupinkách na povrch stolu. „To je úžasné! Železniční telegraf - nádherná práce, zřejmě z mosazi.“

Dvě ze stěn lemovaly police s rozkládajícími se lepenkovými krabicemi. Will si náhodně vybral jednu z nich a přenesl ji ke stolu - rychle, protože hrozilo, že se mu rozpadne pod rukama. Nadzvedl zprohýbané víko a obdivně hleděl na štosy starých jízdenek. Jeden zvedl, ale ztrouchnivělá gumička povolila a po stole se rozsypaly jízdenky jako konfety.

„Určitě budou čisté, neoznačené,“ poznamenal doktor Burrows.

„Máš pravdu,“ potvrdil Will, který studoval zblízka jednu z nich. Otcovy znalosti ho nikdy nepřestávaly překvapovat. Doktor Burrows ho ale neposlouchal. Klekl si k těžkému předmětu na dolní polici, zabalenému do zteřelé látky, která se pod dotykem rozpadala. „A tady,“ oznámil doktor Burrows, když se Will obrátil k němu, aby se podíval na přístroj, který se podobal starému psacímu stroji s dlouhou pákou na boku, „je exemplář jedné z prvních tiskáren jízdenek. Je trochu zrezivělá, ale snad ji dokážeme dostat z nejhoršího.“ „Pro muzeum?“

„Ne, do *mé* sbírky,“ odvětil doktor Burrows. Zaváhal a na obličeji se mu rozhostil vážný výraz. „Podívej, Wille, o tomhle nikomu neřekneme ani slovo. Jasně?“

„Cože?“ Will se otočil a na čele se mu objevila rýha. Nikdo z nich se nešířil o tom, že se ve volném čase zabývají namáhavými

podzemními výzkumy - ostatně, patrně by to ani nikoho moc nezajímalo. Svou společnou vášeň pro odhalování pohřbených, dosud neobjevených věcí nesdílili s nikým jiným. Tato vášeň je spojovala, utvrzovala pouto mezi otcem a synem.

Stáli v kanceláři a přilbovými reflektory si navzájem svítili do obličejů. Vzhledem k tomu, že Will neodpověděl, doktor Burrows se na něj upřeně zahleděl a pokračoval.

„Nemusím ti připomínat, co se stalo vloni s tou římskou vilou, že ne? Objevil se tu ten veledůležitý profesůrek, zabral nám nález a shrábl všechnu slávu. To místo jsem objevil *já* a co jsem z toho měl? Krátkou děkovnou poznámku v tom jeho ubohém pokusu o článek.“

„Jo, vzpomínám si,“ řekl Will, který si dobře vybavoval otcovo zklamání a jeho tehdejší zlostné výbuchy.

„Chceš, aby se to stalo znovu?“

„Ne, jistěže ne.“

„Teď už se nenechám odsunout do poznámky pod čarou. To ať o tom radši neví *nikdo*. Tentokrát mi to tu nevyfouknou. Jasně?“

Will souhlasně přikývl, takže kužel světla z jeho reflektoru poskočil po stěně nahoru a dolů.

Doktor Burrows se podíval na hodinky. „Asi bychom se už měli vrátit.“

„Dobře,“ odpověděl Will zdráhavě.

Otcovi jeho tón neušel. „Vždyt' není třeba spěchat. Zbytek můžeme prozkoumat zítra večer.“

Tak dobře,“ řekl Will váhavě a vydal se ke dveřím.

Doktor Burrows poklepal láskyplně syna po přilbě a následoval ho ven z kanceláře. „Musím říct, že jsme odvedli prvotřídní práci, Wille. Všechny ty měsíce kopání se vyplatily, co?“

Vrátili se k otvoru, naposledy se rozhlédli po nástupišti a vlezli zpátky do chodby. Zhruba po šesti metrech se rozšířila natolik, že mohli kráčet bok po boku. Doktor Burrows se za chůze mírně hrbil, protože strop byl vysoký jen tak, aby se tu mohl postavit.

„Musíme zdvojnásobit vzpěry,“ oznámil doktor Burrows a pohlédl k prknům, která měli nad hlavami. „Místo toho, abychom tu měli jednu na každý metr, jak jsme o tom mluvili, jsou mezi nimi skoro dvoumetrové rozestupy.“

„Jasně. To není problém, tati,“ ujistil ho Will poněkud nepřesvědčivě.

„A musíme taky vynést ven tenhle nepořádek,“ pokračoval doktor Burrows a kopl botou do hromady hlíny na podlaze chodby. „Nechceme se tu přece tísnit, že?“

„Ne,“ odpověděl Will neurčitě. Ve skutečnosti s tím neměl v úmyslu nic dělat. Vzrušení z objevů často způsobovalo, že opovrhoval všemi těmi bezpečnostními opatřeními, na kterých trval jeho otec. Líbilo se mu kopat a to poslední, co ho bavilo, bylo mrhat časem na „udržovací práce“, jak to nazýval doktor Burrows. Jeho otec ostatně s kopáním příliš nepomáhal a objevoval se vždycky teprve tehdy, když došlo na jeho „předtuchu“.

Doktor Burrows si roztržitě pohvizdoval a zarazil se, aby si prohlédl štos úhledně poskládaných kbelíků a hromadu prken. Pokračovali v cestě stoupající chodbou a doktor Burrows se čas od času zastavoval, aby vyzkoušel pevnost dřevěných vzpěr po obou stranách. Vždycky do nich udeřil dlaní a s každým úderem přecházelo jeho hvízdání v nemožné zapištění.

Chodba se konečně rozšířila do větší místnosti s provizorním stolem a dvěma žalostně vypadajícími křesly. Hodili část náradí na stůl a vystoupali posledním úsekem chodby k východu.

Přesně v okamžiku, kdy hodiny na radnici odbíjely sedmou hodinu, se v rohu parkoviště na náměstí Temperance o několik centimetrů nadzvedl zrezivělý železný kryt. Před nedávnem přišel podzim a slunce právě zapadalo za obzor, když se otec se synem přesvědčili, že je okolo čistý vzduch, odsunuli kryt stranou, a odhalili tak velkou, prkny vyztuženou jámu. Vystrčili hlavy a znovu si ověřili, že jsou na parkovišti sami. Pak vylezli ven. Jakmile zakryli otvor, Will jej zaházel hlínou, aby ho zamaskoval.

Vítr rozechvíval plakátovací tabule kolem parkoviště a po zemi vířily roztrhané stránky novin jako uschlé listy stromů. Zapadající slunce osvětlovalo siluety okolních budov skladišť, odráželo se od fasády nedalekého činžáku a oba Burrowsové se pomalu loudali z parkoviště. Vypadali přesně jako zlatokopové, kteří se vracejí do města ze svého záboru na úpatí kopců.

2. kapitola

Na opačném konci Highfieldu stál Terry Watkins, pro své kolegy z práce „Terry Sklápěčka“, v kalhotách od pyžama před zrcadlem v koupelně a čistil si zuby. Byl unavený a těšil se, jak se v noci vyspí, ale hlavou se mu pořád honily vzpomínky na to, co odpoledne viděl.

Měl za sebou pekelně dlouhý a namáhavý den. Strhával se zbytkem demoličního týmu staré budovy, aby vzniklo místo pro nové kanceláře jakéhosi vládního úřadu. Nejvíc ze všeho chtěl jít domů, ale slíbil předákovi, že odstraní pár vrstev cihel ve sklepení, aby odhadl, jak hluboko zasahují základy. Jeho společnost si nemohla dovolit překročit časový rozvrh uvedený ve smlouvě, což u těchhle starých domů vždycky hrozilo.

Sklep zalévala záře přenosného reflektoru a on se ohnal perlíkem proti ručně vyrobeným cihlám, které pod jeho úderem popraskaly a odhalily svá jasně červená nitra jako vykuchaná zvířata. Znovu se rozmáchl a na podlahu pokrytou sazemi dopadly další úlomky zdiva. Tiše zaklel, protože celý ten zatracený barák byl postavený až příliš pečlivě a bytelně.

Po několika dalších ranách počkal, až se usadí oblak cihlového prachu. Ke svému překvapení zjistil, že zeď, na kterou útočil perlíkem, je silná jen na šířku jedné cihly. Místo druhé a třetí řady cihel viděl staré pláty surového železa. Několikrát do nich praštil a pokaždé se ozvalo hromové zadunění. Tohle železo se nevzdá tak snadno. Když se supěním rozbil na padrt' cihly kolem kovového povrchu, s úžasem objevil, že kov je na jedné straně vybaven panty a na druhé dokonce jakýmsi držadlem na způsob kliky.

Byly to *dveře*.

Udělal si přestávku a zhluboka oddechoval. Pokoušel se přijít na to, proč by někdo chtěl mít vchod k základům budovy. Pak udělal největší chybu svého života.

Vzal do ruky šroubovák a odmontoval od dveří onu kliku - kruh z tepaného železa, který povolil překvapivě lehce. Dveře se s pomocí Terryho boty otevřely a zarazily se o stěnu na druhé straně. Hluk dozníval zdánlivě nekonečně dlouho. Terry zvedl svítilnu a posvítil

si do černočerné tmy. Viděl, že místnost před ním měří nejméně šest metrů a má kruhový půdorys.

Prošel dveřmi a vstoupil na kamennou podlahu zazděné komnaty. Pak ale kamenná podlahu zmizela a jeho druhý krok mířil do prázdna. *Je tu nějaká díra!* Balancoval na jejím okraji a horečně máchal rukama, až se mu podařilo získat ztracenou rovnováhu a ustoupit o krok zpátky. Zachytil se dvevního sloupku a křečovitě se ho držel. Zhluboka nabíral vzduch do plic, aby se trochu uklidnil, a proklínal se přitom za svou zbrkllost.

„No tak, dej se dohromady,“ pronesl nahlas, aby si dodal odvahy. Otočil se a pomalu postoupil kupředu. Svítlna odhalila, že vskutku stojí na římse, pod níž zeje zlověstná a černá prázdnota. Naklonil se přes okraj a pokusil se rozeznat, co je dole - zdálo se, že hledí do bezedné hlubiny. Vstoupil do obří cihlové studny. Když obrátil oči vzhůru, neviděl ani její vršek - cihlové zdi se dramaticky klenuly ve stínech za hranicí světla, které vydávala jeho malá kapesní svítlna. Měl pocit, že seshora fouká silný průvan a studí ho na zpoteném zátylku.

Přejel světlem po okolí a všiml si schodů, přibližně půl metru širokých, které vedly podél stěny dolů. Začínaly těsně pod kamennou římsou. Dupl na první z nich, aby vyzkoušel jejich pevnost, a protože mu připadaly dostatečně spolehlivé, vydal se po nich. Sestupoval opatrně, aby neuklouzl po slabé vrstvě prachu, slámy a větviček, která je pokrývala. Kráčel ve spirále po obvodu studny stále hlouběji, až se osvětlené dveře, jimiž vstoupil, zdály být pouhou drobnou tečkou vysoko nahoře.

Nakonec schody skončily a on se ocitl na dlážděné podlaze. Zakroužil baterkou kolem sebe a viděl spoustu matně bronzových trubek, které se křížily podél stěn jako opilé píšťaly varhan. Sledoval jednu z nich paprskem světla na její klikaté cestě vzhůru a zjistil, že se trychtýřovitě otvírá, jako by šlo o nějaký ventilační průduch. Jeho pozornost teď ale hlavně upoutaly dveře s malým skleněným okénkem, za nímž bylo nějaké světlo. Slyšel tichý hukot jakýchsi strojů, cítil shora neustálý průvan, a tak ho napadlo, že se nechtěně dostal k podzemní dráze.

Pomalou přistoupil ke kulatému okénku s tlustým, stářím zašlým a prachem zaneseným sklem a nahlédl dovnitř. Nedokázal uvěřit vlastním očím. Přes zvlněný povrch skla spatřil výjev jako z nějakého poškrábaného černobílého filmu. Vypadalo to jako ulice a řada domů. A ve světle podivných zářících koulí z pomalu se pohybujícího ohně se všude hemžili lidé. Hrůzu nahánějící lidé. Chudokrevné přízraky oblečené do staromódních šatů.

Terry nebyl nijak zvlášť nábožensky založený - do kostela chodil jen na svatby a pohřby, ale teď na okamžik zauvažoval, jestli nenarazil na nějaké oddělení pekla, nebo aspoň na jakousi variaci na téma očištec. Uskočil od okénka, pokřičoval se a oddrmolil několik zoufale nepřesných zdrávasů. Pak ve slepé panice vyběhl po schodišti zpátky nahoru a zabarikádoval dveře, aby žádný z těch démonů nemohl uniknout ven.

Chvátal přes opuštěné zbořeniště a zamkl za sebou visací zámek na hlavní bráně. Celý zmatený odjížděl domů a přitom přemítal, co ráno řekne předákovi. Přestože to všechno viděl na vlastní oči, nemohl si pomoci - musel si tu scénu v duchu přehrávat znovu a znovu. Když dorazil domů, už nevěděl, čemu má věřit.

Musel se s tím svěřit rodině - potřeboval si o tom zkrátka s někým popovídat. Jeho žena Aggy a dva dospívající synové došli k závěru, že pil, a nevěnovali mu u večeře pozornost. Kluci se mu posmívali. Předstírali, že zvedají láhev k ústům a pořádně si z ní nahybají, takže nakonec ztichl. Nedokázal ovšem mlčet dlouho a Aggy na něj po chvíli vyjela, ať už drží zobák a přestane blábolit o pekelných bělovlasých stvůrách a zářících ohnivých koulích, protože se chce dívat na svůj televizní seriál.

A tak nyní stál v koupelně, drhl si zuby kartáčkem a přemýšlel, jestli opravdu existuje peklo, když tu zaslechl výkřik - manželčin. Takový jek si obvykle schovávala pro myši nebo nezvedené pavouky ve vaně. Teď ale výkřik náhle ustal v polovině dřív, než mohl přejít v obvyklé hlasité kvílení.

Rozeznělo se v něm instinktivní poplašné zařízení a nervy se mu rozklepaly, jako kdyby je někdo zkratoval. Ohlédl se, ale vzápětí zhasla světla a celý svět se převrátil. Ztratil půdu pod nohama a v dalším okamžiku visel za kotníky hlavou dolů. Něco silnějšího než

on mu přitisklo paže k tělu a Terry zjistil, že nemůže klást žádný odpor. Poté bylo celé jeho tělo omotáno nějakým silným materiálem, dokud nepřipomínalo stočený koberec, něco nebo někdo ho převrátilo do vodorovné polohy a odnášelo ho pryč.

Nemohl křičet, protože měl ucpaná ústa a samotné dýchání ho stálo maximální úsilí. V jednu chvíli měl dojem, že zaslechl hlas jednoho ze svých synů, ale šlo o tak krátký a přidušený zvuk, že si nemohl být jistý. Báł se o svou rodinu i o sebe. Ještě nikdy v životě nebyl tak vydešený - ani tak dokonale bezmocný.

3. kapitola

Highfieldské muzeum bylo v zásadě o něco lepším kumbálem na harampádí - skladištěm nadbytečných věcí, které unikly tomu, že budou vyhozeny na městskou skládku. Samotná budova dříve sloužila jako radnice a přestavba na muzeum spočívala pouze v tom, že do ní náhodně rozmístili prosklené vitríny, jež byly stejně staré jako předměty v nich vystavené.

Doktor Burrows seděl v ponurém zubařském křesle z přelomu století, aby si snědl sendviče - jako obvykle používal nízkou vitrínu se zubními kartáčky z počátku dvacátého století jako provizorní stůl. Otevřel výtisk *The Times* a zakousl se do povadlého sendviče se salámem a majonézou. Patrně vůbec nevnímal prachem pokryté kartáčky pod sebou, které místní lidé věnovali muzeu, aby je nemuseli vyhazovat.

Ve skříních kolem hlavní síně, kde doktor Burrows právě seděl, se nacházela řada podobných výstavek předmětů, které byly zachráněny před popelnicí. Kout „Babiččiny kuchyně“ hostil rozsáhlou kolekci křiklavě nevkusných metel na šlehání vajec, nožů na vykrajování jádřinců z jablek a sítěk na čaj. Vedle dávno nefunkční elektrické pračky z padesátých let, která pohlcovala vločky rzi stejně dychtivě jako kdysi různá mýdla, hrdě stály dva zrezivělé viktoriánské mandly.

Oddělení „Nástěnné hodiny“ by případné návštěvníky rovněž fascinovalo svou průměrností. Pravda, jeden vystavený kousek přitahoval pohledy všech - viktoriánské hodiny, na jejichž skleněné desce byl namalován farmář s koněm, který táhne pluh. Sklo se však bohu-

žel rozbilo a chyběl důležitý úlomek v místě, kde měla být koňská hlava. Kolem nich visela pečlivě naaranžovaná sbírka natahovacích i elektrických hodin ze čtyřicátých a padesátých let, vyvedených v jednotvárných, umělohmotných pastelových odstínech - ani jedny nefungovaly, protože doktor Burrows se zatím nějak nedostal k tomu, aby je opravil.

Highfield, jedno z menších londýnských samosprávných měst, se pyšnilo bohatou minulostí. Vzniklo jako malá osada už za římských časů a v nedávné minulosti se prudce rozšířilo vlivem průmyslové revoluce. Do tohoto malého muzea se ze zmíněné bohaté historie mnoho nedostalo a město se stalo tím, čím bylo nyní - pustinou obývacích ložnic, patrových domků a těžko popsatelných obchodů, které si nemohly dovolit lepší lokalitu.

Doktor Burrows, správce muzea, představoval zároveň jediného zdejšího zaměstnance s výjimkou sobot, kdy tuto pevnost střežila střídající se skupina důchodců. Po boku měl vždycky hnědý kožený kufřík, který obsahoval řadu časopisů a rozečtených učebnic či historických románů. Doktor Burrows totiž trávil dny právě čtením, přerušovaným občasným šlofikem a velmi příležitostným tajným vykouřením dýmky ve „Skladu“, velké místnosti přeplněné krabicemi s pohledy a vyřazenými rodinnými fotografiemi, jež nebudou kvůli nedostatku místa nikdy vystaveny.

Schovaný mezi zaprášenými exponáty a starými mahagonovými vitrínami si doktor Burrows vždycky pohodlně položil nohy na jednu z nižších skříněk, celý den si náruživě četl a v pozadí hrálo rádio z „trandáku“, který muzeu přenechal nějaký dobromyslný místní občan. Kromě příležitostné návštěvy školní třídy, která zoufale potřebovala zabít čas výletu po okolí za deštivého dne, chodilo do muzea jen velice málo návštěvníků a ti, kteří sem zavítali, se už velmi pravděpodobně nikdy nehodlali vracet.

Doktor Burrows dělal jako tolik jiných lidí práci, která původně měla představovat pouze dočasné, nouzové řešení. Ne že by neměl působivé akademické předpoklady: vystudoval historii a získal doktorát z archeologie. Ale vzhledem k tomu, že měl doma malé dítě a na londýnských univerzitách nabízeli jen málo volných míst, všiml si náhodou v místních novinách nabídky práce v muzeu a poslal jim

svůj životopis - říkal si. že by měl raději sehnat aspoň něco, a to rychle.

Nabídli mu pozici správce a on ji přijal s předsevzetím, že si v blízké budoucnosti najde nějaké uspokojivější zaměstnání. A podobně jako v případě mnoha dalších lidí jistota pravidelné výplaty způsobila, že dvanáct let uteklo jako voda a s nimi vzala za své i snaha najít si něco lepšího.

A tak tu seděl s doktorátem z období antického Řecka, v tmavém tvídovém saku doplněném o obvyklé záplaty na loktech, sledoval, jak se kolem usazuje prach na poněkud nudnou a obyčejnou výstavu, a byl si bolestně vědom toho, že se prach usazuje i na něj.

Dojedl sendvič, zmuchlal do kuličky papír od svačiny a rozpustile jej hodil směrem k oranžovému plastovému koši na odpadky ze šedesátých let, vystavenému v oddělení „Kuchyně“. Netrefil se - papír se odrazil od okraje koše a skončil na parketové podlaze. Doktor Burrows si zklamaně povzdychl a začal se hrabat v kufříku, dokud nevytáhl čokoládovou tyčinku. Chtěl si ji ušetřit na odpoledne, aby dal dnu nějaký řád, ale dnes se cítil obzvláště beznadějně, a tak ochotně podlehl své slabosti pro sladké, strhl z tyčinky papírový obal a spokojeně se do ní zakousl.

V tu chvíli se ozval zvonek nad vstupními dveřmi a dovnitř vešel Oscar Embers a klapal přitom svými dvěma holemi. Tento osmdesátiletý bývalý herec si muzeum oblíbil a zapsal se na občasně sobotní odpolední hlídky poté, co věnoval do archivů některé ze svých uměleckých fotografií s osobním autogramem.

Když doktor Burrows spatřil blížícího se starce, pokusil se rychle spolknout plnou pusou čokoládu, ale zjistil, že trochu přecenil své síly. Horečně kousal a uvědomil si, že se důchodce - i ve svém věku stále docela bystrý - blíží příliš rychle. Napadlo ho, jestli by se neměl pokusit o útěk do své kanceláře, ale věděl, že je už příliš pozdě. Zůstal nehybně sedět s vyduklými tvářemi, za které by se nemusel stydět žádný křeček, a pokusil se o úsměv.

„Dobrý den, Rogere,“ pozdravil Oscar vesele a začal neobratně zápolit s kapsou kabátu. „Kam jsem to jenom dal?“

Doktor Burrows ze sebe vyrazil jen „hmm“ a několikrát energicky kývl. Když se Oscar pustil do boje s náprsní kapsou, podařilo

se doktoru Burrowsovi spolknout kus čokolády. Pak ale stařec vzhlédl a přitom stále zápolil s kabátem, jako kdyby mu kladl odpor. Na okamžik přestal lovit po kapsách a krátkozrace zamžoural po okolních vitrínách a stěnách. „Nevidím tu žádné krajky, které jsem vám tuhle přinesl. Vystavíte je? Já vím, že byly na pár místech trochu rozedrané, ale pořád jsou dobré.“ Když doktor Burrows neodpovídal, dodal Oscar: „Takže nejsou vystavené?“

Doktor Burrows trhl hlavou směrem ke skladišti. Oscar ještě nezažil, že by správce byl takovou dlouhou dobu tak tichý, a věnoval mu tázavý pohled. Pak se mu ale zablesklo v očích, když konečně nahmatal svůj úlovek. Pomalu ho vytáhl z kapsy a podržel jej v sevřené dlani před doktorem Burrowsem.

„Tohle mi dala stará paní Tantrumiová - však víte, ta Italka, která žije kousek od konce High Street. Našla to ve sklepě, když jí opravovali plynovou přípojku. Leželo to zamáčknuté v hlíně. Jeden z opravářů to zřejmě odkryl při práci. Myslím, že bychom to měli zařadit do sbírky.“

Doktor Burrows s nafouknutými tvářemi očekával další nepříliš starožitný měřič času na uvaření vejce nebo zprohýbanou plechovku plnou vypsanych propisovaček, a tudíž ho zastihlo zcela nepřipraveného, když Oscar s rozmáchlým gestem kouzelníka pozvedl drobnou, jemně zářící kouli o něco větší než golfový míček, uzavřenou v kovové kleci matně zlaté barvy.

„Jde o krásnou ukázkou... svítící... věci, sloužící...“, Oscarův hlas se pomalu vytratil. „No, vlastně vůbec netuším, co si o tom mám myslet!“

Doktor Burrows od něj vzal onen předmět. Natolik ho zaujal, že úplně zapomněl na Oscara a pustil se do žvýkání čokolády v ústech.

„Máte problémy se zuby, chlapče?“ zeptal se Oscar, který ho soustředěně pozoroval. „Já jsem s nimi dřív taky takhle mlel, když mě bolely. Bylo to hrozné - vím přesně, jak se cítíte. Můžu jenom říct, že jsem moc rád, že jsem se jednoho dne rozhodl a nechal si je všechny naráz vytrhat. Není to tak nepohodlné, víte, jakmile si zvyknete na jednu z těch věcíček.“ Začal si sahát do pusy.

„Ale kdepak, zuby mám v pořádku,“ vypravil ze sebe doktor Burrows co nejrychleji. Rozhodně se nechtěl seznamovat se starco-

vou zubní protézou. Polkl poslední zbytky čokolády. „Jenom mi dneska trochu vyschlo v krku,“ vysvětlil a přejel si rukou po hrdle. „Potřebuji se napít.“

„Á, tak na to si radši dávejte pozor. Mohl by to být příznak začínající cukrovky. Když jsem byl kluk, Rogere,“ Oscarovy oči se matně zaleskly, když se ponořil do vzpomínek, „někteří doktoři zjišťovali, jestli nemáte cukrovku, tím, že ochutnávali vaši...,“ ztišil hlas do šepotu a sklopil oči k zemi, „*odpadní vodu*, jestli chápete, jak to myslím. Chtěli vědět, jestli v ní nemáte moc cukru.“

„Ano, ano, já vím,“ odpověděl doktor Burrows automaticky, příliš zaujat jemně zářící koulí, než aby věnoval pozornost Oscarovým lékařským zajímavostem. „Tohle je velice zvláštní. Podle té kovové klece bych si předběžně tipl, že by ta věc mohla pocházet z devatenáctého století... To sklo je také staré, rozhodně vyfouknuté ručně..., ale nemám tušení, co je uvnitř. Možná je to nějaká světélkující chemická látka - dal jste ji dnes dopoledne na světlo, pane Embersi?“

„Ne, mám to pořád v kapse, už od včerejška, kdy jsem se stavil u paní Tantrumiové. Hned po snídani. Byl jsem se projít - pomáhá to rozpohybovat moje stará střev...“

„Napadlo mě, jestli to nemůže být radioaktivní,“ přerušil ho doktor Burrows prudce. „Četl jsem, že některé viktoriánské sbírky hornin a nerostů v jiných muzeích byly testovány na radioaktivitu. Ve Skotsku tak přišli na některé docela hodně zářící vzorky - na uranové krystaly, které pak museli uzavřít do oloveného pouzdra. Byly příliš nebezpečné na to, aby je vystavovali.“

„Ach, doufám, že tohle nebezpečné není,“ řekl Oscar a chvatně o krok ustoupil. „Měl jsem to v kapse hned vedle své nové kyčle - jen si představte, co by se stalo, kdyby mi to rozpustilo...“

„Ne, nemyslím, že by to bylo tak silné. Pravděpodobně nedošlo k žádnému poškození, dvacet čtyři hodin je dost krátká doba.“ Doktor Burrows nahlédl do koule. „To je zvláštní - vidíte, jak se uvnitř pohybuje nějaká tekutina..., vypadá to, že tam víří... jako bouře...“ Zmkl a zavrtěl nevěřícně hlavou. „Ne, asi se to tak chová díky teplu z mojí ruky..., chápete..., určitě to reaguje na teplo.“

„No, jsem moc rád, že to považujete za tak zajímavé. Povím paní Tantrumiové, že si to chcete nechat,“ řekl Oscar a ustoupil o další krok.

„Rozhodně,“ odvětil doktor Burrows. „Než ten předmět vystavím, musím ho ještě trochu prozkoumat, jen abych se ujistil, že to je bezpečné. Ale mezitím bych měl napsat paní Tantrumiové vzkaz a jménem muzea jí poděkovat.“ Prohmatal si kapsy saka, jestli v nich nenajde pero, ale neuspěl. „Počkejte vteřinku, pane Embersi, jen si donesu něco na psaní.“

Vyšel z hlavní síně do chodby, kde se mu podařilo klopýtnout o jakýsi starý trám. Vloni jej vykopali v močálech nadmíru horliví občané, kteří zaslepeně trvali na tom, že jde o prehistorickou kánoi. Doktor Burrows otevřel dveře s nápisem „Správce“ na mléčném skle. Kancelář byla tmavá, protože jediné okno zakrývala vysoká kupa beden. Zatímco tápavě hledal vypínač stolní lampičky, náhodou trochu rozevřel ruku, v níž držel onu zářící kouli. To, co spatřil, ho na-prosto ohromilo.

Světlo, které se z předmětu linulo, prudce zesílilo - jemná záře se změnila v pronikavou, světle zelenou fluorescenci. Když se na ni díval, přísahal by, že ještě zesiluje a tekutina uvnitř se pohybuje ještě vyšší rychlostí.

„Pozoruhodné! Jaká látka svítí o to víc, čím je kolem *větší tma*?“ zamumlal si sám pro sebe. „Ne, určitě se pletu, to není možné! Asi je tu ta záře jenom lépe vidět.“

Ale koule svítila jasněji - nepotřeboval ani rozsvěcet, protože vydávala nádhernou zelenou záři, téměř tak jasnou jako denní světlo. Když vyšel z kanceláře a vrátil se s perem a knihou darů do hlavní síně, držel kouli před sebou. Jakmile se ocitl zpátky na světle, koule pohasla.

Oscar se zrovna chystal něco říct, ale doktor Burrows proběhl kolem něj a vyletěl dveřmi na ulici. Když se za ním s bouchnutím zavřely dveře, slyšel, jak Oscar křičí: „Járku! Copak, copak?“ ale natolik se soustředil na kouli, že na starce vůbec nedbal. Zvedl ji před sebou na jasném denním světle a viděl, že záře zmizela docela a tekutina ve skleněné kouli tmavla do matně šedého odstínu. Čím déle

zůstával venku a vystavoval kouli přirozenému světlu, tím tmavší byla, až dosáhla téměř černé barvy a připomínala ropu.

Doktor Burrows se vrátil dovnitř a pozoroval, jak se tekutina probouzí k životu, začíná vířit v podobě miniaturní bouře a znovu vydává ono záhadné světlo. Oscar na něj čekal a ve tváři se mu zračily starosti.

„Okouzlující... okouzlující,“ pronesl doktor Burrows.

„Myslel jsem si, že vás přepadly plyny, starý brachu. Nebo že potřebujete trochu vzduchu, když jste odtud tak vyběhl. Cítil jste se na omdlení, vidíte?“

„Ne, je mi skvěle, opravdu, pane Embersi. Jen jsem si chtěl něco vyzkoušet. Byl byste tak hodný a nadiktoval mi adresu paní Tantrumiové?“

„Jsem moc rád, že jsem vás s tím potěšil,“ řekl Oscar. „Když už jsme u toho, dám vám adresu i na svého zubaře, aby se vám co nejdřív mohl podívat na ten váš chrup.“

4. kapitola

Will se opíral o řídítko kola u vjezdu na pruh úhoru obrostlého stromy a křovinami. Znovu se podíval na hodinky a rozhodl se, že dá Chesterovi ještě pět minut, ale ne víc. Mrhal tady drahocenným časem.

Pozemek před ním představoval jeden z těch zapomenutých kousků půdy, jaké naleznete na okraji každého města. Nestály na něm žádné domy, nespíš kvůli blízkosti městské skládky a horám odpadků, které se tu zvedaly a padaly se skličující pravidelností. Místní obyvatelé pozemku říkali „Čtyřicet děr“, nebo jen zkráceně „Díry“, protože byl posetý mnoha jámami a krátery - některé z nich dosahovaly hloubky tří metrů. Jednalo se o dějiště častých bitek mezi dvěma nepřátelskými partami dospívajících kluků, Kaťáky a Klofáky, jejichž členové pocházeli z drsnějších sídlišť Highfieldu.

Bylo to také oblíbené místo pro projížďky na terénních kolech a čím dál tím víc i na kradených mopedech, které tu pak starší děti zapalovaly a jejichž ohořelé, uhlově černé kostry ležely na vzdálenějším konci Děř, kde jim kola a rezavějící motory pomalu obrůstaly plevellem. Méně často se jednalo i o dějiště takových zábav, jako byl

lov žab či ptáků - tato zvířata pak byla pozvolna umučena k smrti a jejich ubohé kostřičky skončily napíchnuté na klacících jako oběti sadistických choutek mládí.

Když Chester zatočil kolem rohu k Dírám, do oka mu padl jasný kovový odlesk naleštěné plochy lopaty, kterou měl Will pověšenou na zádech jako nějakou samurajskou zbraň.

Usmál se a přidal do kroku. Přitiskl si k hrudi svůj poněkud obyčejný a zašlý zahradní rýč a nadšeně zamával vzdálené osamělé postavě s překvapivě bledou pletí, baseballovou čepicí a slunečními brýlemi. Will vlastně celkově vypadal dost divně - na sobě měl svoji „kopací soupravu“, která se skládala z příliš velké pletené vesty s koženými podložkami na loktech a ze špinavých manšestráků, jejichž původní barva se nedala určit, protože je pokrývala vrstva zaschlé hlíny. Jedinými věcmi, které Will udržoval v čistotě, byla jeho milovaná lopata a kování na špičkách pracovních bot.

„Co s tebou bylo?“ zeptal se Will, když k němu Chester konečně došel. Nechápal, jak se jeho kamarád mohl zdržet; jak by něco - cokoliv - mohlo být důležitější než tohle.

Šlo o milník ve Willově životě. Poprvé dovolil někomu ze školy -nebo vlastně komukoliv jinému - aby spatřil jeden z jeho projektů. Ani teď si nebyl jistý, jestli se rozhodl správně - pořád Chestera neznal dost dobře.

„Promiň, píchnul jsem kolo,“ oddechoval Chester omluvně. „Musel jsem ho odvést zpátky domů a celou cestu sem běžet - to není v tomhle počasí žádná legrace.“

Will znepokojeně pohlédl k slunci a zamařil se. Slunce nepatřilo mezi jeho přátele: nedostatek kožního pigmentu způsoboval, že se mohl spálit i při zatažené obloze. Jeho albinismus ho vybavil téměř čistě bílými vlasy, které mu vyčuhovaly zpod okrajů klobouku, a bledě modrýma očima, jež se nyní netrpělivě stáčely k Dírám.

„Dobře, takže se do toho hned pusíme. Už jsme ztratili moc času,“ řekl Will stručně. Šlápl do pedálů a sotva se ohlédl po Chesterovi, který se za ním rozběhl. „Rychle, teď tudy,“ pobízel ho, když mu Chester nemohl stačit.

„Hele, já myslel, že už jsme na místě!“ vykřikl za ním Chester a snažil se popadnout dech.

Chester Rawls - téměř tak široký jako vysoký a silný jako tur, známý ve škole pod přezdívkami Almara nebo Hranol - byl stejně starý jako Will, ale zjevně ho lépe živil, nebo po někom zdědil postavu vzpěrače. Jeden z méně urážlivých nápisů na školních záchodcích oznamoval, že jeho otcem je peřínák a matkou psací stůl s prohnutým předkem.

Jakkoliv se zdálo nepravděpodobné, že by se Will s Chesterem skamarádili, nakonec je spojilo to, co je ve škole vydělovalo od ostatních: jejich pleť. Chester trpěl vážnou a svědivou vyrážkou, při které se mu loupaly rozsáhlé pruhy kůže. Lékaři mu dost zbytečně řekli, že jde buď o blíž neurčitelnou alergii, nebo o důsledek nervového vypětí. V každém případě musel snášet posměšky spolužáků, z nichž mezi nejhorší patřily „šupinatá příšera“ a „hadí prdka“, dokud se nevzbouřil a nedal se do boje, přičemž díky své tělesné převaze brzy podobné šprýmaře srovnal do latě.

Willa odlišovala od normy jeho mléčná bledost a i on si vysloužil nejednu přezdítku, jako například „Staré Bělídlo“ nebo „Sněhulák“. Will měl však prudší povahu než Chester, a tak jednoho zimního večera při návratu z výkopu ztratil nervy, když ho zničehonic přepadla skupinka trapičů. K jejich smůle Will neváhal použít lopatu jako zbraň a následovala krvavá, nerovná bitka, při níž došlo ke ztrátě několika zubů a ke zlomenině nosu.

Poté nechali spolužáci Willa a Chestera nějakou dobu na pokoji a chovali se k nim se stejnou zdráhavou úctou, jakou prokazujeme vzteklým psům. Oba chlapci ale svému okolí i nadále nedůvěřovali a měli za to, že pokud někdy poleví v ostražitosti, začne jejich trápení nanovo. S výjimkou Chesterovy účasti v několika školních týmech kvůli jeho tělesné zdatnosti tedy oba zůstávali mimo hlavní dění: byli samotáři na okrajích hřiště. Ve své izolaci se cítili v bezpečí - s nikým se nebavili a nikdo se nebavil s nimi.

Trvalo dokonce řadu let, než spolu vůbec promluvili, i když ve skrytu duše oba obdivovali, jak se ten druhý vypořádával se šikanou. Aniž by si to zpočátku uvědomili, táhlo je to k sobě a trávili spolu ve škole pořád víc a víc času. Will byl dlouho sám a bez přátel, ale teď si musel přiznat, že mít kamaráda je docela příjemné. Taký ovšem věděl, že má-li jejich vztah někam pokročit, dříve či později musí

Chesterovi odhalit svou velkou vášeň - vykopávky. A ten čas právě nastal.

Will kličkoval mezi travnatými pahorky, krátery a hromadami odpadku, až nakonec zastavil na opačné straně pozemku. Sesedl z kola a schoval je do malého zákopu za karoserií opuštěného auta, které bylo tak rezavé a vyrabované, že se ani nedalo poznat, co je to za značku.

„Jsme tady,“ oznámil, když ho Chester dohonil.

„Tady budeme kopat?“ lapal po dechu Chester a rozhlížel se po zemi kolem nich.

„Ne. O kousek ustup,“ pokynul mu Will. Chester udělal pár kroků dozadu a zmateně koukal na Willa. „Začneme nový výkop?“

Will neodpověděl. Místo toho si klekl a zdálo se, že se něco snaží nahmatat v trsu trávy. Vzápětí našel, co hledal - provaz s několika uzly. Stoupl si a silně zatáhl. K Chesterovu překvapení se v zemi otevřela škvíra, jak Will zvedal silnou dřevěnou desku, z níž opadávaly zbytky hlíny. Pod ní se objevil temný vstup do podzemí.

„Proč to tak schováváš?“ zeptal se Chester.

„Nemůžu přece dovolit, aby mi nějakí pitomci lezli do vykopávek,“ vysvětlil Will majetnický.

„Tam dolů nepolezeme, nebo jo?“ řekl Chester a přistoupil blíž, aby mohl nahlédnout do otvoru.

Will už se ale začal spouštět do jámy, která v hloubce jednoho či dvou metrů pokračovala dál šikmo dolů.

„Mám pro tebe taky jednu,“ ozval se Will z jámy, kde si právě nasazoval žlutou helmu a zapínal na ní připevněnou hornickou svítilnu. Její záře dopadla na Chestera, který postával nerozhodně nad ním.

„Tak jdeš, nebo ne?“ zeptal se Will podrážděně. „Věř mi, že je to naprosto bezpečné.“

„Víš to určitě?“

„Jasně, že jo,“ odpověděl Will, názorně pleskl dlaní do podpěry po svém boku a sebejistě se na Chestera usmál, aby mu dodal trochu odvahy. Nepřestával se usmívat, ani když mu na záda dopadla drobná sprška uvolněné hlíny, což ale Chester nemohl vidět. „Ta chodba je pevná jako dům. Vážně.“

„Tak dobře...”

Jakmile se ocitli uvnitř, Chester byl tak ohromený, že skoro nemohl mluvit. Do tmy se pozvolna svažoval asi dva metry široký a stejně vysoký tunel, jehož stěny byly v častých a pravidelných intervalech podepřeny starými dřevěnými kůly. Chester si pomyslel, že to vypadá přesně jako doly v těch starých kovbojkách, které dávají v neděli odpoledne v televizi.

„To je bezva! Tohle jsi ale určitě neudělal sám, Wille! Tos nemohl!”

Will se samolibě zazubil. „Jasně, že jsem to udělal sám. Pracuju tady od loňska - a to jsi ještě neviděl ani polovinu. Pojď tudy.”

Spustil poklop zpátky, a uzavřel tak otvor do podzemí. Chester přihlížel se smíšenými pocity, jak mizí poslední kousek modré oblohy. Vydali se tunelem kolem uskladněných hromad prken a vzpěr, naházených nepořádně podél stěn.

„Páni!” zašeptal Chester tiše.

Chodba se zcela nečekaně rozšířila do středně velké místnosti, z jejíhož opačného konce vystupovaly dva další tunely. Uprostřed stála menší hromada kbelíků, dvě stará křesla a primitivní stůl udělaný z dřevěné kozy. Prkenný strop byl podepřen řadou nastavitelných železných kůlů pokrytých rzí.

„A jsme zase doma,” prohlásil Will.

„To je prostě... super,” vydechl Chester nevěřícně a zamračil se. „Ale opravdu můžeme být tady dole?”

„Jasně. Otec mi ukázal, jak vyztužit a podepřít stropy - nedělám to tady poprvé, víš...” Will zaváhal a na poslední chvíli se zarazil. Málem Chesterovi prozradil, že nedávno odkryl se svým otcem starou stanici podzemní dráhy. Chester se na něj podezřívavě zadíval a zakašlal, aby nějak zamaskoval náhlé ticho v rozhovoru. Will musel otci přísahat, že zachová mlčení, a ten slib nemohl porušit ani v případě Chestera. Hlasitě popotáhl a pokračoval. „A je to dokonale bezpečné. Je lepší nekopat pod budovami - k tomu je potřeba podstatně víc vzpěr a o hodně podrobnější plány. Taky není dobrý nápad začít s vykopávkami v oblasti, kde je hodně vody nebo podzemních pramenů - ty můžou způsobit sesuv celého výkopu.”

„Tady kolem žádná voda není, že ne?” zeptal se honem Chester.

„Jenom tahle.“ Will sáhl do lepenkové krabice na stole a podal kamarádovi plastovou láhev s vodou. „Na chvíli se posadíme.“

Oba usedli do starých křesel, srkali pití z láhví a Chester zakláníl hlavu, aby pořádně prozkoumal strop. Také se pokoušel nahlédnout do obou chodeb na druhé straně místnosti.

„Božská pohoda, co?“ povzdychl si Will.

„Jo,“ přikývl Chester. „Je tu...ehm... ticho.“

„Nejde jenom o ticho - tady dole je takové teplo a klid. A ta vůně... docela příjemná, vid'? Táta říká, že právě odtud všichni pocházíme - jeskynní lidé a tak dále - a samozřejmě se sem také všichni vrátíme - tím myslím pod zem. Takže se tu cítíme přirozeně, jako doma.“

„Možná máš pravdu,“ souhlasil Chester nejistě.

„Víš, kdysi jsem si myslel, že když si koupíš dům, patří ti i všechno, co je pod ním.“

„Jak to myslíš?“

„No, tvůj dům stojí na nějakém pozemku, že jo?“ řekl Will a náhorně dupl botou do země. „A všechno pod tím pozemkem až do středu Země je taky tvoje. Samozřejmě, jak se blížíš k jádru planety, ten tvůj, díl, kdybys to tak chtěl nazvat, je čím dál menší, až nakonec narazíš na střed.“

Chester pomalu přikývl. Netušil, co by na to měl říct.

„Takže jsem si vždycky představoval, jak se prokopávám dolů tím svým dílem země - těmi tisíci kilometry, které leží ladem - místo abych jenom seděl v domě, který je posazený na zemském povrchu,“ pokračoval Will zasněně.

„Aha,“ řekl Chester a chytil se Willovy myšlenky. „Takže kdybys kopal dolů, mohl by sis udělat něco jako mrakodrap, ale opačným směrem. Jako kdyby ti rostly chlupy dovnitř nebo tak něco.“ Nevědomky si poškrábal vyrážku na předloktí.

„Jo, to je přesně ono. Takhle jsem o tom nikdy nepřemýšlel, ale je to hezky řečeno. Jenže táta tvrdí, že ti země pod tvým domem ve skutečnosti nepatří - vláda má právo stavět podzemní dráhu a další věci, když bude chtít.“

„Hmmm,“ udělal Chester a přemítal, proč se o tom tedy bavili.

Will vyskočil na nohy. „Fajn, takže si vezmi krumpáč, čtyři kbelíky a kolečko a pojď za mnou.“ Ukázal k ústí jednoho z tmavých tunelů. „Narazili jsme na menší problém se skálou.“

Na povrchu se mezitím doktor Burrows ráznými kroky vracel domů. Vždycky se mu líbilo, že při několikakilometrové chůzi má příležitost přemýšlet. Navíc ušetřil za autobus.

Uprostřed kroku se náhle prudce zastavil u trafiky, mírně se zakymácel, otočil se o devadesát stupňů a vstoupil dovnitř.

„Doktor Burrows! Už jsem si myslel, že vás tu neuvidíme,“ přivítal ho muž za pokladnou, když vzhlédl od otevřených novin před sebou. „Myslel jsem si, že jste se možná vydal na cestu kolem světa nebo něco podobného.“

„Ach, to bohužel ne,“ odpověděl doktor Burrows a snažil se nehlédět na hromádky čokoládových, karamelových a oříškových tyčinek, které se na něj svůdně smály z pultu.

„Schováváme pro vás vaše oblíbené časopisy,“ pokračoval obchodník, shýbl se pod pokladnu a vytáhl hromádku tiskovin. „Tady jsou. Vykopávky dnes, *Archeologický magazín* a *Muzejní měsíčník*. Doufám, že to je všechno.“

„Fajn, prima,“ řekl doktor Burrows a vylovil peněženku. „Mrze-lo by mě, kdybyste je prodal někomu jinému!“

Obchodník povytáhl obočí. „Věřte mi, že tu po těchhle titulech není zrovna velká poptávka,“ poznamenal a přijal od doktora Burrowse dvacetilibrovou bankovku. „Vypadá to, že na něčem pracujete,“ řekl s pohledem na doktorovy špinavé nehty. „Byl jste v nějakém uhelném dole?“

„Ne,“ odpověděl doktor Burrows a zamyšleně se zahleděl na hlínu pod nehty. „Potřeboval jsem si jenom upravit něco doma ve sklepě. Ještě že si je nekoušu, vidíte?“

Doktor Burrows opustil trafiku s novým materiálem ke čtení, který se hned ve dveřích pokoušel nacpat do postranní přihrádky kufříku. Pořád ještě zápasil s časopisy, když vycouval na ulici, a v tu chvíli vrazil do nějakého spěchajícího člověka. Zalapal po dechu, odskočil od malého, ale velice robustního muže, s nímž se srazil, a upustil kufřík i časopisy. Zdálo se, že ten chlapík, mohutný jako lo-

komotiva, si jejich střetu ani nevšiml a pokračoval v chůzi. Doktor Burrows za ním s uzarděním koktavě volal omluvy, ale muž si to odhodlaně rázoval dál, upravil si sluneční brýle a otočil se jen krátce, aby se na doktora Burrowse nepřátelsky ušklíbl.

Doktora Burrowse toto nenadálé setkání vyvedlo z míry. Byl to muž v klobouku. V poslední době si začal mezi obyvateli Highfieldu všimnat jistého druhu osob, které vypadaly - inu, zkrátka jinak, aniž by ovšem příliš vyčnívaly z davu. Jako člověk, který ze zvyku pozoruje lidi, se nad tímto zvláštním postřehem zamyslel a dospěl k závěru, že tyto osoby jsou spolu nějakým způsobem spřízněné. Nejvíc ho překvapovalo, že když o nich začal mluvit, nikdo jiný v Highfieldu si zřejmě ničeho nevšiml - nikdo nezaregistroval ony muže s trochu orientálními rysy, v plochých kloboucích, černých pláštích a velice silných slunečních brýlích.

Když doktor Burrows vrazil do toho muže a trochu mu pohnul s uhlově černými brýlemi, měl poprvé příležitost spatřit „objekt zájmu“ zblízka. Kromě podivně orientální tváře a jemných, chomáčovitých vlasů měl muž velice světle modré, téměř bílé oči a bledou, průsvitnou kůži. Bylo tu ale ještě něco jiného: kolem toho člověka se vznášel zvláštní pach, jakási *zatuchlina*, která doktoru Burrowsovi připomínala staré kufry s plesnivým oblečením, jež tu a tam neznámí dobrodinci zanechávali na prahu muzea.

Díval se za mužem, který cílevědomě kráčet po High Street, dokud ho neztratil z dohledu. Pak přes ulici přešel nějaký jiný chodec a na chvilku toho chlapíka zakryl. Vzápětí muž v klobouku zmizel. Doktor Burrows přimhouřil oči a snažil se ho znovu najít, ale i když na chodnících nebylo tolik lidí, přes veškerou snahu ho už nezahlédl.

Napadlo ho, že se možná měl pokusit toho muže v klobouku sledovat a zjistit, kam má namířeno. Doktor Burrows měl ale přívětivou povahu, které se z duše přičil jakýkoliv spor, a tak rychle přesvědčil sám sebe, že to vzhledem k mužově nevrlosti není dobrý nápad a že by měl zapomenout na všechny choutky hrát si na detektiva. Kromě toho jistě časem zjistí, kde ten člověk, a možná i celá jeho rodina, bydlí. Až si bude připadat trochu neohroženěji a směleji.

Will s Chesterem se pod zemí střídali u skalní stěny, kterou Will určil jako jistý typ pískovce. Byl rád, že přesvědčil Chestera, aby mu pomohl, neboť se zdálo, že jeho kamarád má na kopání talent od přírody. S tichým obdivem sledoval, jak se Chester mocně rozmachuje krumpáčem, a jakmile se v povrchu skály objevila puklina, vypadalo to, že ví naprosto přesně, jak nejlépe v ní zapáčit. Will stačil sotva házet nakopaný materiál do kbelíků.

„Potřebuješ si odpočinout?“ navrhl, když viděl, že Chester začíná být unavený. „Pojďme si na chvilku vydechnout.“ Myslel to doslovně, protože vzhledem k tomu, že vstup do výkopu byl zavřený, se jim v chodbě přibližně šest metrů od hlavní místnosti brzy nedostávalo čerstvého vzduchu.

„Jestli pokročím s touhle chodbou ještě o kus dál, budu muset udělat kolmou větrací šachtu,“ řekl Chesterovi, zatímco před sebou oba tlačili kolečka. „Jenže je to strašné zdržování, když bych místo toho mohl pokračovat v kopání dolů.“

Dospěli do hlavní místnosti, sedli si do křesel a oba se s chutí napili vody.

„Co uděláme s tímhle?“ zeptal se Chester a ukázal na plné kbelíky na kolečkách.

„Vytáhneme je nahoru a vysypeme je do vedlejší strouhy.“ „Ne všimne si toho někdo?“

„Když se někdo bude vyptávat, řeknu, že dělám zákop pro bojovou hru,“ odpověděl Will. Přihnul si z láhve a hlasitě polkl. „Stejně nikoho nezajímáme. Jsme pro ně jenom dvojice hlupáků s kýbly a lopatami,“ dodal přezíravě.

„Zajímali by se o nás, kdyby to tady viděli - tohle není běžná klukovská zábava,“ řekl Chester a rozhlédl se po místnosti. „Proč to vlastně děláš, Wille?“

„Podívej se na tohle.“

Will jemně zvedl krabici, která stála vedle jeho křesla, a položil si ji do klína. Pak z ní vytáhl několik předmětů, které postupně kladl na stůl. Bylo mezi nimi několik viktoriánských láhví s podivně tvarovanými hrdly a hromada lékovek různých velikostí a barev, všechny s krásnou patinou díky době strávené pod zemí.

„A tohle,“ dodal Will s posvátnou úctou, když vytahoval celou sadu viktoriánských sklenic rozmanitých velikostí, se zdobnými víčky a nápisy vyvedenými starým, kudrlinkovým písmem, jaké Chester ještě nikdy neviděl. Zdálo se, že to Chestera skutečně zaujalo, zvedal všechny předměty a vyptával se Willa, jak jsou staré a kde přesně je našel. Will tak Pokračoval v předvádění dalších pokladů, dokud na stole před nimi neležely všechny nálezy. Potom se opřel a napjatě sledoval, jak se na ně bude jeho nový kamarád tvářit.

„Co to je?“ zeptal se Chester a probíral se prsty v malé hromádce silně zrezivělého kovu.

„Hřebíky s hlavičkami ve tvaru růže. Asi z osmnáctého století. Když se na ně pozorně podíváš, zjistíš, že je každý trochu jiný, protože je vyráběli ručně...“

Chester se ale ve svém vzrušení už přesunul dál, k dalšímu předmětu, který uchvátil jeho pozornost.

„Tohle je úžasné,“ vydechl a zvedl malou lahvičku od parfému. Natácel ji a díval se, jak se světlo odráží od krásných odstínů koralové modři a lila. „To je neuvěřitelné, že to někdo jen tak vyhodil.“

„Jo, přesně tak,“ přikývl Will. „Můžeš si ji nechat, jestli chceš.“

„Ne!“ vyhrkl Chester, překvapený Willovou štedrostí.

„Ale jo, klidně, mám doma ještě jednu právě takovou.“

„To je skvělý..., díky,“ řekl Chester a prohlížel si lahvičku s takovým vytržením, že si nevšiml, jak se Willovi rozlil po tváři širokánský úsměv. Will se vždycky ohromně těšil na okamžiky, kdy ukazoval otci nejnovější sbírku objevů, ale tohle bylo víc, než v co mohl kdy doufat - našel někoho stejně starého, kdo se upřímně zajímal o plody jeho práce. Podíval se na stolní desku a cítil, jak se v něm dme pýcha. Často si představoval sám sebe, jak sahá do minulosti a vytahuje z ní drobné střípky zapomenutých dějin. Pro Willa představovala minulost o hodně příjemnější místo než pochmurná realita přítomnosti. Povzdychl si a začal uklízet předměty zpátky do krabice.

„Tady dole jsem ještě nenašel žádnou zkamenělinu..., nic opravdu starého..., ale jeden nikdy neví, kdy bude mít štěstí,“ řekl a toužebně střelil pohledem ve směru chodeb. „To je na tom to nejnapínavější.“

5. kapitola

Doktor Burrows si pískal a mával kufříkem do rytmu chůze. Přesně v půl sedmé, jako vždycky, zatočil za roh a spatřil před sebou svůj dům, jeden z mnoha, které se tísnily na Broadlands Avenue jako pluk cihlových krabic, v nichž je místo tak zrovna pro čtyřčlennou rodinu. Jedinou kladnou stránkou bylo, že se za touto stranou ulice rozkládaly obecní pozemky, takže měli výhled na otevřené prostranství, i když se na ně museli dívat z místností, které byly sotva dost velké na to, aby v nich člověk „zatočil myší, natož kočkou“.

Když doktor Burrows vkročil dovnitř a zastavil se v chodbě, aby roztrídil staré knihy a časopisy z kufříku, jeho syn už od něj nebyl daleko. Ohromnou rychlostí zabočil na kole do Broadlands Avenue a jeho lopata se zaleskla v červenavé záři zrovna rozsvícených pouličních lamp. Obratně kličkoval mezi bílými pruhy uprostřed silnice a prudce se vyklonil do strany, když projížděl otevřenou brankou. S kvílivým zaskřípáním brzd zastavil v příštřešku pro auto, seskočil z kola, zamkl je a vběhl do domu.

Will patřil mezi kluky, kteří potřebují prostor. Proto se v domě zdržoval jen v čase jídla a spánku a chápal jej spíše jako hotel - v tom se nelišil od řady jiných dětí jeho věku. Jediný problém s jeho stálou tužbou být venku spočíval v tom, že nemohl trávit dlouhý čas na sluníčku, a tak musel zalézat do podzemí při každé příležitosti, která se mu naskytla. To mu ovšem samozřejmě nevadilo.

„Ahoj, tati,“ pozdravil otce, který právě stál v obývacím pokoji, v jedné ruce držel stále ještě otevřený kufřík a sledoval něco v televizi. Doktor Burrows měl nepochybně na svého syna největší vliv. Náhodná poznámka nebo zlomek informace od otce dokázaly Willa pobídnout k tomu nejdivočejšímu a nejneobyčejnějšímu „pátrání“, jež obvykle zahrnovalo neskutečnou spoustu kopání. Doktor Burrows se vždycky dostavil k „uchvácení kořisti“, když měl podezření, že by se mohlo co nevidět objevit něco se skutečnou archeologickou hodnotou, ale většinu času dával přednost četbě knih, které měl uložené ve sklepech, ve svém sklepech. Zde mohl uniknout rodinnému životu a ponořit se do snění o rozlehlých řeckých chrámech a velkolepých římských koloseích.

„Ach, ano, ahoy, Wille,“ odpověděl nepřítomně po dlouhé odmlce a stále sledoval televizi. Will pohlédl za něj, kde seděla jeho matka, rovněž přikovaná k televizní obrazovce.

„Ahoj, mami,“ řekl Will a odešel z místnosti, aniž by počkal na odpověď.

Oči paní Burrowsové zůstávaly přilepené k nečekanému a dosti napínavému zvratu na úrazovém oddělení nemocnice.

„Ahoj,“ odpověděla konečně, ačkoliv Will už byl pryč.

Willovi rodiče se seznámili na univerzitě v časech, kdy budoucí paní Burrowsová byla temperamentní studentkou novinařiny, rozhodnutou vybudovat si kariéru v televizi.

V současnosti televize bohužel vyplňovala její život z úplně jiného důvodu. Sledovala ji s téměř fanatickou oddaností a sestavovala rozvrhy svých oblíbených programů, které si nahrávala na dvě videa, kdykoli se některé z nich překrývaly. Vzhledem k tomu, že jich bylo mnoho, stávalo se to docela často.

Pokud člověk chová v mysli jakousi momentku daného člověka, která se mu vynoří, když si na dotyčného vzpomene, pak by na ní paní Burrowsová byla zachycena, jak leží na boku ve svém milovaném křesle, na opěradle má úhledně vyrovnanou řádku dálkových ovladačů a nohama se opírá o stoličku se štosem stránek s televizním programem, které si vystříhovala z novin. Tak sedala, den po dni, týden po týdně, obklopena rozházenou hromádkou videokazet, znehybnělá v blikavé záři nevelké obrazovky, a tu a tam trhla nohou, aby dala okolnímu světu najevo, že je ještě naživu. Obývací - její království - byl vybaven nábytkem, který měl své lepší dny dávno za sebou: směsicí různých dřevěných židlí natřených odstíny nachové a tyrkysové barvy, dvěma navzájem odlišnými křesly s vybledlými tmavě modrými přehozy a pohovkou s odřenými opěradly. Všechny tyto věci v průběhu let buď ona, nebo její manžel po někom zdělili.

Will se jako každý večer vrhl do kuchyně, konkrétně k lednici. Otevřel dveře lednice a přitom oslovil další osobu v místnosti, aniž by jí věnoval jediný pohled.

„Čau, ségro,“ řekl. „Co máme k večeři? Padám hlady.“

„A jéje, návrat bahenního tvora,“ odpověděla Rebecca. „Měla jsem takové zvláštní tušení, že se tu teď někdy ukážeš.“ Zavřela dve-

ře do lednice, aby v ní její bratr přestal slídit, a než si stačil začít stěžovat, strčila mu do ruky prázdný balíček. „Kuře se sladkokyselou omáčkou, rýží a nějakou zeleninou. V supermarketu to měli v akci.“

Will se podíval na obrázek na balíčku a bez komentáře jí ho vrátil.

„Jak pokračuje nejnovější výkop?“ zeptala se v okamžiku, kdy cinkla mikrovlnná trouba.

„Moc dobře ne - narazili jsme na vrstvu pískovce.“

„My?“ Rebecca se na něj tázavě podívala a vyndala talíř z mikrovlnky. „Kdo my, Wille? Nechceš tím říct, že s tebou pracuje táta, že ne? V době, kdy má být v muzeu?“

„Ne, pomáhá mi Chester ze školy.“

Rebecca právě vložila do mikrovlnky druhý talíř a teď si málem přivřela prsty ve dvířkách. „Ty jsi někoho požádal o pomoc? No to je snad úplně poprvé. Já myslela, že nikomu tolik nedůvěřuješ, abys ho přizval ke svým ‚projektům‘?“

„Většinou to nedělám, ale Chester je fajn,“ odpověděl Will, kterého sestřin zájem trochu překvapil. „Docela mi pomohl.“

„Moc toho o něm nevím, jenom to, že mu ostatní říkají...“

„Já vím, jak mu říkají,“ přerušil ji Will ostře.

Rebecca byla o dva roky mladší než Will a ti dva už se od sebe nemohli víc lišit. Ona byla na svůj věk štíhlá a roztomilá, kdežto on měl poměrně podsaditou postavu. Měla tmavé vlasy a zlatavou pleť, díky níž se nebála chodit na slunce ani uprostřed léta, kdy Willova pokožka začínala během několika minut rudnout.

Oba sourozenci se od sebe nelišili jen vzhledem, ale také povahou. Jejich domácí soužití připomínalo spíše rozpačité příměří, při kterém věnovali jen hodně zběžnou pozornost zájmům toho druhého.

Neúčastnili se ani žádných společných rodinných výletů, protože pana a paní Burrowsovy rovněž zajímaly naprosto protikladné věci. Will chodíval na výpravy s otcem - jejich obvyklým cílem bylo jižní pobřeží, především Lyme Regis, kde mohli zkoumat nedávné sesuvy a pátrat v nich po zkamenělinách.

Rebecca si zařizovala na volné dny vlastní program a pravidelně chodila někam ven, ale kam a proč, to Will netušil a bylo mu to fuk. A paní Burrowsová vycházela z domu jen při vzácných příležitostech

a jen proto, aby vykonala pomalou okružní cestu po obchodech ve West Endu a podívala se po nejnovějších filmech.

Dnes jako po většinu večerů Burrowsovi seděli každý s porcí jídla na klíně a sledovali nějaký často opakovaný komediální seriál ze sedmdesátých let, který se zřejmě doktoru Burrowsovi líbil. Při jídle nikdo nepromluvil s výjimkou paní Burrowsové, která v jednom okamžiku zamumlala: „Dobré..., to je dobré,“ což mohlo představovat buď pochvalu večere z mikrovlnky, nebo možná uspokojení z televizního seriálu, ale nikdo se nepokoušel zjišťovat, co tím vlastně myslela.

Jakmile Will zhltl jídlo, vyšel bez jediného slova z místnosti, položil talíř vedle kuchyňského dřezu a vyběhl po schodech. V ruce pevně svíral plátěnou tašku s nově objevenými věcmi. Následoval ho doktor Burrows, který se odebral do kuchyně, kde odložil talíř na stůl. I když Rebecca ještě nedojedla, dohonila ho, aby si s ním mohla promluvit.

„Tati, je potřeba zaplatit několik účtů. Šeky jsou na stole.“

„Máme na účtu dost peněz?“ zeptal se, když čmáral svůj podpis na spodní okraj šeků bez toho, aby se namáhal přechíst sumy.

„Minulý týden jsem ti říkala, že jsem dostala lepší smlouvu na pojištění domácnosti. Ušetřilo nám to pár drobných.“

„Jistě..., výborně. Díky,“ řekl doktor Burrows, zvedl talíř a obrátil se odhodlaně k myčce nádobí.

„Nech to na mně,“ zarazila ho Rebecca trochu příliš rychle a ochránářsky si stoupla před myčku. Minulý týden načapala otce, jak se pokouší naprogramovat její milovanou mikrovlnku tím, že zuřivě mačká náhodné kombinace tlačítek, jako kdyby se snažil rozluštit nějaký tajný kód. Od té doby raději vytahovala většinu potřebných přístrojů ze zásuvky.

Jakmile doktor Burrows opustil místnost, zasunula Rebecca šeky do obálky a sedla si ke stolu, aby si přichystala seznam na další den. V křehkém věku dvanácti let byla motorem a hybnou silou domácnosti Burrowsových. Vzala si na bedra nejen nakupování, ale i přípravu jídel, dohled nad uklízečkou a skoro nad vším, za co by v normální rodině byli odpovědní rodiče.

Označit Rebeccu za úzkostlivě pečlivou by bylo hodně zdrženlivé vyjádření. Schéma na dveřích ledničky zahrnovalo seznam toho, co bylo třeba zařídit, nejméně čtrnáct dní dopředu. V jedné zásuvce uchovávala přesně označené šanony s rodinnými účty a výpisy z účtu. A toto hladké vedení domácnosti začínalo skřípat jen tehdy, když byla Rebecca někde pryč. V takovém případě se oba dospělí Burrowsovi i Will živilí tím, co jim Rebecca zanechala v mrazáku, a s jemností smečky nájezdných vlků se vrhali na jídlo, kdykoli na něco dostali chuť. Po návratu z výletu Rebecca jednoduše vrátila bez jakéhokoli protestu domácnost do starých kolejí, jako kdyby se zcela smířila s tím, že její úloha v životě spočívá v uklízení po ostatních členech rodiny.

Paní Burrowsová v obývacím pokoji stiskla tlačítko na dálkovém ovladači, čímž odstartovala noční maratón seriálů a televizních bavičů. Rebecca mezitím uklízela v kuchyni. V devět hodin dokončila svoje povinnosti a u té poloviny kuchyňského stolu, která nebyla pokrytá rozmanitými hrnky na kávu, o nichž doktor Burrows neustále sliboval, že s nimi něco udělá, si dopsala domácí úkoly. Pak se rozhodla, že je na čase jít do postele, vzala hromádku čistých ručníků a vyšla s nimi po schodech do patra. Když mýjela koupelnu, nahlédla dovnitř a zarazila se. Will klečel na podlaze, obdivoval svoje poslední nálezy a čistil je od hlíny zubním kartáčkem doktora Burrowse.

„Podívej se na tohle!“ řekl hrdě a zvedl drobný váček ze ztrouchnivělé kůže, z něhož kapala špinavá voda. Velice opatrně ho otevřel a vyndal z něj několik hliněných dýmek. „Většinou se najdou jenom úlomky -, kousky, které někde upustil nějaký farmář. Ale podívej se na ně. Ani jedna není poškozená. Jsou dokonalé jako v den, kdy je vyrobili. Jen si pomysli... před tolika lety... v osmnáctém století.“

„Krása,“ pronesla Rebecca bez sebemenšího zájmu. Přezíravě si odhodila vlasy na záda a pokračovala v cestě k vestavěné skříni, kam ukládila ručníky. Poté zašla do svého pokoje a pevně za sebou zavřela dveře.

Will si povzdychl a na několik minut se vrátil k prohlídce svých objevů, pak je zabalil do koupelnové rohože zašpiněné od bláta a opatrně si je odnesl do ložnice. Zde pozorně uložil dýmky a stále

promočený kožený váček vedle mnoha dalších pokladů na police, jež zcela zakrývaly jednu stěnu místnosti - do svého muzea, jak to nazýval.

Willův pokoj se nacházel v zadní části domu a musely být nejméně dvě hodiny ráno, když ho probudil nějaký zvuk. Vycházel ze zahrady.

„Kolečko?“ zahučel, protože ten zvuk okamžitě poznal. Otevřel oči. „Naložené kolečko?“ Vyhrabal se z postele a přešel k oknu. Ve světle půlměsíce spatřil tmavou postavu, která tlačila kolečko po pěšině ze zahrádky. Přimhouřil oči a pokoušel se rozeznat víc.

„Táta!“ řekl si pro sebe, když poznal otcovy rysy a viděl, jak se měsíc odráží od jeho brýlí. Zmateně sledoval, jak otec dorazil na konec zahrady, protahuje se mezerou v živém plotě a pokračuje dál na obecní pozemek. Tady ho Will ztratil z dohledu za nějakými stromy.

„Co má asi za lubem?“ zamručel si pro sebe. Doktor Burrows vždycky ponocoval, protože si v muzeu přes den dopřával řadu menších šlofiků, ale taková aktivita byla nezvyklá i pro něj.

Will si vzpomněl, jak začátkem roku pomáhal otci prohloubit podlahu sklepa přinejmenším o metr a pak ji zpevnit betonem, aby se zvětšila výška místnosti. Pak, zhruba o měsíc později, dostal doktor Burrows dobrý nápad vykopat východ ze sklepa do zahrady a zabezpečit jej novými dveřmi, protože si z nějakého důvodu usmyslel, že potřebuje mít další vstup do své svatyně v základech domu. Pokud Will věděl, zde stavební úpravy končily, ale jeho otec byl někdy dost nevyzpytatelný. Bodl ho osten zlosti - na čem tak tajném otec pracuje a proč ho nepožádal o pomoc?

Will byl stále rozespálý a ze soustředění ho rozptylovaly myšlenky na vlastní podzemní projekty, tak to prozatím pustil z hlavy a vrátil se do postele.

6. kapitola

Následující den po škole Will s Chesterem pokračovali v práci na vykopávkách. Will se zrovna vracel z hlavní místnosti, kam odnášel nové objevy, a tlačil před sebou kolečko naložené prázdnými kbelí-

ky. Chester mezitím rozbíjel pískovcovou vrstvu. „Jak to jde?“ zeptal se ho Will.

„Není to žádná legrace, to ani náhodou,“ odpověděl Chester, otřel si z čela špinavým rukávem pot a přitom si rozmazal hlínu po tváři. „Počkej, já se podívám. Ty si zatím dej pauzu.“

„Jasně.“

Will si posvítí baterkou na povrch skály před sebou, jejíž jemné hnědé a žluté vrstvy byly různě poškozeny údery krumpáče, a hlasitě si povzdychl: „Asi bychom se měli zastavit a trochu se zamyslet. Má smysl, abychom si rozbíjeli hlavu o pískovcovou zed! Napijeme se.“

„Jo, dobrý nápad,“ řekl Chester vděčně.

Přešli do hlavní místnosti, kde Will podal Chesterovi láhev s vodou.

„Jsem rád, žeš chtěl pokračovat. Je to docela návykové, co?“ zeptal se Chester, který hleděl do neurčita.

Nyní na Willa zaostřil pohled. „No, ano i ne, abych pravdu řekl. Slíbil Jsem, že ti pomůžu skrz tu skálu, ale nevím, jestli to chci dělat i potom. Včera večer mě dost bolely ruce.“

„Ech, na to si zvykneš a kromě toho máš přirozený talent.“

„Myslíš? Fakt?“ rozzářil se Chester.

„Vůbec o tom nepochybuj. Jednoho dne budeš možná skoro tak dobrý jako já!“

Chester ho v žertu bouchl do paže a oba se rozesmáli. Pak ale najednou Will zvažněl.

„Co je?“ zeptal se Chester.

„Musíme se nad tím znovu zamyslet. Ta pískovcová vrstva může být zkrátka moc silná na to, abychom se dostali skrz.“ Will propojil prsty a položil si ruce na temeno - tohle gesto odkoukal od svého otce. „Co bys řekl tomu, kdybychom... se podkopali pod ní?“

„Pod ní? Nedostaneme se moc hluboko?“

„Ne, už jsem kopal i hlouběji.“

„Kdy?“

„Pár mých tunelů vedlo podstatně dál, než jsme teď,“ odpověděl Will vyhýbavě. „Chápej, když se podhrabeme pod tím pískovcem, mohli bychom ho využít jako pevný strop nové chodby. Asi ani nebudeme potřebovat žádné podpěry.“

„Žádné podpěry?“ zopakoval Chester.

„Bude to naprosto bezpečné.“

„A co když ne? Co když se to na nás zříті?“ Na Chesterovi bylo jasně vidět, že se mu ta myšlenka vůbec nelíbí.

„Děláš si zbytečně velké starosti. No tak, pustíme se do toho!“ Will už se rozhodl a mířil do tunelu, když za ním Chester zavolal.

„Hele, proč tu vlastně tak dřeme? Chci říct - je tady podle nějakých plánů něco zajímavého? K čemu to je?“

Willovi ta otázka vyrazila dech, a proto trvalo několik vteřin, než odpověděl. „Ne, na žádných tátových mapách z archivu tady není nic vyznačeného,“ připustil. Zhluboka se nadechl a otočil se k Chesterovi. „Tady jde hlavně o *kopání*.“

„Takže si myslíš, že tu je něco pohřbeno?“ zeptal se Chester spěšně. „Jako třeba ty věci ve starých jámách na odpadky, o kterých jsi mluvil?“

Will zavrtěl hlavou. „Ne. Samozřejmě že ty nálezy jsou skvělé, ale tohle je daleko důležitější.“ Mávl rukou neurčitě před sebe.

„Co tohle?“

„Tohle všechno!“ Will přejel pohledem stěny tunelu a strop nad nimi. „Copak to nevnímáš? S každou lopatou jako bychom se vraceli o kousek do minulosti.“ Odmlčel se a sám pro sebe se usmál. „Do míst, na která nikdo nevstoupil po celá staletí... nebo možná vůbec nikdy.“

„Takže nemáš tušení, co tu je?“ ujišťoval se Chester.

„Naprosto žádné, ale nenechám se porazit nějakým pískovcovým balvanem,“ odpověděl Will rozhodně.

Chester to pořád nedokázal pochopit. „Já jen, že... Říkám si, že když nemáme namířeno nikam konkrétně, proč nepracujeme na té druhé chodbě?“

Will znovu zavrtěl hlavou, ale nic nevysvětloval.

„Vždyť by to bylo o tolik snazší,“ pokračoval Chester a do hlasu se mu vloudilo zoufalství, jako kdyby věděl, že z Willa nevydoluje smysluplnou odpověď. „Tak proč ne?“

„Mám takovou předtuchu,“ řekl Will odměřeně, a než se Chester vzmohl na další slova, zmizel v chodbě. Chester pokrčil rameny a sáhl po krumpáči.

„Je to blázen. A já asi taky. Co tady dole sakra dělám?“ mumlal si pro sebe. „Právě teď jsem mohl být doma..., hrát si u PlayStationu... v teple a v suchu.“ Podíval se na oblečení pokryté téměř souvislou vrstvou hlíny. „Jsem zatracenej blázen!“ zopakoval ještě několikrát.

Den doktora Burrowse se odvíjel jako obyčejně. Odpočíval v zubařském křesle se složenými novinami v klíně a byl připraven trochu si po svačině zdřímnout, když se prudce otevřely dveře do muzea. Dovnitř cílevědomě vpochodoval Joe Carruthers, bývalý major Královny gardy, rozhlédl se po místnosti a okamžitě zaměřil doktora Burrowse, jehož hlava mátožně ležela na opěradle zubařského křesla.

„Vstávat, Burrowsi!“ zahulákal Joe Carruthers a s potěšením sledoval, jak sebou doktor Burrows trhl a zvedl hlavu. Joe Carruthers, veterán z druhé světové války, nikdy neodkládal vojenské způsoby ani strohost. Doktor Burrows pro něj vymyslel poněkud nelaskavou přezdívku „Joe Ředkvička“ kvůli jeho nápadně červenému a baňatému nosu; pravděpodobně šlo o následek nějakého válečného zranění nebo - jak si doktor Burrows občas říkal - nadměrného pití ginu. Na sedmdesátíka byl Joe Carruthers překvapivě čilý a měl sklony mluvit úsečně a velice nahlas. V každém případě šlo o toho posledního člověka, na kterého měl právě doktor Burrows náladu.

„Vzhůru do sedla, Burrowsi, potřebuju, abyste šel se mnou a něco pro mě prozkoumal, jestli máte minutku čas. Jistěže máte - vidím, že zrovna nic neděláte, co?“

„Ehm, ne, je mi líto, pane Carruthersi, ale nemůžu nechat muzeum bez dozoru. Koneckonců tu jsem ve službě,“ odpověděl doktor Burrows líně a neochotně ze sebe setřásl poslední zbytky dřímoty.

Joe Carruthers na něj nicméně i nadále halekal přes hlavní síň muzea. „No tak, chlape, tohle je zvláštní úkol, chápete? Chci znát váš názor. Moje dcera a její nový manžilek si koupili dům těsně vedle High Street. Předělávali si kuchyň a našli něco... něco zvláštního.“

„V jakém smyslu zvláštního?“ zeptal se doktor Burrows, stále podrážděný nenadálým vyrušením.

„Zvláštní díru v podlaze.“

„Neměli by se na to podívat spíš stavitelé?“

„Na tohle ne, starý brachu. Ne na takovouhle díru.“

„Proč?“ nechápal doktor Burrows. Začínala se v něm probouzet zvědavost.

„Radši si to pojd'te obhlédnout sám, starý brachu. Vy přece víte všechno o historii okolí. Okamžitě jste mě napadl vy. To vy jste ten nejlepší frajer na tuhle práci, řekl jsem Penny. Tenhle chlápek se vyzná, povídám jí.“

Doktora Burrowse potěšilo, že na něj ostatní hledí jako na odborníka ohledně místních dějin, a tak vstal a s pocitem vlastní důležitosti si oblékl sako. Zamkl muzeum a vydal se za pochodovým krokem Joea Ředkvičky po High Street, z níž brzy zatočili do Jekyll Street. Joe Ředkvička promluvil jen jednou, když zahrnul za roh na Martineau Square.

„Tahle zatracená psiska - lidi by je neměli nechat pobíhat takhle volně,“ zabručel a s přimhouřenýma očima krátkozrace sledoval několik papírů, které hnal v dálce vítr po ulici. „Měli by je mít na vodítku.“ Dorazili k příslušnému domu.

Číslo 23 tvořila terasovitá budova, která se nijak nelišila od ostatních, jež lemovaly všechny čtyři strany náměstí. Všechny byly postaveny v typickém, raně georgiánském stylu. Ačkoliv se nehonosily žádnou velkou šířkou a patřil k nim jen úzký proužek zahrady vzadu, doktor Burrows je při těch příležitostech, kdy se dostal do těchto končin, vždycky obdivoval, a tak nyní uvítal možnost podívat se do jednoho z nich.

Joe Ředkvička zabušil na původní, dřevem obložené dveře s takovou silou, jako kdyby je chtěl vyrazit. Doktor Burrows při každém úderu mrkl. Po chvilce jim otevřela mladá žena, jejíž tvář se při pohledu na otce rozzářila.

„Ahoj, tati. Tak jsi ho tedy přesvědčil, aby přišel.“ Obrátila se s nesmělým úsměvem na doktora Burrowse. „Pojd'te, prosím, do kuchyně. Je tam trochu nepořádek, ale postavím vodu na čaj,“ řekla a zavřela za nimi dveře.

Doktor Burrows kráčel za Joem Ředkvičkou, který dusal po dekách položených proti prachu v neosvětlené chodbě se strhanými tapetami.

Jakmile se ocitli v kuchyni, otočila se dcera Joea Ředkvičky k doktoru Burrowsovi. „Promiňte mou nezdvořilost - vůbec jsem se nepředstavila. Jsem Penny Hansonová a myslím, že jsme se už setkali.“ Hrdě zdůraznila svoje nové příjmení. Na krátký okamžik se doktor Burrows zatvářil nad její poznámkou o dřívějším setkání tak dokonale zmateně, že se Penny rozpačitě zarděla a rychle zahučela něco o čaji. Doktor Burrows si jejích rozpaků vůbec nevšiml a začal se rozhlížet po místnosti. Veškeré stěny byly obnaženy až na cihly a u jedné stál nový dřez s napůl dokončenou kuchyňskou linkou.

„Mysleli jsme si, že bude dobrý nápad zbourat komínovou příložku, abychom získali místo na jídelní stůl,“ vysvětlovala Penny a ukázala na protější stěnu. „Architekt říkal, že bude stačit, když pak zarovnáme a vyztužíme strop.“ Pokynula k zejícímu otvoru, v němž doktor Burrows uviděl nově přidaný kovový nosník. „Když ale stavbaři bourali komín, zhroutila se zadní stěna a našli tohle. Zavolala jsem architektovi, ale ještě se mi neozval.“

Hromada sazemí zčernalých cihel označovala místo, kde stávalo ohniště. Po jeho odstranění se objevila prostorná dutina připomínající výklenek pro nějakého svatého v kostele.

„To je neobvyklé. Druhá komínová dutina?“ zahučel doktor Burrows sam pro sebe, ale hned několikrát zavrtěl hlavou. Přistoupil blíže a nahlédl dovnitř. V podlaze se otvíral průduch o velikosti přibližně metr krát půl metru.

Doktor Burrows vstoupil mezi uvolněné cihly, sklonil se u okraje otvoru a podíval se dolů.

„Ehm... nemáte tu někde po ruce baterku?“ zeptal se. Penny mu ji donesla. Doktor Burrows si ji vzal a posvítil si dolů do šachty. „Zděné stěny, odhadem z počátku osmnáctého století. Zdá se, že to postavili ve stejné době jako celý dům,“ mručel si tiše, zatímco ho Joe Ředkvička a Penny upřeně pozorovali. „Ale k čemu slouží?“ dodal. Nejpodivnější bylo, že i když se naklonil nad šachtu a podíval se dolů, nedohlédl na dno. „Zkoušeli jste hloubku?“ zeptal se Penny a narovnal se.

„Čím?“ odpověděla prostě.

„Můžu použít tohle?“ Doktor Burrows zvedl ulomenou polovinu cihly z hromady sutin po zbouraném ohništi. Penny přikývla a doktor

Burrows se obrátil zpátky k šachtě a natáhl nad ni ruku s cihlou, připraven pustit úlomek dolů.

„Teď poslouchejte,“ řekl a rozevřel prsty. Slyšeli, jak cihla naráží při pádu do stěn, ale tyto úderly doléhaly k doktoru Burrowsovi, který klečel u otvoru, stále tišeji a tišeji.

„Je to...?“ začala Penny.

„Pst!“ zasykl na ni doktor Burrows nezdvouřile a pozvedl ruku. Po chvilce vzhlédl a zamračil se na Joea Ředkvičku a jeho dceru. „Neslyšel jsem dopad na dno,“ řekl, „ale ta cihla padala celou věčnost. Jak... jakou hloubku ta šachta asi má?“ Pak si, nedbaje na špínu, lehl na zem a strčil hlavu s rameny do otvoru co nejhlouběji mohl, natáhl ruku a svítil si baterkou před sebe. Najednou znehybněl a několikrát nahlas začíchal.

„To není možné!“

„Co se stalo, Burrowsi?“ zeptal se Joe Ředkvička. „Něco jste objevil?“ „Možná se pletu, ale přísahal bych, že z té šachty cítím průvan,“ odpověděl doktor Burrows a zvedl hlavu z otvoru. „Netuším, kde se tu bere - pokud tyhle domy nebyly postaveny s nějakou větrací soustavou, která je propojuje. Ovšem vůbec si nedokážu představit, proč by to měli dělat. Nejzvláštnější ale na té šachtě je...,“ překulil se na záda a posvítíl si baterkou nahoru, „že patrně pokračuje dál. Předpokládám, že ústí na střeše, hned vedle normálního komína.“

Doktor Burrows si ovšem nechal pro sebe jednu věc, kterou se jim neodvážil říct, protože zněla příliš výstředně. Když se prve skláněl do šachty, cítil z ní stejný zatuchlý pach, jakého si všiml při veřejší srážce s tím mužem v klobouku na High Street.

Will a Chester mezitím v tunelu konečně dělali pokroky. Právě dobývali hlínu zpod pískovce, když Willův krumpáč narazil do něčeho tvrdého.

„Sakra! Neříkej mi, že ten kámen pokračuje ještě tady dole!“ vykřikl podrážděně. Chester okamžitě pustil kolečko a přiběhl z hlavní místnosti.

„Co se děje, Wille?“ zeptal se, překvapený kamarádovým výbuchem.

„K čertu! K čertu! K čertu!“ opakoval Will a neurvale sekal do překážky krumpáčem.

„Co je? Co je to?“ zvolal Chester. Byl v šoku. Ještě nikdy neviděl, že by Will takhle ztratil nervy - jako kdyby ho posedl zlý duch.

Will zaútočil ještě prudčeji a horečně bouchal do skály. Chester musel o krok ustoupit, aby se vyhnul mávajícímu krumpáči i sprškám hlíny a kamenů, které odlétaly od Willa.

Najednou se Will zastavil a na okamžik ztichl. Pak odložil krumpáč stranou, klekl si a začal před sebou rychle něco očišťovat rukama.

„Podívej se na tohle!“

„Na co?“

„Přesvědč se sám,“ řekl Will bez dechu.

Chester si klekl vedle něj a okamžitě spatřil, co jeho kamaráda tak rozrušilo. Pod pískovcovým balvanem bylo vidět několik řad cihlové stěny, z níž Will už uvolnil několik prvních cihel.

„Ale co když to je kanál nebo železniční tunel nebo něco podobného? Víš jistě, že bychom měli pokračovat?“ ptal se Chester zneklidněně. „Třeba to má něco společného s rozvodem vody. Tohle se mi nelíbí!“

„Uklidni se, Chestere, tady okolo podle map nic není. Jsme na okraji starého města, ne?“

„To jo,“ přitakal Chester váhavě a přemítal, kam tím jeho přítel míří.

„Tady nikdo nic nestavěl posledních sto padesát let - takže to těžko může být železniční tunel. Ani zapomenutý ne. Prošel jsem s tátou všechny staré plány. Předpokládám, že by to mohla být nějaká stoka, ale když se podíváš na zakřivení cihel v místě, kde se setkávají s pískovcem, zjistíš, že jsme nejspíš u horního okraje. Může to být jenom zeď sklepení nějakého starého domu nebo možná základy, ale zájímalo by mě, jak to, že jsou postavené pod tím pískovcem. To je divné.“

Chester o pár kroků ustoupil a nic neříkal, takže Will na několik minut obnovil své úsilí. Po celou dobu si ale byl vědom, že mu jeho kamarád nervózně postává za zády. Nakonec se otočil a odevzdaně si povzdychl.

„Podívej, Chestere, jestli tě to uklidní, tak pro dnešek skončíme a já se na to večer zeptám táty. Uvidíme, co si o tom myslí on.“

„To bude lepší, Wille. Však víš..., pro všechny případy.“

Doktor Burrows se rozloučil s Joem Ředkvičkou a jeho dcerou. Slíbil jim, že zjistí co možná nejvíc o domě a jeho architektuře z místních archivů. Podíval se na hodinky a zašklebil se. Věděl, že nebylo správné nechávat muzeum tak dlouho zavřené, ale ještě před návratem si chtěl něco obhlédnout.

Několikrát obešel náměstí a prohlížel si domy na všech čtyřech stranách. Všechny byly postaveny v jednom období a všechny byly stejné. Nejvíce ho ale zaujala myšlenka, že možná všemi vedou ty záhadné šachty. Přešel silnici a vstoupil brankou do středu náměstí, kde se nacházel vydlážděný park s neudržovanými růžovými keři. Odsud měl lepší výhled na okolní střechy a ukazoval si prstem, zatímco se pokoušel spočítat, kolik komínových otvorů má každá z nich.

„Prostě to nevychází,“ zamračil se. „To je opravdu hodně zvláštní.“ Obrátil se, opustil náměstí a vrátil se do muzea právě včas, aby ho pro dnešek zavřel.

7. kapitola

Rebecca se v nočním tichu dívala z okna své ložnice v prvním patře na tmavou postavu, která přecházela po chodníku před domem Burrowsových. Postava, jejíž tvář zakrývala kapuce a basebalová čepice, se pokradmu rozhlížela po ulici - chovala se spíš jako liška než jako člověk. Když se přesvědčila, že ji nikdo nepozoruje, přistoupila k pytlům s odpadky, popadla ten prázdnější, protřhla do něj díru a rychle se začala oběma rukama přehrabovat v jeho obsahu.

„Opravdu si myslíš, že jsem tak pitomá?“ zašeptala Rebecca. Pára z jejího dechu se vysrážela na skle před ní. Nedělalo jí to nejmenší starosti. Věděla o krádežích totožnosti, ke kterým v oblasti Highfieldu docházelo, a úzkostlivě ničila každý oficiální dopis či bankovní a kreditní výpisy - vlastně všechno, na čem se objevovaly nějaké podrobnosti ohledně rodiny Burrowsových.

Muž se snažil co nejrychleji něco najít a rozhazoval odpadky kolem sebe. Na trávníku před domem už ležely prázdné plechovky,

obaly od jídla a několik láhví. Vtom zloděj ukořistil hrst papírů a přiblížil si je k obličejí, aby si je mohl lépe prohlédnout v matném světle pouliční lampy.

„Jen pokračuj,“ vyzvala ho Rebecca, „dělej, co umíš!“ Muž otřel z jednoho papíru mastnotu a zbytky kávové sedliny, natočil si jej ke světlu a pustil se do čtení.

Rebecca sledovala, jak se prokousává textem, a usmála se, když zloději došlo, že ten dopis je pro něj bezcenný. Znechuceně ho odhodil na zem.

Rebecca už viděla dost. Dosud se opírala o okenní parapet, ale teď se narovнала a prudkým pohybem odhrnula záclony.

Muž koutkem oka zahlédl pohyb a zvedl oči. Spatřil ji a ztuhl, pak se opět rozhlédl na obě strany po ulici a nahrbeně odkráčel. Přitom se ještě podíval na Rebeccu, jako kdyby ji vyzýval, ať nevolá policii.

Rebecca vztekle zaťala obě malé ruce v pěst. Bylo jí jasné, že ten nepořádek před domem bude muset uklidit právě ona. Další únavná povinnost, která na ni čeká!

Zatáhla záclony, ustoupila od okna a vyšla v bačkorách ze svého pokoje. Stála na chodbě a poslouchala - doléhalo k ní několikero chrápání. Otočila se ke dveřím do hlavní ložnice a okamžitě poznala známý zvuk. Paní Burrowsová spala. V krátkém období klidu, jež následovalo, napínala uši ještě víc, dokud nedokázala rozeznat dlouhé nosové nádechy a výdechy doktora Burrowse. Poté naklonila hlavu ve směru Willova pokoje a znovu se zaposlouchala, dokud nepostřehla rytmus jeho rychlejšího a mělčího oddechování.

„Ano,“ zašeptala si a radostně pohodila hlavou. Všichni jsou v hlubokém limbu. Okamžitě se cítila lépe. Tohle je její hodina, teď má celý dům pro sebe a může si dělat, co chce. Čas klidu, než se všichni probudí a opět nastane chaos. Napřímila ramena a nehlučně přistoupila ke dveřím do Willovy ložnice, aby nahlédla dovnitř.

Nic se nepohnulo. Rychle jako stín přešla k bratrově posteli. Stála a shlížela na něj. Spal na zádech, s rukama rozhozenýma za hlavou. Rebecca si prohlížela jeho tvář v bledém měsíčním světle, které sem dopadalo přes zpola zatažené závěsy. Přistoupila ještě blíže a sklonila se nad ním.

„Tak se na něj podívejte - nemá na světě žádné starosti,“ pomyslela si a naklonila se ještě víc. Přitom si všimla drobné šmouhy pod jeho nosem.

Přejela Willa pohledem, až se její oči zastavily na jeho rukách. „Bláto!“ Měl ruce pokryté bahnem. Neobtěžoval se tím, že by se před odchodem do postele umyl, a - což bylo ještě nechutnější - zřejmě se ve spánku šťoural v nose.

„Ty špindíro,“ zasykla tiše. Zvuk jejích slov ho trochu vyrušil - protáhl paže a zahýbal prsty. V blažené nevědomosti, že ho někdo sleduje, vydal tiché, spokojené zamručení a trochu se zavrtěl, než opět znehybněl.

„Jsi k ničemu,“ zašeptala nakonec a otočila se k místu, kde na podlaze leželo jeho špinavé oblečení. Posbírala je do náruče a vyšla z pokoje. Nejprve se zastavila u proutěného koše na prádlo, který stál v rohu chodby, aby do něj hodila Willovy věci. Když probírala kapsy, nahmatala v džínech kousek papíru. Rozbalila ho, ale ve tmě ho nedokázala přečíst. Stejně to asi budou nějaké nesmysly, pomyslela si a zastrčila si papírek do noční košile. Když vytahovala ruku z kapsy, zachytila nehtem za prošívanou látku. Zamyšleně se kousala do natrženého okraje nehtu a přešla k hlavní ložnici. Jakmile vešla dovnitř, dávala si dobrý pozor, aby nestoupla na žádné vzrající prkno pod starým, ošoupaným kobercem, které by prozradilo její přítomnost.

Tak, jako před chvílí pozorovala Willa, dívala se nyní na manželce Burrowsovy, jako kdyby se pokoušela vytušit jejich myšlenky. Po několika minutách toho však viděla dost. Zvedla prázdný hrnek paní Burrowsové z nočního stolku a zkoumavě k němu přičichla. Opět mléko se stopou brandy. S hrnkem v ruce Rebecca po špičkách opustila místnost a sešla dolů do kuchyně. Nedělalo jí žádnou potíž kráčet potmě. Odložila hrnek do dřezu, otočila se a vrátila se na chodbu. Tady se znovu zastavila s hlavou mírně nakloněnou ke straně a zavřenýma očima. Poslouchala.

„Takový klid..., takové ticho,“ pomyslela si. „Tak by to mělo vypadat pořád.“ Nějakou dobu tam nehybně stála jako v transu, až se nakonec zhluboka nadechla nosem, na několik vteřin zadržela dech a pak dlouze vydechla ústy.

Shora se ozvalo tlumené odkašlání. Rebecca se rozzlobeně zahleděla ke schodišti. Nít jejích myšlenek se přetrhla. Ten kašel zničil kouzlo okamžiku.

„Už mě to tady unavuje,“ pronesla hořce.

Přešla k předním dveřím, vyhákla bezpečnostní řetěz a přesunula se do obývacího pokoje. Záclony byly roztažené, takže jasně viděla na zahradu za domem, pokrytou pohybuujícími se stříbrnými skvrnami měsíčního světla. Když si sedala do křesla paní Burrowsové, ani na okamžik nespustila oči z toho výjevu. Pohodlně se opřela a neustále pozorovala zahradu i živý plot, který ji odděloval od obecních pozemků. Takhle zůstala až do ranních hodin, zahalená čokoládovou tmou, užívala si samotu noci a dívala se.

8. kapitola

Další den doktor Burrows v muzeu třídil věci ze skříně pod oknem. Skláněl se nad vitrínou a přidával k nepravidelným řadám umělohmotných, perleťových a glazurovaných knoflíků nějaké nově získané mosazné knoflíky od různých armádních jednotek, pokryté měděnkou. Začínal ztrácet trpělivost, protože poutka na zadní straně způsobovala, že knoflíky odmítaly na ploše pokryté zeleným sukem úhledně ležet, i když se je snažil sebevíc mačkat. Hlasitě a vztekle si odfoukl. Vtom zaslechl z ulice troubení klaksonu auta a zvedl oči.

Koutkem oka zahlédl muže, který kráčel po opačné straně ulice. Měl plochý klobouk, dlouhý plášť, a přestože se slunce po většinu dne schovávalo za mraky, oči mu zakrývaly tmavé sluneční brýle. Klidně to mohl být ten člověk, do kterého omylem vrazil před trafikou, ale to doktor Burrows nevěděl jistě, protože všichni vypadali podobně.

Co je na těchhle lidech tak divného? Doktor Burrows cítil v kostech, že jsou něčím zvláštní - rozhodně se sem nějak nehodili. Jako kdyby sem vkročili z jiné doby, podle stylu oblékání snad z georgiánského období. Bylo to pro něj jako nějaký nález kousku přežívajících dějin, jako novinové zprávy o asijských rybářích, kteří vylovili latimerii, či dokonce ještě něco úžasnějšího..., jako objev „chybějícího článku“ v evoluci lidí. Tyto věci, o kterých neustále snil, ho chránily před nudou a jednotvárností života.

Doktor Burrows nikdy nebyl člověk, který potlačuje svoje utkvělé myšlenky, a tihle muži v kloboucích ho jednoznačně zaujali. Musí přece existovat nějaké rozumové vysvětlení, a on se rozhodl, že téhle záhadě přijde na kloub.

„Dobrá,“ řekl si, „a můžu se do toho pustit třeba hned teď.“

Odložil krabici knoflíků a přeběhl hlavní síň ke vchodovým dveřím. Vyšel na ulici a zamkl muzeum. Rozhlédl se, spatřil toho muže kus před sebou a vydal se v uctivé vzdálenosti po High Street za ním.

Sledoval muže i poté, co zabočil z High Street na Disraeli Street, přešel ulici a zahrnul kolem starého kláštera do první ulice napravo - Gladstone Street. Doktor Burrows byl asi dvacet metrů za ním, když se muž náhle zastavil a otočil se přímo k němu.

Doktor Burrows se vylekal. Viděl, jak se v mužových brýlích odráží nebe, a okamžitě se podíval jiným směrem. Byl si jistý, že je prozrazen. Nenapadlo ho, co by měl udělat jiného, než si sednout do dřepu a předstírat, že si zavazuje pomyslnou tkaničku na svých sandálech. Zůstal chvíli ve dřepu a opatrně se mrkl přes rameno. Ten muž se vypařil.

Doktor Burrows se horečně rozhlédl po ulici a vydal se rychle na místo, kde toho člověka viděl naposled. Nakonec se dal do klusu, a když tam doběhl, všiml si úzkého průchodu mezi dvěma barabiznami. Mírně ho překvapilo, že si ho za tu dlouhou dobu, co tudy předtím chodíval, nikdy nevšiml. Průchod měl klenutý vstup a vedl jako úzký tunel až k zadní části domů, odkud ještě krátce pokračoval jako nekrytá ulička. Doktor Burrows do ní nahlédl, ale kvůli nedostatku denního světla toho v podchodu mnoho neviděl. Za pruhem temnoty ale něco rozeznal. Vysokou cihlovou zeď. Šlo o slepou uličku.

Ještě jednou se rozhlédl a nevěřicně zavrtěl hlavou. Neviděl žádnou jinou možnost, kam ten muž mohl tak nečekaně zmizet, a tak se nadechl a vydal se do průchodu. Postupoval opatrně, protože se obával, že ten člověk může číhat v nějakém dveřním výklenku, který unikl jeho pozornosti. Když si jeho oči přivykly šeru, spatřil, že se kolem nej po dlažbě povalují promáčené lepenkové krabice a většínou rozbité láhve od mléka.

S úlevou vyšel opět na světlo a zastavil se, aby se rozhlédl kolem sebe. Uličku zprava i zleva tvořily cihlové ploty zahrad a na opačném konci ji uzavírala zeď staré třípatrové továrny, která měla okna teprve

v nejvyšším poschodí a nemohla tomu muži patrně poskytnout žádnou možnost úniku.

Kam tedy pro všechny svaté zmizel? pomyslel si doktor Burrows a otočil se za sebe, k průchodu a k hlavní ulici, po níž se zrovna mihlo nějaké auto. Nad zdí napravo se ještě tyčila metrová mříž, takže ji prakticky nešlo přelézt. Druhou zeď nic podobného nedoplňovalo, a tak k ní doktor Burrows přistoupil a nahlédl přes ni. Rozkládala se tam jakási zanedbaná a vyprahlá zahrada s několika zaschlými křovinami a pruhem zablácené země místo trávníku, posestým vybledlými plastovými miskami s tmavě zelenou vodou.

Doktor Burrows beznadějně hleděl na tu podivnou pustinu a chystal se celou věc vzdát, když tu náhle změnil názor. Přehodil kufřík přes zeď a sám se přes ni poněkud neohrabaně přehoupl. Zeď byla na druhé straně vyšší, než očekával, a nedopadl nejlépe - skončil v podřepu uprostřed bláta. Pokusil se vstát, ale podjely mu boty, takže si sedl na zem a nataženou rukou přitom převrhl jednu z misek a postříkal si jejím obsahem paži a krk. Tiše zaklel, smetl ze sebe tolik špíny, kolik mohl, a potácivě jako nějaký opilec se konečně zvedl na nohy.

„Kru-ci-nál!“ procedil přes sevřené zuby. Vtom zaslechl, jak se za ním otvírají dveře.

„Haló? Kdo je tam? Co se děje?“ ozval se znepokojený hlas.

Doktor Burrows se otočil a asi dva metry před sebou spatřil starou paní. U nohou jí postávaly tři kočky a pozorovaly ho s typickou kočičí lhostejností. Stařena zřejmě neměla dobrý zrak, protože neustále natáčela hlavu ze strany na stranu. Měla jemné bílé vlasy a byla oblečená do květovaného županu. Doktor Burrows odhadoval, že jí bude nejméně osmdesát let.

„Ehm... Roger Burrows, rád vás poznávám,“ řekl doktor Burrows, kterého pořád nenapadlo, jak by mohl vysvětlit, kde se tu vzal a proč tu vůbec je. Výraz na stařenčině tváři se po jeho slovech změnil.

„Ach, doktore Burrowsi, to je od vás moc laskavé, že jste se zastavil. Jaké milé překvapení.“

Překvapení to bylo i pro doktora Burrowse, který si připadal čím dál zmatenější. „Ano, tedy... ehm... zrovna jsem měl cestu kolem.“

„To je od vás velice laskavé. V dnešní době se už člověk zdvořilosti zrovna moc nedočká. Dobře, že jste zavolał.“

É... to je samozřejmost,“ odpověděl váhavě. „Potěšení je zcela na mé straně.“

„Tu a tam je mi jenom s mými kočkami trochu smutno. Nedal byste si čaj? Právě vařím vodu v konvici.“

Doktor Burrows nepřestával tápat - když tu stařenu poprvé spatřil, očekával, že bude muset rychle prchnout zpátky přes zeď. S tak přátelským a pohostinným přijetím nepočítal ani náhodou. Nemohl najít žádná slova, a tak jen přikývl a vykročil kupředu. Přitom zakopl o další umělohmotnou misku, jejíž obsah mu vyšpláchl na nohu. Sklonil se a smetl si z ponožky slizký chuchvalec řas.

„Ach, opatrně, pane doktore,“ řekla stará paní. „Dávám je sem pro ptáky.“ Otočila se a kočičí doprovod ji předběhl cestou zpátky do kuchyně. „Mléko a cukr?“

„Ano, prosím,“ odpověděl doktor Burrows a postával před dveřmi do kuchyně, zatímco stařena připravovala šálky.

„Omlouvám se, že jsem sem vpadl takhle bez ohlášení,“ pronesl doktor Burrows, aby nějak vyplnil ticho. „Je to od vás opravdu moc hezké.“

„Ne, to vy jste mi udělal velkou radost. Měla bych děkovat já vám.“

„Skutečně?“ vykoktal a pořád se horečnatě snažil přijít na to, kdo přesně je ona stará dáma.

„Jistě, za váš milý dopis. Už nevidím tak dobře jako kdysi, ale pan Embers mi ho přečetl.“

Náhle do sebe všechno zapadlo a doktor Burrows vydechl úlevou. Mlhu zmatku konečně odfoukl čerstvý vítr prozření.

„Ta zářící koule! Rozhodně jde o mimořádně zajímavý předmět, paní Tantrumiová.“

„Ach, to je dobře, drahoušku.“

„Pan Embers vám patrně řekl, že ho musím nechat prozkoumat.“

„Ano,“ přikývla. „Nechceme, aby někdo byl radioakční, vidíte?“ „Ne, to nechceme,“ potvrdil doktor Burrows a pokoušel se potlačit Usměv.

„Paní Tantrumiová, pokud jde o to, proč jsem přišel...“

Natočila hlavu ke straně a napjatě čekala na jeho další slova.

„Totiž... doufal jsem, že byste mi mohla ukázat, kde jste ji našla,“ dokončil.

„Bohužel ne, drahoušku, tu věc jsem nenašla já, ale plynaři. Dáte si k čaji pečivo nebo pudink?“ zeptala se a nabídla mu otlučenou plechovku na sušenky.

„Ehm... pečivo, prosím. Takže tu zářící kouli našli plynaři?“ „Správně. U mě ve sklepě.“

„Tady dole?“ ujistil se doktor Burrows a pohlédl k otevřeným dveřím vedle krátkého schodiště. „Vadilo by vám, kdybych se tam podíval?“ zeptal se, strčil sušenku do kapsy a opatrně se vydal po cihlových schodech pokrytých lišejníkem.

Jakmile prošel dveřmi, zjistil, že sklep je rozdělen na dvě místnosti. První byla prázdná s výjimkou několika misek s mimořádně tmavým a vysušeným kočičím krmením a pár hromádek opadané omítky, která mu křupala pod botami, když se vydal k druhé části sklepa, jež se rozkládala pod přední stranou domu. Příliš se nelišila od první, jen tu bylo méně světla a stálo tady několik kousků nábytku. Přejížděl očima po místnosti - v jednom rohu se o zeď opíral na výšku postavený klavír, který vypadal, že se ve zdejší vlhku pomalu rozpadá, a ve stinném výklenku stála stará skříň s rozbitým zrcadlem. Otevřel ji a okamžitě znehybněl.

Několikrát začichal. Poznal stejný zatuchlý pach, jakého si všiml u toho muže na ulici a později i v šachtě u Penny Hansonové. Jak jeho oči pomalu přivykaly tmě, viděl, že ve skříni visí několik svrchníků - černých, dalo-li se to rozeznat - a že v postranní přihrádce leží směsice plochých klobouků a dalších pokrývek hlavy.

Vnitřek skříně kupodivu nebyl na dotyk špinavý - na rozdíl od všech věcí kolem, které pokrývala jemná vrstva prachu. Když navíc odsunul skříň kousek od zdi, aby se podíval, jestli není něco za ní,

zjistil, že i samotná skříň je v pozoruhodně dobrém stavu. Nic za ní nenašel, a proto obrátil svou pozornost zpátky do jejího nitra. Pod přihrádkou s klobouky objevil malou zásuvku a hned ji vytáhl. Uvnitř leželo patero nebo šestero brýlí. Jedny vzal do ruky, sundal z ramínka svrchník a vrátil se do zahrady.

„Paní Tantrumiová,“ zavolal od úpatí schodů. Stařena se dokolébala ke dveřím do kuchyně. „Věděla jste, že dole v té skříni je docela hodně věcí?“

„Opravdu?“

„Ano, nějaké pláště a sluneční brýle. Patří vám?“

„Ne, já dolů skoro vůbec nechodím. Je tam moc hrbolatá podlaha, přinesl byste je blíž, abych se na ně podívala?“

Vystoupal po schodech ke kuchyni. Paní Tantrumiová přejela prsty po svrchníku, jako kdyby hladila po hlavě neznámou kočku. Těžký a voskovaný plášť jí zjevně nic nepřipomínal. Měl staromódní střih s rameny vyztuženými nějakým silnějším materiálem.

„Nemůžu říct, že už bych ho někdy viděla. Třeba ho tam nechal můj manžel, dej mu Pán Bůh lehkou zem,“ pravila lhostejně a zašla zpátky do kuchyně.

Doktor Burrows si prohlédl tmavé brýle. Skládaly se ze dvou kousků silného a naprosto plochého, téměř neprůhledného skla. Připomínaly svářečské brýle a jejich nožičky byly vybaveny zvláštní pružinou, která je zjevně měla přidržovat pevně k hlavě majitele. Doktor Burrows se zamyšleně poškrábal na hlavě. Proč by si ti cizinci schovávali svoje věci v zapomenuté skříni v prázdném sklepe?

„Chodí sem ještě někdo jiný, paní Tantrumiová?“ zeptal se doktor Burrows, zatímco stařena nalévala silně roztřesenou rukou vodu do šálků. Hubička konvice rachotila o jejich stěny tak silně, až se doktor Burrows obával, že je paní Tantrumiová shodí z podnosu na zem.

Rachocení na okamžik ztichlo a stařena se zatvářila zmateně. „Nechápu, co tím myslíte,“ řekla, jako kdyby doktor Burrows naznačoval, že se dopouští něčeho nečestného.

„Jen že jsem v téhle části města viděl pár docela zvláštních lidí - vždycky ve velkých svrchnících a tmavých brýlích, úplně stejných,

jako jsou tyhle..." Doktor Burrows nejistě zmlkl, protože paní Tantrumiová nyní vypadala značně zneklidněně.

„Ach, doufám, že to nejsou zločinci, o kterých člověk pořád slyší. Už se tu necítím bezpečně. Můj přítel Oscar je ale moc hodný. Navštěvuje mě většinou odpoledne. Víte, nemám nikoho blízkého, žádnou rodinu. Syn se odstěhoval do Ameriky, chápete. Je to milý chlapec. Firma, pro kterou pracuje, ho i s manželkou přestěhovala za oceán..."

„Takže jste neviděla žádné lidi v podobných pláštích - muže s hodně světlými vlasy?"

„Ne, drahoušku, nemůžu říct, že bych věděla, o čem to mluvíte." Chvilku se na něj tázavě dívala a pak pokračovala v nalévání čaje. „Pojďte dál a posad'te se."

„Jenom tohle vrátím dolů," řekl doktor Burrows a sestoupil zpátky do sklepa. Ještě než odešel, neodolal krátké prohlídce klavíru. Nadzvedl víko a zmáčkl několik kláves, které však vydaly buď přidušená lupnutí, nebo naprosto rozladěné tóny. Pokusil se nástroj od-táhnout od zdi, ale klavír zavrzel takovým způsobem, že toho doktor Burrows nechal v obavě, aby se mu nerozpadl pod rukama. Pak obe-šel obě podzemní místnosti a podupával na podlahu. Doufal, že objeví nějaké zamaskované padací dveře. Totéž pak udělal i v malé zahradě, kde se přitom snažil vyhýbat umělohmotným miskám a nenechat se znervóznit zvědavými pohledy koček paní Tantrumiové.

Na opačné straně města se Chester s Willem vrátili zpátky do tunelu pod Dírami.

„Tak co říkal tvůj táta? Co si myslí o našem nálezu?" zeptal se Chester Willa, který se snažil kladívkem a dlátkem uvolnit maltu mezi cihlami v té neznámé podzemní stěně.

„Znovu jsme se podívali do map a nic na nich není." Will lhal, protože doktor Burrows ještě nevyšel ze svého sklepa, když si Will odcházel lehnout, a ráno zmizel z domu dřív, než se Will probudil.

„Pod tímhle pozemkem nevede žádná voda, žádná stoka ani nic podobného," pokračoval Will, aby Chestera uklidnil. „Tahle zeď je pěkně pevná - ta byla postavená, aby vydržela dlouho." Will už odstranil dvě vrstvy cihel, ale pořád nepronikl skrz. „Podívej, jestli se pletu a vyrazí z toho voda, rychle běž na druhou stranu hlavní míst-

nosti. Proud by tě pak měl vynést k východu," dodal Will a s dvojnásobným úsilím se věnoval cihlové stěně.

„Cože?“ zeptal se Chester rychle. „Proud... že mě vynese nahoru? To se mi vůbec nelíbí. Končím.“ Obrátil se k odchodu, na okamžik zaváhal, ale pak se rozhodl a vydal se k hlavní místnosti. Cestou si něco tiše mumlal.

Will jenom pokrčil rameny. Ani náhodou nehodlal přestat, když se před ním otvírala možnost, že odhalí nějaké fantastické tajemství, které jeho otci vyrazí dech a které objeví úplně sám, bez jeho pomoci. Nikdo ho nemohl zastavit - dokonce ani Chester. Hned začal dlátem nahlodávat vrstvu malty kolem další cihly.

Kus malty najednou bez varování vystřelil s ostrým zasyčením stlačeného vzduchu, jeden úlomek Willovi proletěl těsně kolem rukou v rukavicích jako kamenná kulka a narazil do stěny tunelu za ním. Will odložil nářadí a ohromeně si sedl na zadek. Zavrtěl hlavou, znovu se zvedl do kleku, zacloumal s tou poslední cihlou a během pár vteřin ji odstranil.

„Hej, Chestere!“ zavolal.

„No, co je?“ odpověděl chraplavě Chester z hlavní místnosti. „Co jsi našel?“

„Není tam žádná voda!“ vykřikl Will. Jeho hlas se odrazil zvláštní ozvěnou. „Pojď se podívat.“

Chester se neochotně vrátil. Zjistil, že Will skutečně pronikl na druhou stranu stěny a právě nabíral vzduch s nosem těsně u odkrytého otvoru.

„Rozhodně to není kanál, ale byl tam menší přetlak," řekl Will. „Nemohl by to být plynovod?“

„Ne, necítím plyn a plynovody se kromě toho nikdy nedělaly z cihel. Podle ozvěny je za tou stěnou docela rozlehlý prostor!“ V očích se mu zablýskla dychtivá naděje. „Já věděl, že tady máme na dosah ruky něco velkého. Přines mi z hlavní místnosti svíčku a železnou tyč, ano?“

Když se Chester vrátil s požadovanými předměty, Will zapálil svíčku v uctivé vzdálenosti od otvoru a pak ji k němu opatrně přibližoval. Neustále přitom pozorně sledoval chování plamene.

„K čemu to je?“ zeptal se Chester a fascinovaně přihlížel.

„Kdyby tu byly ve vzduchu nějaké plyny, svíčka by začala hořet jinak,“ odpověděl Will věčně. „Takhle to zkoušeli, když otvírali pyramidy. Mihotavý plamének vypadal stále stejně, ačkoliv jej Will držel už těsně u otvoru. „Vypadá to, že je tu čistý vzduch,“ poznamenal, sfoukl svíčku a natáhl se pro železnou tyč, kterou Chester opřel o stěnu chodby. Opatrně vložil špičku do otvoru mezi cihlami a zasouval ji dovnitř, dokud z třímetrové tyče nezůstal na jejich straně zdi jen nepatrný kousek.

„Na nic jsem nenarazil - musí to být pěkně velké,“ řekl Will nadšeně a zahekal námahou, jak se snažil tyč naklonit směrem dolů, aby prozkoumal hloubku toho prostoru. „Ale myslím, že cítím podlahu. Dobře, takže teď ten otvor trochu rozšíříme.“

Tentokrát pracovali oba a za několik okamžiků uvolnili dost cihel, aby se Will hlavou napřed protáhl otvorem. Dopadl s tlumeným heknutím.

„Jsi v pořádku, Wille?“ zavolal na něj Chester.

„Jo, jen je to trochu hlubší, než jsem čekal,“ odpověděl. „Vlez sem nohama napřed a já tě navedu na zem.“

Chesterovi se to podařilo až po značném úsilí, protože měl podstatně širší ramena než Will. Nakonec se ale dostal za ním a oba se začali rozhlížet kolem sebe.

Ocitli se v osmiúhelníkové místnosti, jejíchž osm stěn se sbíhalo do jediného ústředního bodu přibližně šest metrů nad jejich hlavami. Na vrcholu se nacházelo něco, co připomínalo vytesanou kamennou růži. Svítili si kolem baterkami v tichém obdivu a vstřebávali gotické ozdoby rozmístěné po dokonale vyrovnaných řadách cihel. I podlaha místnosti byla cihlová.

„Úžasné!“ zašeptal Chester. „Kdo by čekal, že najdeme něco takového!“

„Je to jako krypta v nějakém kostele, nemyslíš?“ řekl Will. „Ale nejdivnější na tom je...“

„Ano?“ Chester si posvítíl baterkou na Willa.

„Že je tu takové sucho. A taky docela čerstvý vzduch. Nejsem si jistý...“

„Viděl jsi tohle, Wille?“ přerušil ho Chester, přešel kuželem světla po podlaze a nejbližší stěně. „Na těch cihlách je něco napsané. Na všech!“

Will se okamžitě otočil, aby si prohlédl zeď, pokrytou zdobným gotickým písmem, které někdo vyryl do každé cihly. „Máš pravdu. To jsou jména: James Hobart, Andrew Kellogg, William Butts, John Cooper...“

„Simon Jennings, Daniel Lethbridge, Silas Samuels, Abe Winterbotham, Caryl Pickering... musí jich tu být tisíce,“ řekl Chester.

Will vytáhl zpoza opasku kladívko a začal s ním t'ukat do stěn, aby zjistil, jestli za některou z nich podle zvuku neobjeví dutinu či přilehlou chodbu. Metodicky poklepal do všech osmi stěn, když tu se bez nějakého zjevného důvodu náhle zarazil. Přitiskl si dlaň k čelu a polkl.

„Cítil jsi to?“ zeptal se Chestera.

„Jo, luplo mi v uších,“ přikývl Chester a vsunul si tvrdě do ucha prst. „Jako při startu v letadle.“

Oba ztichli, jako kdyby čekali, až se něco stane. Pak vnímali slabé zachvění, téměř neslyšitelné a trochu podobné hlubokému tónu varhan - v hlavě cítili tepání, které postupně sílilo.

„Myslím, že bychom měli vypadnout.“ Chester se vylekaně ohlédl na svého přítele a polkl, ne kvůli zalehlým uším, ale protože se mu začal zvedat žaludek.

Tentokrát Will nic nenamítal. Vydechl rychle „jo“ a zamrkal, jak se mu před očima dělaly mžítiky.

Oba prolezli dvojnásobnou rychlostí otvorem zpátky do chodby, vrátili se ke křeslům v hlavní místnosti a klesli do nich. I když zpočátku ani jeden z nich nepromluvil, všechny ty nevysvětlitelné pocity zmizely skoro ihned, jakmile osmiúhelníkovou komnatu opustili.

„Co to tam bylo?“ zeptal se Chester, doširoka otevřel ústa a přitiskl si dlaně k uším.

„Nevím,“ odpověděl Will. „Přivedu sem tátu, aby se na to podíval - třeba pro to bude mít nějaké vysvětlení. Asi se tam zvýšil tlak vzduchu nebo něco takového.“

„Opravdu si myslíš, že je to krypta pod nějakým bývalým kostelem? Se všemi těmi jmény?“

„Možná,“ odvětil zamyšleně Will. „Ale někdo - zedníci, kameníci - ji postavil hodně pečlivě. Nenechali v ní ani žádné úlomky cihel nebo nepořádek a pak ji stejně tak pečlivě uzavřeli. Proč by to, pro všechno na světě, dělali?“

„To mě nenapadlo. Máš pravdu.“

„A není tam žádný vchod ani východ. Nenašel jsem žádnou známku po přilehlé chodbě - ani jedinou. Zapečetěná místnost se jmenuje jako nějaký památník nebo něco podobného?“ uvažoval Will udiveně. „Na co jsme to tady narazili?“

9. kapitola

Will se už před časem naučil, že Rebecca umí být velice přísná a že nestojí za to nějak ji popuzovat - a rozhodně ne před jídlem. Proto si teď před vstupem do domu oklepal boty a odupal z nich ty největší nánosy bahna. Shodil na zem batoh, ve kterém zařinčely jednotlivé nástroje, a užasle ztuhl.

Naskytl se mu velice zvláštní pohled. Dveře do obývacího pokoje byly zavřené a Rebecca se u nich skláněla s uchem přiloženým ke klíčové dírci. Když ho spatřila, zamračila se na něj.

„Co...?“ Rebecca přerušila Willovu otázku v polovině tím, že se narovnala a přiložila si varovně ukazováček před ústa. Popadla zmateného bratra za paži a silou ho odvěkla do kuchyně.

„Co se děje?“ zeptal se Will rozhořčeným šepotem. Celé to bylo vskutku krajně nezvyklé. Rebecca, ta malá Slečna Dokonalá, právě špehovala rodiče - něco podobného by od ní nikdy neočekával.

Zarážela ho ale ještě pozoruhodnější okolnost: samotné dveře do obývacího pokoje byly zavřené. Will otočil hlavu, aby se na ně ještě jednou podíval. Nemohl ani uvěřit vlastním očím.

„Ty dveře bývaly vždycky otevřené, co se pamatuju,“ řekl. „Víš, jak máma nesnáší...“

„Hádají se!“ pronesla Rebecca důrazně.

„Cože dělají? Kvůli čemu?“

„To nevím jistě. Nejdřív jsem slyšela, jak mamka křičí na tátu, aby zavřel dveře, a snažila jsem se právě zjistit víc, když ses objevil ty.“

„Něco jsi přece musela zaslechnout.“

Rebecca mu hned neodpověděla.

„No tak,“ naléhal Will. „Co jsi slyšela?“

„No,“ začala pomalu, „křičela na něj, že je *zatraceně neschopnej*... a že by měl přestat plýtvat časem na *hromady hovadin*.“

„Co dál?“

„Zbytek jsem nerozuměla, ale oba byli hodně rozzlobení. Skoro na sebe vrčeli. Musí jít o něco opravdu důležitého - mamka si nechala ujít svůj oblíbený seriál!“

Will otevřel lednici a letmo si prohlédl jogurt, než ho odložil zase zpátky. „O co tedy jde? Nepamatuji si, že by se někdy chovali takhle.“

V tu chvíli se dveře obýváku prudce otevřely a Will i Rebecca nadskočili. Z pokoje se vyřítil doktor Burrows, rudý v obličeji a zamračený jako deset čertů, a namířil si to nejkratší cestou ke dveřím do sklepa. Něco si nesrozumitelně mumlal a neobratně zápolil s klíči, dokud se mu nepodařilo odemknout. Vešel dovnitř a zabouchl za sebou dveře.

Will s Rebeccou ještě pořád nakukovali zpoza kuchyňských dveří, když uslyšeli, jak paní Burrowsová křičí.

„JSI K NIČEMU, TY ZATRACENÁ VYKOPÁVKO! MŮŽEŠ SI TAM DOLE KLIDNĚ ZŮSTAT A SHNÍT, TY PITOMÁ STARÁ ZKAMENĚLINO!“ zaječela z plných plic a vzápětí přirazila s hromovou ranou dveře do obývacího pokoje.

„To určitě není dobré pro malbu,“ poznamenal Will suše.

Rebecca se tak soustředila na to, co se děje, že ho zřejmě vůbec nevnímala.

„Bože, to je tak hloupé. Dneska jsem si s ním opravdu potřeboval promluvit o tom, co jsme našli,“ zamručel.

Tentokrát ho Rebecca slyšela. „Na to můžeš zapomenout. Radila bych ti, aby ses držel stranou, dokud se to všechno nepřežene.“ Vysunula důležité bradu kupředu. „Jestli se to vůbec přežene. V každém případě je hotové jídlo, tak si vezmi. Vlastně si asi můžeš vzít všechno... Pochybuju, že dneska bude ještě někdo jíst.“

Bez dalšího slova se otočila a odešla z místnosti. Will přenesl pohled od dveří k troubě a pokrčil rameny.

Zhltl dvě a půl porce a odebral se nahoru do svého pokoje. V celém domě panovalo zvláštní ticho. Dokonce ani z obýváku nebyly slyšet obvyklé zvuky televizních programů. Will seděl na posteli a pečlivě leštil kusem látky lopatu, až se blýskala a vrhala po stropě nad ním prasátka. Pak se sklonil, aby ji něžně položil na podlahu, zhasl lampičku na nočním stolku a zalezl pod příkrývkou.

10. kapitola

Will se probudil s líným zívnutím a kalným zrakem se rozhlédl po místnosti. Vtom si všiml světla, které do jeho pokoje dopadalo kolem okrajů zatažených závěsů. Prudce se posadil, protože mu v mžiku došlo, že tu není něco v pořádku. Neslyšel žádné normální zvuky, jaké se ráno po domě ozývaly. Podíval se na hodiny. Zaspal. Události včerejšího večera ho úplně rozhodily a on si zapomněl nařídít budík.

Na dně skříně si našel několik poměrně čistých kousků školní uniformy, rychle je na sebe hodil a přešel přes chodbu do koupelny, aby si vyčistil zuby.

Potom spatřil doširoka otevřené dveře k Rebecce, na chvíli se před nimi zastavil a naslouchal. Už dřív se naučil, že není dobré jen tak vpadnout dovnitř - jednalo se o její svatyni a v minulosti mu několikrát vynadala za to, že k ní vstoupil bez ohlášení. Protože ale neslyšel projevy žádných známek života, rozhodl se, že se u ní porozhlédne. Místnost byla úzkostlivě uklizená jako obyčejně - bezvadně ustlaná postel, školní šaty složené a připravené, až si je oblékne. Všechno bez poskvrnky a úhledně srovnané. Na nočním stolku si všiml jejího malého černého budíku. Proč mě nevzbudila? pomyslel si v duchu.

Pak spatřil otevřené dveře do ložnice rodičů a nedokázal ovládnout nutkání nahlédnout dovnitř. V posteli nikdo nespál. To nebylo vůbec v pořádku.

Kde jsou? Vzpomněl si na hádku rodičů z předešlého večera a její vážnost mu začala docházet teprve nyní. I když na to Will větší nevyypadal, měl i svou citlivou stránku. Ne že by nic necítil, jen neuměl své emoce dávat najevo a raději je skrýval za maskou prostorekého chvastouna, pokud šlo o jeho rodinu, nebo za škraboškou naprosté lhostejnosti, jednalo-li se o někoho jiného. Byl to obranný

mechanismus, který si vytvořil během let, kdy se musel vyrovnávat s pošklebky kvůli svému vzhledu. *Nikdy nedávej najevo svoje pocity, nikdy nereaguj na jejich hloupé posměšky, nikdy jim nedopřej žádné zadostiučinění.*

I když se nad tím Will nikdy pořádně nezamýšlel, byl si vědom toho, že jeho domácí život je přinejmenším docela zvláštní. Všichni čtyři členové rodiny byli tak odlišní, jako kdyby je svedla dohromady jakási náhoda, nad níž neměli žádnou moc, jako kdyby se jednalo o čtyři naprosté cizince, kteří se dělí o jedno kupé ve vlaku. Nějak to všechno drželo pohromadě - každý znal své místo, a výsledek - ač možná nebyl vyloženě šťastný - představoval alespoň jakousi rovnováhu. Teď ale bezprostředně hrozilo, že se celý dosavadní systém zhroutí. Takový měl aspoň Will to ráno pocit.

Stál uprostřed chodby a znovu se zaposlouchal do zneklidňujícího ticha. Hleděl od jedné dveří k druhým. *Tohle je vážné.*

„Copak se to muselo stát zrovna teď?...“, když jsem objevil něco tak úžasného?“ zahučel si pro sebe. Toužil si promluvit s otcem, aby mu pověděl o tunelu pod Dírami a o podivné komnatě, na níž s Chesterem narazil. Bez otcovy pochvaly, bez jeho slov uznání a hrdého úsměvu nad synovým úspěchem ten objev najednou skoro nic neznamenal.

Vydal se po špičkách ze schodů a měl zvláštní pocit, jako kdyby byl ve vlastním domě nezvaným vetřelcem. Pohlédl na dveře do obýváku. Pořád zavřené. Matka určitě spala u televize, pomyslel si a vstoupil do kuchyně. Na stole stála jediná miska - podle několika zbývajících vloček poznal, že sestra se už nasnídala a odešla do školy. Skutečnost, že po sobě neumyla nádobí, stejně jako nepřítomnost misky od otcových kukuřičných lupínků a prázdného šálku od čaje na stole nebo ve dřezu způsobily, že se mu v hlavě rozeznely další varovné zvonky. Tato nehybná momentka každodenní činnosti se v jeho očích změnila ve vodítko k záhadě, podobně jako důkazy nalezené na místě zločinu, které při správném čtení mohou poskytnout odpověď na otázku, co přesně se tu dělo.

K ničemu to ale nebylo. Tady odpovědi nenajde. Navíc si uvědomil, že musí vyrazit do školy.

„Je to jako zlý sen,“ pronesl tiše a spěšně si nasypal do misky obilné vločky. „Jako zával ve škole,“ dodal a mrzutě se pustil do své snídani.

11. kapitola

Chester si hověl v jednom z rozbitých křesel v hlavní místnosti výkopu pod Dírami. Vytvaroval mezi prsty další kuličku z hlíny a přidal ji k rostoucí hromádce na stole vedle sebe. Pak se jimi začal s nepříliš velkým zaujetím trefovat do hrdla prázdné láhve, kterou opatrně vybalancoval na okraji kolečka stojícího opodál.

Will měl velké zpoždění a Chester při házení svých drobných střel přemítal, co asi mohlo jeho kamaráda zdržet. S tím samotným si velké starosti nedělal, ale dychtil po tom, aby Willovi řekl, co zjistil, když dnes vstoupil do jejich tunelu.

Když se Will konečně objevil, sešel hlemýždím tempem vstupní chodbou s lopatou přes rameno a hluboko svěšenou hlavou.

„Ahoj, Wille,“ pozdravil ho Chester mírně a vrhl po vzpurné láhvi celou hrst kuliček. Ani jedna se netrefila, jak se dalo čekat. Chester se zklamaně zamračil a pak se otočil k Willovi. Will ale jen něco zabručel, a když zvedl hlavu, Chestera překvapilo, že z očí jeho kamaráda zmizel obvyklý lesk. Během několika uplynulých dnů ve škole si všiml, že něco není v pořádku - zdálo se, že se mu Will vyhýbá, a když ho Chester přece jen dostihl, jeho kamarád byl uzavřený a nesdílný.

Ted' mezi nimi rostlo rozpačité ticho, až Chester, který ho nemohl déle vydržet, vyhrkl: „V tunelu je...“

„Táta je pryč,“ přerušil ho Will.

„Cože?“

„Zamkl se ve sklepě, ale ted' si myslíme, že zmizel.“

Náhle Chesterovi došlo, proč se jeho kamarád choval podivněji než jindy. Otevřel ústa a zase je zavřel. Netušil, co by na to měl říct. Will se zhroutil do nejbližšího křesla, jako kdyby byl na konci sil. „Kdy se to stalo?“ zeptal se Chester neobratně.

„Před pár dny - pohádal se s mamkou.“

„Co si o tom myslí ona?“

„Pche, nic! Od jeho odchodu na nás nepromluvila ani slovo,“ odpověděl Will.

Chester se podíval na chodbu, která odbočovala z hlavní místnosti, a pak zpátky na Willa, který právě hloubavě otíral smítko zaslhlé hlíny z rukojeti lopaty. Chester se zhluboka nadechl a váhavě promluvil. „Promiň, ale... je tu ještě něco dalšího, co bys měl vědět.“

„O co jde?“ zeptal se Will tiše.

„Ten tunel je zablokovaný.“

„Cože?“ vytřeštil Will oči. V mžiku byl znovu plný energie. Vyskočil z křesla a vyřítil se do chodby. A opravdu, vchod do té podivné cihlové komnaty zmizel. Z celé délky tunelu zbylo jen zhruba šest metrů.

„Tomu nevěřím.“ Will se bezmocně díval na zátaras z hlíny a kamení, který sahal až ke stropu chodby a plně ji uzavíral. Vyzkoušel podpěry, které stály těsně před ním - zatahal za ně oběma rukama a kopl do nich kovovými špičkami svých pracovních bot. „Ty jsou v naprostém pořádku,“ řekl potom a dřepł si, aby si prohlédl hromadu zeminy. Nabral jí trochu do dlaně a přiblížil si ji k očím. Chester ho sledoval a tiše obdivoval, jak jeho kamarád zkoumá zával.

„Zvláštní.“

„Copak?“ zeptal se Chester.

Will si zvedl hlínu k nosu a očichal ji. Pak si nabral špetku mezi prsty a pomalu ji několik vteřin mnul. Nakonec se zamračeně obrátil k Chesterovi.

„O co jde, Wille?“

„Vzpěry v chodbě byly v bezvadném stavu - než jsme minule odcházeli, ještě jsem je jednou kontroloval. A v poslední době ani nepršelo, že ne?“

„Ne, myslím, že ne,“ potvrdil Chester.

„A tahle zemina nevypadá dost vlhká na to, aby mohla způsobit sklouznutí stropu - není o nic vlhčí, než bys čekal. Jenže nejdivnější ze všeho je tohle.“ Shýbl se, zvedl z hromady kus kamene a hodil ho Chesterovi, který ho chytil a prohlížel si ho se zmateným výrazem ve tváři.

„Je mi líto, ale nechápu to. Co je na tom tak divného?“

„Je to vápenec. Ta výplň tunelu v sobě má kousky vápence. Sáhni si na povrch toho kamene. Je jako křída - úplně jiný než pískovec. V tom jsou cítit jasně odlišené částčky.“

„Částčky?“ zopakoval Chester.

„Ano, je daleko zrnitější. Počkej, jenom si ověřím, že mám pravdu,“ řekl Will, vytáhl kapesní nůž, otevřel největší ostří a zašťoural jím v čistém povrchu dalšího kamene. Přitom nepřestával hovořit. „Chápej, oboje jsou usazené horniny a vypadají dost podobně. Někdy je docela těžké je od sebe odlišit. Můžeš na ně kápnout kyselinu a vápenec pak začne syčet, můžeš se na ně podívat lupou, pod kterou si u pískovce všimneš hrubších zrněk křemene, ale tohle je zdaleka nejlepší způsob.“

„A je to,“ oznámil Will, když nožem oddělil drobný úlomek kamene a k Chesterovu úžasu si ho vložil do pusy. Pak jej začal uždibovat mezi předními zuby.

„Co to děláš, Wille?“

„Hmmm,“ odpověděl Will zamyšleně a pořád přemítal kamínek v ústech. „Ano, jsem si docela jistý, že jde o vápenec..., mění se v hladkou pastu..., kdyby se jednalo o pískovec, vznikla by z něj křupavější hmota, která by mi i trochu skřípala mezi zuby.“

Chester zamrkal, když slyšel zvuky, které vycházely z kamarádových úst. „Mluvíš vážně? Nepoškodí ti to zuby?“

„Zatím mi to nic neudělalo,“ zakřenil se Will. Sáhł si do úst, aby úlomek obrátil, a cumlal jej další chvíli. „Rozhodně to je vápenec,“ rozhodl nakonec a vyplivl zbytek kamene na zem. „Chceš si to taky zkusit?“

„Ne, to není třeba,“ odpověděl Chester bez váhání. „Ale díky.“

Will mávl rukou ke stropu nad závalem. „Nevěřím, že by tu někde v blízkosti bylo ložisko - osamělá kapsa vápence. Geologii téhle oblasti znám docela dobře.“

„Kam tím tedy míříš?“ zeptal se Chester a zamračil se. „Myslíš, že sem někdo sešel a zaházel nám tu chodbu?“

„Ano... ne... já nevím,“ řekl Will a rozzlobeně kopl do okraje hromady. „Vím jenom to, že je na tom něco pořádně divného.“

„Třeba to udělala nějaká parta kluků. Možná Kaťáci,“ navrhl Chester a dodal: „Nebo dokonce Klofáci.“

„Ne, to se mi nezdá,“ nesouhlasil Will a otočil se, aby se podíval do chodby za sebou. „Kdyby byli tady dole, určitě by po sobě nechali nějaké další stopy. A proč by vůbec zahrazovali tenhle tunel? Víš, co jsou zač - ti by zlikvidovali celý výkop. Ne, to nedává smysl,“ ukončil zmateně.

„Máš pravdu,“ přikývl Chester.

„Ať už to ale udělal kdokoliv, opravdu nechtěl, abychom se tam vrátili,“ řekl Will.

Když Will dorazil domů, Rebecca si zrovna v kuchyni psala domácí úkol. Právě odkládal lopatu do stojanu na deštníky a věšel svou přilbu na věšák, když na něj zavolala zpoza rohu.

„Jsi tu brzy.“

„Jo, v jednom z tunelů máme trochu problémy a mně se nechtělo do dalšího kopání,“ odpověděl a poněkud sklíčeně klesl na židli na opačné straně stolu.

„Žádné kopání?“ zeptala se Rebecca s přehnaným znepokojením. „Tak to musí být horší, než jsem si myslela!“

„Zhroutil se nám strop.“

„Aha...“,“ řekla lhostejně.

„Nedokážu přijít na to, jak se to mohlo stát. Nikde nic neprosakovalo a nejzvláštnější na tom je, že výplň...” Zmlkl, když Rebecca vstala od stolu a začala něco dělat u dřezu. Podle všeho neposlouchala jediné slovo z toho, co jí říkal. To Willovi příliš nevadilo - byl zvyklý na to, že ho ostatní neposlouchají. Na chvíli si vyčerpaně podepřel hlavu rukama, ale pak ji s trhnutím zvedl. Právě ho něco napadlo.

„Nemyslíš, že má tam dole nějaké potíže, že ne?“ řekl.

„Kdo?“ zeptala se Rebecca a vymývala pánev.

„Táta. Protože je tak potichu, všichni jsme předpokládali, že někam odešel, ale klidně může být pořád ve sklepě. A jestli dva dny nejedl, mohl se složit.“ Will vstal ze židle. „Jdu se podívat,“ pronesl rozhodně k sestřiným žádům.

„To nemůžeš. Ani náhodou,“ řekla a otočila se k němu čelem. „Víš, že nám nedovoluje, abychom tam dolů chodili bez něj.“

„Dojdu pro náhradní klíč.“ S tím Will vyběhl z místnosti. Rebecca zůstala stát u dřezu a svírala pěsti.

O několik vteřin později se Will znovu objevil. „Tak jdeš se mnou, nebo ne?“

Rebecca neodpověděla a otočila hlavu, aby vyhlédla z okna, jako kdyby nad něčím hloubala.

„No tak!“ zamračil se na ni Will zlostně.

Zdálo se, že se Rebecca probírá ze zadumání. „Dobře..., jak chceš,“ souhlasila, svlékla si gumové rukavice a pečlivě je srovnala na odkapávač vedle dřezu.

Vydali se ke dveřím do sklepa a odemkli je - velice tiše, aby je matka neslyšela. Nemuseli si dělat starosti, protože se k nim v tom okamžiku z nitra obývacího pokoje donesl hlasitý zvuk střelby.

Will rozsvítil a oba sourozenci sestoupili po nalakovaných dubových schodech, se kterými Will před časem otci pomáhal. Will s Rebeccou teď stáli na betonové podlaze a mlčky se rozhlíželi kolem sebe. Nikde ani stopa po doktoru Burrowsovi. Místnost byla plná jeho věcí, ale nic se tu nezměnilo od Willovy poslední návštěvy. Dvě stěny pokrývala otcova obsáhlá knihovna a k jedné byly přidělaný police s jeho „osobními“ nálezy, včetně nádražácké lucerny, stroje na jízdenky z té opuštěné železniční stanice a výstavky malých, primitivních hliněných hlav s neforemnými rysy. U čtvrté stěny stál pracovní stůl s počítačem a napůl snědenou čokoládovou tyčinkou.

Jediné, co tu Willovi připadalo zvláštní, bylo kolečko plné zeminy a drobných kamínků, které stálo u dveří na zahradu.

„Zajímalo by mě, co tu dělá to kolečko,“ řekl.

Rebecca pokrčila rameny.

„Je to divné... Viděl jsem ho, jak s ním jede na obecní pozemek,“ pokračoval Will.

„Kdy to bylo?“ zeptala se Rebecca a přemýšlivě nakrabatila čelo.

„Před pár týdny... uprostřed noci. Předpokládám, že si to sem mohl vzít na nějaký rozbor nebo něco podobného.“ Sáhl do kolečka, nabral do dlaně trochu zeminy a bedlivě si ji prohlížel. Promnul ji mezi prsty, zvedl si ji k obličeji a hluboce natáhl vzduch nosem. „Vysoký obsah hlíny,“ oznámil a zabořil obě ruce do obsahu kolečka. Zvedl dvě plné hrsti, zmáčkl je a postupně je sypal zpátky. Obrátil se na Rebeccu s tázavým výrazem.

„Co je?“ zeptala se netrpělivě.

„Jenom jsem přemýšlel, odkud ta hlína může být,“ řekl. „Je...“

„O čem to proboha plácáš? Táta tu prostě není a nic z toho nám ho nepomůže najít,“ vyjela na něj Rebecca s takovou prudkostí, že Will ztratil řeč. „No tak, vracíme se nahoru,“ pokračovala. Nečekala na Willovu odpověď a oddusala po schodech. Will ve sklepě osířel.

„Ženské!“ zopakoval Will otcův častý povzdech. „Člověk nikdy neví, na čem s nimi je!“ Zejména Rebecca představovala vždycky pro Willa naprostou záhadu - pořád nedokázal přijít na to, jestli říká to, co říká, jen tak, z chvilkového rozmaru, nebo jestli se v té její upravené hlavince odehrává něco hlubšího a složitějšího, něco, čemu vůbec nerozuměl.

Ať tak či onak, nemělo smysl si s tím teď dělat starosti. Musel zvážit daleko důležitější věci. Vydechl a otřel si dlaně o sebe, aby z nich opadala hlína. Pak zůstal stát uprostřed prázdné místnosti, dokud v něm nezvítězila přirozená zvědavost. Přešel ke stolu a začal se namátkou prohrabovat papíry, které na něm ležely. Byly tu okopírované články o Highfieldu, vybledlé hnědé snímky starých domů a chatrné útržky map. Jedna z nich přilákala Willovu pozornost - po jejím obvodu si všiml tužkou psaných poznámek. Ihned poznal otcův pavoukovitý rukopis.

Martineau Square - klíč? Větrání, ale k čemu? přečetl si Will a zamračeně sledoval síť linek nakreslených tužkou, která procházela domy po všech stranách náměstí. „Co měl za lubem?“ zeptal se sám sebe nahlas.

Nahlédl pod stůl, kde objevil otcův kufřík a vyprázdnil jej - z větší části noviny a časopisy - na podlahu. V postranní přihrádce našel v malém pytlíku z hnědého papíru několik drobných a pár obalů od čokoládových tyčinek. Will se shýbl ještě níž a začal prohledávat archivní krabice - jednu po druhé je vytahoval zpod stolu a zběžně prolétl jejich obsah.

Jeho pátrání přerušila sestra, která trvala na tom, že by si měl jít sníst večeři, než vychladne. Ještě před návratem do kuchyně se ale Will zastavil u zadních dveří na zahradu, aby zkontroloval pláště, které tam visely. Otcova prilba a kombinéza chyběly.

Vystoupal ze sklepa, prošel chodbou, na kterou zpoza zavřených dveří do obývacího pokoje doléhal nelibozvučný potlesk a smích, a zatočil do kuchyně.

Oba sourozenci jedli mlčky. Nakonec se Will zadíval na Rebeccu. V jedné ruce držela vidličku a v druhé měla tužku - dělala si domácí úkol z matematiky.

„Rebecca, nevidělaš tátovu přilbu a kombinézu?“ zeptal se.

„Ne, ty má vždycky ve sklepe. Proč?“

„Tam nejsou,“ řekl Will.

„Třeba je nechal v nějakém výkopu.“

„Další výkop? Ne, o tom by mi pověděl. Kromě toho, kdy by na něj měl čas? Pořád byl tady nebo v muzeu - nikam jinač přece nechodil, nebo ano? A když ano, vždycky mi to řekl...“ Will nejistě zmlkl a Rebecca ho upřeně pozorovala.

„Ten výraz znám. Právě tě něco napadlo, nemám pravdu?“ zeptala se podezřívavě.

„Ne, o nic nejde,“ odpověděl. „Vážně.“

12. kapitola

Následujícího dne se Will vzbudil časně, a protože chtěl zapomenout na otcovo nenadálé zmizení, rychle si oblékl pracovní oděv a energicky seběhl ze schodů. Říkal si, že si jen zhltně něco ke snídani a pak by se s Chesterem mohli pokusit odkrýt ten zablokovaný tunel pod Dírami. V kuchyni už ale číhala Rebecca a podle toho, že ho chytila, jakmile vešel do místnosti, na něj určitě čekala.

„S tátovým zmizením musíme něco udělat my dva,“ řekla a Will se na ni podíval s mírně polekaným výrazem. „Mamka nic nepodnikne - ta je mimo.“

Will chtěl jen zmizet z domu a zoufale se snažil sám sobě předstírat, že je všechno normální. Od té hádky rodičů chodili s Rebeccou do školy jako obvykle. Jedinou odchylkou od původního stavu bylo, že nyní jedli v kuchyni bez matky. Ta si tu a tam přišla pro něco z lednice, a jak se dalo očekávat, vracela se s tím úlovkem před televizní obrazovku. Bylo jasné, čím se živí, protože se ztrácely koláče a kusy sýra spolu s celými bochníky chleba a vaničkami margarínu.

Čas od času na ni narazili v chodbě, když se šourala v noční košili a pantoflích na záchod. Při těch příležitostech ale na Willa nebo Rebeccu jen neurčitě pokývla hlavou.

„K něčemu jsem se rozhodla. Zavolám na policii,“ řekla Rebecca a postávala před myčkou nádobí.

„Opravdu myslíš, že bychom měli? Třeba bude stačit, když ještě trochu počkáme,“ odpověděl Will. Věděl, že situace nevypadá dobře, ale tohle určitě zacházelo příliš daleko a on ještě nebyl k takovému kroku připravený. „Kam si vlastně myslíš, že mohl jít?“ zeptal se.

„Vím toho tolik co ty,“ odsekla mu Rebecca.

„Včera jsem šel kolem muzea a to je pořád zavřené.“ Nebylo otevřené už několik dní - ne že by si někdo stěžoval.

„Možná měl jenom dost... toho všeho,“ napadlo Rebeccu.

„Jenže proč?“

„Lidé se ztrácejí každou chvíli. Kdo ví *proč*?“ pokrčila Rebecca útlými rameny. „My ale teď musíme vzít věci do vlastních rukou,“ dodala rozhodně. „A musíme říct mamce, co hodláme udělat.“

„No dobře,“ souhlasil Will neochotně. Když vyšli do chodby, toužebně se ohlédl po své lopatě. Chtěl vypadnout z domu a vrátit se k věcem, kterým rozuměl.

Rebecca zaklepala na dveře do obývacího pokoje a oba opatrně vstoupili dovnitř. Zdálo se, že si jich paní Burrowsová nevšimla - ani na zlomek vteřiny nespustila oči z obrazovky. Will s Rebeccou stáli u dveří a chvíli váhali, co by měli udělat. Nakonec Rebecca přešla ke křeslu paní Burrowsové, zvedla dálkové ovládání a vypnula televizi.

Paní Burrowsová nepohnula očima a hleděla stále do stejného místa na prázdnou obrazovku. Will viděl, jak se v ní všichni tři odrážejí jako tři drobné, nehybné postavičky, zachycené uvnitř ztemnělého obdélníku. Zhluboka se nadechl a pomyslel si, že to on by měl v takové situaci převzít iniciativu, ne jeho sestra.

„Mami,“ ozval se nervózně. „Mami, nemůžeme nikde najít tátu a... už to jsou čtyři dny.“

„Myslíme si, že bychom měli zavolat policii...,“ řekla Rebecca a rychle dodala: „Pokud nevíš, kde je.“

Paní Burrowsová se podívala z televize na video, ale oba sourozenci viděli, že má rozostřený pohled a hrozně smutný výraz. Najed-

nou vypadala bezmocně a bezbranně. Will se jí chtěl zeptat, co se stalo, ale nedokázal se k tomu přimět.

„Ano,“ odpověděla tiše paní Burrowsová. „Jestli chcete.“ A to bylo všechno. Zmlkla a oči měla sklopené. Will s Rebeccou vyšli z pokoje.

Willovi poprvé plně došly důsledky otcova zmizení. Co se s nimi stane, když tu nebude? Dostali se do vážných potíží. Všichni. Především jejich matka.

Rebecca zavolala na místní policejní stanici a za několik hodin dorazili dva policisté, muž a žena, oba v uniformách. Will je vpustil dovnitř.

„Rebecca Burrowsová?“ zeptal se policista a hleděl Willovi přes rameno do domu. Sundal si čepici, vytáhl z náprsní kapsy malý zápisník a otevřel jej. V tu chvíli mu z vysílačky na klopu zapraskalo několik nesrozumitelných slov a policista stiskl postranní tlačítko, aby ji umlčel. „Omlouvám se,“ řekl. Policistka mezitím oslovila Rebeccu. „To ty jsi telefonovala?“ Rebecca místo odpovědi přikývla a policistka se na ni povzbudivě usmála. „Zmínila ses o tom, že tu máš matku. Mohli bychom si, prosím, promluvit s ní?“

„Je tady,“ řekla Rebecca, odvedla je k obývacímu pokoji a zlehka zaklepala na dveře. „Mami,“ zavolala tiše, otevřela jim a ustoupila stranou, aby mohli projít. Will se vydal za nimi, ale policista se k němu obrátil.

„Poslyš, synku, nepohrdl bych šálkem kávy.“

Jakmile za sebou policista zavřel dveře, Will se s očekáváním otočil na Rebeccu.

„No jo, já ji udělám,“ zasykla podrážděně a zamířila do kuchyně.

Will ji následoval a oba slyšeli tiché mumlání hlasů z obýváku. Nakonec - o několik šálků kávy později, za dobu, která jim připadala jako věčnost - se vynořil samotný policista. Přešel k nim a položil hrnek s podšálkem na stůl vedle nich.

„Jenom si trochu prohlédnu dům,“ řekl. „Jestli tu nejsou nějaké stopy,“ dodal, zamrkal na ně, a než se stačil kdokoliv z nich ozvat, vydal se nahoru po schodech. Seděli v kuchyni a dívali se ke stropu,

odkud slyšeli jeho tlumené kroky, jak procházel jeden pokoj po druhém.

„Co si myslíš, že tam najde?“ prolomil mlčení Will. Slyšeli, jak se policista vrací po schodech zase dolů a obchází přízemí. Vzápětí se objevil ve dveřích do kuchyně. Tázavě se zahleděl na Willa.

„Je tu i sklep, že ano, synku?“

Will ho odvedl do sklepa a zůstal stát na prahu dubového schodiště,

zatímco se policista rozhlížel po místnosti. Zdálo se, že největší zájem má o vystavené předměty.

„Tvůj táta tu má docela neobvyklé věci. Předpokládám, že na ně na všechny máte účtenky?“ řekl a zvedl jednu ze zaprášených hliněných hlav. Když si všiml Willova poděšeného výrazu, pokračoval: „Dělám si legraci. Chápu správně, že pracuje v místním muzeu, že ano?“

Will přikývl.

„Jednou jsem tam byl..., myslím, že se školním výletem.“ Spatřil hromadu zeminy na kolečku. „A co je tohle za hlínu?“

„Nevím. Mohlo by to pocházet z nějakého tátova výkopu. Většinou je ale děláme spolu.“

„Výkopu?“ zopakoval policista a Will v odpověď přikývl.

„Asi bych se teď chtěl podívat ven,“ oznámil policista, přimhouřil oči a pozorně hleděl na Willa. Do jeho chování náhle pronikla strohost a přísnost, jakou u něj Will dosud neviděl.

V zahradě pak Will přihlížel, jak policista systematicky prohledává hranice jejich pozemku. Poté obrátil pozornost k trávníku, kde se často shýbal, aby prozkoumal holá místa, kam si jedna kočka ze sousedství navykla chodit na záchod a spalovala tím trávu. Nějaký čas pak strávil nahlížením na obecní pozemky přes živý plot a nakonec se vrátil do domu. Will ho následoval, a jakmile se ocitli uvnitř, položil mu policista ruku na rameno.

„Pověz mi, synku, tady venku v poslední době nikdo nic nekopál, že ne?“ zeptal se tiše, jako kdyby věřil, že se s ním Will touží podělit o nějaké temné tajemství.

Will jen zavrtěl hlavou a oba se přesunuli do chodby, kde se policistovy oči rozzářily při pohledu na třpytivou lopatu ve stojanu na deštníky. Když si toho Will všiml, pokusil se mu zablokovat výhled.

„Jsi si naprosto jistý, že jsi ty - ani nikdo jiný z rodiny - nekopal na zahradě?“ zeptal se znovu policista a podezřívavě si ho měřil.

„Ne, já ne, už roky ne,“ odpověděl Will. „Když jsem byl mladší, vykopal jsem několik jam na obecním pozemku, ale táta mi to zarazil - říkal, že by do nich někdo mohl spadnout.“

„Takže na obecním pozemku? Byly to velké jámy?“

„Docela ano. Nic moc jsem v nich ale nenašel.“

Policista se na Willa zvláště podíval a něco si poznamenal do zápisníku. „Co například?“ zeptal se a nechápavě se zamračil.

„Ach, jen nějaké láhve a staré odpadky.“

V tu chvíli vyšla z obývacího pokoje policistka a připojila se ke svému kolegovi u předních dveří.

„Hotovo?“ zeptal se jí policista a zastrčil si zápisník zpátky do náprsní kapsy. Vrhla na Willa poslední pronikavý pohled.

„Mám všechno zapsané,“ odpověděla policistka a obrátila se k Willovi a jeho sestře. „Podívejte, jsem si jistá, že se nemusíte ničeho bát, ale samozřejmě se po vašem otci poohlédneme. Kdybyste se něco dozvěděli nebo jste s námi potřebovali o čemkoliv mluvit, můžete se s námi spojit na tomhle čísle.“ Podala Rebecce natištěnou vizitku. „V řadě podobných případů se dotyčný člověk jednoduše vrátí - jenom potřebuje být na chvíli sám a všechno si promyslet.“ Konejšivě se na ně usmála a dodala: „Nebo se chce trochu uklidnit.“

„Uklidnit?“ zopakovala Rebecca. „Proč by se táta potřeboval uklidňovat?“

Oba policisté si vyměnili překvapené pohledy a pak se podívali na Rebeccu.

„No, po té neshodě s vaší matkou,“ řekla policistka. Will čekal, že bude pokračovat, že vysvětlí, čeho konkrétně se ta hádka týkala, ale policistka se jen otočila ke svému kolegovi. „Dobrá, takže my už půjdeme.“

„To je směšné!“ povzdechla si Rebecca vyčerpaně, když za nimi zavřela dveře. „Nemají sebemenší tušení, kam šel, nebo co by s tím měli dělat. Idioti!“

13. kapitola

Wille, jsi to ty?“ řekl Chester a stínil si oči před sluncem, když se jeho kamarád vynořil z kuchyně na poněkud přeplněnou zadní zahrádku za domem Rawlsových. To nedělní dopoledne si krátil dlouhou chvíli tím, že se oháněl badmintonovou pálkou po masačkách a vosách, které představovaly snadný cíl, protože se v horku pohybovaly líněji než obvykle. V gumových sandálech a přiléhavé čepičce vypadal docela komicky; jeho nadměrně velkou postavu ještě zdůrazňovaly pytlovité krásky a ramena zarudlá od slunce.

Will stál s rukama v zadních kapsách džínů a vypadal, že je něčím zcela zaujatý. „Potřebuju s něčím pomoci,“ řekl a ohlédl se, aby si ověřil, že Chesterovi rodiče jsou mimo doslech.

„Jasně, s čím?“ odpověděl Chester a smetl zohavené ostatky velké mouchy z výpletu rakety.

Dnes večer se chci porozhlédnout po muzeu,“ vysvětlil Will. „Chci si projít tátovy věci.“ Jeho slova mu získala Chesterovu plnou pozornost. „Abych se podíval, jestli nenajdu nějaké stopy... v jeho kanceláři,“ pokračoval Will.

„Chceš se tam vloupat?“ řekl Chester tiše. „Já nevím...“

Will ho přerušil. „Mám klíče.“ Vytáhl ruku z kapsy a ukázal je Chesterovi. „Jen si to tam chci rychle projít a potřebuju, aby mi někdo kryl záda.“

Will byl naprosto připravený vydat se do muzea sám, ale když se nad tím zamyslel, připadalo mu přirozené, že řekne o pomoc kamarádovi.

Šlo o jedinou osobu, na kterou se teď po otcově zmizení mohl obrátit. Pracovali spolu s Chesterem v tunelu pod Dírami jako skutečný tým - a kromě toho dával Chester najevo opravdovou starost o to, kde je Willův otec.

Chester spustil ruku s pálkou a na chvíli se zamyslel. Hleděl střídavě k domu a na Willa. „Dobře,“ souhlasil nakonec, „ale hlavně nás nesmí nikdo chytit.“

Will se usmál. Bylo příjemné mít poprvé v životě někoho, komu může důvěřovat, tedy někoho jiného než otce - skutečného přítele.

Po setmění oba chlapci vystoupali po schodech k muzeu. Will odemkl dveře a rychle vklouzli dovnitř. Místnost byla téměř tmavá a

plná křivolakých stínů, které vrhal slabý měsíční svit a žluté neony pouličních lamp.

„Pojď za mnou,“ zašeptal Will Chesterovi a přikrčeně se propí-žili hlavní síní k chodbě. Museli se vyhybat proskleným vitrínám a každou chvíli se zašklebili, když jim pod nohama zavrzaly parkety.

„Pozor na...“

„Jau!“ vyjekl Chester, když zakopl o obrovitý kus dřeva na pod-
laze hned na začátku chodby. „Co to tady sakra dělá?“ zeptal se roz-
zlobeně a třel si naraženou holeň.

„Jdeme dál,“ zašeptal Will naléhavě.

Na konci chodby našli dveře do kanceláře doktora Burrowse.
„Tady můžeme rozsvítit baterky, ale miř s ní jenom k zemi.“

„Co vlastně hledáme?“ zajímal se Chester.

„To ještě nevím. Nejdřív prohledáme stůl,“ odpověděl Will tlum-
eným hlasem.

Chester mu svítil a Will zatím prohrabával stohy článků a do-
kumentů. Nebyl to jednoduchý úkol - doktor Burrows tu měl stejný
nepořádek jako doma a celou stolní desku nahodile pokrývaly hro-
mádky nejružnějších papírů. Počítačovou obrazovku téměř plně za-
krývala přehrášl přilepených zkroucených žlutých papírků s poznám-
kami. Will soustředil svou pozornost na vše, co bylo otcovým sotva
čitelným rukopisem napsáno na volných listech papíru.

Ani v jedné hromádce ale neobjevili nic významného, a tak pře-
šli k opačným koncům stolu a začali prohledávat zásuvky.

„Páni, podívej se na tohle.“ Chester zpod spousty prázdných
krabic od tabáku vytáhl předmět, který vypadal jako vycpaná psí
tlapa připevněná na ebenové tyči. Will se na něj jen podíval a zamra-
čeně pokračoval v hledání.

„Tady něco je!“ řekl Chester vzrušeně, když zkoumal obsah
prostřední zásuvky. Will se neobtěžoval vzhlednout od papírů, které
držel v ruce. Domníval se, že Chester objevil jen nějakou další po-
divnost.

„Ne, podívej, má to i popsaný štítek.“ Podal svůj nález Willovi.
Byla to malá kniha s nachově a hnědě žilkovanými deskami a se sa-
molepkou, na které bylo ozdobným písmem plným kudrlinek napsá-
no *Ex Libris* a u toho obrázek sovy s mohutnými kulatými brýlemi.

„Deník,“ přečetl Will. „To je rozhodně tátovo písmo.“ Otevřel desky. „Hurá! Jsou tu nějaké poznámky.“ Zběžně prolistoval několik stránek. „Napsal toho docela dost.“ Uložil deník do tašky a zeptal se: „Je tam ještě nějaký další?“

Spěšně prohledali zbývající zásuvky, ale nic dalšího už nenašli a rozhodli se, že je čas k odchodu. Will zamkl a oba chlapci se vydali k Dírám, protože to měli blízko a věděli, že je tam nebude nikdo rušit. Plížili se ulicemi, schovávali se za parkujícími auty, kdykoliv se někdo objevil, a cítili dozrívající vzrušení ze zakázané výpravy do muzea. Nemohli se dočkat, až se podívají do ukořistěného deníku. Jakmile došli na místo, sestoupili pod zem do hlavní místnosti, kde rozsvítili světla a pohodlně se uvelebili v křeslech. Will se pustil do listování.

„První záznam je z doby krátce po našem objevu té ztracené železniční stanice,“ řekl a vzhlédl k Chesterovi.

„Jaké železniční stanice?“

Ale Will byl natolik zabraný do prohlížení deníku, že se neobtěžoval s vysvětlením. Pomalu a s přestávkami předčítal otcovy poznámky a zápasil s luštěním jeho rukopisu. „*V poslední době jsem si všiml malé a... po... podivné skupinky cizinců, kteří se objevují mezi běžnými obyvateli Highfieldu. Jde o lidi, kteří se svým tělesným vzhledem odlišují od ostatních. Ještě musím zjistit, odkud pocházejí a za jakým účelem tu jsou, ale ze svých několika pozorování jsem získal dojem, že všechno není takové, jak se zdá. Vzhledem k jejich počtu (více než pět?)..., stejnorodosti jejich vzhledu (rasa?)... mám za to, že možná žijí spolu nebo aspoň...*“ Zmlkl a proletěl očima zbytek stránky. „Dál už to nemůžu přečíst,“ řekl a podíval se na Chesteru. „Tady něco je,“ dodal a obrátil stránku. „Tohle je jasnější.“

„*Dnes se ke mně prostřednictvím pana Emberse dostal docela zajímavý a záhadný artefakt, je možné, že má nějakou souvislost s těmi lidmi, ovšem musím to ještě... řádně doložit. Jedná se o malou kouli uzavřenou v kleci z nějakého druhu kovu, který jsem do okamžiku, kdy toto píši, ještě nebyl schopen určit. Koule vydává září proměnlivé... intenzity v závislosti na míře okolního osvětlení. Mate mě, že tato závislost je nepřímá úměrná - čím temnější prostředí, tím*

jasnější světlo vyzařuje. Vzpírá se to mně známým fyzikálním a chemickým zákonům."

Will pozvedl deník, aby si Chester mohl prohlédnout hrubý náčrt, kterým doktor Burrows doplnil své poznámky.

„Ty jsi to viděl?“ zeptal se Chester. „Myslím tu svítící kouli?“

„Ne, to všechno si nechával pro sebe,“ odpověděl Will zamyšleně. Otočil stránku a znovu se pustil do čtení. *„Dnes jsem měl příležitost... prozkoumat, byť jen na kratičký okamžik, jednoho z těch sinálních mužů zblízka.“*

„Sinálních? Jako bledých?“ přerušil ho Chester.

„Asi,“ pokrčil Will rameny a přečetl otcův popis toho záhadného muže. Pokračoval příhodou s Joem Ředkvičkou a nevysvětlitelnou šachtou v domě jeho dcery a poté i svými postřehy a pozorováními na Martineau Square. Následovala řada stránek, na nichž doktor Burrows rozvíjel úvahy, o jakou šachtu v rámci terasovitých domů obkružujících náměstí se může jednat. Will je jen letmo prolistoval, dokud nenarazil na okopírovaný úryvek z nějaké knihy, který si jeho otec vlepil do deníku.

„Je nadepsaný jako *Dějiny Highfieldu* a zdá se, že pojednává o nějakém siru Gabrielu Martineauovi,“ řekl Will.

„Narodil se v roce 1673 jako syn a dědic úspěšného highfieldského továrníka, který se zabýval barvením látek. Roku 1699 zdědil otcovu firmu Martineau, Long a spol. a významně ji rozšířil, když k původnímu závodu v Heath Street přidal další dvě továrny. Byl známý jako horlivý vynálezce a široce uznávaný odborník na chemii, fyziku a techniku. Vskutku, ačkoliv se za autora moderní vzduchové pumpy obecně považuje Hooke (1635-1703), řada historiků se domnívá, že první prototyp postavil na základě Martineauových nákrešů. Roku 1710, během období značně rozšířené nezaměstnanosti, začal Martineau, hluboce zbožný muž, proslulý filantropickým a otcovským přístupem ke svým zaměstnancům, najímat značné množství dělníků na výstavbu sídel pro dělníky ve svých továrnách a osobně navrhl dodnes existující náměstí Martineau Square a Graystonské vily, jež byly zničeny během války. Martineau se brzy stal hlavním zaměstnavatelem v oblasti Highfieldu a objevily se zvěsti, že Marti-

neauovi muži (jak se jim začalo říkat) budují rozsáhlou síť podzemních chodeb, ačkoliv o ní dodnes chybějí jakékoli důkazy.

V roce 1718 se Martineauova žena nakazila tuberkulózou a zemřela ve věku třiceti dvou let. Poté Martineau hledal útěchu u jakési neznámé náboženské sekty a po zbytek života se na veřejnosti objevoval jen zřídka. Jeho dům, Martineau House, který původně stál na okraji highfieldského starého města, byl zničen požárem v roce 1733, při kterém patrně zahynul i sám Martineau a jeho dvě dcery.“

Pod to doktor Burrows napsal:

„Proč dnes neexistuje žádná stopa po oněch podzemních chodbách! K čemu sloužily? Nedokázal jsem o nich najít jedinou zmínku v radničních záznamech, archivech ani jinde. Proč, proč, proč?“

Následoval nápis, vyvedený velkými písmeny a s takovou vervou, že pod ním byl na několika místech papír mírně natržený.

SKUTEČNOST NEBO VÝMYSL?

Will se zamračil a otočil se k Chesterovi. „To je neuvěřitelné. Četl jsi někdy o Martineauovi?“ Chester zavrtěl hlavou.

„Zvláštní,“ řekl Will a znovu si přečetl okopírovaný výňatek z knihy. „Táta se o ničem z toho vůbec nezmínil. Proč by to přede mnou chtěl utajit?“

Kousal se do rtu a jeho podrážděný výraz postupně přecházel ve starostlivý. Náhle prudce zvedl hlavu, jako kdyby ho někdo dloubl loktem Pod žebra.

„Co je?“ zeptal se Chester.

„Táta se dostal na stopu něčeho, o čem nechtěl, aby mu to někdo vyfoukl před nosem. Zase. To je ono!“ vykřikl Will, který si vzpomněl, jak ten profesor z londýnské univerzity odstavil otce od výkopu v římské vile a shrábl veškerou slávu.

Chester se chystal Willa zeptat, o čem to mluví, ale Will začal horečně listovat deníkem dopředu.

„Jsou tu další postřehy o těch sinalých mužích,“ řekl Will a pokračoval v listování, dokud se nedostal k té části deníku, kde zbývaly jen kousky po vytržených stránkách. „Tady chybí listy!“

Obrátil ještě několik stránek, až dospěl k poslednímu záznamu. Chester viděl, jak Will zaváhal.

„Podívej se na to datum,“ vyzval ho Will.

„Kde?“ naklonil se k němu Chester.

„Je to z minulé středy..., ze dne, kdy se tak pohádal s mamkou,“ dodal Will tichým hlasem, zhluboka se nadechl a přečetl nahlas:

„Dnešní noc je ta pravá. Nalezl jsem cestu dovnitř, jestli je to opravdu to, co si myslím, prokáže se má hypotéza, jakkoliv se může zdát šílená. To by mohlo být ono! Moje šance, má poslední šance, jak za sebou něco zanechat. Nadešla má chvíle! Musím následovat své tušení. Musím se vydat tam dolů. Musím projít na druhou stranu.“

„Já to nechápu...,“ začal Chester.

Will umlčel kamaráda zvednutím ruky a pokračoval:

„Mohlo by to být nebezpečné, ale musím to udělat, já jim ukážu - je-li má teorie správná, budou všichni koukat! Budou mě muset brát vážně. Nejsem jenom nějaký zatracený správce muzea.“

A potom Will přečetl poslední větu, kterou jeho otec několikrát podtrhl.

„Moje jméno se dostane do učebnic!“

„Páni!“ vydechl Will a opřel se. „To je neuvěřitelné.“

„Jo,“ souhlasil Chester o něco vlažněji. Začínal si myslet, že Willův otec patrně nebyl tak docela při smyslech. Připomínalo mu to bláboly člověka, kterému šplouchá na maják, a to tak, že velmi.

„Na co ale přišel? Co to bylo za teorii, o které mluví?“ uvažoval Will a nalistoval zpátky ty vytrhané listy. „Vsadím se, že ji popisoval právě tady na těch stránkách. Asi nechtěl, aby mu někdo ukradl jeho nápady.“ Willovi se hlavou honily nejrůznější myšlenky.

„Ano, ale kam myslíš, že doopravdy odešel?“ zeptal se Chester.

„A co myslí tím, že musí *projít na druhou stranu*, Wille?“

To sebralo Willovi vítr z plachet. Podíval se prázdně na Chester.

„No,“ začal pomalu, „hlavou mi už nějakou dobu vrtají dvě věci. Za prvé - jednou časně ráno jsem ho doma viděl, jak na něčem pracuje. Zhruba čtrnáct dní před tím, než zmizel. Odhadoval jsem, že kopal někde na obecním pozemku za domem..., ale to mi nesedí.“

„Proč?“

„Protože když jsem ho viděl, jsem si docela jistý, že tlačil kolečko naložené hlínou od domu, ne z obecního pozemku. A druhá věc je, že nemůžu najít jeho přilbu a kombinézu.“

14. kapitola

Hej, Sněhuláku, slyšel jsem, že ti zdrhnul fotr,“ vykřikl na Willa nějaký hlas, jakmile vstoupil do třídy. Ostatní děti okamžitě ztichly a otočily se k Willovi, který jen zaskřípal zuby, sedl si do své lavice a začal si vytahovat z tašky učebnice.

Speed, zlomyslný, hubený kluk se zamaštěnými černými vlasy, se pasoval do role vůdce bandy podobně nepříjemných zjevů, kteří si říkali „Šedáci“. Často se shlukovali jako roj komárů do skupinky za přístřeškem na kola, kam si chodili zakouřit, když nebyl v dohledu žádný učitel. Jejich jméno pocházelo z oblaků špinavého dýmu, který je halil, když pokašlávali a snažili se dokouřit cigarety dřív, než je někdo přistihne.

Všichni se oblékali do uniforem v podobně nepořádném stavu, s nemožně velkými uzly na kravatách, s obnošenými svetry a pomuchlanými košilemi nedbale zastrkanými do pytlovitých kalhot. Vypadali jako tlupa mizerně živených sirotků, kterou někdo vytáhl z kanálu a nechal je uschnout v průvanu. A byli protivní na každého, kdo se jim ve škole náhodou dostal do cesty.

Jedním z jejich nejhorších zvyků bylo obklopit nic netušícího žáčka a jako smečka hyen ho násilně dovést do středu hřiště, kde se mu vysmívali a utahovali si z něj, dokud se nezhroutil. Will měl tu smůlu, že se stal svědkem jedné z těchto událostí, kdy Speed a jeho parta přinutili jednoho prvňáčka, aby co nejhlasitěji a stále dokola zpíval „Hou, hou, krávy jdou“. Zatímco vyděšená oběť zápasila se slovy, až je nakonec jen bezhlasně šeptala, Speed ji nemilosrdně dloubal pod žebra. Opodál se hihňal hlouček přihlížejících, kteří do sebe vzájemně šťouchali lokty s chabě zakrývanou úlevou, že tentokrát potkal podobný osud někoho jiného. Will nikdy nezapomněl na chlapcův přiškrcený hlas a uslzené vzlykání. Nyní se nevyžádaná pozornost soustředila na něj.

„Člověk se mu nemůže divit, co? Asi už tě měl plný brejle!“ poškleboval se Speed jízlivě.

Will se tvrdošíjně skláněl nad lavicí a předstíral, že hledá nějakou konkrétní stránku v učebnici.

„Měl plný brejle takovýho magora, jako seš ty!“ vykřikl Speed tím hrozivě hrdelním, ale současně i trochu pištivým hlasem kluka, který právě mutuje.

Ve Willovi se vzdouval vztek. Divoce se mu rozbušilo srdce a do tváře se mu nahrnula krev - nesnášel pomyšlení, že na něm ostatní uvidí jeho zlost. Neustále upřeně pozoroval stránku před sebou, aniž by vnímal, co na ní vlastně je, a na okamžik pocítil palčivé pochybnosti sám o sobě, spolu s výčitkami svědomí. Možná má Speed pravdu. Možná to je jeho chyba..., možná je částečně odpovědný za otcův odchod.

Takřka okamžitě tuto myšlenku zamítl a v duchu se ujistil, že to nemohlo být kvůli němu. Jeho otec by jen tak neodešel. Ze žádného důvodu. Muselo se jednat o něco vážného..., o něco smrtelně vážného.

„A taky chtěl utéct před tou tvou praštěnou mámou!“ zaječel Speed ještě hlasitěji. Will slyšel, jak se v jinak zcela tiché místnosti ozvalo několik uchichtnutí. Takže o jeho matce už se taky obecně ví.

Stíkl učebnici takovou silou, až se její desky začaly prohýbat. Pořád ještě nevzhledl, ale pomalu zavrtěl hlavou. Tohle se vyvíjí jediným směrem... Nechtěl se prát, ale ten mrňavý darebák zachází moc daleko. Teď už šlo o otázku cti.

„Hej, pane Sněžouně, mluvím s tebou! Tak máš nebo nemáš fotra? Jsi nebo nejsi par...“

To byla poslední kapka. Will se prudce postavil, až jeho židle odletěla dozadu. Zaskřípala po dřevěné podlaze a překotila se. Zadíval se Speedovi do očí a ten taky vstal s tváří staženou škodolibým potěšením, když si uvědomil, že jeho pošklebky ťaly do živého. Současně s ním vyskočili vzrušeně na nohy tři Šedáci, kteří dosud seděli za Speedem, a dravčím Pohledem sledovali Willa.

„Copak, copak? Už toho má náš Mlíčňák dost?“ posmíval se Speed a pyšně vykročil uličkou mezi lavicemi k Willovi. Jeho partička ho následovala.

Speed se zastavil se zaťatými pěstmi těsně před Willem. Will si ce chtěl udělat krok zpátky, ale věděl, že nesmí ustoupit.

Speed přiblížil obličej k Willovi ještě víc, takže je dělilo jen několik centimetrů, a prohnul záda jako nějaký druhořadý boxer. „Tak

co? Máš... toho... dost?“ řekl a na zdůraznění každého slova dloubl Willa prstem do hrudníku.

„Nech ho být. *Tebe* máme dost všichni.“ Za Willem se náhle objevila Chesterova mohutná postava.

Speed se na něj znepokojeně podíval a pak přenesl pohled zpátky na Willa.

Věděl, že ho celá třída sleduje a že se od něj očekává další tah, ale napadlo ho jenom pohrdavě zasyčet. Šlo o chabý pokus, jak si zachovat vlastní hrdost, a všichni to věděli. Dva Šedáci ho opustili, odplížili se zpátky do svých lavic a nechali Speeda pouze v doprovodu toho nejmenšího z nich. I když se jednalo o drobného, šlachovitého chlapce, který vypadal, že by měl ještě pořád chodit v krátkých kalhotách, pohupoval se nyní z nohy na nohu, zjevně připravený k boji.

„Tak co teď uděláš, když ti v záloze zbyl jenom jeden skřet?“ usmál se Chester chladně na Speeda.

Naštěstí zrovna v tom okamžiku do místnosti vstoupil učitel. Když postřehl, co se děje, hlasitě si odkašlal, aby upozornil na svou přítomnost. To nijak nevyřešilo pat, ve kterém se Will, Chester a Speed ocitli, a tak musel učitel dojít až k nim a přikázat jim, aby se posadili.

Will s Chesterem poslechli, zatímco Speed zůstal i se svým nohsledem ještě chvíli stát. Učitel na ně zlostně hleděl, až se po několika vteřinách neochotně vrátili na svá místa. Will se zaklonil na židli a usmál se na Chestera. Chester je opravdový kamarád.

Když se Will později toho dne vracel domů ze školy, vkradl se opatrně do domu, aby jeho sestra nepoznala, že už je zpátky. Než otevřel dveře do sklepa, na chvíli se zastavil v chodbě a zaposlouchal se. Slyšel úryvky písničky „Ty jsi můj sluneční svit“ - Rebecca si pro sebe zpívala a něco dělala v prvním patře. Will rychle seběhl do sklepa a odstrčil závoru ze dveří, které vedly na zahradu, kde už čekal Chester.

„Víš určitě, že je dobře, že tady jsem?“ zeptal se Chester. „Mám z toho tak trochu... no... špatný pocit.“

„Neblázni, jasně že to je dobře,“ trval na svém Will. „A teď se podíváme, co se nám tu podaří najít.“

Prošli všechny předměty na policích a potom se pustili do archivních krabic, na které se Will díval už při první návštěvě sklepa. Jejich úsilí ale nepřineslo žádné plody.

„To byla vyložená ztráta času,“ zhodnotil to nakonec Will sklíčeně.

„Takže odkud si myslíš, že pochází ta hlína?“ zeptal se Chester a přešel ke kolečku, aby se na něj podíval zblízka.

„Na to jsem ještě nepřišel. Asi bychom si mohli projít obecní pozemky a podívat se, jestli táta něco nedělal tam.“

„To je moc velká oblast,“ namítl pochybovačně Chester. „A proč by tu hlínu pak vozil sem?“

„Nevím,“ přiznal Will a naposledy přejel očima po knihovnách. Po straně jedné z nich si něčeho všiml a zamračil se.

„Počkej chvílku, tohle je divné,“ řekl a počkal, než se k němu Chester dolouhá.

„Co je divné?“

„Tady v té zásuvce je něco zastrčeného, ale nevidím, kam ten kabel vede.“ Vytáhl šňůru ze zásuvky a oba se rozhlédli - nezpozorovali žádný účinek.

„Na co to tedy je?“ podivil se Chester. „Rozhodně to není venkovní světlo.“

„Jak to víš?“ zeptal se Chester.

„Protože žádné nemáme,“ odpověděl Will, přešel k opačnému konci knihovny a nahlédl do tmavé škvíry mezi dvěma skříněmi. Pak o krok ustoupil a zamyšleně se na ně zadíval. „Zvláštní. Ten kabel už nepokračuje na druhé straně.“

Vzal si schůdky, které stály opřené vedle dveří na zahradu, rozložil je Před knihovnami a vylezl na ně, aby se podíval na horní police.

„Tady taky není vidět,“ řekl. „To nedává žádný smysl.“ Už se chystal slézt, když tu se zarazil a vystoupil ještě o jeden schůdek výš, aby prozkoumal horní plochu knihoven. „Je tam něco?“ zeptal se Chester.

„Spousta cihlového prachu,“ odpověděl Will. Seskočil ze schůdků a pokusil se odtáhnout jednu stranu knihovny od stěny.

„Rozhodně trochu povoluje. Pojď mi pomoci,“ řekl.

„Třeba je jenom špatně přidělaná,“ napadlo Chestera.

„Špatně přidělaná?“ zopakoval Will rozhořčeně. „S tímhle jsem tátovi pomáhal já.“

Společnými silami zabrali, a i když se za knihovnou objevila malá škvíra, zdálo se, že je skříň nahoře pevně přichycená.

„Na něco se podívám,“ řekl Will a znovu vylezl na schůdky. „Tady v té oporce je uvolněný hřebík.“ Vytáhl jej a upustil ho na betonovou podlahu u Chesterových nohou. „Tu knihovnu jsme ale ke zdi přišroubovávali, nepoužívali jsme hřebíky,“ řekl a zmateně se podíval dolů na Chestera.

Seskočil ze schůdků a oba znovu zabrali. Tentokrát se knihovna s vrzáním a skřípáním odsunula od stěny. Ukázalo se, že na opačné straně je připevněná na jakýchsi pantech.

„Tak sem vede ta šňůra!“ vykřikl Will. Oba zírali na hrubě vytesaný otvor ve spodní části zdi, z níž byly odstraněny cihly, takže vznikla díra o ploše přibližně jednoho čtverečního metru. Uvnitř spatřili chodbu, osvětlenou různorodou sbírkou starých neonových zářivek.

„Páni!“ zalapal Chester po dechu a ve tváři se mu zračilo překvapení. „Tajná chodba!“

Will se na něj usmál. „Vzhůru na průzkum!“ Než stačil Chester cokoli říct, Will se shýbl a mrštně se protáhl otvorem do tunelu. „Tady je ohyb,“ slyšel Chester jeho tlumený hlas.

Sledoval, jak Will zatáčí za roh a pak se velice pomalu vrací zpátky. Sedl si a otočil hlavu k Chesterovi. Ve světle zářivek Chester viděl kamarádův zklamaný a zoufalý výraz. „Co se děje?“ zeptal se.

„Ta chodba je zablokováná. Zasypaná,“ řekl Will.

Pomalou vylezl ven, protáhl se otvorem ve stěně a narovnal se. Svlékl si sako školní uniformy a pustil jej na zem v místě, kde stál. Teprve tehdy si všiml, jak ponuře se Chester tváří.

„Co je?“

„Ten zával... Nemyslíš si, že je tvůj otec pod ním, že ne?“ pronesl Chester téměř šepem. Nedokázal ovládnout zachvění, když si představil tu hroznou možnost. „Třeba ho ten strop... rozdrtil,“ dodal zlověstně.

Will se ustaraně ohlédl po tunelu a na okamžik se zamyslel. „No, to se dá zjistit jediným způsobem.“

„Neměli bychom to někomu říct?“ vykoktal Chester, kterého zarazila kamarádova zdánlivá chladnokrevnost. Will ho ale neposlouchal. Přimhouřil oči do úzkých čárek a v obličeji se mu rozlil nepřítomný výraz, který znamenal, že usilovně přemýšlí a v duchu vytváří plán dalšího postupu.

„Ten zával je přesně stejný jako v našem tunelu - je to celé špatně. I tady jsou kousky vápence,“ řekl, uvolnil si kravatu, přetáhl si ji přes hlavu a odhodil ji na pomačkané sako ležící na podlaze. „To nemůže být jenom shoda náhod.“ Vrátil se k ústí chodby a nahlédl do ní. „A všiml sis těch podpěr?“ zeptal se a přešel dlaní po té, která stála na dosah. „Tohle nebyla žádná nehoda. Ten tunel někdo ucpal schválně.“

Chester se podíval na podpěry, ve kterých byly vidět vruby, jak se je někdo pokoušel podseknout. Na některých místech byly trámy téměř rozpůlené, jako kdyby na ně někdo útočil sekýrou.

„Bože, máš pravdu,“ vydechl.

Will si vyhrnul rukávy. „Radši bychom měli začít. Čím dřív, tím líp.“ Vlezl opět do chodby a vzal si s sebou kbelík, který objevil hned za průlezem.

Chester se podíval na svou školní uniformu. Otevřel ústa, aby něco řekl, ale pak si to rozmyslel, svlékl si sako a úhledně je přehodil přes opěradlo židle.

15. kapitola

Ted'!“ naléhavě zašeptal Will, který se krčil ve stínu živého plotu na hranicích obecního pozemku se zahradou. Chester hekl námahou a uvedl vrchovatě naložené kolečko do pohybu. Nejistě se proplétal mezi stromy a křovinami. Jakmile se ocitl na otevřeném prostranství, stočil kolečko doprava a zamířil ke strouhám, do kterých vyklápěli zeminu. Podle hromad čerstvé hlíny a drobných kamenných mohylek bylo Willovi jasné, že jeho otec využíval strouhu ke stejnému účelu.

Will se neustále rozhlížel, jestli někdo nejde, zatímco Chester rychle vyprázdnil kolečko. Zručně je obrátil na zpáteční cestu, zatím-

co Will zůstal na místě, aby trochu rozhrnul větší shluky kamenů a hromádky hlíny.

Jakmile byl hotov, dohonil kamaráda a oba se společně vraceli po dobře prošlapané cestičce k zahradě. Vtom začalo staré kolečko pronikavě skřípat a protestovat tak proti bezpočtu cest, které ho nutili vykonávat. Hluk prořízl poklidné ticho teplého letního večera.

Oba chlapci okamžitě ztuhli a rozhlédli se, jestli vrzání nepřilákalo nežádoucí pozornost nějakého souseda.

Chester se předklonil s rukama opřenýma o kolena a pokoušel se trochu vydýchat, zatímco Will zkoumal problematické kolečko.

„Musíme tu zatracenou věc naolejovat.“

„Páni, fakt myslíš?“ odfoukl Chester kousavě.

„Asi bys ho měl nazpátek donést,“ odpověděl Will chladně a napřímil se.

„Musím?“ zasténal Chester.

„No tak, pomůžu ti,“ řekl Will a chytil předek kolečka.

Vlekli se s ním přes zbývající vzdálenost k domu, hekali a nehlasně nadávali, ale snažili se chovat co nejtíšeji. Vrátili se do zahrady a opatrně sestupovali po malé nakloněné plošině u zadního vchodu do sklepa.

„Teď je asi vepředu řada na mně,“ zasténal Will, když sebou oba vyčerpaně praštili na betonovou podlahu. Chester neodpovídal.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se ho Will.

Chester unaveně přikývl a zamžoural na hodinky. „Myslím, že bych se měl vrátit domů.“

„Asi jo,“ řekl Will a sledoval, jak se Chester zvedá ze země a sbírá si svoje věci. Neřekl to nahlas, ale byl rád, že se Chester rozhodl pro dnešek odejít. Oba byli z kopání a vyvážení zeminy utahání jako štěňata a Chester se únavou sotva držel na nohou.

„Takže zítra ve stejnou dobu,“ ozval se ještě Will, sevřel prsty a protáhl si paži v pokusu uvolnit trochu zatuhlé rameno.

„Jo,“ zachraptěl Chester v odpověď, vypotácel se ze sklepa do zahrady a ani se na Willa neohlédl.

Každý večer po škole prováděli stejný rituál. Will obezřetně otevřel zadní dveře a nehlučně pustil Chestera dovnitř. Převlékli se a ihned se pustili do práce, dvě nebo tři hodiny bez přestávky. Kopání

bylo obzvláště namáhavé a šlo pomalu, nejen kvůli omezenému prostoru v tunelu a obavě, aby je někdo nahoře neslyšel, ale i proto, že mohli vyvážet nakopaný materiál na obecní pozemek jen pod rouškou tmy. Na konci večera se po Chesterově odchodu Will vždycky přesvědčil, že knihovna bezpečně stojí na svém místě u stěny a že je zametená podlaha.

Tentokrát měl ještě jeden úkol. Zatímco kapal na skřípající osu kola olej, stále přemítal, jak je to ještě daleko na konec tunelu a jestli tam něco najdou. Dělal si taky starosti s tím, že jim docházely záso-by. Bez otcovy pomoci musel odnášet co možná nejvíce dřevěných podpěr z výkopu v Dírách, takže čím více postupovali s kopáním chodby pod domem, tím nebezpečnější byl ten druhý tunel.

Když později shrbeně seděl u kuchyňského stolu a jedl další zcela vystydlou večeři, ve dveřích se najednou objevila Rebecca. Will sebou trhl a hlučně polkl.

„Jen se na sebe podívej! Uniformu máš špinavou jako prase - to čekáš, že ti ji zase vyperu?“ spustila a útočně si založila ruce na prsou.

„Ne, nečekám,“ odpověděl a sklopil oči.

„Wille, co přesně máš za lubem?“ chtěla vědět.

„Netuším, o čem to mluvíš,“ řekl a dal si do pusy další sousto.

„Po škole se vždycky někam tajně plížíš, nebo ne?“

Will pokrčil rameny a předstíral, že si prohlíží vysušený kousek hovězího masa nabodnutého na vidličce.

„Já vím, že něco chystáš, protože jsem viděla v zahradě toho Golema.“

„Koho?“

„Ale no tak, vy dva s Chesterem někde něco kopete, že ano?“

„Máš pravdu,“ připustil Will. Spolkl, co měl v ústech, nadechl se a pokusil se o co nejpřesvědčivější lež. „U městské skládky,“ dodal.

„Já to věděla!“ řekla Rebecca vítězoslavně. „Jak tě vůbec v současné situaci mohlo napadnout kopat další z těch tvých bezcenných děr?“

„Mně táta taky chybí,“ ohradil se a kousl do studené smažené brambory, „ale nikomu z nás nepomůže, když se budeme sklíčeně potloukat po domě a litovat se... jako mamka.“

Rebecca na něj chvíli nedůvěřivě hleděla a v očích se jí zlostně blýskalo, ale pak se otočila na podpatku a vyšla z místnosti.

Will dojídal svoji rosolovitou večeři, žvýkal každé sousto, hleděl do prázdna před sebe a uvažoval o událostech uplynulého měsíce.

O něco později nahoře ve své ložnici vytáhl geologickou mapu Highfieldu, vyznačil na ni bod, kde podle jeho odhadu stál jejich dům, a odhadl i směr otcovy chodby. Když už byl v tom, zakreslil do ní i polohu náměstí Martineau Square a domu paní Tantrumiové. Dlouze hleděl na mapu, jako kdyby se jednalo o hádanku, kterou může rozlousknout, ale nakonec ji odložil a vlezl si do postele. Během několika minut upadl do neklidného a přerušovaného spánku. Zdálo se mu o těch hrozivých lidech, které jeho otec popisoval ve svém deníku.

Ve snu byl oblečený do školní uniformy, ale byla pokrytá bahnem, prodřená a roztrhaná na loktech a kolenou. Přišel o ponožky i o boty a kráčel bosý dlouhou, liduprázdnou, terasovitou ulicí, která mu připadala povědomá, i když si nedokázal vybavit, odkud ji zná. Vzhlédl k nízké obloze, žlutošedé a beztvaré, a neklidně si pohrával s roztrepenou látkou rukávů. Nevěděl, jestli jde pozdě do školy nebo domů na večeři, ale byl si jistý, že někde měl být, že měl něco udělat - něco životně důležitého.

Držel se ve středu ulice a opatrně pozoroval domy po obou stranách. Stály jako zlověstné, tmavé obrysy, zpoza jejich zaprášených oken nepros vítala žádná záře a z povážlivě vysokých, nakloněných komínů nestoupal žádný kouř.

Připadal si ztracený a osamělý, když tu si v dálce všiml postavy, která přecházela ulici. Okamžitě věděl, že to je jeho otec, a srdce mu poskočilo radostí. Začal na něj mávat, ale pak se zarazil a cítil, jak ho okolní domy pozorují. Vyzařovala z nich tísnivá zloba a nenávist, jako kdyby v sobě ukrývaly jakousi zlou moc, jako kdyby se jednalo o stisknuté pružiny, které zadržují dech a čekají na příležitost, až na něj budou moci vyskočit.

Jeho strach se změnil v nesnesitelnou hrůzu a dal se do běhu za svým otcem. Snažil se na něj zavolat, ale dokázal ze sebe vydat jen slabounký hlásek, jako kdyby samotný vzduch pohlcoval jeho slova v téměř okamžiku, kdy mu vycházela z úst.

Běžel, co mu nohy stačily, a s každým krokem se ulice zužovala, takže se k němu z obou stran přibližovaly ony hrozivé domy. Teď už jasně viděl, že v jejich tmavých podchodech číhají temné postavy a vybíhají za ním na ulici, jakmile je minul.

Byl vyděšený až do morku kostí, smekal se a padal na kluzkých dlažebních kostkách a ty postavy se za ním hromadily v takovém počtu, že už nedokázal rozeznat jednu od druhé - změnily se v jedinou temnou houni. Natahovaly k němu prsty jako pramínky živého černého kouře, které ho svíraly, zatímco se jim snažil zoufale uniknout. Ty temné postavy ho ale držely a stahovaly ho inkoustovými úponky zpátky, až se musel zastavit. V dálce naposledy spatřil svého otce a z hrdla se mu vydral bezhlesý výkřik. Houně, černá jako uhlí, ho pohřbila pod sebou. Najednou se cítil lehký a padal do hluboké jámy. Zřít se na její dno tak prudce, že si vyrazil dech. Lapal po vzduchu, otočil se na záda a poprvé spatřil přísné a nesouhlasné obličje svých pronásledovatelů, kteří na něj shora pohlíželi.

Otevřel ústa, ale než si uvědomil, co se děje, měl je plná hlíny - cítil její chuť na jazyku, a jak mu do zubů narážejí kamínky. Pohřbívali ho zaživa. Nemohl dýchat.

S trhnutím se probudil. Měl sucho v puse a tělo měl zbrocené studeným potem. Posadil se na posteli a v panice nahmatat lampičku na nočním stolku. S cvaknutím ji rozsvítil a jeho pokojem se rozlila uklidňující žlutá záře. Podíval se na budík. Pořád byla ještě hluboká noc. Padl zpátky na polštář, zíral do stropu a přerývaně oddechoval. Jeho tělo se stále ještě chvělo. Vzpomínky na hlínu, která ho dusila a cpala se mu do hrdla, byly v jeho mysli dosud čerstvé a tak živé, jako kdyby se to skutečně stalo. Ležel na zádech, snažil se zklidnit dýchání a vnímal, jak ho přepadá nový a ještě hlubší smutek z otcova zmiizení. Bez ohledu na veškerou usilovnou snahu se mu nedařilo setrást drtivý pocit prázdnoty a nakonec vzdal pokusy o usnutí. Pozoroval, jak okraje závěsů počínají laskat první studené paprsky svítání a pomalu se vkrádají do jeho pokoje.

16. kapitola

Ubíhaly další týdny, až nakonec zavolal policejní inspektor, že by si rád pohovořil s paní Burrowsovou o zmizení jejího manžela. Dostal se v tmavě modrém nepromokavém kabátě a světle šedém obleku. Mluvil velice uhlazeně a zdvořile, byť poněkud stroze, představil se Willovi a Rebece a zeptal se jich, jestli by mohl vidět jejich matku. Zavedli ho do obývacího pokoje, kde už na něj paní Burrowsová čekala.

Když ji oba sourozenci spatřili, zalapali po dechu. V první chvíli si pomysleli, že určitě vstoupili do špatné místnosti. Televize, onen věčný plamínek, který obvykle plápolal v rohu, byla tichá a tmavá a - což bylo právě tak pozoruhodné - místnost vypadala úhledně a uklizeně. Během doby, kdy paní Burrowsová vedla svůj poustevnický život, Will ani Rebecca nevkořili dovnitř a předpokládali, že obývací pokoj postupně pohltil příšerný nepořádek. Představovali si, že je plný zpola snědených potravin a špinavých talířů a hrnků. Nemohli se však mýlit víc. Pokoj byl až úzkostlivě čistý, ovšem ještě větší úžas v nich vyvolal pohled na matku. Místo obvyklého jednotvárného úboru sestávajícího z županu a pantofli se převlékla do jedné ze svých nejlepších letních šatů, učesala se, a dokonce se i trochu nalíčila.

Will na ni nevěřicně civěl a přemítal, co u všech všudy způsobilo tu nečekanou proměnu. Napadlo ho jedině to, že si matka patrně představuje samu sebe, jak hraje nějakou úlohu v jednom z oněch televizních detektivních seriálů, které tak zbožňovala, ale tím se nevysvětlovala scéna, jež se mu naskýtala.

„Mami, tohle je..., tohle je...,“ zakoktal.

„Detektiv šéfinspektor Beatty,“ pomohla mu Rebecca.

„Prosím, pojd'te dál,“ pozvala ho paní Burrowsová, vstala z křesla a příjemně se usmála.

„Děkuji, paní Burrowsová... Víím, že je to pro vás těžké období.“

„Ale vůbec ne,“ zářila paní Burrowsová. „Rebecco, mohla bys, prosím tě, dát vařit vodu a udělat nám trochu čaje?“

„To je od vás velice laskavé, madam, děkuji,“ řekl šéfinspektor Beatty a nejistě postával uprostřed místnosti.

„Prosím,“ ukázala mu paní Burrowsová na pohovku. „Prosím, udělejte si pohodlí.“

„Wille, pomůžeš mi?“ ozvala se Rebecca, popadla svého bratra za paži a pokusila se ho vytlačit ze dveří. Will se nehýbal. Stál jako přikovaný a zíral na matku, která, jak to vypadalo, se znovu stala ženou, jakou nebyla po celé roky.

„É... jo... jasně,“ podařilo se mu vypravit.

„Sladíte?“ zeptala se Rebecca šéfinspektora a pořád přitom taha-la Willa za ruku.

„Ne, dal bych si jen mléko, prosím,“ odpověděl.

„Dobrá, čaj s mlékem a bez cukru - a mami, dvě sladidla?“

Matka se usmála a přikývla. Pak se usmála i na Willa, jako kdy-by ji jeho zmatek pobavil. „Možná ještě dva pudinkové krémy, Wille.“

Will se probral z transu, otočil se a doprovodil Rebeccu do kuchyně, kde zůstal stát s otevřenou pusou a nevěřicně kroutil hlavou.

Zatímco byli Will s Rebeccou v kuchyni, hovořil šéfinspektor s paní Burrowsovou tichým, vážným hlasem. Říkal, že udělali vše, co mohli, aby našli doktora Burrowse, ale protože nemají stále sebe-menší tušení, kde je, rozhodli se pátrat intenzivněji. Rozešlou jeho fotografii do širšího okolí a provedou „podrobný pohovor“, jak to šéfinspektor nazval, s paní Burrowsovou na policejní stanici. Taky by si chtěli promluvit se všemi, kdo se setkali s doktorem Burrowsem v poslední době před jeho zmizením.

„Nyní bych vám rád položil několik předběžných otázek, pokud vám to nevadí. Začneme s manželovým zaměstnáním,“ řekl šéfinspektor, střelil pohledem ke dveřím a uvažoval, za jak dlouho dostane čaj. „Zmiňoval se o někom konkrétním z muzea?“

„Ne,“ odpověděla paní Burrowsová.

„Tím mám na mysli, jestli tam nemůže být někdo, komu by se svěřil?“

„Komu by se svěřil, kam odchází?“ doplnila paní Burrowsová za něj a chladně se zasmála. „Obávám se, že v téhle linii vyšetřování na žádnou zlatou žílu nenarazíte. To je vyložená slepá ulička.“

Šéfinspektor se narovnal, trochu zmatený její odpovědí.

Paní Burrowsová pokračovala: „Řídí to místo sám, nikdo jiný tam nepracuje. Možná si budete chtít vyslechnout ty staré tatíky, kteří se tam s ním občas potloukali, ale nebud'te překvapení, jestli zjistíte, že jejich paměť už není taková jako zamlada.“

„Opravdu?“ řekl šéfinspektor a koutky úst mu zvlnil mírný úsměv. Něco si zapsal do notesu.

„Ano, většině z nich je už přes osmdesát. A proč, smím-li se zeptat, chcete vyslýchat mě a moje děti? Těm dvěma uniformovaným policistům už jsem řekla všechno, co vím. Neměli byste dát hlášku ostatním stanicím?“

„Hlášku?“ usmál se šéfinspektor široce. „Tak tomu říkají v Americe. Vysíláme samozřejmě naléhavé případy v rozhlase...“

„Předpokládám ovšem, že můj manžel není naléhavý případ?“

V tu chvíli se objevili Will a Rebecca s čajem a v místnosti se rozhostilo ticho. Rebecca položila táč na stolek a podala matce i šéfinspektorovi hrnky. Will přinesl talíř se sušenkami a vzhledem k tomu, že šéfinspektor zřejmě neměl žádné námitky proti jejich přítomnosti, oba sourozenci se posadili. Rozpačité ticho se vleklo a paní Burrowsová propalovala pohledem policistu, který se díval do svého čaje.

„Myslím, že se tu dostáváme trochu nad rámec našeho rozhovoru, paní Burrowsová. Nemohli bychom se opět soustředit na vašeho manžela?“ řekl nakonec.

„Podle mého názoru zjistíte, že my se na něj soustředíme velice silně. To o vás si dělám starosti,“ opáčila paní Burrowsová suše.

„Paní Burrowsová, musíte si uvědomit, že někteří lidé nechtějí...,“ začal šéfinspektor, „*nechtějí* být nalezeni. Chtějí se ztratit, protože, dejme tomu, na ně v poslední době život kladl větší nároky, než dokázali unést, nebo protože se ocitli pod příliš velkým tlakem.“

„Větší nároky, než dokázali unést?“ zopakovala paní Burrowsová vztekle.

„Ano, musíme vzít do úvahy i tuto možnost.“

„Můj manžel že by se ocitl pod tlakem? Jaký tlak máte na mysli? Potíž tkvěla v tom, že manžel nikdy nebyl pod žádným tlakem a neměl ani žádné ambice.“

„Paní B...,“ pokusil se jí šéfinspektor skočit do řeči a bezmocně se podíval na Willa a Rebeccu, kteří hleděli střídavě na něj a na svoji matku, jako kdyby sledovali výměnu míčků v obzvláště divokém tenisovém zápase.

„Nemyslete si, že nevím, že většinu vražd spáchají členové rodiny,“ prohlásila jejich matka. „Paní Burr...“

„Proto nás chcete vyslechnout na stanici, ne? Abyste zjistili, jestli jsme to udělali my.“

„Paní Burrowsová,“ začal šéfinspektor znovu tiše, „nikdo nenažnačuje, že tu vůbec došlo k nějaké vraždě. Myslíte, že bychom mohli začít znovu a že bychom se tentokrát pokusili vykročit správnou nohou?“ navrhl ve statečném pokusu dostat situaci opět pod kontrolu.

„Promiňte. Já vím, že děláte jen svou práci,“ řekla paní Burrowsová klidnějším hlasem a napila se čaje.

Šéfinspektor přikývl, šťastný, že přerušil její tirádu, zhluboka se nadechl a podíval se do svého zápisníku. „Vím, že není lehké o tom uvažovat,“ začal, „ale neměl váš manžel nějaké nepřátele? Třeba z obchodního styku?“

V tu chvíli k Willovu velkému překvapení paní Burrowsová zaklonila hlavu a hlasitě se rozesmála. Šéfinspektor zahučel něco v tom smyslu, že to bere jako „ne“, a načmáral si něco do svého malého černého notesu. Zdálo se, že znovu získal něco ze své původní vyrovnanosti.

„Musím vám tyto otázky položit,“ pokračoval a díval se přímo na paní Burrowsovou. „Máte nějakou povědomost o tom, že by někdy příliš pil nebo bral drogy?“

Paní Burrowsová opět zařičela smíchy. „On?“ vyrazila ze sebe. „Děláte si legraci?“

„Dobrá. Co tedy dělal ve svém volném čase?“ zeptal se šéfinspektor bezvýrazně a ze všech sil se snažil vyřídit všechny otázky co nejrychleji. „Měl nějaké koníčky?“

Rebecca okamžitě loupala očima po Willovi.

„Dělával vykopávky..., archeologické vykopávky,“ odpověděla paní Burrowsová.

„Ach ano.“ Policista se obrátil na Willa. „Rozumím tomu správně, žeš mu při tom pomáhal, synku?“ Will přikývl. „A kde jste všude kopali?“

Will si odkašlal, podíval se na svou matku a pak na šéfinspektora, který čekal s připraveným perem na jeho odpověď.

„No, vlastně všude kolem,“ řekl Will. „Při okrajích města, na skládkách a takových místech.“

„Ach, já myslel, že to byly pořádné vykopávky,“ poznamenal šéfinspektor.

„Však taky ano,“ ujistil ho Will pevně. „Jednou jsme objevili římskou vilu, ale většinou jsme se zajímali o věci z osmnáctého a devatenáctého století.“

„Jak rozsáhlé..., chci říct, jak hluboké jámy jste kopali?“

„Obyčejné jámy,“ odpověděl neurčitě Will, který nechtěl pokračovat v rozhovoru na toto téma.

„Pracovali jste na něčem podobném i v čase jeho zmizení?“

„Ne, to ne,“ řekl Will, vědom si toho, jak ho Rebecca propaluje pohledem.

„Jsi si jistý, že otec na něčem nepracoval třeba bez tvého vědomí?“

„Řekl bych, že zrovna na ničem nedělal.“

„Dobrá,“ přikývl šéfinspektor a odložil zápisník. „To je prozatím všechno.“

Následujícího dne se Chester s Willem nezdržovali před školou příliš dlouho. Všimli si Speeda a jednoho z jeho věrných nohsledů, Bloggsyho, jak lelkuje kus za branou. Speed je sledoval s rukama v kapsách a opíral se o zábradlí, zatímco Bloggsy, nesympatický typ s kudrnatými zrzavými vlasy, které dodávaly jeho hlavě vzhled protrženého polštářku, se bavil házením drobných kamínků, jež vytahoval z kapes bundy, na holky, které náhodou procházely kolem. Po každém hoďu následovalo vyvířsknutí a rozhořčené kletby, kterým se Bloggsy s ďábelským potěšením kdákavě chechtal.

„Asi by si chtěl dát odvetný zápas,“ poznamenal Will a podíval se na Speeda, který mu pohled oplácel tak dlouho, dokud se jeho směrem nepodíval i Chester. Pak se k nim Speed přezíravě otočil

zády a něco tiše zamumlal k Bloggsymu, který se jen zašklebil jejich směrem a posměšně se zasmál.

„Párek pitomců,“ zabručel Chester a vykročil s Willem. Rozhodli se, že domů půjdou zkratkou.

Nechali za sebou rozlehlou moderní budovu školy ze žlutých cihel a skla, loudavě přešli ulici a vstoupili na sousední sídliště, postavené v sedmdesátých letech a mezi místními obyvateli ze zjevných důvodů známé jako Švabín. Zamořené domy, z nichž se sídliště skládalo, byly neustále v havarijním stavu, řada bytů zůstávala neobydlených a některé byly i vyhořelé. To samo o sobě Willa s Chesterem nijak nezneklidňovalo, ale potíží s touto trasou spočívala v tom, že vedla přímo přes domovské území Klofáků, vedle něhož Speed a jeho tlupa vypadali jako parta holčiček.

Kráčeli bok po boku a slabé sluneční paprsky se odrážely od střepů skla na silnici a ve škarpách. Will téměř nepostřehnutelně zpomalil, což ovšem Chesterovi neušlo.

„Co se děje?“

„Já nevím,“ odpověděl Will, rozhlédl se po ulici a podíval se i do úzké postranní uličky, kterou právě míjeli.

„No tak, pověz mi to,“ naléhal Chester a taky se rychle rozhlédl. „Tady bych se nerad zamotal do nějaké nepříjemnosti.“

„Je to jenom pocit, nic víc,“ trval na svém Will.

„Speed v tobě probudil paranoidní sklony, co?“ odpověděl Chester s úsměvem, ale přesto přidal do kroku a přiměl Willa, aby následoval jeho příkladu.

Když vyšli ze sídliště, opět o něco zvolnili. Brzy dorazili na začátek High Street, kde stálo muzeum. Stejně jako každé odpoledne se na něj Will podíval v marné naději, že spatří zářící světla, otevřené dveře a svého otce zpátky ve službě. Chtěl jen, aby bylo všechno zase normální - ať už to znamenalo cokoli. Budova muzea ale zůstávala zavřená a její okna tmavá a nepřátelská. Městská rada se podle všeho rozhodla, že prozatím bude levnější muzeum jednoduše zavřít, než najímat za doktora Burrowse nějakou dočasnou náhradu.

Will vzhlédl k obloze - začínaly se po ní honit těžké mraky, které zakrývaly slunce.

„Dneska večer by to mělo jít dobře,“ řekl a trochu se mu spravila nálada. „Setmí se dřív, takže nebudeme muset s vyvážením zemi-ny čekat tak dlouho.“

Chester prohodil něco o tom, že by postupovali mnohem rychleji, kdyby nemuseli pracovat tak tajně a pokoutně, ale Will náhle něco tiše zamručel.

„Co jsi říkal, Wille?“

„Říkal jsem, aby ses teď neotáčel, myslím, že nás někdo sleduje.“

„Cože?“ vyjevil se Chester. Nedokázal se zarazit a ihned se ohlédl.

„Chester, ty troubo!“ vyštěkl Will.

A opravdu, asi dvacet metrů za nimi kráčel nevysoký, podsaditý muž v měkkém plstěném klobouku, černých brýlích a dlouhém plášti, který mu dosahoval téměř ke kotníkům. Hlavu měl otočenou jejich směrem, ale dalo se obtížně poznat, jestli se na ně opravdu dívá.

„Sakra!“ zašeptal Chester. „Asi máš pravdu. Vypadá přesně jako ti muži, o kterých psal tvůj táta v deníku.“

Přestože Will před chvílí sám nabádal Chestera, aby se neotáčel, teď se sám ohlédl.

„Muž v klobouku?“ pronesl Will se směsicí údivu a obav. „Ale přece nejde po nás, nebo ano?“ zeptal se Chester. „Proč by taky měl?“

„Trochu zpomalíme a uvidíme, co udělá on,“ navrhl Will.

Zvolnili krok. Záhadný muž rovněž. „Dobrá,“ řekl Will. „Co kdybychom přešli přes ulici?“

Muž opět učinil to samé co oni, a když přidali do kroku, zrychlil i on. Držel se za nimi ve stále stejné vzdálenosti.

„Rozhodně nás sleduje,“ zašeptal Chester a poprvé se v jeho hlase ozvala panika. „Jenže proč? Co chce? Nelíbí se mi to - myslím, že bychom měli zabočit doprava a zdrhnout.“

„Já nevím,“ odpověděl Will, hluboce ponořený do myšlenek. „Možná bychom se mu měli postavit.“

„To nemyslíš vážně! Tvůj táta zmizel z povrchu zemského krátce poté, co si všiml těchto lidí, a pokud víme, třeba za to mohl právě tenhle chlap. Třeba patří k nějakému gangu nebo tak něco. Navrhu-

ju, abychom odtud vypadli a zavolali na policii. Nebo někoho požádáme o pomoc.“

Na okamžik ztichli a rozhlédli se kolem.

„Ne, mám lepší nápad. Co kdybychom ho převezli a chytli ho do pastí?“ řekl Will. „Když se rozdělíme, bude moct sledovat jen jednoho z nás a ten druhý se může připlížit za něj a...“

„A co?“

„Jako obchvatný manévr - příkrademe se k němu zezadu a sevríme ho mezi sebe.“ Will rázoval stále rozhodněji, jak se mu v hlavě začínal rýsovat plán.

„Třeba je nebezpečný, Wille. A jak s ním chceš bojovat? Aktivkami?“

„No tak, my jsme dva a on je sám,“ odpověděl Will. Před nimi se objevily první obchody na High Street. „Já odvedu jeho pozornost a ty ho složíš jako při ragby - to dokážeš, ne?“

„No bezva, díky,“ řekl Chester a zavrtěl hlavou. „Je zatraceně velký - roznese mě na kopytech!“

Will se zadíval Chesterovi do očí a uličnický se usmál.

„No dobře, dobře,“ povzdechl si Chester. „Co bych pro tebe neudělal,“ řekl, spěšně se ohlédl a otočil se, aby přešel přes ulici.

„Jejda! Zapomeň na to,“ zarazil ho náhle Will. „Myslím, že teď už mají převahu!“

„Oni?“ zalapal Chester po dechu a vrátil se ke svému kamarádovi. „Jak to myslíš - oni?“ zeptal se a sledoval Willův pohled k místu o kus dál na ulici.

Zhruba dvacet kroků před nimi stál uprostřed chodníku druhý muž, téměř stejný jako ten první, až na to, že měl na hlavě plochý klobouk stažený tak hluboko do čela, že se pod ním skoro ztrácely i jeho tmavé brýle. I on byl oblečený do dlouhého, zlověstného pláště, který mírně povlával ve větru.

Will vůbec nepochyboval o tom, že ti dva jdou po nich.

Dorazili na úroveň prvních obchodů na High Street, zastavili se a rozhlédli se. Na protějším chodníku si povídaly dvě starší dámy a belhaly se s proutěnými taškami na rozvrzaných kolečkách. Jedna za sebou táhla vzpurného skotského teriéra, navlečeného do tartanové-

ho psího oblečku. Kromě nich už Will s Chesterem viděli jen pár lidí v dálce.

Horečně přemítali, jestli by měli zavolat o pomoc nebo se pokusit zastavit auto, pokud by náhodou nějaké jelo kolem, když tu se ten muž před nimi dal do pohybu. Vykročil proti nim. Zezadu se blížil ten, který je sledoval. Willovi i Chesterovi došlo, že už moc možností nemají.

„A je to, jsme vyřízený jako žádost... Co to je sakra za chlapy?“ řekl Chester zajíkovavě a ohlédl se přes rameno na muže v měkkém plstěném klobouku. Cizincovy těžké kroky duněly na chodníku jako rány beranidlem. „Máš nějaký skvělý nápad?“ zeptal se Chester zoufale.

„Dobře, poslouchej, vyrazíme přímo proti tomu chlapovi v plochém klobouku, budeme předstírat, že ho chceme oběhnout zprava, ale na poslední chvíli zatočíme doleva a schováme se u Clarků. Rozumíš?“ zadrmolil Will bez dechu, zatímco se k nim oba muži hroziavě přibližovali. Chester neměl sebemenší tušení, co Will vlastně navrhuje, ale za daných okolností byl ochotný souhlasit se vším.

Bratři Clarkovi vedli hlavní obchod s potravinami na High Street. Byli dva, místními obyvateli označovaní jako „Nejmladší“ a „Prostřední“. Jejich obchod byl vybaven světle pruhovanou markýzou a po obou stranách vchodu stály dokonale vyrovnané pultíky s ovocem a zeleninou. Když se teď pomalu začínalo šerit, světlo dopadající z oken obchodu na ulici připomínalo maják. Muž v plochém klobouku právě krácel přes osvětlené prostranství a jeho široká, svalnatá postava blokovala celý chodník.

„Ted’!“ vykřikl Will a vyběhl i s Chesterem do silnice. Oba muži se je pokusili dopadnout, ale chlapci sprintovali plnou rychlostí s divoce poskakujícími aktovkami na zádech. Cizinci se pohybovali daleko rychleji, než Will s Chesterem očekávali, a původní plán se tudíž brzy změnil v chaotickou kličkovanou, při níž Will a Chester uhýbali a uskakovali mezi oběma muži, kteří se je pokoušeli chytit s doširoka rozpaženýma rukama.

Will vyjekl, když ho jeden z mužů popadl za zátylek. Vzápětí ale - spíš náhodou než schválně - do toho muže prudce vrazil Chester. Střetnutí srazilo muže tmavé brýle a pod krepou klobouku se

objevily jasné zorničky, které ďábelsky zářily jako dvě černé perly. Muž se překvapeně otočil, Will využil příležitosti a oběma rukama opřenýma o mužovu hrud' se od něj odstrčil. Přitom se mu s hlasitým prasknutím odtrhl límec saka.

Muž, jehož pozornost na okamžik rozptýlila srážka s Chesterem, zavrčel a rychle se obrátil zpátky k Willovi. Odhodil utržený límec a s novou vervou chňapl po unikající kořisti.

Chesterovi - se skloněnou hlavou a nahrbenými rameny - i Willovi, který napůl padal a napůl vířil jako tančící derviš, se v čiré panice nějak podařilo doběhnout ke dveřím obchodu. Muž v plstěném klobouku se vrhl kupředu a naposledy se je pokusil chytit, ale minul.

Will s Chesterem setrvačností vpadli do dveří a protáhli se oba naráz mezi sloupky, zatímco se jim nad hlavou zběsile rozřinčel zvoněk. Skončili na jedné hromadě na podlaze obchodu a Chester, který se vzpamatoval jako první, se ihned otočil ke dveřím, přirazil je a držel je oběma nohama zavřené.

„Kluci, kluci, kluci!“ napomenul je pan Clarke Nejmladší, který právě nebezpečně balancoval na žebříku a rovnal do regálu palice kukuřice. „Proč tak zhurta? Přepadla vás snad nenadálá touha po mém exotickém ovoci?“

„E, ne tak docela,“ odpověděl Will a snažil se popadnout dech. Zvedl se ze země a pokoušel se chovat normálně. Za ním stál Chester a opíral se ramenem o zavřené dveře.

V tu chvíli se za pokladnou vynořil pan Clarke Prostřední jako lidský periskop.

„Co to bylo za povyk?“ zeptal se a v obou rukou svíral různé papíry a účty.

„Nic důležitého, můj milý,“ usmál se na něj Clarke Nejmladší. „Nenech se vyrušovat od papírování. To jenom pár divochů dostalo chuť na nějaké exotické ovoce, řekl bych.“

„Doufám, že nechtějí žádné kantalupy, protože ty nám momentálně došly,“ pronesl Clarke Prostřední zasmušile a opět se pomalu zanořil za pokladnu.

„Myslím, že jeden pořádný kantalup mají právě za sebou,“ zasmál se Clarke Nejmladší zvonivě, na což Clarke Prostřední zareagoval tlumeným zasténáním.

„Z mého bratra si nic nedělejte. Vždycky je trochu nervózní, když dává dohromady účty. Papíry, ach, všude samé papíry, leč ni kapky inkoustu,“ zarecitoval Clarke Nejmladší s teatrálním gestem před pomyslným obecenstvem.

Bratři Clarkovi zde byli dobře zavedení. Zdědili podnik po svém otci, jako ho on zdědil zase po svém. Možná tu nějaký obchod rodiny Clarků stál už v časech, kdy sem vtrhli Římané, a prodával tuřiny, nebo jaká zelenina tehdy letěla. Clarkovi Nejmladšímu bylo něco přes čtyřicet a jednalo se o nápadnou postavu se slabostí pro otřesně křiklavá saka, která si nechával šít u místního krejčího. Mezi stoly s rozumně červenými rajčaty a střízlivě zelenými kapustami tak tančily oslnivé citrónově žluté, hnědofialově růžové a šmolkově modré proužky. Vzhledem ke své nakažlivě dobré náladě a zdánlivě nikdy nevysychající zásobě vtípků a slovních hříček patřil k oblíbencům místních paniček, mladých i starých, přesto však zůstával svobodným mláďencem.

Clarke Prostřední, jeho starší bratr, se od něj na druhou stranu snad už ani nemohl více lišit. Jako neochvějně konzervativní člověk se mračil nad bratrovou nevázaností ve vzhledu i v chování a trval na oděvu prověřeném časem: na starém plášti, který nosili už jeho předkové. Byl až nepřírozeně čistý a upravený - vypadalo to téměř, jako kdyby si žehlil prádlo, když už ho měl na sobě, tak dokonale hladce vyhlížel jeho hnědý plášť, bílá košile a černá kravata. Nosil perfektně naleštěné boty a vlasy, zastřižené nakrátko jako u čerstvého povolance, měl nagelované do takového lesku, že kolem sebe házel oslnivá prasátka.

Oba bratři tak v nazelenalém přítí svého obchodu připomínali housenku a motýla, uvězněné na jednom místě. A vzhledem ke svému neustávajícímu hašteření se tento prostoreký šprýmař a jeho akurátní bratr podobali věčně zkoušenému kabaretnímu číslu, které nebude nikdy předvedeno na veřejnosti.

„Čekali jste, že tu budeme mít nával na ten krásný angrešt, že ano?“ pronesl Clarke Nejmladší s falešným velšským přízvukem a vesele se usmíval na Chestera, který se stále opíral o dveře a nijak se nepokusil odpovědět, jako kdyby oněměl. „Á, silný, mlčenlivý typ,“

zahalekal Clarke Nejmladší, bujaře slezl ze schůdků a s ozdobnou úklonou se obrátil čelem k Willovi.

„To je mladý pán Burrows, není-liž pravda?“ zeptal se a náhle zvážněl. „Toho s tvým otcem je mi opravdu moc líto. Myslíme na vás a modlíme se za vás,“ řekl a položil si pravou ruku na srdce. „Jak to snáší matka? A ta tvá rozkošná sestřička...“

„Dobře, dobře, obě dobře,“ odpověděl Will nesoustředěně.

„Chodí sem pravidelně, je to naše vážená zákaznice.“

„Ano,“ vyhrkl Will trochu příliš rychle, jak se snažil věnovat pozornost současně Clarkovi Nejmladšímu i dveřím, které nadále blokoval Chester, jako kdyby na tom závisel jeho život.

„Vysoce vážená zákaznice,“ dodal jako ozvěnou neviditelný Clarke Prostřední zpoza pokladny. Jeho slova doprovodilo zašustění papírů.

Clarke Nejmladší přikývl a usmál se. „Pravda, pravda. Teď si tu můžete udělat pohodlíčko, než pro vás připravím něco málo věcí, které dopravíš domů své matce a sestře.“ Než Will stačil pronést jediné slovo, Clarke Nejmladší se ladně otočil na podpatku a tanečním krokem odspěchal do skladiště v zadní části obchodu. Will využil příležitosti a přešel k oknu. Vyhlédl ven, aby se podíval po jejich dvou pronásledovateli, a překvapeně ucukl.

„Pořád tam jsou!“ řekl.

Ti dva muži stáli na chodníku, každý přímo před jednou výlohou, a hleděli dovnitř přes vystavené ovoce a zeleninu. Venku už se docela setmělo a jejich tváře ve světle z nitra obchodu zářily jako přízračné bílé balony. Oba měli pořád na očích neproniknutelně tmavé brýle a Will rozeznával i jejich prapodivné klobouky a voskový lesk jejich hranatých plášťů s neobvyklým přehozem přes ramena. Z drsných tváří a pevně sevřených rtů vyzařovala neústupnost a nemilosrdnost.

Chester promluvil napjatým, tichým hlasem. „Řekni jim, ať zavolají policii.“ Trhl hlavou k pokladně, za kterou stále slyšeli bručení Clarka Prostředního, který bouchal do sešíváčky tak prudce, jako kdyby místo ní používal sbíječku.

V tu chvíli se do obchodu vrátil Clarke Nejmladší s košem naplněným působivou sbírkou ovoce a s růžovou mašlí přivázanou k držadlu.

Podal ji Willovi s oběma rukama předpaženými, jako kdyby se chystal spustit nějakou árii.

„To je pro tvou matku a sestru, a taky samozřejmě pro tebe, starý brachu. Pár maličkostí ode mě a od toho starého bručouna tamhle jako symbol naší solidarity s vaší tíživou situací.“

„Lepší bručoun než potřeštěnec,“ ozvalo se tlumeně od Clarka Prostředního.

Will ukázal k oknu a otevřel ústa, aby oběma bratrům pověděl o těch neznámých mužích.

„Jsou pryč,“ řekl Chester nahlas.

„Copak, drahý chlapče?“ zeptal se Clarke Nejmladší a díval se přes Willa na Chestera, který stál u jedné z výloh a rozhlížel se na obě strany ulice.

„Co je pryč?“ Clarke Prostřední vyskočil zpoza pokladny jako nepřítčasný čertík z krabičky.

„Účty!“ přikázal mu Clarke Nejmladší hlasem rozzlobené učitelky, ale jeho bratr zůstal stát.

„Ehm... jenom pár kluků,“ zalhal Will. „Honili nás.“

„Kluci jsou kluci,“ zahihňal se Clarke Nejmladší. „Nezapomeň ode mne, prosím, pozdravovat svou drahou sestru Rebeccu. Má vytříbený smysl pro dobrou jakost. Je to nadaná mladá dáma.“

„Nezapomenu,“ přikývl Will s nuceným úsměvem. „A díky za všechno, pane Clarku.“

„Ach, to nic není,“ odpověděl obchodník.

„Doufáme, že se váš otec vrátí brzy domů,“ dodal Clarke Prostřední zkormouceně. „Neměli byste si dělat přílišné starosti - tyhle věci se čas od času stávají.“

„Je to jako s tím chlapcem Gregsonů... strašná věc,“ řekl Clarke Nejmladší s vědoucím pohledem a povzdechem. „A minulý rok zmizela Watkinsonova rodina.“ Will a Chester sledovali, jak se zadíval na nějaký bod někde mezi řadami cuket a okurek. „To byli taky moc milí lidé. Nikdo je už nikdy nespatriil od té chvíle, co...“

„To není totéž, vůbec to není totéž,“ přerušil Clarke Prostřední svého bratra ostře a upjatě si odkašlal. „Myslím, že není vhodná chvíle na takové řeči. Neřekl bys, že je to za daných okolností poněkud necitlivé?“

Jeho bratr ho ale neposlouchal - byl v plném proudu vzpomínek a nenechal se jen tak zastavit. Založil si paže na hrudi a s hlavou nakloněnou ke straně najednou vypadal jako některá ze starých dam, s nimiž si běžně vyměňoval klepy. „Když tam dorazila policie, bylo to jako na té zpropadené lodi Marii Celestě. Prázdné postele, školní uniformy kluků připravené na další den, ale nikde nikdo, ani jeden z rodiny. Paní Watkinsonová si ten den koupila půl kila našich zelených fazolí, jestli si vzpomínám správně, a pár vodních melounů. Nikde je ale nenašli.“

„Co... ty vodní melouny?“ zeptal se Clarke Prostřední s kamenou tváří.

„Ne, tu rodinu, ty jelítko,“ řekl Clarke Nejmladší a obrátil oči v sloup.

V následném tichu se Will podíval z Clarka Nejmladšího na Clarka Prostředního, který propaloval pohledem svého nostalgicky vzpomínajícího sourozence. Začínal si připadat, jak si určitě připadala Alenka, když vkročila do světa za zrcadlem.

„No nic, obraťme list,“ uzavřel Clarke Nejmladší a věnoval Willovi poslední soustrastný pohled. Pak se tanečním krokem vrátil ke schůdkům a vystoupal na ně. Přitom si zpíval: „Červená je řepa, fotbal to je hra...“

Clarke Prostřední se znovu zanořil mimo dohled a obchodem se opět neslo šustění papírů, doprovázené hrčením starobylého sčítacího stroje. Will a Chester opatrně pootevřeli dveře na ulici a nervózně vyhlédli ven.

„Vidíš něco?“ zeptal se Chester.

Will vyšel na chodník před obchod.

„Nic,“ odpověděl. „Nikde po nich není ani stopy.“

„Měli bychom zavolat policii.“

„A co jim povíme?“ obrátil se k němu Will. „Že nás honili dva mákošové ve slunečních brýlích a praštěných kloboucích a pak že prostě zmizeli?“

„Jo, přesně tak,“ odsekl nakvašeně Chester. „Kdo ví, o co jim šlo?“ Najednou ho něco napadlo a on prudce vzhlédl. „Co když opravdu patřili k nějakému gangu, který unesl tvého tátu?“

„Zapomeň na to - to přece nevíme.“

„Ale policie...,“ začal Chester.

„Vážně chceš procházet všemi těmi nesmysly, když na nás čeká práce?“ přerušil ho Will rázně, rozhlížel se na obě strany ulice a cítil se o něco klidněji, protože tu chodilo víc lidí. Kdyby se ti dva ještě objevili, alespoň by s Chesterem mohli zavolat o pomoc. „Policie by si stejně myslela, že si z nich jenom stílíme. Nemáme ani žádné svědky.“

„Možná máš pravdu,“ souhlasil Chester neochotně, když vyrazili k domu Burrowsových. „Rozhodně tady není nedostatek podivníků,“ dodal s pohledem obráceným zpátky k obchodu bratří Clarků. „To je jisté.“

„Teď už jsme v každém případě v bezpečí. Jsou pryč, a kdyby se vrátili, budeme připravení,“ řekl Will sebejistě.

Ta událost ho kupodivu ani v nejmenším neodstrašila. Čím víc o ní přemýšlel, tím víc ho naopak utvrzovala v přesvědčení, že jeho otec byl opravdu na stopě něčeho velkého a on že teď taky postupuje správným směrem. O ničem z toho se sice nezmínil Chesterovi, ale jeho rozhodnutí pokračovat v kopání chodby a v pátrání ještě zesílilo.

Začal zobat z hroznů vína v ovocném koši. Růžová mašle se za ním třepotala ve větru. Zdálo se, že i Chester překonal svoje pochybnosti a obavy. Nyní nahlížel do koše a zvedl ruku, aby si taky něco vzal.

„Tak chceš vycouvat? Nebo mi pořád hodláš pomoci?“ otázal se ho Will škádlivě a dráždivě uhnul s košem před jeho rukou.

„No tak dobře, dej mi banán,“ odpověděl jeho kamarád s úsměvem.

17. kapitola

„Všechny důkazy svědčí pro úmyslné zasypaní,“ řekl Will, který klečel vedle Chestera na hromadě sutin ve stísněných prostorách tunelu.

Vyčistili už deset metrů chodby, která začala poměrně příkrě klesat dolů, a uvědomovali si, že se jim kriticky nedostává dřeva na

podpěry. Will původně doufal, že budou moci použít některé z původních vzpěr a prken, ale oba kamarády mátló, že tu skoro žádné nenacházeli a ty, co objevili, byly poškozené natolik, že se vůbec nedaly použít. Už sem přenesli všechny podpěry z druhé chodby pod Dírami, které mohli vzít, aniž by se celá vykopávka zhroutila.

Will poklepal na čelo tunelu a zamračeně si ho prohlížel. „Já to prostě nechápu,“ povzdychl si.

„Co si tedy myslíš, že se tu ve skutečnosti stalo? Že tvůj táta za sebou strhal podpěry?“ zeptal se Chester. I on se díval na zátku hlíny a pevně namačkaných kamenů, které ještě zbývalo odstranit.

„Že by schválně způsobil zásyp? Ne, to není možné. A i kdyby ano, kde jsou všechny vzpěry? Museli bychom jich nacházet podstatně víc. Ne, nic z toho nedává žádný smysl,“ odpověděl Will. Naklonil se kupředu a nabral hrst drobného šterku. „Většina té hmoty pochází odjinud - někdo to sem pracně dopravil. Přesně jako v té chodbě pod Dírami.“

„Ale proč to dělat takhle složitě, když by stačilo prostě způsobit zával?“ zeptal se Chester nechápavě.

„Protože pak by se pod domy a zahradami dělaly příkopy,“ odpovětil Will zoufale.

„A jo,“ souhlasil Chester.

Oba byli na pokraji vyčerpání. Poslední úsek představoval obzvláště tvrdý oříšek, protože se skládal z velkých kusů kamene, z nichž některé bylo i pro Chestera těžké zvednout do kolečka a odvézt.

„Jenom doufám, že už nemusíme kopat moc daleko,“ povzdychl si Chester. „Začíná mě to docela vysilovat.“

„To mi povídej.“ Will svěsil hlavu do dlaní a prázdně hleděl na stěnu chodby před sebou. „Uvědomuješ si, že na konci možná vůbec nic není? Že to je jenom *slepá ulička*?“

Chester se na něj podíval, ale byl příliš unavený, než aby odpovídal. A tak klečeli v tichu, ponoření každý do svých vlastních myšlenek, dokud Will opět nepromluvil: „Co si táta myslel, že to všechno dělal sám a vůbec nám neřekl, co má za lubem? Ani mně ne,“ dodal podrážděně. „Proč?“

„Určitě měl nějaký dobrý důvod,“ uklidňoval ho Chester.

„Ale takové tajnosti - vždyť si psal i tajný deník. Vůbec tomu nerozumím. U nás v rodině jsme nikdy takhle věci netajili..., důležité věci..., jeden před druhým. Tak proč mi neřekl, na čem pracuje?“

„No, ty jsi měl svůj tunel pod Dírami,“ poznamenal Chester.

„O tom táta věděl. Ale máš pravdu. Mamce jsem se to nikdy neobtěžoval říkat, protože ji to jednoduše nezajímá. Chci říct, že jsme nebyli zrovna...,“ Will zaváhal a hledal to správné slovo, „dokonalá rodina, ale vycházeli jsme spolu a všichni tak nějak věděli, co dělají ostatní. Teď je všechno úplně vzhůru nohama.“

Chester si vyšťoural z ucha trochu hlíny a zamyšleně pohlédl na Willa. „Moje mamka si myslí, že by lidi před sebou neměli mít tajemství. Říká, že se všechna tajemství nakonec provalí a nezpůsobí nic než problémy. Podle ní je tajemství stejné jako lež. Nebo to aspoň říká mému tátovi.“

„A já teď mám tajnosti před mamkou a Rebeccou,“ řekl Will a sklopil hlavu.

Poté, co Chester odešel, Will vystoupal ze sklepa a zamířil rovnou do kuchyně jako vždycky. Rebecca seděla za stolem a otvírala poštu. Will si okamžitě všiml, že otcova sbírka prázdných hrnečků na kávu, která několik měsíců zabírala místo na stole, zmizela.

„Co jsi s nimi udělala?“ zeptal se a rozhlédl se po místnosti. „Co jsi udělala s tátovými hrníčky?“

Rebecca ho záměrně ignorovala a prohlížela si poštovní razítko na jedné obálce.

„Vyhodilas je, že ano?“ pokračoval. „Jak jsi to mohla udělat?“ Krátce k němu zvedla oči, jako kdyby byl poněkud obtížný komár a ona zvažovala, jestli jí stojí za to, aby ho pleskla, ale pak pokračovala s poštou.

„Mám hlad jako vlk. Je tu něco k jídlu?“ změnil Will téma. Usoudil, že nemá smysl ji provokovat, zejména ne na lačný žaludek. Když ji míjel cestou k lednici, padl mu do oka balíček, který ležel na stole.

„Co to je?“

Zásilka byla úhledně zabalená do hnědého papíru.

„Je to adresované tátovi. Myslím, že bychom to měli otevřít,“ řekl bez sebemenšího zaváhání, popadl špinavý nůž od másla, který

ležel na tácu u dřezu, a prořízl s ním hnědý papír. Zbytek spěšně roztrhal. Objevila se krabice z kartonu, ve které v ochranném obalu z bublinkového igelitu spočívala koule, silně zářící po čase stráveném ve tmě.

Zvedl si ji k očím, v nichž mu jiskřilo vzrušení a odrážel se v nich blednoucí svit vycházející z podivného předmětu před ním. O tomhle objektu četl v otcově deníku.

Rebecca přestala číst účet za telefon a vstala. Soustředěně si prohlížela kouli.

„Je u toho i dopis,“ všiml si Will a sáhl do kartónové krabice.

„Já se na něj podívám,“ řekla Rebecca a natáhla ruku k balíčku. Will o krok ustoupil, v jedné ruce držel kouli a druhou třepal dopisem, aby se otevřel. Rebecca spustila ruku do klína a zase si sedla. Pozorně sledovala bratrův obličej, zatímco se Will opřel o kuchyňskou linku a začal číst dopis nahlas. Podle hlavičky přišel z katedry fyziky na univerzitě.

Drahý Rogere,

je skvělé, že ses po tolika letech zase ozval — přivolalo mi to vzpomínky na naše společné dny na univerzitě. Moc rád jsem si přečetl, co je u tebe nového - Steph a já vás určitě navštívíme, až se to bude hodit.

Pokud jde o ten předmět, omlouvám se, že mi trvalo tak dlouho, než jsem se dostal k odpovědi, ale chtěl jsem si být jistý, že jsem konzultoval celou záležitost se všemi, jichž se to týká. Celkový výsledek zní, že jsme všichni doopravdy zmateni.

Jak jsi požadoval, nenarušili jsme skleněné pouzdro koule, takže veškeré zkoušky, jež jsme mohli provést, byly už ze své povahy nepřímé.

Pokud jde o radioaktivitu, nepozorovali jsme žádné škodlivé záření, takže tě mohu uklidnit alespoň v tomto bodě.

Náš metalurg provedl zkoušky na mikroskopickém odštěpku ze základny kovové klece a souhlasil s tvým názorem, že předmět pochází z georgiánského období. Domnívá se, že klec je zhotovena z tombaku, což je slitina mědi a zinku objevená Christopherem Pinchbeckem (1670-1732). Používala se jako náhrada za zlato a vyráběla se jen krátkou dobu. Postup výroby této slitiny se údajně ztratil po

smrti Pinchbeckova syna Edwarda. Původní předměty z tohoto materiálu jsou prý mimořádně vzácné a jen obtížně lze nalézt odborníka, který by jej dokázal jednoznačně zařadit. Bohužel jsem se zatím nedostal k určení přesného stáří klece - snad příště?

Nejzajímavějším zjištěním je objev učiněný pomocí rentgenu - v centru koule se volně vznáší jakási částice, která nemění polohu ani při silném třepání, což je - velmi mírně řečeno - matoucí. Po provedení fyzikálních testů jsme se navíc shodli, že se koule zdá být vyplněna dvěma tekutými složkami s různou hustotou. Víry, kterých sis všiml, nesouvisejí s vnější ani vnitřní teplotou, ale nezpochybnitelně reagují na světlo - přičemž se zdá, že je vyvolává pouze nedostatek světla!

Další háček: chlapci z katedry chemie nikdy neviděli nic podobného. Málem jsem se s nimi musel poprat, aby mi ten předmět vrátili - umírali touhou rozbít za kontrolovaných podmínek sklo a provést plný rozbor. Zkusili použít spektroskopii v okamžiku, kdy koule zářila nejsilněji (při maximální excitaci emituje světlo ve viditelném spektru - laicky řečeno, vyzařuje světlo podobné dennímu, s trochou UV záření, jež ovšem nepřekračuje bezpečné hodnoty), a zdá se, že ony „kapaliny“ jsou založeny především na heliu a stříbru. Víc se nám nepodaří zjistit, pokud nám nedovolíš tu věc otevřít.

Podle jedné hypotézy by pevná částice v centru mohla účinkovat jako katalyzátor reakce, kterou spouští nepřítomnost světla. Prozatím nemáme tušení jak a nenapadá nás ani žádná srovnatelná reakce, která by probíhala po tak dlouhou dobu, předpokládáme-li, že koule vskutku pochází z georgiánského období. Nezapomeň, že helium bylo objeveno teprve roku 1895, což je v rozporu s odhadovaným stářím kovové klece.

Zkrátka se jedná o skutečný hlavolam. Velice bychom přivítali, kdybys nás mohl navštívit na fakultě, abychom naplánovali další postup při zkoumání tohoto předmětu. Možná by pomohlo, kdyby se někdo z našeho týmu zajel podívat do Highfieldu, aby si zjistil pár věcí z pozadí objevu.

Těším se na tvou brzkou odpověď.

S nejsrdečnějšími pozdravy,

Tom
profesor Thomas Dee

Will odložil dopis na stůl a podíval se Rebecce do očí. Chvilí si prohlížel tajemnou kouli, přešel k vypínači, zavřel dveře do kuchyně a zhasl. Oba sledovali, jak se koule rozjasnila z matného nazelenalého svitu do záře, která opravdu připomínala denní světlo - a to během několika vteřin.

„Páni,“ vydechl Will užasle. „A mají pravdu, ta schránka se vůbec nezahrála.“

„Tys o tom věděl, že ano? Dokážu v tobě číst jako v komiksu,“ řekla Rebecca a nespouštěla oči z Willovy tváře, kterou nyní ozařovalo toto zvláštní světlo.

Will neodpověděl a rozsvítil normální žárovku. Dveře nechal zavřené. Sourozenci přihlíželi, jak koule opět potemněla. „Víš, jak jsi říkala, že se nikdo nesnaží najít tátu?“ zeptal se nakonec Will.

„No a?“

„Chester a já jsme na něco narazili a... ehm, provádíme vlastní pátrání.“

„Já to věděla,“ řekla Rebecca hlasitě. „Co jste zjistili?“

„Pst,“ zasykl Will a ohlédl se po zavřených dveřích. „Mluv potichu.“

Rozhodně to nehodlám vyprávět mamce. Nechci jí dávat falešné naděje.

Souhlasíš?“

„Jistě,“ přikývla Rebecca.

„Našli jsme knihu, do které si táta psal poznámky - něco jako deník,“ pravil Will pomalu.

„A dál?“

Will pověděl Rebecce o tom, co se dočetl v otcově deníku, a nezamlčel ani střetnutí s těmi zvláštními sinalými muži před obchodem bratří Clarků. Existenci chodby pod domem si ovšem nechal pro sebe, protože to podle něj bylo jen *malé* tajemství.

18. kapitola

O týden později se Willovi a Chesterovi konečně podařil průlom. Z horka v chodbě měli ohromnou žízeň, z nekonečného kopání a vyvážení zeminy je už chytaly křeče do svalů a chystali se to pro daný

večer zabalit, když Will kopl krumpáčem do velkého balvanu a ten se skutálel dozadu. Otevřel se před nimi černočerný otvor.

Vykulili na něj oči a cítili, jak z něj do jejich unavených a špinavých tváří dýchl vlhký a zatuchlý vzduch. V Chesterovi všechno křičelo, aby utekl, jinak že ho to vtáhne do otvoru. Nikdo z nich nepromluvil - nenásledovalo žádné radostné zavýsknutí ani jásot. Oba hleděli do neproniknutelné temnoty a obklopovalo je naprosté ticho. Nakonec kouzlo okamžiku prolomil jako první Chester.

„Asi bych už měl jít domů na čaj.“

Will se k němu otočil a nevěřícně se na něj podíval, dokud si nevšiml úsměvu na kamarádově tváři. Zavalil ho obrovitý pocit úlevy a radosti z dosaženého úspěchu a nedokázal si pomoci - musel se dát do hysterického smíchu. Zvedl hrst hlíny a hodil ji po Chesterovi, který uhnul, a zpod jeho žluté přilby se ozvalo uchechtnutí.

„Ty... ty...,“ vyrazil ze sebe Will a hledal vhodné slovo.

„No, řekni co?“ zářil na něj Chester. „Tak jo, podíváme se dovnitř, ne?“ řekl a sklonil se k otvoru vedle Willa.

Will posvítil dovnitř baterkou. „Je tam jeskyně..., moc tam toho nevidím..., určitě je docela velká. Mám dojem, že tam vidím i nějaké krápníky.“ Pak se zarazil. „Poslouchej!“

„Co to je?“ zašeptal Chester.

„Myslím, že voda. Slyším kapání vody.“ Will se obrátil k Chesterovi.

„Děláš si legraci,“ řekl Chester a ve tváři se mu objevilo znepokojení.

„Ne, nedělám. Mohl by to být nějaký neolitický pramen...“

„Pust' mě, já se podívám,“ přerušil ho Chester a vzal si od něj svítilnu.

I když se jednalo o vzrušující a dráždivý objev, rozhodli se, že prozatím s kopáním skončí. Budou pokračovat následujícího dne, až budou odpočinutí a lépe připravení. Chester odešel domů - byl utahaný, ale měl radost, že jejich dřina konečně přinesla nějaký výsledek. Skutečností bylo, že se oba zoufale potřebovali vyspat, a Will dokonce zvažoval, že by se mohl vykoupat. Přisunul knihovnu zpátky ke stěně, zametl podlahu jako obvykle a otupěle vystoupal po schodech do svého pokoje.

Když kráčet po chodbě, zavolala na něj ze svého pokoje Rebecca. Will se zašklebil a zůstal stát jako socha.

„Wille, já vím, že tam jsi.“

Will si povzdychl a otevřel k ní dveře. Rebecca ležela na posteli a četla si knihu.

„Co je?“ zeptal se Will a rozhlédl se po jejím pokoji. Nikdy nepřestával žasnout nad tím, jak nesnesitelný pořádek tu jeho sestra dokáže mít. „Mamka říkala, že si s námi potřebuje o něčem promluvit.“

„Kdy?“

„Prý hned, jak přijdeš.“

„Bože, co zase?“

Když vstoupili do obývacího pokoje, paní Burrowsová seděla ve své obvyklé poloze, rozvalená ke straně křesla jako vyfouklá matrace. Rebecca zakašlala, aby přitáhla její pozornost, a paní Burrowsová ospale zvedla hlavu.

„Á, dobře,“ řekla a narovнала se do poněkud normálnějšího sedu, přičemž shodila dva dálkové ovladače na zem. „No, sakra!“ vykřikla.

Will s Rebeccou si sedli na pohovku, zatímco paní Burrowsová horečně prohledávala haldu videokazet u základny svého křesla. Nakonec se vynořila s oběma ovladači, rozčuchanými vlasy a obličejem zrudlým námahou, opatrně položila ovladače zpátky na opěradlo, odkašlala si a spustila.

„Myslím, že je na čase, abychom si přiznali, že se váš otec možná nevrátí, což znamená, že musíme přijmout některá zásadní rozhodnutí.“

Odmlčela se a podívala se na televizi. Modelka v třpytivých večerních šatech právě odhalila velkou hlásku „V“ z nápisu, který se snažilo uhodnout několik soutěžících. Paní Burrowsová potichu zamumlala: „Neviditelný muž,“ a obrátila se zpátky k Willovi a Rebece. „Před pár týdny přestali posílat vašemu otci plat a podle Rebeccy máme na účtě nulu.“

Will se otočil na Rebeccu, která jen souhlasně přikývla. Matka pokračovala: „Všechny úspory jsou pryč, musíme platit hypotéku a další věci, takže bude nutné, abychom se uskrovnili...“

„Uskrovnili?“ zopakovala Rebecca.

„Obávám se, že ano,“ potvrdila matka odměřeně. „Nějakou dobu nebudeme mít žádný příjem, takže budeme muset prodat vše, co bude možné, včetně domu.“

„Cože?“ zeptala se Rebecca.

„A ty na to budeš muset dohlédnout. Já tu nějakou dobu nebudu. Bylo mi doporučeno, abych jistý čas strávila v... tedy... v určitém druhu nemocnice, kde si budu moct odpočinout a dát se zase do formy.“

Will povytáhl obočí a přemítal, o jaké formě to matka mluví - v současném stavu byla už tak dlouho, kam jeho paměť sahala.

Paní Burrowsová pokračovala: „Takže zatímco budu pryč, vy dva budete muset jít k tetě Jean. Souhlasila s tím, že se o vás postará.“

Will s Rebeccou si vyměnili pohledy. Willovou myslí se prohnala lavina nepříjemných výjevů: výšková budova, kde teta Jean bydlí, s veřejnými prostranstvími poházenými pytli s odpady a použitými jednorázovými plenami, počmárané výtahy s čpějícím zápachem moči. Ulice plné vyhořelých aut a neutichajícího řevu skútrů různých gangů a malých drogových dealerů, také žalostných skupinek opilců posedávajících po lavičkách a hašteřících se mezi sebou, zatímco do sebe lijí plechovky laciného piva.

„Ani náhodou!“ vyhrkl najednou, jako kdyby se probudil z noční můry. Rebecca nadskočila a matka se prudce narovнала. Přitom si znovu z opěradla shodila ovladače.

„Krucí!“ řekla a naklonila hlavu, aby se podívala, kam přistály.

„Já tam žít nebudu. Nedá se to tam vydržet, ani na vteřinu. Co škola, co moji kamarádi?“ ptal se Will.

„Jací kamarádi?“ odpověděla paní Burrowsová zlomyslně.

„Dopřavdy nemůžeš čekat, že tam půjdeme, mami. To místo je strašné, páchne to tam jako v prasečím chlívku,“ ozvala se Rebecca. „A teta Jean smrdí jakbysmet,“ přisadil si Will.

„S tím nic nenadělám. Musím si trochu odpočinout, lékař říkal, že jsem velice vystresovaná, takže se o tom nebudeme bavit. Musíme prodat dům a vy budete muset zůstat u tety Jean, dokud...“

„Dokud co? Dokud si nenajdeš práci nebo tak něco?“ skočil jí Will ostře do řeči.

Paní Burrowsová ho chvíli propalovala pohledem. „Tohle pro mě není dobré. Doktor říkal, že bych se měla vyvarovat hádek. Tento rozhovor skončil,“ vyštěkla najednou a otočila se znovu na bok.

Když oba sourozenci vyšli z pokoje, Will si ohromeně sedl na dolní schod, zatímco Rebecca zůstala stát se založenýma rukama a opírala se o stěnu.

„Tím to všechno končí,“ řekla. „Aspoň že jedu příští týden pryč...“

„Ne, ne, ne..., teď ne!“ vykřikl na ni Will a zvedl ruku. „Ne, když se děje tohle všechno!“

„Ne, asi máš pravdu,“ připustila a zavrtěla hlavou. Oba ztichli. Po chvíli se Will rozhodně postavil. „Ale já vím, co musím udělat.“ „Co?“

„Vykoupat se.“

„To potřebuješ jako sůl,“ souhlasila Rebecca a dívala se za ním, jak vyčerpaně stoupá do schodů.

19. kapitola

„Zápalky.“

„Tady.“

„Svíčky.“

„Tady.“

„Švýcarský nůž.“

„Tady.“

„Náhradní baterka.“

„Tady.“

„Klubíčka provázku.“

„Tady.“

„Křída a lano.“

„Jo.“

„Kompas.“

„É...jo.“

„Baterie do přilbových svítilen.“

„Tady.“

„Fotoaparát a zápisník.“

„Tady a tady.“

„Tužky.“

„Tady.“

„Voda a sendviče.“

„Ta... to máme v plánu tam být tak dlouho?“ zeptal se Chester a přejížděl očima po nesmyslně velkém balíčku v alobalu. Právě prováděli poslední kontrolu nashromážděného vybavení, stáli ve sklepě u Burrowsů a četli ze seznamu, který Will sestavil časněji toho dne během hodiny domácích prací. Když všechno odškrtnali, uložili si každou položku do batohů. Jakmile byli hotovi, Will zavázal svůj ruksak a hodil si ho na záda.

„Dobře, takže jdeme,“ řekl s odhodlaným výrazem ve tváři a natáhl se pro svoji věrnou lopatu.

Odsunul knihovnu od zdi, a jakmile oba vlezli do chodby, přitáhl ji ke stěně a zajistil ji jednoduchou závorou, kterou předtím provizorně namontoval. Pak se protáhl dopředu kolem Chestera a lezl rychle po čtyřech.

„Hej, počkej na mě,“ zavolal za ním Chester, kterého překvapovalo kamarádovo zbrklé nadšení.

Na konci tunelu odstranili zbytky kamenného závalu, které zmizely s tlumeným šploucháním v temnotě. Chester se chystal promluvit, ale Will ho předešel.

„Já vím, já vím, ty si myslíš, že nás spláchne povodeň nějakých splašků nebo něčeho podobného.“ Will nahlédl zvětšeným otvorem. „Vidím, kam ty kameny spadly - pořád čouhají z vody. Nemůže to být hlubší než po kotníky.“

S těmito slovy se otočil a začal pozadu prolézat dírou. Na okamžik se zarazil, aby se zazubil na Chestera, a v dalším okamžiku zmizel. Chester slyšel, jak Willova chodidla dopadla s hlasitým šplouchnutím do vody.

Dno podzemní prostory bylo přibližně o dva metry níž. „Hele, je to tady docela fajn,“ řekl Will, zatímco se Chester drápal za ním. Willův hlas se strašidelně odrážel po jeskyni, která byla zhruba sedm metrů vysoká, nejméně třicet metrů dlouhá a, pokud to dokázali ro-

zeznat, z větší části zatopená. Vstoupili do ní u jednoho konce a viděli jen k nejbližšímu záhybu.

Vystoupili z vody a několik vteřin si kolem svítili baterkami, ale jakmile kužely světel dopadly na stěnu jeskyně, oba znehybněli jako příkovaní. Hleděli na spleť řady stalaktitů a stalagmitů rozmanitých velikostí od šíře tužky až po podstatně větší, s tloušťkou kmenů mladých stromů. Stalaktity mířily od stropu dolů a natahovaly se ke svým protějškům. Některé krápníky se spojovaly do sloupů a zem pokrývaly vápencové boule.

„Přírodní jeskyně,“ vydechl Will a dotkl se povrchu téměř průsvitného, mléčně bílého sloupu. „Není to nádhera? Vypadá úplně jako dortová poleva nebo něco podobného.“

„Mně připomíná spíš ztuhlou nudli u nosu,“ pronesl Chester šeptem a také se dotkl malého sloupu, jako kdyby nedokázal uvěřit tomu, co vidí. Odtáhl ruku a znechuceně si promnul prsty.

Will se zasmál a udeřil do vedlejšího krápníku. „Těžko uvěřit, že to je ve skutečnosti kámen, vid’?“

„A je z toho celé tohle místo,“ dodal Chester a rozhlédl se dál podél stěny. Zachvěl se v chladném vzduchu a nakrčil nos. Celý prostor byl cítit vlhkou zatuchlinou - nic příjemného. Pro Willa se ale jednalo o vůni úspěchu. Vždycky snil o tom, že objeví něco důležitého, ale tato jeskyně předčila veškerá jeho očekávání. Měl tak ohromnou radost, že si připadal jako opilý.

„Ano!“ vykřikl a vítězoslavně máchl pěstí ve vzduchu. V tu chvíli byl velkým dobrodruhem, jak o tom vždycky snil, a stál v této jeskyni jako Howard Carter v Tutanchamonově hrobce. Otáčel hlavou na všechny strany a snažil se zrakem obsáhnout celý prostor najednou.

„Víš, že trvalo nejspíš tisíce let, než tohle všechno vyrostlo?“ drmolil Will a o krok ustoupil. Zničehonic se zarazil. O něco zachytil nohou. Shýbl se, aby se podíval zblízka - z vápence vystupoval nevelký předmět, tmavý a oprýskaný, a jeho barva se rozpíjela do okolní bledé běloby. Will se ho pokusil uvolnit, ale prsty mu klouzaly po vlhkém povrchu. Ať už se jednalo o cokoli, byl pevně přilepený.

„Posviť mi na to, Chestere. Na omak to vypadá jako nějaký zrezivělý šroub nebo něco podobného. Jenže to není možné.“

„Ehm, Wille..., možná by ses měl podívat na tohle...,“ odpověděl Chester rozechvělým hlasem.

Uprostřed jeskyně, v nejhlubší části tůně, která ji vyplňovala, stály zbytky nějakého mohutného stroje. Ve světle baterek byla vidět velká červenohnědá ozubená kola, která stále ještě držela pohromadě v jakémsi rozbitém litinovém rámu tak vysokém, že se místy dotýkal krápníků vyrůstajících od stropu. Jako kdyby tu někdo nelítostně vykuchal lokomotivu a pak ji tu nechal napospas osudu.

„Co to sakra je?“ zeptal se Chester. Will tiše stál vedle něj a hleděl na neobvyklou scénu.

„Nemám tušení,“ odpověděl Will. „Všude kolem jsou kousky kovu. Podívej!“

Obkružoval kuzelem světla okraje vodní hladiny, kam až záře jeho baterky dosáhla. Nejprve se domníval, že jsou břehy poseté nějakými kameny nebo něčím podobným, ale při bližším pohledu zjistil, že jsou plné dalších šroubů, jako byl ten, o který před chvílí zavadil. Kromě nich se tu povalovala ozubená kolečka a bezpočet litinových úlomků. Červená rez se mísila s tmavšími inkoustovými pruhy, které podle jejich vzhledu Will odhadoval na kaluže rozlitého oleje.

Když tak stáli v užaslém tichu a rozhlíželi se po tomto pokladu, zaslechli slabý škrábavý zvuk.

„Slyšel jsi to?“ zašeptal Chester a oba namířili světlo ve směru, odkud se onen zvuk ozval. Will postoupil o kousek dál a opatrně našlapoval na nerovné dno, které nebylo pod hladinou vidět.

„Co to bylo?“ vydechl Chester.

„Pst!“ sykl na něj Will a zastavil se. Oba naslouchali a dívali se kolem.

Při náhlém pohybu a šplouchnutí nadskočili. Vzápětí se ze zčerené vody vynořil jakýsi uhlazený bílý předmět, vyšplhal se po kovové konstrukci stroje a nakonec se zastavil na vrcholu velikého ozubeného kola. Byl to velký potkan s lesklým, dokonale bílým kožichem a obrovskými, světle růžovými ušima. Otřel si čenich pac-kami a oklepal si hlavu. Do vzduchu odlétla sprška drobných kapiček vody. Pak se vztyčil na zadní nohy a s rozechvělými vousy nabíral vzduch do nozder.

„Podívej! Nemá žádné oči,“ zašeptal Will vzrušeně.

Chester se místo odpovědi jen otrásl. Opravdu, tam, kde by měly být oči, viděli jen hladký, sněhově bílý kožíšek.

„Fuj, to je odporné,“ ulevil si Chester a o krok ustoupil.

„Evoluční přizpůsobení,“ řekl Will.

„Mně je jedno, co to je!“

Zvíře se zachvělo a natočilo hlavu ve směru Chesterova hlasu. V dalším okamžiku zmizelo - skočilo do vody, přeplavalo k protějším břehu a spěšně odběhlo.

„Skvělé! Zřejmě jde pro kamarády,“ poznamenal Chester. „Tahle jeskyně se jimi bude za chvíli jenom hemžit.“

Will se rozesmál. „Vždyť je to jenom obyčejný potkan!“

„To není žádný obyčejný potkan - kdo kdy slyšel o potkanovi bez očí?“

„No tak, nech toho, nechovej se jako holka. Copak neznáš tu pohádku o třech slepých myškách?“ zeptal se Will posměšně. Vydali se podél úzkého břehu a nahlíželi s pomocí baterek do různých zákoutí ve stěnách kolem sebe. Chester se každou chvíli znepokojeně zastavoval a otáčel se za sebe, jestli nespatří očekávanou armádu neviditelných potkanů. „Ach, bože, tohle nenávidím,“ bručel.

Když se přiblížili stínům na opačném konci jeskyně, Will přidal do kroku. Chester následoval jeho příkladu, protože nehodlal zůstat vzadu.

„Páni!“ Will se najednou zastavil tak prudce, až do něj Chester vrazil. „Podívej se na to!“

Ve skalní stěně byly zabudované dveře.

Willova baterka přejela po jejich matném, zjizveném povrchu - vypadaly starobyle, ale bytelně. Po okrajích z nich vyčnívaly hlavičky nýtů o velikosti poloviny golfových míčků a na jedné straně vystupovaly tři masivní páky. Will natáhl ruku, aby se dveří dotkl.

„Hele! To nedělej!“ varoval ho Chester.

Will mu ovšem nevěnoval pozornost a zlehka na ně zaklepal klouby prstů. „Jsou z kovu,“ řekl a přešel po nich dlaní - povrch dveří byl lesklý, černý a nerovný, jako spálená melasa.

„No a co? Nehodláš se podívat dovnitř, že ne?“

Will, s rukou stále položenou na dveřích, se k němu otočil. „Tohle je jediná možnost, kam mohl odejít můj otec. Jistěže se tam hodlám podívat.“

S těmito slovy se natáhl k nejhořejší páce a pokusil se ji stlačit. Odmítala se podvolit. Podal baterku Chesterovi a zkusil to znovu, oběma rukama a plnou váhou těla. Pořád nic.

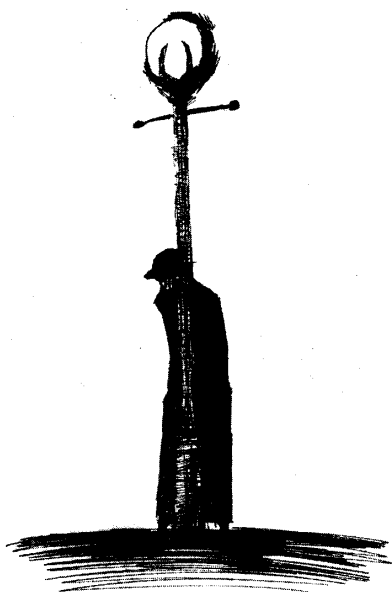
„Zkus to na druhou stranu,“ poradil mu Chester odevzdaně.

Will to zkusil ještě jednou, tentokrát ale zatlačil směrem vzhůru. Páka zpočátku trochu zaskřípala, ale poté se k jeho překvapení hladce přetočila do polohy, o které předpokládal, že v ní lze dveře otevřít. Totéž zopakoval u dvou zbývajících pák a ustoupil. Vzal si od Chesteru zpátky baterku a položil dlaň doprostřed plochy dveří, připravený zatlačit.

„Tak a je to tady,“ řekl Chesterovi, který pro jednu nic nenamítal.

DRUHÁ ČÁST

Kolonie

20. kapitola

Dveře se otevřely s tlumeným kovovým zasténáním. Will s Chesterem na okamžik zaváhali. Jejich žilami koloval čistý adrenalin. Namířili baterky do tmavého prostoru před sebou. Oba byli připraveni v mžiku utéct, ale nic neviděli ani neslyšeli, a tak opatrně překročili kovový práh. Zadržovali dech a cítili, jak jim v uších buší krev.

Kužely světel nejistě ozařovaly místnost za dveřmi. Byl to válcovitý prostor, dlouhý necelých deset metrů, s výrazným vrásněním po celé délce. Před nimi se nacházely další dveře, stejné jako ty, jimiž právě prošli, až na drobné okénko ze zamlženého skla uprostřed.

„Vypadá to jako nějaký vzduchový uzávěr,“ poznamenal Will a postoupil dále do místnosti. Pod nohama mu s každým krokem zaduněla železná podlaha. „Pojď sem,“ vyzval celkem zbytečně Chestera, protože ten už ho následoval dovnitř a nyní za nimi sám od sebe zavíral dveře a otáčel postupně všemi třemi pákami.

„Radši bychom měli všechno nechat v takovém stavu, v jakém jsme to našli,“ řekl. „Pro jistotu.“

Pokusili se nahlédnout okénkem, ale bez úspěchu. Will otočil třemi pákami na druhých dveřích a otevřel je. Ozvalo se slabé zasyčení, jako když uniká vzduch z ventilku pneumatiky. Chester vrhl po Willovi tázavý pohled, ale Will na něj nedbal a vkročil do přilehlé místnůstky velké asi tři metry čtvereční, se stěnami z rezavějících, ručně svařených kovových plátů, které připomínaly kýl staré lodi.

„Tady je číslo,“ všiml si Chester, když za nimi zavíral druhé dveře a otáčel pákami do původní polohy. Na dveřích se pod kalným okénkem loupala velká zažloutlá číslice 5.

Když opatrně vykročili kupředu, spatřili před sebou ve světle baterek první detaily jakési konstrukce. Jednalo se o mříž z propletených kovových tyčí, které sahaly od podlahy po strop a zcela blokovaly cestu. Willova svítilna vrhala dlouhé, rozřesené stíny do vzdálenější části místnosti. Zkusil zaklepat mříží. Byla pevná a ani se nepohnula. Odložil baterku, sevřel vlhký kov do obou rukou a přitáhl se k němu co nejblíže.

„Vidím zdi a mám dojem, že dohlédnu až na strop, ale...“ řekl a sklonil hlavu, „ale podlaha je...“

„Hluboko dole,“ prohodil Chester a okrajem přilby drhl o mříž, jak se pokoušel získat lepší výhled.

„Vím jistě, že v městských plánech není nic, co by připomínalo něco podobného tomuhle. Myslíš, že by mi taková věc unikla?“ řekl Will, jako kdyby se snažil rozptýlit obavy, že třeba na mapách opravdu přehlédli tak pozoruhodnou stavbu.

„Ne, počkej, Wille! Podívej se na ty kabely!“ ozval se Chester hlasitě s pohledem upřeným na silná matná lana za mříží. „To je výtahová šachta,“ dodal nadšeně. Hned měl lepší náladu - nenarazili na nic hroživého a nevysvětlitelného. Našli něco snadno rozeznatelného a známého. Byla to výtahová šachta. Poprvé od okamžiku, kdy opustili poměrně normální sklep doktora Burrowse, si Chester připadal v bezpečí. Představoval si, že ten výtah musí vést k něčemu tak obyčejnému, jako je tunel podzemní dráhy. Dokonce se odvážil zadoufat, že by to mohlo znamenat konec jejich narychlo připravené výpravy.

Podíval se do pravého dolního rohu, našel páku a trhl s ní. Tím odsunul mříž stranou. Strašidelně zaskřípala v kolejnicích, ale podvolila se. Will překvapeně ustoupil: ve svém spěchu si nevšiml, že mříž před nimi je ve skutečnosti posuvnou bránou, a teď sledoval, jak se otevírá. Jakmile ji Chester odtlačil ke straně, naskytl se jim ničím nerušený výhled do tmavé šachty. Záře přilbových svítilen poskakovala po těžkých, naolejovaných kabelech, které probíhaly středem šachty dolů do temné propasti.

„To je pořádný sešup,“ zachvěl se Chester a pevně sevřel okraj staré mřížové brány. Ze zdánlivě bezedné hlubiny se ho zmocňovala závrať. Will se přestal věnovat výtahu a obrátil pozornost k železné místnosti za nimi. A opravdu, na jedné stěně objevil malou krabičku z tmavého dřeva, z jejíhož středu vystupovalo zašlé měděné tlačítko.

„Mám to!“ vykřikl vítězoslavně, a aniž by něco řekl Chesterovi, zmáčkl na omak mastný knoflík.

Nic se nestalo.

Zkusil to znovu.

Zase nic.

„Chestere, zavři tu bránu, zavři ji!“ zakřičel, protože nedokázal zakrýt svoje vzrušení.

Chester odtáhl mříž zpátky ke zdi a Will opět stiskl tlačítko. Ucítili vzdálené zachvění a z hlubin šachty k nim dolehlo klapnutí. V další chvíli se lana probudila k životu a dala se do pohybu. Šachtu vyplnilo tiché skučení navijáku, který musel být umístěn někde neda-leko nad nimi. Poslouchali cvakání blížícího se výtahu, jež se odráželo od stěn.

„Vsadím se, že se tudy sjíždí na nějakou stanici metra,“ řekl Chester a dychtivě se obrátil na Willa.

Will se rozmrzele zakabonil. „Ani náhodou. Říkal jsem ti přece, že tady nic takového není. Tohle musí být něco úplně jiného.“

Chesterův optimismus vyprchal a výraz naděje na jeho tváři vystřídal zklamání s příměsí obav. Společně znovu přistoupili k bráně a přitiskli k ní hlavy, takže jejich přilbové svítilny mířily dolů do tmy.

„Když tedy nevíme, co to je...,“ začal Chester, „ještě pořád máme šanci se vrátit.“

„No tak, nemůžeme to přece vzdát. Už jsme došli tak daleko.“

Stáli několik dalších minut a poslouchali, jak k nim stoupá výtah. Nakonec Chester opět promluvil: „Co když v něm něco je?“ ze-ptal se, odtáhl se od mříže a začínal se ho zmocňovat nové obavy.

Will se ale nedokázal odtrhnout. „Počkej, nedokážu to pořádně..., je tam pořád moc velká tma..., počkej! Už to vidím, už to vidím! Vypadá to jako klec, co s ní jezdí horníci v dolech!“ Vpíjel se očima do zdviže, která se k nim těžkopádně zvedala. Viděl skrz mříž, která tvořila její střechu. Obrátil se k Chesterovi. „Uklidni se, ano? Nikdo tam není.“

„Já jsem taky nečekal, že by v něm někdo jel,“ bránil se Chester.

„Jo, jasně, ty velkej strašpytle.“

Když výtah dorazil k nim, Chester se přesvědčil na vlastní oči, že je kabina opravdu prázdná, zavrtěl hlavou a úlevou vydechl. Klec se zachvěním a zařinčením zastavila a Will neztrácel zbytečně čas. Odsunul bránu ke straně a nastoupil. Pak se otočil k Chesterovi, který váhal a tvářil se silně znepokojeně.

„Já nevím, Wille, vypadá to dost pochybně,“ řekl a přejel očima po vnitřku kabiny. Stěny byly mřížované a podlaha sestávala z odře-

ného ocelového plátu. Celý výtah pokrývala letitá vrstva mastnoty a prachu.

„Tak pojd', Chestere, tohle je velká chvíle!“ Will ani na vteřinu neuvažoval nad tím, že by odtud pokračovali jiným směrem než dolů. Jestli byl nadšený už objevem oné krápníkové jeskyně, tohle překračovalo jeho nejbujnější a nejdivočejší fantazie. „Budeme slavní!“ zasmál se.

„Jasně, už vidím ty titulky... *Dva mrtví ve výtahu!*“ Chester se k němu nerudně přidal a na doprovod svých slov naznačil rukou ve vzduchu obří novinový titulek. „Ta kabina prostě nevypadá bezpečně..., pravděpodobně s ní nikdo nejel už celou věčnost.“

Will bez váhání několikrát poskočil na místě. Každý skok doprovázelo duté zadunění bot o podlahu. Chester vyděšeně přihlížel, jak se kabina otřásá.

„Je to naprosto bezpečné,“ zazubil se Will uličnický, položil ruku na mosaznou páku uvnitř výtahu a podíval se Chesterovi do očí. „Tak jdeš..., nebo se vrátíš, aby sis to rozdál s tím potkanem?“

To Chesterovi stačilo. Okamžitě nastoupil do výtahu. Will za nimi zavřel bránu a otočil pákou směrem dolů. Kabina se dala roztřeseně do pohybu a začala klesat. Mřížemi výtahu viděli, jak kolem ubíhají stěny v odstínech hnědé, černé, šedé, okrové a žluté barvy, tu a tam přerušované černými ústími dalších pater.

Vál kolem nich vlhký větřík a Chester si v jednu chvíli posvítil přilbovou svítilnou nahoru do šachty, na kabely, které je držely a připomínaly dvojici špinavých laserových paprsků, ztrácejících se v hlubokém kosmu.

„Jak hluboko myslíš, že to vede?“ zeptal se Chester.

„Jak to mám vědět?“ odsekl Will.

Ve skutečnosti trvalo skoro pět minut, než se výtah konečně zastavil s náhlým a prudkým nárazem, při kterém oba padli na stěny kabiny. „Asi jsem tu páku měl pustit o něco dřív,“ zahučel Will rozpačitě. Chester se po něm podíval zcela bezvýrazně, jako kdyby už mu na ničem nezáleželo. Oba stáli a jejich baterky vrhaly z kabiny výtahu obří hranaté siluety na okolní stěny.

„A je to tu zas,“ povzdychl si Chester, když odtáhl mřížovou bránu a Will se kolem něj netrpělivě protáhl do další místnosti se stěnami z kovových plátů. Spěšně přešel ke dveřím na opačné straně.

„Je to tu stejné jako nahoře,“ poznamenal Will a rychle otáčel trojicí pák na boku dveří. Tyhle na sobě měly namalovanou velkou číslici 0.

Učinili několik opatrných kroků do válcovité místnosti. Jejich boty rozeznávaly zvlněnou kovovou podlahu a kužely jejich světél ozařovaly další dveře před nimi.

„Zdá se, že máme jedinou možnost,“ řekl Will a vyrazil k nim.

„Vypadá to tu jako v ponorce,“ zamumlal Chester tiše. „Další vzduchový uzávěr.“

Will si stoupl na špičky a nahlédl malým skleněným okénkem, ale nedokázal na druhé straně rozeznat vůbec nic. Když se pokoušel posvítit dovnitř, mastnota a škrábance na povrchu skla jen paprsky jeho světla odrážely zpátky.

„To je k ničemu,“ řekl si sám pro sebe.

Podal baterku Chesterovi, otočil třemi pákami a opřel se o dveře. „Jsou zaseklé!“ hekl. Zkusil to znovu, ale bezúspěšně. „Pomoz mi, ano?“

Chester se k němu přidal a s rameny opřenými do dveří vši silou zatlačili. Náhle se dveře s hlasitým syknutím a závanem vzduchu rozlétly dokořán a Will s Chesterem se vpotáceli do neznáma.

Pod nohama měli dlažební kostky a po několika vrávoravých krocích se jim podařilo najít ztracenou rovnováhu a napřímit se. Naskýtal se jim pohled, na který - jak oba věděli - do smrti nezapomenou.

Stáli na ulici.

Ocitli se v ohromném prostoru, širokém skoro jako dálnice, který se ztrácel do dálky po jejich levici i pravici. Když se podívali na protější stranu, zjistili, že jej osvětluje řada vysokých pouličních lamp.

Co však spatřili za lampami, jim teprve vyrazilo dech - na druhé straně ulice stály domy, jejichž řada vedla oběma směry tak daleko, kam až dohlédli.

Vy kročili k tomuto zjevení jako omámení. V tu chvíli se za nimi dveře zabouchly s takovou silou, až oba nadskočili a ohlédlí se.

„Víte?“ zeptal se Chester zmateně svého přítele.

Will místo odpovědi jen pokrčil rameny - rozhodně na tváři vnímal slabý vánek. Zaklonil hlavu a začichal. Neušla mu vlhká zatuchlost zdejšího vzduchu. Chester si svítil baterkou na dveře a poté namířil kužel světla na stěnu nad nimi, tvořenou obrovskými kamenými bloky. Zvedal kruh světla stále výš a výš až do stínů nahoru, kde se stěny setkávaly v pozvolném oblouku, podobném klenutému stropu ohromné katedrály.

„Co to všechno znamená, Wille? Co je to za místo?“ zeptal se Chester a popadl Willa za paži.

„Nevím! Ještě nikdy jsem o ničem podobném neslyšel,“ odpověděl Will a s vykulenými očima se rozhlížel kolem sebe. „Je to opravdu úžasné.“

„Co budeme dělat teď?“

„Myslím, že... že bychom se tu měli porozhlédnout, co ty na to? Vůbec tomu nedokážu uvěřit,“ rozplýval se Will. Pokoušel se utřídit si myšlenky, které mu v nadšení nad nenadálým objevem chaoticky vířily jedna přes druhou. Stravovala ho neodolatelná touha zkoumat, objevovat, a dozvědět se tak o tomhle místě víc. „Musím si to zaznamenat,“ zahučel, vytáhl fotoaparát a začal pořizovat snímky.

„Wille, nech toho! Co ten blesk?“

„Jejda, promiň.“ Zavěsil si aparát kolem krku. „Trochu jsem se nechal unést.“ Bez dalšího slova náhle vykročil po dlažebních kostkách k domům. Chester ho příkrčeně následoval, něco si pro sebe bručel a neustále se rozhlížel, jestli na dlouhé ulici nespatří nějaké známky života.

Zdálo se, že budovy jsou vytesané přímo do stěn podzemní prostory jako zpola odkryté architektonické fosilie. Jejich střechy splývaly s klenbou a v místech, kde by člověk očekával komíny, z nich vystupovala síť cihlových trubek, která probíhala podél stěn jeskyně a mizela ve stropě jako zkamenělé oblaky kouře. Když Will s Chesterem dorazili k chodníku, jediný zvuk, který se tu kromě jejich kroků ozýval, bylo tiché hučení, jež jako by vycházelo přímo ze země

pod jejich nohama. Na okamžik se zastavili, aby si prohlédli jedno z pouličních světel.

„Vypadá to jako...”

„Ano,“ přerušil ho Will a nevědomky se dotkl kapsy, kde měl otcovu zářící kouli, pečlivě zabalenou do kapesníku. Skleněná koule pouliční lampy představovala její o hodně větší verzi, téměř o velikosti fotbalového míče, a na vrcholu stojanu ji přidržoval kovový spár se čtyřmi hroty. Kolem ní chaoticky kroužily dvě sněhově bílé mûry jako družice v epileptickém záchvatu a jejich křídla narážela do povrchu skla.

Will najednou ztuhl, zaklonil hlavu a znovu začichal - trochu v té chvíli připomínal toho nevidomého potkana na ozubeném kole.

„Co se děje?“ zeptal se Chester ustrašeně. „Snad ne další problémy?“

„Ne, jen jsem měl dojem..., že jsem něco ucítil. Trochu jako... čpavek... něco ostrého. Nepostřehl jsi to?“

„Ne.“ Chester několikrát nabral vzduch nosem. „Doufám, že to není jedovaté.“

„Teď už je to pryč, ať šlo o cokoli. A my jsme v pořádku, nebo ne?“ „Asi ano. Ale myslíš, že tu opravdu někdo žije?“ odpověděl Chester a vzhlédl k domovním oknům. Obrátili svou pozornost k nejbližšímu domu, který se tiše a výhruzně tyčil nad nimi, jako kdyby je varoval, ať se jen opovází k němu přistoupit.

„Já nevím.

„Tak proč to tu všechno je?“

„To se dá zjistit jediným způsobem,“ řekl Will, zatímco se obezřetně přibližovali k domu. Byl jednoduchý a elegantní, postavený z pískovce, skoro jako v georgiánském slohu. Za dvanáctitabulkovými okny po obou stranách dveří rozeznali složité vyšívané závěsy. Dveře samotné byly natřeny sytě zelenou lesklou barvou a byly vybaveny klepadlem i naleštěným mosazným tlačítkem zvonku.

„167,“ přečetl užasle Will, když si všiml čísla nad klepadlem.

„Co to je za místo?“ zašeptal Chester. Will zachytil slabý odlesk světla ve šterbině mezi závěsy. Mihotalo se, jako kdyby pocházelo z nějakého ohně.

„Pst!“ sykl, po špičkách přešel k oknu a přihrčil se pod ním. Pak se pomalu zvedal nad parapet a jedním okem nahlédl do malé škvíry. Otevřel ústa v němém údivu. Viděl, jak v krbu plápolá oheň. Na římse nad krbem stálo několik skleněných ozdob. Ve světle plamenů rozeznal v pokoji ještě nějaká křesla, pohovku a zdi, pokryté zarámovanými obrázky různých velikostí.

„Tak co, co tam vidíš?“ zeptal se Chester nervózně a nepřestával se rozhlížet po liduprázdné ulici, zatímco Will tiskl obličej ke špinavé tabulce skla.

„Tomu nebudeš věřit!“ odpověděl Will a ustoupil stranou, aby se jeho kamarád mohl podívat na vlastní oči. Chester dychtivě přimáčkl nos k oknu.

„Páni! To je pokoj se vším všudy!“ řekl Chester a otočil se k Willovi, který už byl zase v pohybu a postupoval podél průčelí domu. Na rohu budovy se zastavil.

„Hej! Počkej na mě,“ zavolal za ním tiše Chester v obavě, že ho tu Will nechá.

Mezi dvěma sousedními domy probíhala úzká ulička přímo ke stěně podzemní místnosti. Will vyhlédl zpoza rohu, a jakmile se přesvědčil, že je čistý vzduch, kývl na Chestera, že by se měli přesunout k dalšímu domu.

„Tenhle má číslo 166,“ poznamenal Will, když si prohlédl jeho vchodové dveře, skoro stejné jako u první budovy. Připlížil se k oknu, ale přes tmavé tabulky skla neviděl vůbec nic.

„Co tam je?“ zeptal se Chester.

Will si přiložil prst ke rtům a vrátil se k předním dveřím. Prozkoumal je zblízka, když tu ho něco napadlo a Will přimhouřil oči. Chester kamarádův výraz ihned poznal, natáhl se k němu, aby ho zastavil, a vyhrkl: „Wille, ne!“

Bylo už však příliš pozdě. Will se dveří sotva dotkl, ale ty se otevřely. Vyměnili si pohledy a pak se pomalu vkradli dovnitř. Oba cítili vzrušení a strach.

Chodba byla prostorná a teplá a Will s Chesterem si okamžitě všimli směsice různých pachů a vůní - vaření, ohně - a toho, že se tady bydlí. Viděli tu zařízení jako v kterémkoliv normálním domě - v polovině chodby začínalo široké schodiště s mosaznými příchytkami

na koberec u každého schodu. Do výše zábradlí byla stěna schodiště obložena dřevěnými panely, nad nimiž pokračovaly světle a tmavě zeleně proužkované tapety. Na zdech visely v ozdobných zlatavých rámech portréty, zachycující statně vyhlížející lidi se širokými rameny a bledými obličejí. Chester si prohlížel jednoho z nich, když ho napadlo něco hrozného.

„Vypadají úplně přesně jako ti chlapi, co nás pronásledovali,“ vydechl. „No skvělé, jsme v domě, který patří jednomu z těch cvoků, že jo? Tohle je město šilenců!“ dodal, když mu došla nepříjemná pravda.

„Poslouchej!“ zasykl Will. Chester stál na místě jako přimražený a Will natočil hlavu ke schodům. Nic se ale neozývalo. Doléhalo na ně tíživé ticho.

„Měl jsem dojem, že slyším..., ne...,“ řekl a zamířil k otevřeným dveřím po jejich levici. Nahlédl opatrně za roh. „Tohle je úžasné!“ Nemohl si pomoci - musel vejít dovnitř. V tuto chvíli už i Chestera zcela ovládla potřeba dozvědět se víc.

V krbu vesele praskal oheň. Po stěnách visely drobné obrázky a siluety v mosazných a pozlacených rámech. Jeden z nich upoutal Willovu pozornost. Na popisce pod ním si přečetl: *Martineauův dům*. Jednalo se o nevelkou olejomalbu vznešeného sídla obklopeného rozlehlými pastvinami.

U krbu stály židle, čalouněné nějakým tmavě červeným materiálem s matným leskem. V jednom rohu stál jídelní stůl a v druhém hudební nástroj, v němž Will poznal cembalo. Kromě plamenů místnost osvětlovaly ještě dvě zářící koule o velikosti tenisových míčků, zavěšené ze stropu ve zdobných tombakových klecích. Celá místnost ve Willovi vyvolávala vzpomínky na muzeum, kam ho jednou zavedl jeho otec, konkrétně na výstavu s názvem *Jak se dříve žilo*. Když se teď rozhlížel kolem sebe, uvědomil si, že by se tam tenhle pokoj docela hodil.

Chester přistoupil k jídelnímu stolu, kde stály dva čistě bílé porcelánové hrníčky s podšálky.

„Něco v nich je,“ pronesl s výrazem naprostého překvapení. „Vypadá to jako čaj!“

Váhavě se dotkl jednoho šálku a vzhlédl k Willovi ještě užasleji. „Pořád je teplý. O co tu jde? Kde jsou všichni ti lidé?“

„Nevím,“ odpověděl Will. „Jako kdyby... kdyby...“

Zaraženě se na sebe dívali.

„Pojďme odsud,“ řekl Chester a oba vyběhli ze dveří. Jakmile se ocitli znovu na chodníku, Chester vrazil do Willa, který se najednou zastavil. „Proč zdrháme?“ zeptal se Will.

„É... protože..., tedy...,“ koktal Chester zmateně, jak se pokoušel zformulovat svoje obavy do slov. Chvilí zůstali nerozhodně stát pod vznešenou září pouliční lampy. Pak si Chester s hrůzou všiml, že Will hledí soustředěně na ulici, která se v dálce stáčela ke straně. „Tak pojd', Wille. Vraťme se domů.“ Chester se při pohledu na dům a jeho okna nad nimi zachvěl. Byl si jistý, že tam někdo je. „Z tohoto místa mám husí kůže.“

„Ne,“ odpověděl Will, aniž by se na svého kamaráda podíval. „Ještě se podíváme kousek po té ulici, abychom zjistili, kam vede. Pak můžeme odejít. Slibuji - ano?“ řekl a už vykročil.

Chester okamžik stál a toužebně hleděl přes ulici ke kovovým dveřím, jimiž se sem dostali. Potom si odevzdaně povzdychl a vydal se za Willem podél řady domů. V oknech mnoha z nich viděli světlo, ale po obyvatelích jako by se slehla zem.

Když dospěli k poslednímu domu v řadě, za nímž se ulice stáčela doleva, Will se na chvíli zastavil a přemítal, jestli má pokračovat dál, nebo pro dnešek skončit. Chester ho začal zoufale prosit, že už toho viděli dost a že by se měli vrátit zpátky, když tu za sebou zaslechli nějaký zvuk. Zpočátku zněl jako šustění listí, ale rychle zesílil do hlasitého třepotání.

„Co to...?“ zvolal Will.

Ze střechy se k nim jako živé střely vrhlo hejno ptáků o velikosti vrabců. Will s Chesterem se instinktivně sehnuli a pozvedli paže, aby si chránili tváře. Čistě bílí ptáci vířili kolem nich.

Will se dal do smíchu. „Ptáci! Vždyť to jsou jenom ptáci!“ řekl a ohnal se rukou po otravném hejnu. Nic ovšem netrefil. Chester spustil ruce a i on se zasmál, i když trochu nervózně. Po chvílce ptáci zase rychle zmizeli někam nahoru a za ohyb podzemní prostory. Will se narovnal a udělal několik kroků za nimi, ale pak ztuhl.

„Krámy!“ oznámil vyjeveně.

„He?“ udělal Chester.

Opravdu: po jedné straně ulice se táhla řada obchodů s klenutými průčelími. Oba se k nim beze slova vydali.

„To je neskutečné,“ zamručel Chester, když dorazili k první výloze, vyrobené z ručně foukaného a tvarovaného skla, které pokrývalo vzhled zboží uvnitř jako špatně zhotovená lupa.

„Potraviny,“ řekl Will, zatímco pokračovali v chůzi.

„A tohle je nějaké železářství,“ ohlásil Chester.

Will vzhlédl ke klenutému stropu jeskyně. „Teď musíme být skoro přesně pod High Street.“

Kráčeli pořád dál, hnáni lehkomyšlnou zvědavostí, dívali se do výkladů a vstřebávali neobvyklou starobylou obchodní atmosféru, až došli k místu, kde se jeskyně dělila na tři chodby. Prostřední z nich klesala pod ostrým úhlem hlouběji do země.

„Tak to by stačilo,“ prohlásil Chester rázně. „Jdeme pryč. Nehodlám tady dole zabloudit.“ Všechny instinkty ho nabádaly, aby se co nejrychleji vrátili.

„No dobře,“ souhlasil Will, „ale...“

Zrovna sestupoval z chodníku na dlážděnou silnici, když se ozvalo uši drásající řinčení kovu o kameny. V mžiku se u něj zastavili čtyři ztěžka oddechující bílí koně, jimž od kopyt odletovaly jiskry a kteří za sebou táhli ponuře černý kočár. Will neměl čas jakkoli zareagovat, protože v tu chvíli je oba někdo popadl za zátylek a zvedl je ze země.

Bezmocně se houpali v lopatovitých tlapách jediného muže. „Vetřelci!“ vykřikl muž divoce a chraplavě. Zvedl si je k obličeji a s odporem si je prohlížel. Will se pokusil vytáhnout z batohu lopatu a udeřit ho s ní, ale neznámý mu ji vytrhl z ruky.

Muž měl na sobě komicky malou přilbu a tmavě modrou uniformu z nějaké hrubé látky, která při pohybu šustila. Vedle řady matných knoflíků si Will všiml pěticípé hvězdy z oranžově zlatavého materiálu, kterou měl ten mohutný, hrozivě vyhlížející muž přišitou ke kabátu. Zjevně se jednalo o jakéhosi policistu.

„Pomoc!“ pokusil se zvolat Chester, ale v mužově pevném sevření mu hlas vypověděl službu.

„Očekávali jsme vás,“ zaburácel muž a zatřásl jimi.

„Cože?“ Will na něj nechápavě hleděl.

„Tvůj otec tvrdil, že se k nám zanedlouho připojíš.“

„Můj otec? Kde je? Co jste s ním udělali? Pust'te mě!“ Will se snažil otočit a kopnout toho muže nohou.

„Mně se nevykroutiš.“ Muž zvedl zmítajícího se chlapce ještě výš do vzduchu a přičichl k němu. „Površáci. Odporné!“

Will mu začichání oplatil.

„Vy taky zrovna nevoníte!“

Muž po něm vrhl pohled plný opovržení, pozvedl Chestera a přičichl i k němu. Chester se ho v čirém zoufalství pokusil praštit hlavou, ale muž uhnul. Chester se ovšem ještě stačil ohnat paží a srazil mu z hlavy přilbu. Pod ní se objevilo bledé temeno, pokryté krátkými chumáči jemných bílých vlasů.

Muž neurvale zatřásl Chesterem a s hrozivým zavrčením srazil hlavy obou chlapců dohromady. I když je jejich helmy s hlasitým břinknutím ochránily před případným zraněním, mužova brutalita je šokovala natolik, že se okamžitě vzdali myšlenek na odpor.

„Tak dost!“ vykřikl na ně muž a omráčení chlapci za sebou zaslechli sborový smích. Teď si poprvé všimli dalších mužů, kteří na ně hleděli bledýma, nepřátelskýma očima.

„Myslíte si, že si můžete jen tak přijít sem dolů a vloupat se do našich domů?“ vrčel policista a smýkl jimi směrem k prostřední, klesající chodbě na křižovatce.

„Vy dva to máte spočítané,“ zachrčel někdo za nimi.

Bez dalších okolků je násilím vedli ulicemi a ty se nyní plnily lidmi, kteří se objevovali ve dveřích a postranních uličkách, aby zírali na ten nešťastný párek cizinců. Oba chlapci zpola klopýtali a zpola byli vlečeni a pokaždé, když klopýtli, ohromný policista je s trhnutím postavil na nohy. Jako kdyby se předváděl před obecností a dával najevo, že má všechno zcela pod kontrolou.

Will s Chesterem se ve zmatku a panice rozhlíželi kolem sebe v marné naději, že se jim naskytne nějaká příležitost k úniku nebo že jim někdo přispěchá na pomoc. Jak je postupně opouštěla naděje, z obličejů jim zmizela veškerá barva a oba si uvědomili vážnost situa-

ce, do níž se dostali. Vlekli je hlouběji do útrob Země a neexistovalo nic, co by proti tomu mohli dělat.

Zakrátko minuli ohyb tunelu a otevřel se před nimi široký prostor. Jímala je závrať při pohledu na změř mostů, akvaduktů a vyvýšených ochozů, které se křižovaly nad sítí dlážděných ulic a uliček, lemovaných domy.

Policista je táhl nesnesitelnou rychlostí dál a z obou stran je neustále pozorovaly skupinky lidí, na jejichž širokých tvářích se zračila mírná zvědavost, ale současně také apatie a lhostejnost. Všichni tu ovšem nevypadali jako jejich věznitel nebo ti muži, kteří je pronásledovali ještě na povrchu, s jejich sinalou pletí a vybledlýma očima. Nebyt staromódních šatů zdejších obyvatel, někteří z nich byl působili docela normálně a nahoře v anglických ulicích by si jich nikdo ani nevšiml.

„Pomoc, pomoc!“ zanaříkal Chester sklesle a znovu se vlažně pokoušel osvobodit z policistova sevření. Will si toho sotva všiml. Jeho pozornost uchvátila vysoká, hubená postava, která stála za lampou pouličního osvětlení. Její tvář se vznášela nad bělostným límcem a dlouhým, tmavým pláštěm, který odrážel světlo, jako kdyby byl zhotoven z naleštěné kůže. Ten člověk zvláštním způsobem vyčníval mezi lidmi kolem sebe. Ramena měl mírně nahrbená jako k prasknutí napjatý luk. Z celé jeho bytosti vyzařovalo zlo a nespouštěl svoje černé oči z Willa, který cítil, jak ho polévá náhlý strach.

„Myslím, že jsme ve vážném průšvihy, Chestere,“ řekl, neschopen odtrhnout pohled od té hroživé postavy, jejíž tenké rty se prohnuly v cynickém úšklebku.

21. kapitola

Policista vystrkal klopýtajícího Willa s Chesterem po několika schůdkách do přízemní budovy, která stála mezi něčím, co Will odhadoval na nějaké šedivé kanceláře nebo továrny. Jakmile se ocitli uvnitř, jejich věznitel je prudce zastavil, otočil a hrubě jim strhl ze zad batohy. Pak doslova hodil oba chlapce na kluzkou dubovou lavici. Will a Chester hekli, když jim prudký náraz do stěny vyrazil dech.

„A ani hnout!“ zařval policista a zůstával stát mezi nimi a vchodem. Když Will natáhl krk, dokázal jen tak tak nahlédnout za mužo-

va ramena a přes dveřní okno na ulici, kde se shromáždil dav lidí. Mnozí se strkali, aby lépe viděli, a několik z nich začalo zlostně pokřikovat a hrozit pěstmi, jakmile spatřili Willa. Rychle se zase stáhl a pokusil se zachytit Chesterův pohled, ale jeho k smrti vyděšený kamarád nezvedal oči od podlahy před sebou.

Vedle dveří viděl Will vývěsní tabuli, na které bylo připíchnuto několik papírů s černými okraji. Většina byla psaná tak drobnými písmeny, že je Will nedokázal ze svého místa rozluštit, ale přečetl na nich ručně vyvedené nadpisy *Příkaz* nebo *Výnos*, následované řadou čísel.

Stěny stanice byly od podlahy po zábradlí vymalovány černě a nad tím pokračovala špinavě bílá barva se zašlými šmouhami, která se na několika místech odchlipovala. I strop měl ošklivý nikotinově nažloutlý odstín a všemi směry se na něm rozbíhaly hluboké praskliny, připomínající mapu nějaké neznámé země. Na zdi přímo nad Willem visel obrázek ohavně vyhlížející budovy s úzkými štěrbinami místo oken a masivní mříží přes hlavní vchod. Will pod ním dokázal rozeznat slova „Novobranská věznice“.

Naproti chlapcům stál dlouhý pult, na který policista položil jejich batohy a Willovu lopatu a za nímž se nacházela jakási kancelář se třemi stoly a záplavou úzkých kartoték. Z této hlavní místnosti vedlo několik místností menších a z jedné z nich se ozývalo rychlé klapání, které mohl vydávat psací stroj.

Zrovna, když se Will díval do vzdálenějšího kouta, kde se před stěnou tyčilo několik naleštěných mosazných trubek jako stonky prastarého vína, ozvalo se skřípavé zasyčení zakončené hlasitým lupnutím. Hluk byl tak náhlý, že se Chester narovnal a zamrkal jako nervózní zajíc, kterého někdo vyrušil z úzkostné nehybnosti.

Z vedlejší místnosti se vynořil další policista a přispěchal k mosazným trubkám. Pohlédl na desku se starobylými ciferníky, od nichž vedla kaskáda stočených drátů k dřevěné krabici na zemi. Poté otevřel poklop u jedné trubky a vyndal z ní válec ve tvaru střely o velikosti menšího válečku na těsto. Z jednoho konce odšrouboval víko a vytáhl svitek papíru, který narovnal a přečetl.

„Styxové jsou na cestě,“ oznámil chraplavě, přešel k pultu a otevřel velkou knihu, aniž by věnoval Willovi nebo Chesterovi jedi-

ný pohled. I on měl na saku přišitou oranžovozlatou hvězdu, a ačkoliv byl v mnohém podobný prvnímu policistovi, šlo o mladšího muže s nakrátko přistřiženým strništěm bílých vlasů.

„Chestere,“ zašeptal Will. Jeho přítel nereagoval, a tak se k němu natáhl, aby do něj šťouchl. V tom okamžiku ho přes prsty bolestně klepl obušek.

„Nech toho!“ vyštěkl na něj první policista.

„Jau!“ Will vyskočil se zaťatými pěstmi z lavice. „Ty tlustej...,“ vykřikl a chvěl se po celém těle, jak se snažil ovládnout vztek. Chester ho chytil za paži.

„Uklidni se, Wille!“

Will zlostně setřásl Chesterovu ruku a upřeně se zahleděl do policistových chladných očí. „Chci vědět, proč nás tady držíte,“ oznámil.

Na jednu hrozivou chvíli se obávali, že policistovi vybuchne obličej. Zrudl jako rak. Pak mu ale začala nadsakovat ramena, z hrudi se mu vydral tichý smích a postupně sílil a sílil. Will střelil pohledem po Chesterovi, který znepokojeně sledoval muže před sebou.

„TAK DOST!“ Hlas policisty za pultem zazněl jako prásknutí bičem. Vzhlédl od své knihy a jeho zrak padl na směřícího se kolegu, který okamžitě ztichl. „TY!“ nasupil se policista na Willa. „SEDNOUT!“ Měl tak autoritativní hlas, že Will ani na vteřinu nezaváhal a rychle si zase sedl vedle Chesteru na lavici. „Já...,“ pokračoval muž a pyšně vypjal hrud', „jsem První důstojník. S Druhým důstojníkem jste se už seznámili.“ Kývl směrem k policistovi, který stál u nich.

První důstojník se potom podíval na svitek papíru, který před chvilkou dorazil potrubní poštou. „Tímto jste obviněni z nezákonného vstupu do Čtvrti podle Ustanovení dvanáct, bodu dvě,“ přečetl jednotvárně.

„Ale...,“ začal Will pokorně.

První důstojník ho neposlouchal a pokračoval. „Navíc jste bez vyzvání vstoupili do cizího obydlí s úmyslem krást, a porušili tímto Ustanovení šest, bod šest,“ předčítal věcně. „Rozumíte těmto obviněním?“ zeptal se.

Will s Chesterem si vyměnili zmatené pohledy a Will se už chystal odpovědět, když ho První důstojník znovu přerušil.

„Copak to tady máme?“ řekl, otevřel jejich batohy a vyprázdnil jejich obsah na pult. Zvedl sendviče zabalené do fólie, které Will připravil, a aniž by se je obtěžoval rozbalit, jen k nim přičichl. „Á, vepřové,“ pronesl s náznakem úsměvu. Podle toho, jak si krátce olízl rty a odsunul svačinu stranou, Will věděl, že se už se svými sendviči neshledají.

Poté se První důstojník věnoval dalším předmětům, které si jeden po druhém metodicky prohlížel. U kompasu se trochu zdržel, ale nejvíce času strávil se švýcarským armádním nožem. Postupně otvíral jednotlivá ostří a několikrát zkusmo stiskl čepele drobných nůžek. Jednou rukou si pohrával s klubíčkem provázku, zatímco druhou rozložil geologickou mapu, kterou měl Will ve svém ruksaku, a letmo se na ni podíval. Nakonec se k ní naklonil, očichal ji, nakrabatil tvář s výrazem odporu a přesunul se k fotoaparátu.

„Hmm,“ zahučel zamyšleně a otáčel jej v bambulatých prstech, aby si jej prohlédl ze všech stran.

„To je moje,“ ozval se Will.

První důstojník ho zcela ignoroval, odložil fotoaparát, zvedl pero a namočil jej v kalamáři, posazeném v prohlubni na pultu. Přiblížil pero ke stránce v otevřené knize a odkašlal si.

„JMÉNO!“ zaburácel a podíval se Chesterovým směrem.

„Já jsem, ehm, Chester... Chester Rawls,“ vykoktal chlapec.

První důstojník něco zapsal do knihy. Jediným zvukem v místnosti bylo skřípání pera po papíru a Willa se najednou zmocnila naprostá beznaděj, jako kdyby záznam do knihy uváděl do pohybu nevratný proces, který je zcela mimo Willovo chápání.

„A TY?“ vyštěkl policista na Willa.

„On mi řekl, že tu byl můj otec,“ řekl Will a statečně píchl prstem k Druhému důstojníkovi. „Kde je? Chci ho hned vidět!“

První důstojník loupł očima po svém kolegovi a pak se obrátil znovu k Willovi. „Nikoho neuvidíš, dokud nezačneš dělat to, co se ti říká.“ Vrhł další pohled na Druhého důstojníka a zamračil se s chabě skrývanou nelibostí. Druhý důstojník se vyhýbal jeho očím a nejistě přešlápl z nohy na nohu.

„JMÉNO!“

„Will Burrows,“ odpověděl Will pomalu.

První důstojník zvedl svitek a nahlédl do něj. „To není jméno, které mám uvedené zde,“ řekl, zavrtěl hlavou a propaloval Willa svýma ocelovýma očima.

„Mně je fuk, co tam máte napsáno. Zním svoje vlastní jméno.“

Rozhostilo se hrobové ticho, během kterého První důstojník pořád hleděl na Willa. Pak naráz s hlasitým plesknutím knihu zavřel. Z povrchu pultu se do vzduchu vznesl mrak prachu.

„ODVÉST DO ŠATLAVY!“ zařičel s mrtvičně brunátným obličejem.

Druhý důstojník je zvedl na nohy a odvlkl je velkými dubovými dveřmi na konci místnosti zrovna ve chvíli, kdy se z potrubí ozvalo další zasyčení přicházejícího vzkazu.

Ocitli se na chodbě asi dvacet metrů dlouhé a na opačném konci matně osvětlené jedinou zářící koulí, pod kterou stál malý dřevěný stůl a židle. Po pravé straně se táhla prázdná stěna a naproti ní se otvíraly čtvery železné dveře, zapuštěné hluboko do pevné cihlové obručně. Policista dotáhl Willa s Chesterem k posledním dveřím, označeným čtyřkou vyvedenou v římských číslicích.

Druhý důstojník je odemkl klíčem a nehlučně je otevřel. Ukročil stranou, podíval se na oba chlapce a škubl hlavou směrem k cele. Když chvíli váhavě postávali na prahu, ztratil s nimi trpělivost a natlačil je dovnitř. Vzápětí za nimi dveře zabouchl.

Zařinčení kovu se v cele ještě zlomek vteřiny nepříjemně odráželo od stěn a oběma chlapcům se sevřely útroby, když slyšeli zvuk otáčení klíče v zámku. Pokoušeli se rozeznat podrobnosti svého vězení a tápali po tmavé a vlhké cele s rukama napřaženými před sebou. Chester přitom nechtěně kopl do vědra. Zjistili, že podél stěny naproti dveřím vede metr široká římsa a beze slova se na ni oba posadili. Cítili pod dlaněmi její drsný, studený a lepkavý povrch. Jejich oči si pomalu přivykaly šeru, které zde panovalo - jediným zdrojem světla v cele byla vzdálená záře koule na konci chodby, která sem dopadala okénkem ve dveřích. Nakonec porušil ticho Chester, který hlasitě nabral vzduch do nosu.

„No, páni, co je to za puch?“

„Těžko říct,“ odpověděl Will a začichal. „Zvratky? Pot?“ Znovu začichal a s jistotou znalce vynesl svůj soud: „Kyselina karbolová a...,“

s dalším začicháním dodal, „není to síra?“

„Cože?“ zamručel jeho kamarád.

„Ne, kapusta! Vařená kapusta!“

„Mně je jedno, co to je. Smrdí to,“ řekl Chester a zamračil se. „Tohle místo je hnusné.“ Otočil hlavu a podíval se v šeru na Willa. „Jak se dostaneme ven?“

Will si přitáhl kolena k bradě a opřel si chodidla o kraj římsy. Poškrábal se na lýtku, ale nic neříkal. V duchu se na sebe vztekal a nechtěl, aby to na něm Chester poznal. Možná měl Chester se svým opatrnickým přístupem a neustálým varováním nakonec přece jen pravdu. Zaskřípal zuby a ve tmě sevřel ruce v pěsti. Choval se jako hlupák! Vlezli sem jako dvojka amatérů. Nechal se unést. A jak teď najde svého otce?

„Mám z toho všeho ten nejhorší pocit,“ pokračoval Chester a zíral sklíčeně do země. „Už nikdy neuvidíme domov, že ne?“

„Neboj se. Našli jsme cestu sem a určitě najdeme i cestu ven,“ odpověděl Will sebejistě v pokusu trochu uklidnit kamaráda, ačkoliv sám plně sdílel Chesterovy obavy.

Poté už neměl nikdo z nich náladu na další řeči, a místností se tedy neslo pouze všudypřítomné hučení a občasný šramot neviditelného hmyzu.

Will se s trhnutím probudil a zalapal po dechu, jako kdyby se vynořil nad hladinu vody. Překvapilo ho, když zjistil, že usnul napůl vsedě na římse. Jak dlouho spal? Zakaleným zrakem se rozhlédl kolem sebe. Chester stál zády u zdi a s doširoka rozevřenýma očima hleděl ke dveřím cely. Will téměř cítil strach, který z jeho kamaráda vyzařoval. Automaticky sledoval Chesterův pohled ke dveřnímu okénku: z něj se na ně právě šklebila tvář Druhého důstojníka, ale kvůli velikosti jeho hlavy viděli pouze oči a nos.

Will uslyšel chrastění klíče v zámku a přihlížel, jak policista přimhouřil oči, když otvíral dveře. Vzápětí se objevila celá mužova silueta, která připomínala nějakou obludnou komiksovou ilustraci.

„TY,“ řekl Willovi. „JDEME VEN.“

„Proč? Kvůli čemu?“

„DĚLEJ!“ vyštěkl na něj policista.

„Wille?“ ozval se Chester úzkostně.

„Neboj, Chestere, všechno bude v pořádku,“ hlesl Will slabě a stoupl si. Nohy měl ztuhlé a bolavé od vlhka. Protáhl si je a toporně vykrácel z cely do chodby. Pak, aniž by k tomu dostal pokyn, se obrátil k východu ze šatlavy.

„Kampak!“ zarazil ho Druhý důstojník, který zrovna znovu zamýkal dveře cely. Uchopil Willovu paži do bolestného sevření, vyvedl ho ze šatlavy a vlekl ho po několika pustých chodbách. Zvuky jejich kroků se dutě odrážely od oprýskaných, bíle natřených stěn a kamenných podlah. Konečně zatočili za roh do úzké schodišťové šachty, která vedla ke krátké, slepě končící chodbě. Ve vzduchu visela vlhkost a zemitý pach jako ve starém sklepení.

Z otevřených dveří přibližně v polovině chodby vycházelo jasné světlo. Willovi svíral útroby rostoucí strach a vzápětí byl skutečně doveden k těm otevřeným dveřím a jeho doprovod jím smýkl do osvětlené místnosti, kde ho prudce zastavil. Willa jasná záře na chvíli oslnila a přimhouřenýma očima mžoural kolem.

Místnost byla prázdná s výjimkou prapodivné židle a kovového stolu, za nímž stály dvě vysoké postavy, které se k sobě nakláněly tak, že se jejich hlavy téměř dotýkaly, a hovořily spolu naléhavým, spikleneckým šepotem. Will se pokoušel zachytit, co říkaly, ale nepřipomínalo mu to žádný jazyk, který znal. Rozmluvu přerušovala znepokojivá série zvláštních vysokých, skřípavých zvuků. Ať se Will snažil sebevíc, nedokázal rozeznat jediné slovo - hovor pro něj zůstal zcela nesrozumitelný.

A tak stál a čekal s rukama nad hlavou v policistových tlapách, žaludek se mu svíral nervózním napětím a jeho oči postupně přivykaly jasné záři. Čas od času po něm ty divné postavy vrhly letmý pohled, ale Will si v přítomnosti těchto nových, zlověstně vypadajících autorit netroufal promluvit.

Oba muži byli oblečeni totožně, v šatech se starobylými, nařasenými sněhobílými límci tak objemnými, že jim ležely na ramenou na tuhých, dlouhých kožených pláštích, které při pohybu vrzaly. Plet' jejich vyzáblých tváří měla barvu nového kytu a jen zvýrazňovala

uhlově černé oči. Vlasy, vyčesané na spáncích vzhůru, měli uhlazené k lebkám nějakým olejem, takže to vypadalo, jako kdyby jim na hlavách seděly lesklé čepičky.

Neočekávaně ustali ve své rozmluvě a otočili se k Willovi.

„To jsou Styxové,“ promluvil za ním Druhý důstojník, „a ty odpovíš na jejich otázky.“

„Židle,“ řekl Styx napravo a jeho černé oči se ani na okamžik nespustily z Willovy tváře.

Ukázal dlouhým prstem k podivné židli, která stála mezi stolem a Willem. Willa zavalila neblahá předtucha, ale neprotestoval a nechal se usadit. Z opěradla židle vycházela nastavitelná kovová závora se dvěma vycpanými svorkami, které přidržovaly hlavu sedícího člověka na jednom místě. Důstojník upravil délku závory a utáhl svorky tak, že je Will měl přitisknuté ke spánkům. Pokusil se otočit hlavou, aby se podíval na policistu, ale kov ho držel pevně. Důstojník ho dál připevňoval k židli a Will si uvědomil, že nemá jinou možnost než hledět na Styxe, kteří se tyčili za stolem jako lakotní kněží.

Důstojník se shýbl. Will koutkem oka zahlédl, jak vytahuje něco zpod židle, a slyšel vrzání starých kožených pásků a cinkot velkých přezek. Vzápětí mu policista připoutal zápěstí ke stehnům.

„K čemu to je?“ odvážil se Will zeptat.

„Pro tvoji ochranu,“ odpověděl důstojník a dalšími smyčkami kožených řemínků připevnil Willovi nohy těsně pod kolena k nohám židle. Podobně naložil i s jeho kotníky. Utáhl všechna pouta tak silně, až se Willovi zařezávala do kůže a nutila ho, aby se nepohodlně vrtěl. S jistým úlekem si všiml, že to zřejmě Styxe pobavilo. Nakonec mu důstojník přehodil přes hrud' a paže zhruba deset centimetrů široký pásek a upevnil jej za opěradlem židle. Poté se postavil do pozoru. Jeden ze Styxů na něj beze slova kývl, policista odešel z místnosti a zavřel za sebou dveře.

Will s oběma Styxy osaměl a v děsuplném tichu sledoval, jak jeden z nich vytahuje podivnou lampu, umísťuje ji doprostřed stolu a míří s ní na Willa. Měla pevnou základnu a krátké zahnuté rameno zakončené mělkým kuželovitým stínidlem, které obsahovalo jakousi tmavě rudou žárovku. Willovi připomínala staré horské slunce, které viděl v otcově muzeu. Vedle ní Styx položil malou černou krabičku s

ciferníky a spínači a připojil k ní lampu pokrouceným hnědým kabelem. Pak jeho bledé prsty stiskly jeden spínač a krabička si začala sama pro sebe tiše hučet.

Jeden Styx ukročil zpátky za stůl, zatímco druhý se stále skláněl nad lampou a manipuloval se spínači za stínítkem. S hlasitým cvaknutím žárovka na okamžik blikla matnou oranžovou září a zdálo se, že opět potemněla.

„Chcete si mě vyfotit?“ zeptal se Will v chabém pokusu o žert a snažil se ovládnout chvění hlasu. Styx si ho nevšímal a otáčel knoflíkem na krabičce, jako kdyby ladil rádio.

Willovi začal za očima vzrůstat nepříjemný tlak. Otevřel ústa v tichém zívnutí a pokoušel se uvolnit ono podivné napětí ve spáncích, když tu celá místnost ztemněla, jako kdyby z ní ten přístroj doslova vysál veškeré světlo. Will měl dojem, že slepne; několikrát zamrkal a nakonec otevřel oči, jak mohl nejvíc. S nejvyššími obtížemi dokázal jen tak tak v matném světle, jež se odráželo od zadní stěny, rozeznat postavy obou Styxů.

UVědomoval si přítomnost neustávajícího tepajícího bzučení, ale ani za nic nedokázal poznat, odkud přesně vychází. Bzučení se postupně zesilovalo a Willovi bylo čím dál divněji. Jako kdyby mu v hlavě kmitala každá kost a sval. Jako kdyby nad ním příliš nízko přelétávalo nějaké letadlo. Zdálo se, že tyto kmity vytvářejí přímo uprostřed Willovy hlavy kouli energie. Teď se ho doopravdy zmocňovala panika, ale vzhledem k tomu, že nemohl pohnout jediným svalem, neměl se jak bránit.

Styx nepřestával hýbat s ovládacími prvky a koule ve Willově hlavě se dala do pohybu. Pomalu mu klesala dolů do hrudi, zalila jeho srdce a způsobila, že Will zalapal po dechu a bezděčně zakašlal. Vzápětí střídavě vystupovala z jeho těla a zase se do něj vracela. Tu a tam se na chvíli zastavila a vznášela se těsně za ním. Jako kdyby si ho prohlížela jakási živá věc a něco hledala. Znovu se pohnula a tentokrát se zastavila u jeho zátylku, napůl v těle a napůl mimo něj.

„Co to má být?“ zeptal se Will, aby si dodal trochu odvahy, ale tmavé postavy mu neodpověděly. „Tímhle mě nevydésíte, abyste věděli.“

Styxové zůstávali zticha.

Will na vteřinu zavřel oči, ale když je znovu otevřel, zjistil, že v naprosté temnotě, která ho nyní obklopovala, nedokáže rozeznat ani obrysy obou postav. Začal zápasit se svými pouty.

„Znepokojuje tě nepřítomnost světla?“ zeptal se Styx nalevo.

„Ne, proč by měla?“

„Jak se jmenuješ?“ Ta slova ze tmy projela Willovou hlavou jako nůž.

„To už jsem vám říkal. Jsem Will. Will Burrows.“

„Tvoje skutečné jméno!“ Ten hlas znovu způsobil, že Will zamrkal bolestí - jako kdyby každé slovo mezi jeho spánky vyvolávalo elektrické šoky.

„Nevím, co tím myslíte,“ procedil přes pevně stisknuté zuby.

Koule energie se počala přesunovat do středu jeho lebky, bzučení ještě zesílilo a tepání ho pohlcovalo jako tlustá tlaková příkrývka.

„Patříš k muži jménem Burrows?“

Willovi se dělaly mžítka před očima a projížděly jím vlny bolesti. Nohy i ruce ho nepříjemně brněly a měl pocit, jako kdyby do nich někdo zabodával stovky jehel a špendlíků. Píchání se rozšiřovalo do celého těla.

„To je můj táta!“ vykřikl.

„Proč jsi sem přišel?“ Pečlivě vyslovující, úsečný hlas se nyní ozval z větší blízkosti.

„Co jste s ním udělali?“ zeptal se Will přiškrceně a polykal záplavu slin, které se mu tvořily v ústech. Cítil, že se mu každou chvíli zvedne žaludek.

„Kde je tvá matka?“ Nyní to vypadalo, že ten odměřený a vytrvalý hlas vychází přímo z koule uvnitř jeho hlavy. Jako kdyby oba Styxové vstoupili do Willovy mozkovny a horečnatě pátrali v jeho mysli - jako lupiči, kteří prohledávají zásuvky a skříně a pokoušejí se nalézt nějaké cennosti.

„Z jakého důvodu jsi sem přišel?“ zopakovali znovu.

Will se pokoušel bojovat s pouty, ale uvědomil si, že už vůbec necítí svoje tělo. Vlastně měl dojem, že z něj zbyla jen vznášející se hlava, která splývá s temnou mlhou, a už nedokázal ani určit, kterým směrem je nahoře a kterým dole.

„JMÉNO? DŮVOD?“ Otázky na něj dopadaly stále rychleji a překotněji a Will vnímal, jak z něj vysávají poslední zbytky energie. Pak začal ten vtíravý hlas slábnout, jako kdyby se od něj Will vzdaloval. Z velké dálky na něj někdo vykřikoval další slova, která, když ho konečně dohonila, způsobila vždycky slabounký záblesk světla na okraji jeho zorného pole, jež se před ním chvělo a mihotalo, dokud veškerou temnotu nevyplnilo vroucí moře bílých teček, tak jasných a zářivých, že ho od nich bolely oči. Po celou dobu se kolem něj plížil skřípavý šepot a celá místnost se otáčela a padala. Přemohla ho nevolnost a hlavu mu zaplavila palčivá bolest. Bílá, bílá, oslnivě bílá, která se mačkala v jeho hlavě, až měl Will dojem, že se mu každou chvíli rozskočí.

„Bude mi zle..., prosím..., bude mi..., je mi na omdlení..., prosím,“ Světlo bílého prostoru ho sežehovalo a Will si připadal menší a menší, dokud z něj nezbyvalo nic než drobounké smítko v obrovské bílé prázdnotě. Pak se světlo dalo na ústup a palčivý pocit odezníval, až všechno zčernalo a ztichlo, jako kdyby zanikl samotný vesmír.

Přišel k sobě, když Druhý důstojník, který ho jednou rukou podpíral, odemykal dveře do cely. Byl rozechvělý a zesláblý. Oblečení měl potřísněné zvratky, ústa měl suchá a cítil v nich štiplavou kovovou pachut', ze které se mu opět zvedal žaludek. V hlavě mu bušila bolest, a když se snažil vzhlednout, měl pocit, že mu chybí kus zorného pole. Nedokázal potlačit zasténání.

„Tak už nejsi tak drzý, co?“ řekl důstojník a pustil Willovu paži. Will se pokusil o samostatnou chůzi, ale nohy měl jako z rosolu. „Po první ochutnávce Černého světla není nikomu do smíchu,“ ušklíbl se policista.

Po dvou krocích se Willovi podlomily nohy a on těžce dopadl na kolena. Chester se k němu vrhl, vyděšený stavem svého přítele.

„Wille, Wille, co ti udělali?“ drmolil Chester, když mu pomáhal do sedu. „Byl jsi pryč několik hodin.“

„Jsem jenom unavený...,“ podařilo se Willovi zamumlat. Zhroutil se na okraj římsy a stočil se do klubíčka, vděčný za to, jak chladí jeho bolavou hlavu. Zavřel oči..., chtěl jenom spát..., ale hlava se mu pořád točila a stále ho trápila nevolnost.

„TY!“ zařval důstojník. Chester vyskočil od Willova boku a otočil se k policistovi, který na něj kýval tlustým ukazováčkem. „Jsi na řadě.“

Chester se podíval na Willa, který nyní ležel v bezvědomí. „Ach, ne.“

„HNED!“ přikázal důstojník. „Nechtěj po mně, abych se opakoval.“ Chester neochotně vyšel na chodbu. Jakmile policista zamkl dveře, vzal ho za paži a vydal se s ním po chodbě.

„Co je Černé světlo?“ zeptal se Chester ustrašeně.

„Jenom otázky,“ usmál se důstojník. „Nic, čeho by ses měl bát.“

„Ale já nic nevím...“

Willa vzbudil zvuk otvíraného příklopu u základny dveří.

„Jídlo,“ oznámil nějaký hlas chladně.

Will měl hlad jako vlk. Zvedl se na loket. Celé tělo ho tupě bolelo, jako kdyby měl chřipku. Všechny kosti i svaly protestovaly proti každému pohybu.

„Ach, bože!“ zasténal a najednou si vzpomněl na Chestera. Otevřeným příklopem do cely dopadalo trochu víc světla než obvykle, a když se Will rozhlédl, spatřil svého kamaráda, jak leží na zemi schoulený do klubíčka, jako byl před chvílí on sám. Chester dýchal mělce a tvář měl nezdravě bledou.

Will potácivě vstal a s námahou odnesl dva tácy na římsu. Krátce si prohlédl jejich obsah. Stály na nich dvě misky s nějakou hmotou a plecháčky s jakousi tekutinou. Oboje vypadalo naprosto nevábne, ale aspoň to bylo horké a nevonělo to tak špatně.

„Chestere?“ řekl Will a sklonil se k příteli. Cítil se hrozně - on, a jedině on, je zodpovědný za to, co se teď s oběma děje. Jemně zatrásl Chesterovým ramenem. „Jsi v pořádku?“

„Urgh... co...?“ zasténal Chester a pokusil se zvednout hlavu. Will viděl, že mu tekla z nosu krev - teď ji měl zaschlou na tváři.

„Jídlo, Chestere. Tak pojď, až něco sníš, bude ti líp.“

Zvedl ho do sedu a opřel ho zády o stěnu. Namočil si rukáv do tekutiny v jednom z plecháčků a začal s ní Chesterovi otírat krev z obličeje.

„Nech mě být!“ bránil se Chester chabě a snažil se ho odstrčit.

„To už je lepší. Tu máš, něco sněz,“ řekl Will a podal tát Chesterovi, který ho okamžitě odsunul stranou.

„Nemám hlad. Je mi mizerně.“

„Aspoň se napij. Myslím, že to je nějaký bylinkový čaj.“ Will vložil Chesterovi do dlaní horký plecháček a Chester jej pevně sevřel. „Na co se tě ptali?“ zamumlal Will s plnými ústy šedé kaše.

„Na všechno. Jméno..., adresu..., tvoje jméno..., na takové věci. Většinu z toho si nepamatuju. Myslím, že jsem omdlel... Opravdu jsem si myslel, že umřu,“ odpověděl Chester bezvýrazně a hleděl do prázdna.

Will se tiše rozesmál. Sice to vypadalo zvláštně, ale kamarádovy stížnosti nějakým způsobem odlehčily jeho vlastní strádání.

„Co je tak legrační?“ zeptal se Chester a v hlase mu zazněl vztek. „Na tom není nic zábavného.“

„Ne,“ smál se Will. „Já vím. Promiň. Zkus trochu jídla. Vlastně je to docela dobré.“

Chester se při pohledu na obsah misky otřásl odporem, ale i tak zvedl lžici a trochu si nabral, ze začátku poněkud podezřívavě. Pak si k tomu přičichl.

„Nevoní to tak strašně,“ poznamenal, jak se snažil sám sebe přesvědčit.

„Dej si to už sakra do pusy, ano?“ vyzval ho Will a sám šel příkladem. S každým soustem cítil, jak se mu vracejí síly. „Pořád si myslím, že jsem jim řekl něco o mamce a Rebecce, ale nejsem si jistý, jestli se mi to jenom nezdálo.“ Polkl a na několik vteřin ztichl. Zamyšleně si přejížděl jazykem po zubech. Něco ho trápilo. „Jenom doufám, že jsem nedostal do problémů i je.“ Nabral si lžici a s plnou pusou pokračoval, jakmile si vzpomněl na další věc. „A o tátově deníku - pořád ho jasně vidím před očima, jako kdybych tam byl a sledoval, jak ho jejich dlouhé bílé prsty otvírají a otáčejí stránky, jednu po druhé. Ale to se nemohlo stát, nebo ano? Všechno se mi to motá. Co tobě?“

Chester se trochu pohnul, „já nevím. Možná jsem se zmínil o sklepech ve vašem domě... a o tvé rodině..., o tvé mamce... a Rebecce..., ano..., možná jsem jim o ní něco říkal..., ale..., ach, bože, já nevím... Mám to všechno zpřeházené. Jako kdybych si nedokázal

vzpomenout, jestli jsem to říkal, nebo si to jenom myslel.“ Odložil hrnek a svěsil hlavu do dlaní. Will se zaklonil a hleděl na temný strop.

„Zajímalo by mě, kolik je tam nahoře hodin,“ povzdechl si.

Po dobu, která jim připadala delší než týden, pokračovaly další výsledky u Styxů a Černé světlo na ně mělo stejně hrozné vedlejší účinky jako poprvé: vyčerpání, zmatená nejistota ohledně toho, co vlastně prozradili svým mučitelům, a strašné záchvaty nevolnosti, které následovaly.

Pak přišel den, kdy vězňatelé nechali oba chlapce na pokoji. I když si nemohli být ničím jisti, oba měli pocit, že Styxové už zjistili všechno, co chtěli vědět, a doufali, že výsledky konečně skončily.

Míjely hodiny a Will s Chesterem neklidně pospávali. Dostávali jídlo a dělili svůj čas mezi přecházením po cele, když se cítili dostatečně silní, a odpočinkem na římse. Občas dokonce křičeli na dveře, ale ničeho tím nedosáhli. V neměnném světle ztratili veškerý pojem o čase i o tom, zda je noc či den.

Mimo zdi jejich cely se rozehrávaly lstivé, tajné hry: vyšetřování, schůzky a rozhovory, to vše v skřípavé řeči Styxů, kteří rozhodovali o jejich osudu.

Chlapci o tom nic nevěděli a ze všech sil se snažili nepropadat beznaději. Tlumenými hlasy spolu dlouze rozmlouvali o možnostech útěku a o tom, jestli si Rebecca nakonec sestaví všechny kousky skládačky dohromady a zavede policii k tunelu ve sklepě. Jak si vyčítali, že po sobě nenechali žádný vzkaz! Nebo jejich potíže třeba vyřeší Willův otec - nepodaří se mu je odtud nějak dostat? Jaký den v týdnu vlastně je? Už se nějakou dobu nemyli, takže jejich šaty musely nabýt docela pronikavého zápachu - a je-li tomu tak, proč potom jeden druhému nesmrdí o něco víc?

Během jedné obzvláště živé debaty o tom, co je to tady za lidi a odkud pocházejí, se otevřelo okénko ve dveřích a dovnitř nahlédl Druhý důstojník. Will s Chesterem okamžitě zmlkli. Důstojník otevřel dveře a světlo z chodby zastínila jeho mohutná, hrozivá postava. Kdo z nich to bude tentokrát?

„Návštěva.“

Nevěřicně se podívali jeden na druhého.

„Návštěva? Pro nás?“ zeptal se nedůvěřivě Chester. Důstojník zavrtěl svou obrovskou hlavou a pohlédl na Willa.

„Pro tebe.“

„A co Ches...?“

„Pojď se mnou. HNED!“ zařval důstojník.

„Neboj, Chestere, nepůjdu nikam bez tebe,“ ubezpečil Will svého kamaráda, který se s bolestným úsměvem zase opřel o zed' a beze slova přikývl.

Will vstal a vyšoural se z cely. Chester sledoval, jak se za ním zavírají dveře. Jakmile osaměl, podíval se dolů na svoje hrubé ruce se zažranou špínou a zatoužil po domově a nějaké útěše. Pociťoval rostoucí bezmocnost a zoufalství a oči se mu zalily horkými slzami. Ne, nebude brečet, to potěšení jim neudělá. Věděl, že Will na něco přijde a že až se tak stane, on bude připravený.

„No tak, ty hlupáku,“ řekl si tiše a otřel si oči rukávem. „Na zem a dej si dvacet kliků,“ napodobil hlas fotbalového trenéra. Slezl z římsy na podlahu a s hlasitým počítáním začal dělat kliky.

Důstojník odvedl Willa do místnosti s bílými stěnami, naleštěnou podlahou a několika židlemi kolem velkého dubového stolu. Za stolem seděly dvě postavy, které Will stále viděl trochu zastřeně, protože si jeho oči ještě po dlouhé době strávené v šeru šatlavy nepřivykly na světlo. Promnul si je a podíval se na své oblečení. Měl špinavou košili a, což bylo ještě horší, zaschly mu na ní jeho vlastní zvratky. Chabě se je pokusil otřít, ale vzápětí jeho pozornost přilákalo okénko ve stěně nalevo od něj. Povrch skla, jednalo-li se o sklo, měl zvláštní modročernou hloubku. Tento matný a skvrnitý povrch zřejmě neodrážel žádné světlo.

Z nějakého důvodu od něj Will nedokázal odtrhnout oči. Náhle mu to došlo. Zmocnil se ho nový, a přesto známý pocit: za ním jsou oni. Sledují všechno, co se tu odehrává. A čím déle hleděl na okénko, tím více ho vyplňovala temnota, stejně jako v případě Černého světla. Vnímal ostrá bodnutí v hlavě. Padal kupředu, jako kdyby měl každou chvíli omdlít, a levou rukou na poslední chvíli nahmatl opěradlo židle před sebou. Když to uviděl důstojník, chytil ho za druhou paži a pomohl mu usednout čelem k těm dvěma cizincům.

Will se několikrát zhluboka nadechl a závrať zmizela. Někdo zakašlal a Will vzhlédl. Naproti němu seděl tělnatý muž a po jeho boku, i když trochu vzadu, chlapec. Muž vypadal víceméně stejně jako ostatní, které tu Will viděl - klidně se mohlo jednat o Druhého důstojníka v civilních šatech. Upřeně hleděl na Willa se špatně skrývaným opovržením. Will byl příliš vyčerpaný, než aby si z toho dělal hlavu, a otupěle mu pohled oplácel.

Vzápětí hlasitě zavrzaly nohy židle, jak se ten chlapec přisunul blíže ke stolu, a Will přenesl svou pozornost na něj. Chlapec na něj hleděl s užaslým výrazem. Měl upřímnou, přátelskou tvář - byl to první přátelský obličej, který Will od svého uvěznění spatřil. Odhadoval, že ten chlapec je o pár let mladší než on. Měl téměř čistě bílé, nakrátko ostříhané vlasy a jemně modré oči se mu uličnický blýskaly. Když pozvedl koutky úst v mírném úsměvu, Will si pomyslel, že mu ten chlapec připadá nějak povědomý. Zoufale se pokoušel si vzpomenout, kde ho jen mohl vidět, ale jeho mysl byla pořád příliš zastřená a popletená. Přimhouřil oči a znovu se snažil vzpomínat, odkud ho zná, ale k ničemu to nevedlo. Jako kdyby se plácal v kalné tůni a pokoušel se najít nějaký cenný předmět jen hmatem. Začala se mu točit hlava. Zavřel oči a nechal je zavřené.

Slyšel, jak si muž naproti němu odkašlal. „Já jsem pan Jerome,“ řekl bezvýrazným a formálním hlasem, z nějž bylo jasné, že je mu celá situace krajně nepříjemná a že tu vůbec nechce být. „Tohle je můj syn...“

„Cal,“ slyšel Will chlapcův hlas.

„Caleb,“ opravil ho rychle jeho otec.

Následovala dlouhá, rozpačitá odmlka, ale Will pořád neotvíral oči. Když je měl zavřené, připadal si chráněný a v bezpečí. Dodávalo mu to zvláštní útěchu.

Pan Jerome se nedůtklivě podíval na Druhého důstojníka. „Tohle není k ničemu,“ odfrkl si. „Je to zatracená ztráta času.“

Důstojník se naklonil kupředu a příkře dloubl Willa do ramene. „Narovnej se a chovej se zdvořile ke své rodině. Prokaž jim trochu úcty.“

Will poplašeně otevřel oči. Otočil se na židli a civěl užasle na důstojníka.

„Cože?“

„Řekl jsem, aby ses choval zdvořile,“ důstojník kývl na pana Jeroma, „ke své rodině.“

Will se obrátil k tomu muži a chlapci.

„O čem to mluvíte?“

Pan Jerome pokrčil rameny a sklopil zrak. Chlapec se zamračil a díval se střídavě na policistu, na svého otce a na Willa, jako kdyby tak úplně nechápal, co se to tu děje.

„Chester má pravdu, jste tady dole všichni úplně vyšinití,“ prohlásil Will a trhl sebou, když k němu vykročil Druhý důstojník s napřaženou rukou. Vtom promluvil Cal, aby uklidnil napjatou situaci.

„Tohle si určitě pamatuješ, ne?“ řekl a sáhl do starého plátěného vaku, který měl na klíně. Všichni ho sledovali, když konečně vytáhl drobný předmět a položil jej před Willa na stůl. Šlo o hračku vyřezanou ze dřeva, o krysu nebo myš. Její bílé natřený čumák byl oprýskaný a vybledlý a drobný kabátek, který měla na sobě, se třepil. Přesto jí však tajemně zářily oči. Cal vyčkávavě hleděl na Willa.

„Babička říkala, že to byla tvoje nejoblíbenější hračka,“ pokračoval, když Will nijak nereagoval. „Dostal jsem ji po tvém odchodu.“

„O čem to...?“ vykoktal Will zmateně. „Kam jsem odešel?“

„Na nic si nevzpomínáš?“ zeptal se ho Cal. Nesměle se podíval na svého otce, který teď seděl opřený na židli a ruce měl založené na prsou.

Will natáhl ruku a zvedl drobnou hračku, aby si ji prohlédl lépe. Když ji převrátil na záda, všiml si, že se oči zavřely. Figurka měla v hlavě jakýsi mechanismus, takže se oční víčka sklopila. Uvědomil si, že hračka kromě toho musí mít v hlavě i malinkou zářící kouli, jejíž světlo je vidět přes skleněné korálky, které tvořily oči.

„Teď spí,“ řekl Cal a dodal, „tuhle hračku jsi měl... ve své postýlce.“

Will ji zprudka odložil na stůl, jako kdyby ho kousla. „O čem to mluvíš?“ vyštěkl na chlapce.

Všichni se zatvářili nejistě a na skupinu znovu padlo skličující ticho, které narušil pouze Druhý důstojník, když si začal něco tiše broukat. Cal otevřel ústa, jako kdyby se chystal promluvit, ale zdálo

se, že se marně pokouší najít vhodná slova. Will se díval na onu zvířecí hračku, dokud ji Cal nezvedl a zase ji neuklidil. Pak vzhlédl k Willovi a zamračil se.

„Jmenuješ se Seth,“ řekl téměř rozzlobeně. „Jsi můj bratr.“

„Ha!“ zasmál se Will suše Calovi do tváře a v tu chvíli se v něm vzedmula veškerá hořkost z toho, jak s ním zacházeli Styxové. Potřásl hlavou a příkře odsekl. „Jo. Jasně. Cokoli řekneš.“ Už měl téhle šarády plné zuby. Věděl, kdo tvoří jeho rodinu, a rozhodně nešlo o ten párek šašků před ním.

„Je to pravda. Tvoje matka byla i mojí matkou. Pokusila se utéct s námi oběma. Vzala tě na Povrch, ale mě nechala u babičky a u otce.“

Will obrátil oči v sloup a otočil se k Druhému důstojníkovi. „Moc chytře. Je to dobrý trik, ale mě s ním nedostanete.“

Důstojník našpulil rty, ale nic neříkal.

„Vzala tě k sobě rodina Površáků...“, dodal Cal zvýšeným hlasem.

„Jistě, ale rozhodně si mě teď k sobě nevezme rodina praštěných cvoků tady dole!“ odsekl Will zlostně. Začínal ztrácet trpělivost.

„Neplýtvej na něj slovy, Calebe,“ řekl pan Jerome a položil chlapci ruku na rameno. Cal ji však setřásl a pokračoval hlasem, v němž zaznělo zoufalství.

„Oni nejsou tvojí *skutečnou* rodinou. Tou jsme my. My jsme tvoji pokrevní příbuzní.“

Will hleděl na pana Jeroma, jehož zarudlá tvář nevyjadřovala nic než odpor. Pak se podíval znovu na Cala, který se nyní sklíčeně opřel a sklopil hlavu. Na Willa to neudělalo žádný dojem. Šlo o nějaký nechutný žert. *To si opravdu mysleli, že jsem tak hloupý, abych jim skočil na něco takového?* ptal se sám sebe v duchu.

Pan Jerome si zapnul kabát a spěšně vstal. „Tohle nikam nevede,“ řekl.

Cal se zvedl taky a tiše promluvil: „Babička vždycky říkala, že se vrátíš.“

„Já nemám žádné prarodiče. Všichni jsou mrtví!“ vykřikl Will a vyskočil ze židle. V očích mu plála zlost, a zároveň ho v nich pálily slzy. Vrhł se ke skleněnému okénku ve stěně a přitiskl k němu tvář.

„Moc chytré!“ zaječel na ně. „Málem jste mě dostali!“ Zakryl si oči před světlem z místnosti, aby se pokusil nahlédnout za sklo, ale neviděl nic než chladnou černotu. Druhý důstojník ho popadl za paži a odtáhl ho pryč. Will nekladl odpor - prozatím ho opustila vůle bojovat.

22. kapitola

Rebecca ležela na posteli a zírala do stropu. Právě si dala horkou koupel, oblékla se do brčálově zeleného županu a vlasy měla zamotané do ručníku. Tiše si broukala spolu s klasickou hudební stanicí, kterou měla vyladěnou na rádiu vedle postele, a v duchu se probírala událostmi posledních tří dnů.

Všechno to začalo, když ji jednoho večera velice pozdě vzbudilo horečné klepání a zvonění u předních dveří. Musela vstát a jít otevřít, protože paní Burrowsové nedávno lékař předepsal silné prášky na spaní, a ona teď byla pořád v limbu. Nevzbudila by ji ani opilá žesťová kapela, která by jí vyhrávala hned u hlavy.

Když Rebecca otevřela dveře, málem ji porazil Chesterův otec, který vpadl do chodby a okamžitě ji začal zasypávat otázkami.

„Je Chester ještě pořád tady? Zatím se nevrátil domů. Zkusili jsme zavolat, ale nikdo to nezvedal.“ V obličeji byl popelavě bledý a měl na sobě pomačkaný béžový plášť s límcem nakřivo, jako kdyby si ho oblékal ve velkém spěchu. „Říkali jsme si, že se určitě rozhodl přespat tady. Je tu, že ano?“

„Já ne...,“ začala Rebecca, ale v tu chvíli jí pohled padl na kuchyňský stůl a uvědomila si, že talíř s večeří, který připravila pro Willa, zůstal netknutý.

„Říkal, že pomáhá Willovi s nějakým projektem, ale..., je tady? Kde je tvůj bratr? Mohla bys pro něj, prosím, dojít?“ drmolil pan Rawls a vystrašeně vyhlížel přes chodbu ke schodišti.

Rebecca ho nechala napospas jeho obavám a vyběhla do Willova pokoje. Neobtěžovala se klepat. Věděla, co najde. Otevřela dveře a rozsvítila. Opravdu - Will tu nebyl a v jeho posteli dnes nikdo nespál. Zhasla světla, zavřela za sebou dveře a vrátila se dolů k panu Rawlsovi.

„Ne, nikde po nich není ani stopa,“ řekla. „Ale myslím, že tu včera večer Chester byl. Nevím, kam mohli jít. Možná...“

Jakmile to pan Rawls uslyšel, začal téměř nesrozumitelně blábolit něco o tom, že se podívá na jejich oblíbená místa a zavolá na policii. Vzápětí vyrazil ze dveří, které za sebou nechal otevřené.

Rebecca zůstala stát na chodbě a kousala se do rtu. Zuřila sama na sebe a vyčítala si, že nebyla ostražitější. Vzhledem k Willovu tajnůstkářskému chování a k tomu, jak se se svým novým nejlepším kamarádem schovávali, bylo jasné, že už několik týdnů na něčem pracuje - o tom nebylo pochyb. Jenže na čem?

Zaklepala na dveře do obývacího pokoje, a když se neozvala žádná odpověď, vstoupila dovnitř. V místnosti panovala tma, byl tu zatuchlý vzduch a Rebecca slyšela pravidelné chrápání.

„Mami,“ řekla tiše, ale naléhavě.

„Uhhh?“

„Mami,“ zopakovala o něco hlasitěji a zatřásla matčiným ramenem. „Co? Ne... shmumf?“

„No tak, mami, vzbud’ se, je to důležité.“

„Nee,“ odpověděl jí zatvrdlý, ospalý hlas.

„Vzbud’ se. Ztratil se Will!“ řekla Rebecca naléhavě.

„Nech... mě... být,“ zabručela paní Burrowsová, lhostejně zažívala a mávla paží, aby ji Rebecca přestala obtěžovat.

„Nevíš, kam odešel? A Chester...“

„Ach, jdi pryyc!“ vyvrískla její matka, otočila se v křesle na bok a přetáhla si přes hlavu starou deku, kterou byla přikrytá. Vzápětí se ozvalo opět ono hlasité chrápání oznamující, že se paní Burrowsová vrátila do stavu zimního spánku. Rebecca si s pocitem marnosti povzdechla a ještě chvilku stála nad bezvládnou postavou v křesle.

Pak přešla do kuchyně a sedla si. Dlouhou chvíli přemítala, s telefonním číslem na šéfinpektora v ruce a s bezdrátovým telefonem na stole před sebou, co by měla udělat. Nakonec zavolala teprve v časných ranních hodinách, dovolala se na záznamník a nechala vzkaz. Vrátila se nahoru do své ložnice a pokoušela se číst knihu, zatímco čekala, až se jí někdo ozve.

Policie dorazila přesně v 7.06 a od té chvíle události pokračovaly samospádem. Dům zaplnili uniformovaní policisté, kteří s gumo-

vými rukavicemi na rukou prohledávali všechny místnosti a hrabali se ve všech skříních i zásuvkách. Začali u Willa v pokoji a postupně prošli i zbytek domu. Skončili ve sklepě, ale zřejmě neobjevili nic zajímavého. Rebeccu skoro pobavilo, když viděla, jak vybírají kusy Willova oblečení z koše na špinavé prádlo a pečlivě uzavírají každý předmět do zvláštního polyetylenového vaku. Přemítala, co asi tak mohou zjistit z jeho špinavých triček.

Zpočátku se Rebecca zaměstnala úklidem nepořádku, který zůstal po policejní prohlídce. Využívala ho jako výmluvu pro to, aby chodila po domě a pokoušela se zachytit něco z různých rozhovorů, které se tu vedly. Když jí nikdo zjevně nevěnoval sebemenší pozornost, přestala předstírat úklid a jednoduše si zašla, kam právě chtěla. Většinu času trávila na chodbě před obývacím pokojem, kde šéfinspektor s nějakou vyšetřovatelkou vyslyšali paní Burrowsovou. Z toho, co Rebecca zachytila, byla paní Burrowsová střídavě lhostejná a nervózní a nedokázala vrhnout žádné světlo do záhady Willova zmizení.

Policisté se nakonec vytratili před dům, kde postávali se zapálenými cigaretami a smáli se. Krátce poté vyšel šéfinspektor i jeho kolegyně z obýváku a Rebecca je následovala k předním dveřím. Když oba vyšetřovatelé společně kráčeli k řadě zaparkovaných vozů, zaslechla Rebecca několik slov.

„Té chybí pěkných pár voltů do plného napětí,“ poznamenal šéfinspektor ke své kolegyni.

„Smutné,“ přitakala vyšetřovatelka.

„Víte...,“ pokračoval šéfinspektor a na chvíli se zastavil, aby se ohlédl na dům, „když přijdete o člena rodiny, je to velice politováníhodná událost...“ Jeho spolupracnice přikývla.

„Ale když ztratíte dva, je to podezřelé,“ uzavřel šéfinspektor. „Zatracené podezřelé, aspoň podle mě.“

Jeho kolegyně opět přikývla a pochmurně se usmála.

„Raději bychom se měli porozhlédnout i po tom obecním pozemku za domem, jen pro jistotu,“ slyšela ho ještě Rebecca říkat, než poodešli mimo doslech. Následujícího dne pro ně policie poslala vůz a paní Burrowsová strávila u výslechu několik hodin, zatímco Rebecca čekala ve vedlejší místnosti s nějakou paní ze sociální péče.

Nyní, o tři dny později, Rebecca v duchu znovu probírala celý řetězec událostí. Zavřela oči a vzpomínala na kamenné obličejce policistů i na rozhovory, které zaslechla.

„To k ničemu není,“ řekla a podívala se na hodinky. Vstala z postele, sundala si ručník z vlasů a rychle se oblékla.

Paní Burrowsová byla dole uvelebená ve svém křesle, kde ležela plně oblečená pod dekou, kterou měla omotanou kolem těla jako ochranný tartanový obal. Jediné světlo v místnosti se linulo z televizní obrazovky, na které právě se ztlumeným zvukem běžel jakýsi vzdělávací program. Modrá záře neustále mírně pulzovala a způsobovala, že se stíny v místnosti chvěly a vytvářely iluzi, že se veškerý nábytek pohybuje. Paní Burrowsová tvrdě spala, dokud ji nevzbudil nějaký zvuk. Byl to hluboký šepot, jako když se silný vítr prohání větvemi stromů v zahradě. Pootevřela oči. V protějším rohu místnosti za zpola roztaženými závěsy v prosklených dveřích spatřila velkou, tmavou postavu. Na okamžik zauvažovala, jestli se jí to nezdá, protože se obrys postavy v blikajícím televizním světle trochu měnil. Pokoušela se rozeznat, o koho jde. Uvažovala, jestli by to nemohl být nějaký lupič. *Co by měla dělat? Předstírat spánek? Nebo ležet úplně tiše, aby si jí ten lupič nevšiml?*

Zadržela dech a snažila se ovládnout rostoucí paniku. Několik vteřin, které jí ovšem připadaly jako hodiny, se postava nehýbala. Už si začínala myslet, že se nakonec možná opravdu jedná jen o nějaký nevinný stín. O hru světla a tmy dotvořenou její bujnou představivostí. Dlouze vydechla a otevřela oči dokořán.

Náhle se ozval zvuk, jako když někdo popotáhne nosem, a k její hrůze se stín rozdělil na dva přízraky, které se k ní překotnou rychlostí vrhly. Zatímco se její smysly otřásly šokem a děsem, nějaký klidný a rozvážný hlas v její hlavě jí oznámil s naprostou jistotou: „TO NEJSOU PŘÍZRAKY.“

Postavy byly v mžiku u ní. Snažila se vykřiknout, ale nebyla schopná vydat ani hlásku. O tvář se jí otřela nějaká hrubá látka a paní Burrowsová ucítila podivnou zatuchlinu, která jí připomínala pach plesnivých šatů. Vzápětí ji udeřila silná ruka a ona se bolestně schoulila, přerývaně oddechovala a zápasila o dech, dokud - podobně jako novorozeně - jej nepopadla a z hrdla se jí nevydral příšerný jekot.

Nemohla se nijak bránit, když ji vyzvedli z křesla a přenesli ji do chodby. Vřískala z plných plic, zmítala se a svíjela, když tu spatřila další postavu, která se tyčila u dveří do sklepa. Někdo jí zakryl ústa velkou, vlhkou rukou, a ztišil tak její výkřiky.

Kdo jsou? Co tu chtějí? Pak jí myslí projela děšivá myšlenka. Jdou po její drahé televizi a videu! To je ono! Pro to si přišli! Ta ne-spravedlnost! Ještě k tomu všemu, co musela v poslední době přestát. Paní Burrowsová v tu chvíli začala vidět rudě.

Nějak se jí v sobě podařilo najít nečekanou energii a zmobilizovat nadlidskou sílu, jakou člověku dodává zoufalství. Osvobodila si jednu nohu a ihned s ní vykopla. To vyvolalo horečnou aktivitu, jak se ji její únosci pokoušeli znovu znehybnit. V dosahu se jí objevila tvář jednoho z nich - paní Burrowsová spatřila svou šanci, naklonila se kupředu a zakousla se tak silně, jak dokázala. Zjistila, že toho muže chytila za nos, a zatřásla hlavou ze strany na stranu, jako to dělá teriér s ulovenou krysou.

Ozval se hrůzostrašný řev a paní Burrowsová si uvědomila, že sevření na chvíli povolilo. To jí stačilo. Když ji obě postavy pustily a narazily jedna do druhé, dopadla chodidly na podlahu a ohnala se pažemi za sebe jako lyžař při sjezdu z prudkého kopce. S jekem se jim vytrhla a vřítla se do kuchyně. Únoscům zbyla v ruku jen stará deka, jako odvržený ocas unikající ještěrky.

Paní Burrowsová se ale v mžiku vrátila a vrhla se přímo mezi tři mohutné postavy. Nastal nepopsatelný zmatek.

Rebecca měla ze svého výhodného místa nad schody vynikající výhled na vše, co se dole dělo. V šeru chodby se blýskalo sem a tam něco kovového a Rebecca občas zahlédla divoký obličej. Obličej paní Burrowsové. Rebecce došlo, že paní Burrowsová třímá pánev na smažení a ohání se s ní ze strany na stranu jako kyjem. Byla to ta nová pánev s obzvláště širokou plochou a speciálním povrchem, na který se nic nepřichytává.

Zas a znovu se tmavé postavy pokoušely útočit, ale paní Burrowsová neustoupila ani o píd' a zaháněla je opakovanými údery na ústup. Pánev s uspokojujícím břinkáním dopadala tu na hlavu, onde na loket únosce.

V panujícím chaosu Rebecca viděla jen útržky pohybů. Salva ran pokračovala neuvěřitelnou rychlostí a dunění pánve doplňovalo sborové hekání a steny.

„SMRT!“ řičela paní Burrowsová. „CHCÍPNĚTE, CHCÍPNĚTE!“

Jedna z postav se k ní natáhla v pokusu vytrhnout jí pánev, kterou nyní paní Burrowsová opisovala ve vzduchu jakési osmičky, ale do paže ji zasáhl mocný úder. Ozvalo se zapraštění kostí, útočník zavyl jako raněný pes a odpotácel se o několik kroků dozadu. Ostatní dva ho následovali. Pak se všichni najednou otočili a utekli otevřenými předními dveřmi. Pohybovali se udivující rychlostí, jako švábi přistižení na světle, a v dalším okamžiku zmizeli.

Rozhostilo se ticho. Rebecca opatrně sestoupila po schodech a rozsvítila v chodbě světlo. Paní Burrowsová, které visely kolem bílého obličeje ucourané pruhy černých vlasů jako zplhlé rohy, okamžitě zaměřila svůj maniakální pohled na Rebeccu.

„Mami,“ oslovila ji Rebecca tiše.

Paní Burrowsová pozvedla pánev nad hlavu a vydala se proti ní. Divoký výraz na její tváři, doplněný o vytřeštěné oči, přiměl Rebeccu k tomu, aby o krok ustoupila a uvažovala, jestli by neměla utéct.

„Mami! Mami, to jsem já, už je to dobré, jsou pryč... Už jsou všichni pryč!“

Paní Burrowsové se po tváři rozlil výraz zvláštního sebeuspokojení. Pomalu přikývla a zdálo se, že konečně poznává svou dceru.

„Už je to v pořádku, opravdu, mami,“ snažila se ji Rebecca uklidnit. Odvážila se k rychle oddechující ženě blíž a jemně jí vzala pánev z ruky. Paní Burrowsová se nijak nebránila.

Rebecca vydechla úlevou, rozhlédla se a všimla si několika tmavých skvrn na koberci v chodbě. Mohlo se jednat o hlínu nebo - podívala se pozorněji a zamračila se - o krev.

„Když krvácejí,“ pronesla paní Burrowsová, která sledovala pohled své dcery, „můžu je zabít.“ Vycenila zuby, tiše zavrčela a začala se úděsně smát nepřírozeným, drásavým smíchem.

„Což takhle šálek dobrého čaje?“ zeptala se Rebecca a násilně se usmála. Paní Burrowsová se zase pomalu uklidnila. Rebecca jí položila paži kolem pasu a odvedla ji zpátky do obývacího pokoje.

23. kapitola

Willa vzbudilo zadunění otvíraných dveří do cely a to, že ho První důstojník neurvale postavil na nohy. S víčky stále ztěžklými spánkem byl vyvlečen ze šatlavy přes přijímací místnost policejní stanice a ven na schody před vchodem.

Tam ho důstojník pustil a Will sklopýtal z několika schodů, než našel rovnováhu. Pak zůstal stát a zmateně a otřeseně se rozhlížel. Slyšel žuchnutí, jak mu k nohám dopadl jeho batoh, a otočil se právě včas, aby viděl, jak důstojník beze slova mizí uvnitř budovy.

Byl to zvláštní pocit stát v záři pouličních lamp po tak dlouhé době strávené v šeré cele. Tvář mu ovíval jemný vánek - vlhký a zatuchlý, ale i tak představoval osvěžení po vězení, kde se vůbec nepohnul vzduch.

Co se stane teď? pomyslel si a poškrábal se na krku pod límcem hrubé košile, kterou mu dal jeden z policistů. Stále popletený z nenadálého obratu událostí začal zívát, ale pak zívnutí potlačil, protože uslyšel nenadálý zvuk: neklidné zaržání koně a cinknutí kopyta o vlhké dlažební kostky. Zvedl hlavu a o kus dál na druhé straně ulice spatřil černý kočár, do něhož byli zapřaženi dva sněhobílí koně. Na kozlíku seděl vozká s opratěmi v rukou. Dveře kočáru se otevřely, na ulici vyskočil Cal a hned přiběhl k Willovi.

„Co to má znamenat?“ zeptal se Will podezřívavě a o krok před Calem ustoupil.

„Odvážíme tě domů,“ odvětil Cal.

„Domů? Co tím chceš říct - domů? S vámi? Bez Chestera nikam nejdu!“ odmítl Will rozhodně.

„Psst, ne tak nahlas. Poslouchej!“ Cal nyní stál těsně před ním a naléhavě ho upozornil: „Sleduj nás.“ Trhl hlavou k rohu ulice, ale nespouštěl přitom oči z Willa.

Na rohu stála osamělá postava, tmavá jako stín bez těla a dokonale nehybná. Will na ní rozeznal jen bílý límec.

„Bez Chestera odsud nepůjdu,“ zasykl Will.

„Co si myslíš, že se s ním stane, když s námi nepůjdeš! Zamysli se nad tím.“

„Ale...“

„Můžou se k němu chovat slušně, nebo taky ne. Záleží na tobě.“ Cal hleděl prosebně Willovi do očí.

Will se naposledy ohlédl na policejní stanici, vzdychl si a zavrtěl hlavou. „Dobře.“

Cal se usmál, zvedl Willův batoh a odvedl Willa k čekajícímu kočáru. Přidržel mu otevřené dveře. Will ho neochotně následoval se skloněnou hlavou a rukama v kapsách. Vůbec se mu to nelíbilo.

Když se kočár dal do pohybu, Will se rozhlédl po jeho prostém nitru. Očividně nebyl postaven pro pohodlí. Sedadla byla stejně jako stěny zhotovena z tvrdého, černě nalakovaného dřeva a celý kočár páchl fermeží se slabou příměsí bělidla. Willovi to trochu připomínalo pach školní tělocvičny první den po prázdninách. Všechno ovšem bylo lepší než cela, ve které byl po tolik dní zamčený spolu s Chesterem. Pocítil náhlé bodnutí obav, když si vzpomněl na svého kamaráda, který nyní zůstal v šatlavě sám. Přemítal, jestli Chesterovi řeknou, že ho odvezli pryč, a přísahal si, že najde nějaký způsob, jak odtamtud kamaráda dostat, i kdyby mělo jít o poslední věc, kterou kdy udělá.

Skříčeně se zhroutil na sedadlo a natáhl si nohy na protější lavičci. Pak odhrnul kožený závěs a vyhlédl ven okénkem. Kočár rachotil po rozlehlých, liduprázdných ulicích a kolem bezútěšných domů, které se s jednotvárnou pravidelností střídaly s neosvětlenými výklady obchodů. Cal si po Willově vzoru také natáhl nohy, tu a tam po něm vrhal kradmé pohledy a sám pro sebe se spokojeně usmíval.

Oba chlapci zachovávali mlčení a ponořili se každý do vlastních myšlenek, netrvalo však dlouho a ve Willovi se probudila jeho stará zvědavost. Snažil se soustředit na ponurý výhled, který se mu naskýtal, ale po krátké chvíli mu ztěžkla víčka, jak se o slovo přihlásila nesmírná únava, podpořená ještě zdánlivě nekonečnou monotónností podzemního světa. Nakonec ho rytmické dunění koňských kopyt uspalo a on upadl do dřimoty, z níž ho občas vyburcovalo nečekané poskočení kočáru na nějaké nerovnosti dlažby. Vždycky se ke Calo-

vě pobavení s poněkud polekaným výrazem rozhlédl kolem sebe, ale pak mu opět klesla hlava a on se znovu poddal svému vyčerpání.

Nevěděl, jestli spal minuty, nebo dokonce hodiny, když kočí práskl bičem a opět ho vzbudil. Kočár stále uháněl kupředu a pouliční světla se za oknem míhala v méně pravidelných intervalech. Will usoudil, že patrně dosáhli okraje města. Mezi budovami se otvíraly větší mezery s kobercem tmavě zelených až skoro černých lišejníků či něčeho podobného. Poté se po obou stranách silnice objevily pruhy země, rozdělené vratce vyhlížejícími ploty na jednotlivé parcely se záhonky, na kterých rostlo něco, co vypadalo jako velké houby.

V jednu chvíli zpomalili, když přejížděli malý most přes inkoustově černý kanál. Will hleděl do pomalu tekoucí, líné vody, která plynula jako surová ropa, a z nějakého důvodu pocítil, jak ho ten pohled plní nevysvětlitelnou neblahou předtuchou.

Jen co se znovu uvelebil na sedadle a začal klímat, cesta se změnila v příkrý svah, který klesal dolů, a kočár se stočil doleva. Když se pak cesta vyrovnala, kočí vykřikl: „Prrr!“ a koně zpomalili z cvalu do klusu.

To už se Will úplně vzbudil a vystrčil hlavu z okénka, aby viděl, co se děje. Před nimi stála obrovská kovová brána a po její straně si skupina mužů ohřívala ruce nad kovovým košem s ohněm. Kus od nich, přímo uprostřed cesty, stála postava s kápí a s pozvednutou lucernou, kterou mávala ze strany na stranu na znamení, aby vozka zastavil. Jakmile se tak stalo, Will ke své hrůze spatřil, jak se ze stínů vynořuje Styx. Rychle zatáhl závěs a schoval se zpátky do kočáru. Tázavě se podíval na Cala.

„To je Umrličí brána. Hlavní vstup do Kolonie,“ vysvětlil mu Cal konejšivým tónem.

„Já myslel, že už v Kolonii jsme.“

„Ale ne,“ odpověděl Cal překvapeně, „to byla jenom Čtvrť. To je tak trochu... něco jako pobočka..., pohraniční město.“

„Takže je tady toho víc?“

„Víc? Bože, mnohem víc.“

Will na okamžik ztratil řeč. Bázně pohlédl ke dveřím, když slyšel, jak se k nim blíží zvuk podpatků. Cal ho chytil za paži. „Ne-

boj se, kontrolují každého, kdo tudy projíždí. Nic neříkej. Kdyby vznikl nějaký problém, mluvení obstarám já.“

V tu chvíli se dveře na Willově straně otevřely a Styx si posvítil mosaznou lampou dovnitř. Přejel kuželem světla po jejich tvářích, o krok ustoupil a posvítil si na kočího, který mu podal nějaký papír. Styx si ho zběžně přečetl. Zjevně ho to uspokojilo. Ještě jednou se otočil k chlapcům a namířil oslnivou záři přímo na Willa. Potom se opovržlivě ušklíbl a zabouchl dveře. Vrátil propustku kočímu, dal znamení vrátnému, obrátil se na podpatku a odkráčel.

Když Will zaslechl hlasité řinčení, opatrně nadzvedl cíp závěsu a znovu vyhlédl ven. Vrátný na ně mávl, že mohou projet. Ve světle jeho lucerny Will spatřil, že brána je vlastně padací mříž. Přihlížel, jak se trhavě zvedá vzhůru do stavby, nad kterou užasle zamrkal. Jednalo se o obří, bezzubou lebku, vytesanou ze světlejší horniny a vystupující ze stěny nad mříží jako reliéf.

„To je docela strašidelné,“ zamručel Will potichu.

„Tak to má být. Je to varování,“ odvětil Cal netečně. Kočí práskl bičem a kočár vyrazil kupředu ústy toho hrůzostrašného zjevení do jeskyně za ním.

Will se vyklonil z okna a sledoval, jak se za nimi padací mříž zase pomalu spouští k zemi, dokud se mu neztratila z očí za záhybem chodby. Koně zrychlili, kočár zatočil za roh a hnal se dolů z příkrého svahu do obrovského tunelu vytesaného z tmavě červeného pískovce. Zcela zde chyběly budovy a domy. Jak pokračovali v klesání, měnil se i vzduch - objevil se v něm pach kouře - a ono všudypřítomné hučení, které znělo v pozadí, na okamžik zesílilo natolik, až rozechvělo celý kočár.

Po poslední ostré zatáčce hukot opět polevil a vzduch se pročistil. Cal se připojil k Willovi u okénka. Před nimi se rozevřel obrovský prostor. Po obou stranách cesty stály řady domů a po stěnách jeskyně nad nimi vyrůstal složitý les cihlového potrubí, připomínajícího naběhlé křečové žíly. Z velkých hromad v dálce šlehalý studené modré plameny, které chrlily kolmé sloupky kouře stoupající ke stropu jeskyně. Zde se dým hromadil a pomalu se převaloval na místě. Podobal se hladině hnědého oceánu, obráceného vzhůru nohama.

„Tohle je Kolonie, Wille,“ řekl Cal s tváří těsně vedle Willovy.
„Tohle je...“

Will jen užasle zíral a téměř si ani netroufal dýchat.

„... domov.“

24. kapitola

Přibližně ve stejnou dobu, kdy Will s Calem přijížděli k domu Jeromových, stála Rebecca trpělivě vedle paní ze sociální péče na třináctém poschodí Mandela Heights, ponurého a zchátralého věžáku na méně příjemné straně Wandsworthu. Sociální pracovnice potřetí stiskla zvonek u čísla 65, aniž by se dočkala nějaké odpovědi. Rebecca se mezitím rozhlížela kolem sebe po špinavé podlaze. Rozbitými okny na schodišti vnikal dovnitř s tichým, zkroušeným skučením vítr, který pohyboval s poloprázdnými pytly na odpadky, nahromaděnými v jednom koutě.

Rebecca se otrásla, nejen kvůli chladnému průvanu, ale protože ji hodlali ponechat na místě, které považovala za jedno z nejhorších na zemi.

Sociální pracovnice mezitím vzdala snahu mačkat zašlé tlačítko zvonku a místo toho se pustila do hlasitého klepání. Pořád nepřicházela žádná reakce, ale z nitra bytu bylo jasně slyšet zvuk televize. Znovu zaklepala, tentokrát ještě naléhavěji, a přestala, teprve když konečně zaslechli kašláním a pronikavý ženský hlas, který zněl z protější strany dveří.

„No jo, no jo, pro Kristovy drahý rány, dyk už jdu!“ Sociální pracovnice se otočila k Rebecce a pokusila se o konejšivý úsměv. Podařilo se jí nasadit pouze něco na způsob soucitného výrazu. „Zdá se, že je doma.“

„Paráda,“ řekla Rebecca ironicky a zvedla své dva malé kufříky. Čekaly v trapném tichu, zatímco obyvatelka bytu pracně odemykala dveře a odstraňovala řetěz, přičemž mumlavě klela, nadávala a každou chvíli se rozkašlala. Konečně se dveře otevřely a objevila se dosti neupravená žena ve středním věku, s cigaretou visící ze spodního rtu. Změřila si sociální pracovníci podezřívavým pohledem.

„O co jde?“ zeptala se a přimhouřila jedno oko před dýmem z cigarety, která se jí za řeči hýbala s vervou dirigentovy taktovky.

„Přivedla jsem vám vaši neteř, paní Boswellová,“ oznámila sociální pracovnice a ukázala na vedle stojící Rebeccu.

„Cože jste?“ vyjekla žena ostře a posypala popelem dosud neposkvřněně čisté boty návštěvnic. Rebecca mimoděk ustoupila.

„Copak si nevzpomínáte? Včera jsme spolu telefonovaly...“

Ženiny vodové oči se zastavily na Rebecce, která se naklonila trochu dopředu, aby se dostala do jejího omezeného výhledu.

„Ahoj, teto Jean,“ řekla a ze všech sil se snažila usmívat.

„Ach, Rebecca, drahoušku, no jistě, samozřejmě, to se na to podívejme, jak jsi vyrostla? Je z tebe úplná mladá dáma.“ Tetička Jean se rozchrchlala a otevřela dveře dokořán. „Tak pojď dál, pojď dál, zrovna něco vařím.“ Otočila se a odšourala se nevelkou chodbou do útroby bytu. Rebecca a sociální pracovnice si prohlížely nahodile svázané hromady pomuchlaných novin, které stály vyrovnané podél stěn, a velké množství neotevřených dopisů a reklamních letáků, ležících na špinavém koberci. Všechno pokrývala jemná vrstva prachu a kouty chodby zdobily pavučiny. Celý byt čpěl cigaretovým kouřem. Obě stály chvíli mlčky, dokud se sociální pracovnice neprobrala z transu, nepopřála ve stručnosti Rebecce hodně štěstí a nerozloučila se s ní. Zdálo se, že odtud chce co nejrychleji vypadnout, a Rebecca za ní hleděla, jak pospíchá ke schodišti a cestou vrhá toužebný pohled na dveře výtahu, jako kdyby doufala, že se mezitím nějakým zázrakem opravil a ona nebude muset scházet tu dlouhou trasu pěšky.

Rebecca nesměle vstoupila do bytu a vydala se za svou tetou do kuchyně.

„Trocha pomoci by se mi tu docela hodila,“ řekla tetička Jean a zvedla z hromádky nepořádku na stole krabičku cigaret.

Rebecca se dívala na všechen ten nevкус kolem. Paprsky slunečního světla se prodíraly všudypřítomným oparem cigaretového dýmu, který zahaloval její tetu jako nějaký osobní bouřkový oblak. Nakrčila nos, když ve vzduchu ucítila pronikavý pach včerejšího spáleného jídla.

„Jestli u mě zůstaneš,“ pokračovala teta a přemáhala záchvat dusivého kašle, „budeš muset přiložit ruku k dílu.“

Rebecca se nehýbala. Bála se, že ji při sebemenším pohybu rázem pokryje vrstva špíny, která spočívala na každém dostupném povrchu.

„No tak, Beky, polož si ty kufry a vyhrň si rukávy. Můžeš začít tím, že postavíš na čaj.“ Tetička Jean se usmála a posadila se ke kuchyňskému stolu. Zapálila si novou cigaretu od starého, žhnoucího špačka, kterého vzápětí zamáčkla přímo o plastový povrch stolu, úplně mimo přetékaající popelník.

Dům rodiny Jeromů byl bohatě a pohodlně zařízen - jemně vzorkované koberce, naleštěný dřevěný nábytek a stěny v barvě tmavě zeleně a karmínové červeně. Cal převzal od Willa jeho batoh a položil ho na malý stůl, kde na krémové lněné podložce stála petrolejová lampička se skleněným stínítkem.

„Tudy,“ řekl Cal a pokynul Willovi, aby ho následoval prvními dveřmi vedoucími ze vstupní chodby. „Tohle je přijímací pokoj,“ oznámil hrdě.

Uvnitř bylo teplo a vlhko. Mírné poryvy čerstvého vzduchu vycházely ze zaprášené mřížky, nad níž právě stáli. Strop tu snižovaly zdobené sádrové lišty, jejichž bělost už překryly saze a kouř z ohně, který plál v krbu i nyní. Před krbem spalo na zádech s nohama do vzduchu nějaké velké, prašivě vypadající zvíře na ošoupaném perském koberečku a bezostyšně stavělo na odiv párek povislých varlat.

„Pes!“ Willa přítomnost domácího mazlíčka tady dole překvapila. Zvíře mělo břidlicovou barvu a bylo skoro úplně lysé - jen tu a tam mu z volné kůže, jež na něm visela jako špatně padnoucí oblek, vyrůstal chomáč chlupů.

„Pes? To je Bartleby, kocour. Plemeno Rex. Vynikající lovec.“

Will se ohromeně požíval znovu. *Kocour?* Měl velikost dobře živého a špatně oholeného dobrmana. Na tom zvířeti nebylo vůbec nic kočičího. Hrud' se mu pomalu zvedala a zase klesala s každým pravidelným nádechem a výdechem. Když se k němu Will naklonil, aby si ho lépe prohlédl, hlasitě zachrápalo ze spaní a šklublo obrovskými packami.

„Opatrně, ten by tě dokázal pěkně zřít.“

Will se otočil a v jednom ze dvou velkých kožených křesel umístěných po obou stranách krbu spatřil nějakou stařenu. Seděla tak

zabořená do pohodlného opěradla, že si ji Will při příchodu do místnosti vůbec nevšiml.

„Já jsem se ho nechtěl dotknout,“ bránil se a napřímil se. Stařeniny bledě šedé oči se zatřpytily a pevně zakotvily na Willově tváři.

„Dotýkat se ani není nutné,“ odpověděla a dodala: „Náš Bartleby jedná hodně pudově.“ Láskyplně se zadívala na rozvalené, přerostlé zvíře.

„Babičko, tohle je Will,“ ozval se Cal.

Stařena znovu přenesla svůj vědoucí pohled na Willa a přikývla. „Toho jsem si dobře vědoma. Je to Macaulay od hlavy k patě a oči má po matce. V tom se nemohu splést. Zdravím tě, Wille.“

Will zůstal ohromeně stát, přikovaný na místě jejími jemnými způsoby a čilými ohníčky, které jí tančily v očích. Jako kdyby se v něm ozvala jakási dávná vzpomínka, jako kdyby se probudila část jeho já, tak jako se probouzí k životu řetavý uhlík závanem čerstvého větru. Její přítomnost ho okamžitě uklidnila. Ale proč? Od přírody byl ostražitý, když se poprvé setkával s nějakým neznámým dospělým, a tady pod zemí, na tom nejpodivnějším ze všech míst, si nemohl dovolit zapomenout na opatrnost. Rozhodl se, že pojede s těmito lidmi a že přistoupí na jejich hru, ale nehodlal nikomu z nich důvěřovat. S touto stařenou to ale bylo jiné. Měl pocit, jako kdyby ji už dávno znal...

„Pojď blíž a sedni si ke mně. Povídej. Jsem si jistá, že mi můžeš vyprávět spousty úžasných příhod ze svého života tam nahoře.“ Na okamžik pozvedla tvář ke stropu. „Calebe, postav na čaj a dáme si něco dobrého na zub. Will mi poví všechno o sobě,“ řekla a pokynula jemnou, ale silnou rukou k druhému křeslu. Byla to ruka ženy, která musela po celý život tvrdě pracovat.

Will usedl na krajíček křesla. Tančící plameny ohně ho zahřívaly a uvolňovaly. I když si to nedokázal vysvětlit, měl dojem, jako kdyby konečně dospěl do bezpečí, na jakési klidné a známé místo.

Stařena se na něj upřeně dívala a on jí pohled bez ostychu oplácel. Teplo její pozornosti ho uklidňovalo stejně jako oheň v krbu. Veškeré hrůzy a zkoušky posledního týdne byly pro tento okamžik zapomenuty. Will vzdychl, opřel se a s rostoucí zvědavostí si ji prohlížel.

Měla jemné a sněhově bílé vlasy, které si spletla do složitého drdolu na temeni, kde je přidržovala sponka z želvího krunýře. Byla oblečená do prostých modrých šatů s dlouhými rukávy a s bílým zvlněným límcem, dosahujícím vysoko na krk.

„Proč mám pocit, jako kdybych vás znal?“ zeptal se Will náhle. Měl ten nejpodivnější dojem, že této naprosté cizince může říct vše, co ho napadne.

„Protože mě znáš,“ usmála se. „Chovala jsem tě jako malé nemluvně. Zpívala jsem ti ukolébavky.“

Otevřel ústa, aby zaprotestoval, že to, co říká, nemůže být pravda, ale zarazil se a zachmuřil se. Znovu se v něm odněkud z nitra vzedmula vlna poznání, jako kdyby mu každá buňka v těle oznamovala, že ta stařena mluví pravdu. Bylo na ní něco tak povědomého. Sevřelo se mu hrdlo a několikrát polkl. Snažil se dostat pod kontrolu svoje pocity. Stařena viděla, jak se mu v očích vzdouvají emoce.

„Byla by na tebe moc hrdá, víš,“ řekla babička Macaulayová. „Byl jsi její prvorozený.“ Kývla hlavou ke krbové římse. „Podal bys mi ten prostřední obrázek?“

Will vstal a prohlížel si řadu fotografií v rámech různých tvarů a velikostí. Nejprve nikoho ze zachycených lidí nepoznal: někteří se nesmyslně culili od ucha k uchu, jiní měli nasazený ten nejslavnostnější výraz. Všichni vypadali nadpozemsky jako daguerrotypie, ony staré fotografie, které ukazují přízračné obrázky lidí ze vzdálené minulosti a které Will viděl v otcově muzeu v Highfieldu. Na žádost té stařeny sáhl pro největší snímek ze všech, který stál na čestném místě přímo uprostřed krbové římse. Když spatřil, že je na něm zachycený pan Jerome a mladší verze Cala, zaváhal.

„Ano, to je on,“ potvrdila stařena.

Will jí obrázek podal a sledoval, jak jej na klíně otáčí, otevírá svorky a zvedá zadní stranu. Uvnitř se skrýval druhý snímek, který teď babička Macaulayová nadzvedla nehty a beze slova mu jej vložila do ruky.

Will jej natočil ke světlu a pozorně si ho prohlédl. Byla na něm mladá žena v bílé blůze a dlouhé černé sukni. V náručí držela malé miminko. Měla ty nejbělejší vlasy, stejné jako Will, a krásnou tvář s

laskavýma očima a jemnými rysy, plnými ústy a čtvercovou bradou... jeho bradou, které se teď bezděčně dotkl.

„Ano,“ promluvila stařena tiše, „to je Sára, tvá matka. Jsi celý po ní. Ten obrázek byl pořízený pár týdnů po tvém narození.“

„Cože?“ zalapal Will po dechu a málem snímek upustil.

„Tvoje skutečné jméno je Seth..., tak jsi byl pokřtěný. V náručí drží tebe.“

Will měl pocit, že se mu zastavilo srdce. Hleděl na ten obrázek. Viděl, že žena drží miminko, ale dítě bylo zavinuté tak, že mu neviděl do obličeje. V hlavě mu o překot vířily myšlenky a chvěly se mu ruce. Pocity a vzpomínky se proluly. Ze zmatku, který cítil, se ale vynořilo něco jednoznačného a zapadlo to na své místo, jako kdyby zápolil s dosud neřešitelným problémem a náhle našel odpověď. Jako kdyby měl hluboko v podvědomí pohřbenou otázku, nepřiznanou pochybnost ohledně své rodiny. Doktor Burrows, paní Burrowsová a Rebecca, ti všichni se od něj nějak lišili.

Nedokázal se pořádně soustředit na snímek a musel se s vypětím sil přimět, aby na něj znovu pohlédl a věnoval pozornost detailům.

„Ano,“ řekla babička Macaulayová jemně a Will se přistihl, že přikyvuje. Jakkoliv nesmyslné se to mohlo zdát, v tu chvíli věděl s naprostou jistotou, že mu ta stařena říká pravdu. Že ta žena na fotografii s černobílou a mírně rozmazanou tváří je jeho skutečná matka a že všichni lidé, s nimiž se v poslední době setkal, představují jeho pravou rodinu. Nedokázal to vysvětlit ani sám sobě. Prostě to věděl.

Jeho podezření, že se ho pokoušejí oklamat a že jde o nějaký složitý trik, naráz zmizelo a po líci mu stekla slza, která vyrýsovala v jeho nemytém obličeji bledou stezku. Spěšně ji setřel hřbetem ruky. Když vracel fotografii babičce Macaulayové, byl si vědom, že se v obličeji červená.

„Pověz mi, jaké to je tam nahoře, na Povrchu,“ řekla, aby ho ušetřila rozpaků. Byl jí za to vděčný. Pořád postával vedle jejího křesla a čekal, až vrátí snímek na své místo, aby ho mohl znovu postavit na římsu.

„No...,“ začal nejistě.

„Víš, já jsem nikdy nespátřila denní světlo a necítila jsem na tváří slunce. Jaké je? Prý pálí.“

Will si znovu sedl do křesla a podíval se na ni. Její slova ho ohromila.

„Vy jste nikdy neviděla slunce?“

„Jen málo zdejších lidí ho vidělo,“ ozval se Cal a sedl si na kobereček u babiččiných nohou. Začal jemně hníst zplhlé a poněkud strupovité záhyby kůže pod kocourovou bradou - místností se takřka okamžitě rozneslo hlasité a spokojené předení.

„Pověz nám, Wille, jaké to je,“ vyzvala ho babička Macaulayová a položila dlaň na Calovu hlavu. Cal se opřel o její křeslo a hleděl na Willa.

A tak se Will pustil do vyprávění, zprvu trochu váhavě, ale poté, jako kdyby se uvolnila stavidla jeho výmluvnosti, vyprávěl o svém životě nahore jako o překot. Ohromovalo ho, jak snadné to je a jak přirozeně se mu hovoří s těmito lidmi, které poznal před tak krátkou dobou. Vyprávěl jim o své rodině a o škole, zasypával je příběhy o vykopávkách se svým otcem - nebo spíše s člověkem, kterého až do této chvíle považoval za svého otce - o své matce a o sestře.

„Máš svou rodinu tam na Povrchu moc rád, vid’?“ zeptala se babička Macaulayová a Will dokázal v odpověď jen přikývnout. Věděl, že žádné z těchto odhalení o jeho skutečné rodině tady dole v Kolonii nemůže změnit to, co cítí ke svému otci. A bez ohledu na to, jak mu Rebecca ztrpčovala život, musel sám sobě přiznat, že mu hrozně chybí. Pocítil nesmírné výčitky svědomí, když si uvědomil, že si teď o něj určitě dělá starosti a přemítá, co se s ním stalo. Její malý a spořádaný svět se hroutí. Ztěžka polkl. *Je mi to líto, Rebecca, měl jsem ti to říct, měl jsem ti nechat nějaký vzkaz!* Přemýšlel, jestli zavolala policii poté, co zjistila, že zmizel; jestli uvedla do pohybu stejnou neúčinnou proceduru jako v případě zmizení jejich otce. Všechny tyto myšlenky ale ustoupily stranou, když se Willovi vybavil obrázek Chestera, jak je držen o samotě v té hrozné cele.

„Co se stane s mým kamarádem?“ vyhrkl.

Babička Macaulayová neodpověděla a roztržitě hleděla do ohně, ale Cal nezaváhal ani na vteřinu.

„Nikdy mu nedovolí, aby se vrátil..., a tobě taky ne.“

„Ale proč?“ zeptal se Will. „Slíbíme, že nikomu nic nepovíme... o tomhle všem.“

Následovalo několik okamžiků ticha a pak si babička Macaulayová tiše odkašlala.

„Na to Styxové nikdy nepřistoupí,“ řekla. „Nemohou dopustit, aby někdo prozradil naši existenci lidem z Povrchu. Mohlo by to vést k Odhalení.“

„Odhalení?“

„O tom se píše v Knize katastrof. Bude to konec všeho, až nás ti nahoře vyslídí a my jejich rukou zanikneme,“ oddrmolil Cal bezvýrazně, jako kdyby recitoval naučenou frázi z nějaké knihy.

„Bůh nám pomáhej,“ zamumlala stařena, vyhnula se Willovu pohledu a znovu se zadívala do ohně.

„A co tedy udělají s Chesterem?“ zeptal se Will. Obával se toho, co uslyší.

„Bud' ho nechají pracovat, nebo bude vyhoštěn...,“ vyslán vlakem do Hlubin, kde se bude muset starat sám o sebe,“ odvětil Cal.

Will se chystal zeptat, co to jsou Hlubiny, když se prudce rozletěly vstupní dveře na chodbě. Oheň se zazmítal a vychrlil spršku jisker, které krátce zazářily a vzápětí zmizely v komíně. Babička Macaulayová se ohlédla kolem opěradla křesla a usmála se, když Cal a Bartleby vyskočili na nohy. Zazněl ryčný mužský hlas: „NAZDAR, VŠICHNI!“

Kocour, který se pořád ještě zcela neprobral ze spánku, vrazil bokem do malého servírovacího stolku a ten se překotil přesně ve stejnou chvíli, kdy se rozletěly dveře do salonku. Do místnosti vpadl jako velká voda mohutný, podsaditý muž a jeho bledá tvář s brunátnými lícemi zářila nezastíraným vzrušením.

„KDE JE? KDE JE?“ vykřikl a zabodl svoje pronikavé oči do Willa, který znepokojeně vstal z křesla a uvažoval, co si má myslet o tomhle uragánu v lidské podobě. Muž dvěma kroky přešel místnost a mocně Willa objal. Přitom ho zvedl ze země, jako kdyby Will nevážil o nic víc než pytel perí. Ryčně se zasmál a podržel si Willa, který bezmocně komíhal nohama ve vzduchu, na délku paže před sebou.

„Jenom se na tebe trochu podívám. Ano... ano, jsi kluk své matky, o tom není pochyb - to ty oči, že ano, matko? Má její oči a taky bradu... Jako by jí z oka vpadl, přísahám bohu, ha ha ha!“ zařičel.

„Postav ho na zem, Tame,“ řekla babička Macaulayová.

Muž nechal klesnout svoje ruce a o zlomek vteřiny později už Will zase stál nohama na podlaze. Muž pořád soustředěně hleděl do vyděšených chlapcových očí, zubil se a vrtěl hlavou.

„Dnes je velký den, vskutku velký den.“ Podal Willovi ohromnou, masitou ruku. „Já jsem tvůj strýček Tam.“

Will s ní automaticky potřásl. Jeho malá ruka se zcela ztratila v Tamově mohutné dlani. Tam ji chytil do železného sevření a přitáhl si Willa k sobě, aby mu mohl druhou rukou škádlivě rozcuchat vlasy a s přehnaným gestem hlasitě přičichnout k jeho temeni.

„Koluje v něm krev Macaulayů, rozhodně ano,“ zaburácel. „Nemyslíš, matko?“

„Bezpochyby,“ přitakala tiše. „Ale přestaň ho už děsit těmi svými legráckami, Tame.“

Bartleby otíral svou mohutnou hlavu o olejově černé nohavice strýce Tama, protlačil se mezi něj a Willa a po celou tu dobu předl a vydával tichý, nemožně kvílivý zvuk. Tam se na něj krátce podíval a poté přenesl pohled na Cala, který pořád stál vedle babiččina křesla a sledoval výjev, který se před ním odehrával.

„Cale, ty kouzelníkův učni, jak se vede, chlapče? Copak si o tom všem myslíš, co?“ Pohlédl z jednoho chlapce na druhého. „Bože, moc rád vás dva zase vidím pod jednou střechou.“ Nevěřicně potřásl hlavou. „Bratři, cha, bratři a moji synovci. To chce trochu pití. *Opravedického* pití.“

„Zrovna jsme se chystali zasednout k čaji,“ zasáhla spěšně babička Macaulayová. „Dáš si taky šálek, Tame?“

Otočil se ke své matce a jeho široký úsměv doplnil čtverácký záblesk v očích. „Proč ne? Dejme si trochu čaje a popovídejme si.“

Poté stařena odešla do chodby a strýček Tam dosedl do jejího uprázdňeného křesla, které zasténalo pod jeho váhou. Natáhl si nohy, vyndal z náprsní kapsy obrovského pláště dýmku a naplnil ji tabákem z pytlíku. Připálil si od úzké svíce vedle krbu, pohodlně se opřel a vyfoukl ke zdobnému stropu oblak namodralého kouře. Přitom nespouštěl oči z obou chlapců.

Momentálně bylo slyšet jen praskání hořícího uhlí, dotěrné Bartlebyho předení a vzdálené cinkání nádobí v kuchyni. Nikdo necítil potřebu hovořit. Od tváří se jim odrážely mihotavé odlesky světla a

na stěny za nimi dopadaly rozechvělé stíny. Nakonec promluvil strýček Tam.

„Víš, že tudy prošel tvůj otec z Povrchu?“

„Vy jste ho viděl?“ Will se naklonil k Tamovi.

„Ne, ale mluvil jsem s těmi, kteří ho viděli.“

„Kde je? Policista tvrdil, že je v bezpečí.“

„V bezpečí?“ Strýček Tam se předklonil, vytrhl si dýmku z úst a ve tváři se mu náhle usadil smrtelně vážný výraz. „Poslyš, těm bezpátečním šupákům nevěř ani slovo. Jsou to samí hadi a podvratáci. Dělalí jenom patolízaly Styxům.“

„To by stačilo, Tame,“ ozvala se babička Macaulayová, která právě vstoupila do místnosti a v nejistých rukách držela podnos. Kromě toho nesla i talíř naložený něčím „dobrým na zub“, jak to nazvala - beztvarymi hrudkami s bílou polevou. Cal vstal a pomohl jí. Podal Willovi a strýčkovi Tamovi jejich šálky. Will potom uvolnil babičce křeslo a sám se posadil na kobereček vedle Cala.

„Takže co je s mým otcem?“ zeptal se Will trochu příliš ostře. Už se nedokázal ovládnout.

Tam přikývl a znovu si zapálil dýmku. Vyfoukl objemný oblak dýmu, který zahalil jeho hlavu do mlžného oparu. „Minul jsi ho jen asi o týden nebo tak nějak. Odjel do Hlubin.“

„Byl vyhoštěn?“ Will se zprudka narovnal, když si vzpomněl na výraz, který před chvílí použil Cal.

„Ne, ne,“ zvolal Tam a zamával dýmkou. „On tam chtěl! Je to zvláštní, ale podle všech vyprávění šel dobrovolně..., žádné škemrání..., žádná scéna..., žádné obvyklé představení v režii Styxů.“ Strýček Tam zabafal z dýmky, nakrabil čelo a pomalu vyfoukl další dávku kouře. „Předpokládám, že to asi nebyla žádná velká atrakce, když odsouzený nijak neprotestoval, ani nežadonil o soucit.“ Hleděl do ohně a dál se mračil, jako kdyby ho celá ta věc neskutečně mátl. „Během několika týdnů před tím, než odjel do Hlubin, chodil po ulicích, čmáral si do své knihy... a obtěžoval lidi hloupými otázkami. Hádám, že ho Styxové považovali za...,“ strýček Tam si poklepal ze strany na hlavu.

Babička Macaulayová si odkašlala a zpražila ho přísným pohledem, neškodného,“ dokončil Tam. „Proto mu asi dovolili, aby se tu

volně pohyboval, ale můžeš se vsadit, že ho na každém kroku sledovali.“

Will si neklidně poposedl. Měl špatný pocit z toho, že tahá odpovědi z tohoto dobromyslného a přátelského muže, který byl údajně jeho strýcem, ale nemohl si pomoci.

„Co přesně jsou ty Hlubiny?“ zeptal se.

„Vnitřní oblasti, Vnitrozemí,“ strýček Tam ukázal troubelí dýmky k podlaze. „Dole pod námi. Hlubiny.“

„Je to ošklivé místo, ne?“ ozval se Cal.

„Já sám jsem tam nikdy nebyl. Tam se nechodí jen tak na výlet,“ odpověděl Tam a rozvážně pohlédl na Willa.

„Ale co tam je?“ zeptal se Will, který umíral touhou dozvědět se něco víc o místu, kam se odebral jeho otec.

„Inu, asi tak sedm kilometrů pod námi jsou další..., předpokládám, že bychom jim mohli říkat sídla. Na konci tratě Důlního vlaku. Tam žijí Koprolité.“ Hlasitě potáhl z dýmky. „Tam dole je mizerný vzduch. Trať tam končí, ale tunely pokračují dál, další kilometry a kilometry. Nebo se to aspoň říká. Legendy dokonce vyprávějí o světě úplně dole, ve středu, kde prý stojí starší města, daleko větší než Kolonie.“ Strýček Tam se přezíravě zasmál. „Já osobně si myslím, že to jsou jen snůšky žvástů.“

„A vydal se někdo těmi tunely?“ zeptal se Will a v hloubi duše doufal, že odpověď bude kladná.

„No, povídá se leccos. Někdy kolem roku 220 se prý jeden Kolonista vrátil po mnoha letech vyhoštění. Jak se to jen jmenoval... Abraham... a jak dál?“

„Abraham de Jaybo,“ doplnila tiše babička Macaulayová.

Strýc Tam se pokradmu podíval ke dveřím a ztišil hlas. „Když ho našli na Důlní stanici, byl v hrozném stavu, samé šrámy a modřiny, a chyběl mu jazyk - prý ho měl vyříznutý. Byl téměř vyhladovělý k smrti a vypadal jako chodící mrtvola. Nepřežil dlouho - zemřel o týden později na nějakou neznámou nemoc, při které mu krev doslova vybublala z uší a z pusy. Samozřejmě nemohl mluvit, ale někteří tvrdí, že na smrtelné posteli nakreslil spousty obrázků, když se prý bál usnout.“

„Jakých obrázků?“ zajímal se Will s vykulenýma očima.

„Všech možných věcí, pekelných strojů, podivných zvířat, neuvěřitelných krajin a věcí, kterým nikdo nerozuměl. Styxové tvrdí, že to byly jen výplody choré mysli, ale jiní věří, že ty věci opravdu existují. Dodnes jsou prý jeho obrázky drženy pod zámkem v guvernérově trezoru..., ovšem nikdo, koho znám, je nikdy neviděl.“

„Bože, dal bych cokoli, abych se na ně mohl podívat,“ řekl Will, okouzlený tím, co právě slyšel.

Strýček Tam se hlasitě zasmál.

„Co je?“ zeptal se Will.

„Inu, zdá se, že ten chlápek Burrows řekl přesně to samé, když mu vyprávěli tenhle příběh... Použil úplně stejná slova jako ty.“

25. kapitola

Po všem tom povídání, čaji, zákusku a odhalení strýček Tam konečně vstal, široce zažíval a protáhl se. Ozvalo se mnohanásobné hrozivé lupnutí kloubů. Obrátil se k babičce Macaulayové.

„Tak, matko, je nejvyšší čas, abych tě odvedl domů.“ S těmito slovy se rozloučili a odešli. Bez Tamova dunivého hlasu a jeho nakažlivého smíchu dům náhle vypadal úplně jinak.

„Ukážu ti, kde budeš spát,“ řekl Cal Willovi, který v odpověď jen něco zahučel. Jako kdyby se dostal pod moc jakéhosi kouzla, myslí mu vířily nové myšlenky a pocity, kterým nemohl nijak zabránit, aby nevyplouly na povrch jako hejno hladových ryb.

Vyšli do chodby, kde Will trochu ožil. Začal si prohlížet řadu portrétů, které visely na zdech, a postupně kolem nich procházel.

„Já myslel, že tvoje babička bydlí tady,“ poznamenal směrem ke Calovi. „Smí mě tady navštěvovat.“ Cal okamžitě odvrátil zrak od Willa, kterému neuniklo, že za tím vězí víc, než kolik Cal říká. „Jak to myslíš, že tě tu *smí* navštěvovat?“

„No, ona má svůj vlastní dům, kde se narodila matka a strýček Tam,“ odpověděl vyhýbavě Cal a zavrtěl hlavou. „Tak pojď, půjdeme!“ Vyběhl s batohem přes ruku do poloviny schodiště, když si podrážděně uvědomil, že ho Will nenásleduje. Ohlédl se přes zábradlí a spatřil, že Will pořád ještě postává u obrazů a jeho zvědavost podle všeho podnítilo něco na konci chodby.

Willa se opět zmocnila chuť objevovat a touha po dobrodružství, která odsunula stranou vyčerpání a zmatek, jež v něm vyvolalo všechno to, co se před chvílí dozvěděl. „Co je tam?“ zeptal se a ukázal na zadní dveře s mosaznou klikou.

„To nic není. Jenom kuchyně,“ odpověděl Cal netrpělivě.

„Můžu se tam v rychlosti mrknout?“ zeptal se Will a už mířil ke dveřím.

Cal si povzdychl. „No dobře, ale tam opravdu není nic k vidění,“ odvětil odevzdaně, sestoupil po schodech dolů a položil batoh na zem. „Je to jenom kuchyně.“

Will otevřel dveře a ocitl se v místnosti s nízkým stropem, která mu připomínala viktoriánskou nemocnici. Kuchyně tak nejen vypadala, ale také tak byla cítit - do pachů vařených jídel se mísil silný podtón karbolové kyseliny. Stěny měly matnou, šedivou barvu a podlahu i pracovní plochy pokrývaly velké bílé kachlíčky, rozbrázděné spoustou škrábanců a prasklin. Tu a tam byly letitým drhnutím odřené do skvrnitých prohlubenin.

Willovu pozornost upoutal roh místnosti, kde nadskakovalo víčko na jednom z kastrolů, které se právě ohřívaly na jakýchsi starožitných kamnech pokrytých lesklým povlakem přepáleného tuku. Naklonil se nad nejbližší hrnec, ale jeho obsah, vydávající ostrou vůni, zakrývala vrstva převalující se páry. Napravo od něj, za bytelně vyhlížejícím řeznickým špalkem, nad nímž visel z háku velký sekáček na maso, si Will všiml dalších dveří, které mířily někam dál za kuchyň.

„Kam to vede?“

„Podívej, nechtěl bys radši...?“ Cal zase ztichl, když mu došlo, že dohadování s bratrem nemá smysl. Will už nahlížel do vedlejší komůrky.

Rozzářily se mu oči, když spatřil, co je uvnitř. Místnost vypadala jako skladiště alchymisty s řadami polic plných zavalitých sklenic s nerozeznatelnými naloženými věcmi, jejichž tvar hrozivě zkreslovaly záhyby tlustého skla a jejichž barvu vymyla olejovitá tekutina, do které byly ponořeny. Podobaly se anatomickým exponátům uloženým ve formaldehydu.

Na spodní polici Will postřehl na matných kovových tácech hromádku šedohnědých, jakoby zaprášených věcí, připomínajících menší fotbalové míče.

„Co to je?“

„To jsou hříby - pěstují se všude kolem, ale hlavně v nižších jeskyních.“

„K čemu je používáte?“ Will se k nim shýbl a zblízka si prohlížel jejich sametový, kropaťový povrch.

„Jíme je. Pravděpodobně ti je dávali i v šatlavě.“

„Aha, no jo,“ řekl Will a s protaženou tváří se narovnal. „A tohle?“ ukázal na plátky připomínající hovězí maso, které visely z horních polic.

Cal se široce usmál. „To bys měl poznat.“

Will na okamžik zaváhal a naklonil se blíž k jednomu z plátků. Rozhodně šlo o nějaké maso. Byly na něm vidět jednotlivé šlachy a mělo barvu čerstvých strupů. Nejistě k němu přičichl, ale pak zavrtěl hlavou.

„Nevím.“

„No tak. Ta vůně?“

Will zavřel oči a znovu začichal. „Ne, to není cítit jako nic, co bych kdy...“ Najednou oči prudce otevřel a podíval se na Cala. „To je potkan, ne?“ řekl, potěšený tím, že to dokázal určit, ale současně poněkud poděšený svým objevem. „Vy jíte potkany?“

„Jsou vynikající..., na tom přece není nic špatného. Teď mi řekni, co je to za druh.“ vyzval ho Cal a užíval si Willovo zjevné znechucení. „Smečkový, kanálový nebo slepý?“

„Já potkany moc neznám, natož abych je jedl. Nemám sebemenší tušení.“

Cal pomalu zavrtěl hlavou s výrazem hraného zklamání.

„To je jednoduché - tohle jsou slepí potkani,“ řekl, pozvedl prstem jeden z plátků masa a sám si k němu přičichl. „Voní pikantněji než ostatní - nemůžeš si je splést. Obvykle je míváme v neděli.“

Jejich rozhovor přerušilo hlasité drnění, připomínající dávku z kulometu. Oba se otočili. Za nimi stál Bartleby, předl ze všech sil, jeho velké jantarové oči se toužebně upíraly na maso a z lysé brady mu na zem skapávaly sliny.

„Ven!“ křikl na něj Cal a ukázal na dveře do kuchyně. Kocour se nepohnul ani o píd' a namísto toho si sedl na podlahu z kachlíčků, hypnotizovaný pohledem na maso.

„Barte, koukej vypadnout!“ vykřikl Cal znovu, vyšel s Willem do kuchyně a naznačil, že zavře dveře. Kocour výhruzně zavrčel a vycenil zuby, perlovou hradbu hrozivě ostrých tesáků. Na hřbetě mu naskákaly vlny husí kůže.

„Nech toho, ty troubo!“ vyštěkl na něj Cal. „Vždyť to nemyslíš vážně!“

Laškovně předstíral, že hodlá neposlušné zvíře nakopnout. Bartleby hravě uhnul stranou z dosahu úderu. Pomalu se otočil, věnoval jim oběma opovržlivý pohled přes rameno a lhostejně odkráčel, mrskaje vzdorně svým holým, vytáhlým ocasem.

„Ten by za potkana prodal vlastní duši,“ poznamenal Cal, zavrťel hlavou a usmál se.

Po krátké obchůzce po kuchyni Cal vyvedl Willa po vrzajícím dřevěném schodišti do prvního patra.

„Tohle je otcův pokoj,“ řekl a otevřel tmavé dveře v polovině chodby. „Dovnitř bychom chodit neměli. Kdyby nás přistihl, měli bychom pěkný průšvih.“

Will se rychle ohlédl ke schodům, aby se ujistil, že je čistý vzduch, a následoval Cala. Ložnici pana Jeroma vévodila obrovská sloupková postel s nebesy, tak vysoká, že se téměř dotýkala zchátralého stropu, který se hrozivě prohýbal směrem dolů. V prostoru kolem postele nebyl žádný nábytek a v rohu plálo jediné světlo.

„Co bylo tady?“ zeptal se Will, když si všiml řady světlejších obrysů na šedé stěně.

Cal se podíval na obdélníkové skvrny a zamračil se. „Obrazy - bývalo jich tu spousta, než je otec sundal.“

„Proč to udělal?“

„Kvůli matce - to ona zařizovala zdejší místnost. Vlastně to byl původně její pokoj,“ odpověděl Cal. „Když odešla, otec...“ Zmlkl a zdálo se, že nehodlá o tomto tématu poskytovat žádné další informace. Will měl dojem, že by prozatím neměl naléhat. Nezapomněl, že fotografie jeho matky, kterou mu ukázala babička Macaulayová, byla schovaná za jiným obrázkem. Nikdo z těchto lidí - strýček Tam, ba-

bička Macaulayová ani Cal - mu neříkali celou pravdu. Ať už skutečně šlo o jeho příbuzné nebo ne - a Will se nedokázal zcela přimět k tomu, aby tuto fantastickou představu beze zbytku přijal – rozhodně se toho stalo víc, než mu říkali. A Will byl pevně rozhodnutý, že tomu přijde na kloub.

Když se vrátili na chodbu nad schodištěm, Will se zastavil, aby obdivoval působivou zářící kouli podepřenou přízračnou bronzovou rukou, která vyčnívala ze stěny.

„Odkud vlastně pocházejí tahle světla?“ zeptal se a dotkl se chladného povrchu koule.

„Nevím. Myslím, že se vyrábějí v Západní jeskyni.“

„Ale jak fungují? Táta nechal jednu z nich prohlédnout odborníky, ale ti vůbec nevěděli, o co jde.“

Cal hleděl lhostejně na světlo. „Opravdu netuším. Víím, že ji objevili vědci sira Gabriela Martineaua...“

„Martineaua?“ přerušil ho Will, který si vzpomněl, že to jméno četl v otcově deníku.

Cal bez ohledu na to pokračoval: „Skutečně ti nemůžu říct, jak fungují - ale myslím, že jsou z antverpského skla. Má to něco společného s mícháním jednotlivých prvků pod tlakem.“

„Tady dole jich musejí být tisíce.“

„Bez nich bychom nemohli přežít,“ odvětil Cal. „Jejich světlo nám nahrazuje slunce.“

„Jak se vypínají?“

„Vypínají?“ Cal se tázavě podíval na Willa a jeho tvář zaplavila záře ze svítící koule. „Proč bychom je proboha měli vypínat?“

Vydal se po chodbě dál, ale Will zůstal stát na místě. „Tak povíš mi něco o tom Martineauovi?“ dožadoval se.

„Sir Gabriel Martineau,“ vyslovil Cal pečlivě, jako kdyby tomu jménu Will neprojevoval dostatečnou úctu, „je Otec zakladatel, náš zachránce - to on postavil Kolonii.“

„Ale já jsem četl, že zemřel při požáru v roce... ehm... no, před několika stoletími.“

„To namluvili vám, Površákům. Došlo k požáru, ale on v něm nezhynul,“ odpověděl Cal a opovržlivě poodhrnul rty. „A co se stalo potom?“ neustával Will ve vyptávání.

„Sešel sem dolů spolu s dalšími Otcí zakladateli, aby tu začali žít.“

„Otcové zakladatelé?“

„Bože!“ vydechl Cal vyčerpaně. „Tohle všechno ti teď nehodlám vysvětlovat. Jestli tě to tak zajímá, můžeš si o tom přečíst v Kniže katastrof.“

„V Kniže...?“

„Ale no tak,“ odsekl mu Cal. Propaloval Willa pohledem a skřípal zuby natolik zlostně, že si Will další otázky rozmyslel. Vydali se po chodbě a prošli druhými dveřmi.

„Tohle je můj pokoj. Otec sem přinesl další postel, když mu řekli, že musíš bydlet u nás.“

„Když mu řekli? Kdo mu to řekl?“ zeptal se okamžitě Will.

Cal povytáhl obočí, jako kdyby se Will neměl tak vyptávat, a tak se Will jen rozhlédl po prosté ložnici, ne o mnoho větší, než jakou měl doma. Místnost téměř zaplňovaly dvě úzké postele a skříň, mezi kterými zbývalo jen málo volného prostoru. Sedl si na okraj jedné postele, a když si všiml hromádky oblečení na polštáři, vzhlédl ke Calovi.

„Ano, to je tvoje,“ přikývl Cal.

„Předpokládám, že bych se opravdu mohl převléknout,“ zahučel Will a podíval se na špinavé džíny, které měl na sobě. Sáhl do hromádky nových šatů a promnul mezi prsty látku voskovaných kalhot. Byly z hrubého materiálu, na omak téměř šupinovitého - Will odhadoval, že jde o ochrannou vrstvu proti vlhkosti.

Cal si lehl na postel a Will se začal převlékat. Nové oblečení ho zvláště chladilo na kůži. Kalhoty byly tuhé, kousaly a zapínaly se kovovými knoflíky a páskem. Nasoukal se do košile, aniž by se ji obtěžoval rozepínat, a poté chvíli kroutil rameny a pažemi, jako kdyby si zkoušel novou kůži. Nakonec si na sebe vzal dlouhý kabát se známou ramenní kápí, kterou tu všichni nosili. I když byl rád, že se mohl převléknout ze špinavých šatů, nové oblečení mu připadalo tuhé a nepohodlné.

„Neboj, ono se to uvolní, jakmile si je zahřeješ,“ ozval se Cal, který si všiml Willovy nespokojenosti. Poté vstal a přešel postel,

aby se dostal ke skříni, kde si klekl a vytáhl zpod ní starou plechovku od sušenek.

„Podívej se na tohle.“ Postavil plechovku na Willovu postel a otevřel víko.

„To je moje sbírka,“ oznámil hrdě. Prohrábl se plechovkou, vytáhl omláčený mobilní telefon a podal ho Willovi. Will se jej okamžitě pokusil zapnout, ale nešlo to. Ani k užitku, ani na ozdobu, vzpomněl si Will na průpovědku, kterou při takových příležitostech často používal jeho otec, což bylo dost ironické vzhledem k tomu, že většina pokladů doktora Burrowse rovněž nespádala ani do jedné kategorie.

„A mrkej na tohle,“ Cal vytáhl malé modré rádio, zvedl je do výšky, aby je ukázal Willovi, a stiskl vypínač. Z reproduktoru se ozvalo kovové praskání statické elektřiny.

„Tady dole nic nechytíš,“ řekl Will, ale Cal už lovil v plechovce něco dalšího.

„Koukni, ty jsou fantastické.“

Narovnal několik svinutých letáků s auty, pokrytými křídovými skvrnami plísňe, a podal je Willovi, jako kdyby se jednalo o pergameny nevyčíslitelné hodnoty. Will si je prohlédl a zamračil se.

„To jsou docela staré modely,“ poznamenal, když listoval stránkami sportovních aut a rodinných limuzín. „Nové Capri,“ přečetl nahlas a sám pro sebe se usmál.

Podíval se na Cala a všiml si na jeho tváři výrazu naprostého vytržení, s nímž rozkládal sbírku čokoládových tyčinek a pytlík bonbonů balených v celofánu ze dna plechovky. Vypadalo to, jako kdyby se je snažil uspořádat do dokonalého vzoru.

„K čemu je všechna ta čokoláda?“ zeptal se Will a pomyslel si, že by mu Cal mohl nějakou nabídnout.

„Šetřím si ji na zvláštní příležitosti,“ řekl Cal a zamilovaně pohladil oříškovo-ovocnou tyčinku. „Strašně se mi líbí, jak voní.“ Projel si tyčinkou pod nosem a začichal. „To mi stačí... Ani to nemusím rozbalovat.“ Obrátil oči v sloup jako v extázi.

„Odkud to všechno máš?“ zeptal se Will a odložil letáky, které se samy zase pomalu srolovaly do podoby nevzhledné trubičky. Cal se opatrně ohlédl ke dveřím a přisunul se o trochu blíž k Willovi.

„Od strýčka Tama,“ zašeptal potichu. „Ten často chodí za Kolonií - ale nesmíš to nikomu říct. Znamenalo by to pro něj vyhoštění.“ Zaváhal a znovu se podíval na dveře. „Dokonce chodí i na Povrch.“

„Opravdu?“ řekl Will a dychtivě hleděl Galovi do tváře. „A kdy?“

„Každou chvíli.“ Cal mluvil tak tiše, že ho Will slyšel jen s obtížemi.

„Obchoduje s věcmi, které...“ znejistěl, protože si uvědomil, že prozrazuje možná až příliš mnoho, „... které nachází.“

„Kde?“ zeptal se Will.

„Na svých výletech,“ odpověděl Cal vyhýbavě a uklízel všechny předměty zpátky do plechovky. Zavřel víčko a znovu ji zasunul pod skříň. Ještě vkleče se otočil k Willovi.

„Ty odtud chceš vypadnout, vid’?“ zeptal se ho s mazaným úsměvem.

„Cože?“ vyhrkl Will, kterého ohromila přímočarost Calovy otázky.

„No tak, mně to můžeš říct. Utečeš, ne? Já to vím!“ Cal se doslova chvěl vzrušením, zatímco čekal na Willovu odpověď.

„Myslíš zpátky do Highfieldu?“

Cal rázně přikývl.

„Možná ano, možná ne. Ještě nevím,“ odpověděl Will opatrně. Přes veškerou náklonnost, kterou cítil ke své nově nalezené rodině, se zatím rozhodl nic neriskovat - slabý hlásek v jeho nitru ho varoval, že může jít o součást složitého plánu, jak ho lapit do pasti a zadržet ho tady napořád, a že dokonce i tenhle chlapec, který tvrdí, že je jeho bratr, může pracovat pro Styxe. Ještě mu nechtěl důvěřovat, aspoň ne plně.

Cal se mu zadíval přímo do očí.

„Až budeš odcházet, půjdu s tebou.“ Usmíval se, ale oči měl smrtelně vážné. Willa toto oznámení zastihlo naprosto nepřipraveného a nevěděl, jak by měl odpovědět, ale v tu chvíli ho zachránil gong, který se naléhavě rozezněl někde v domě.

„Večeře! Otec už je určitě doma. Pojď.“ Cal vyskočil na nohy a seběhl po schodech dolů do jídelny. Will se držel těsně za ním. Pan Jerome již seděl v čele žilkovaného dřevěného stolu. Když vstoupili

do místnosti, vůbec nezvedl hlavu a nepřestával upírat pohled do jednoho bodu na stolní desce.

Jídelna se nemohla od přepychového salonku, v němž byl Will dříve, lišit víc. Byla zařízena velmi jednoduše, jen nejzákladnějším nábytkem, který navíc vypadal, že je zhotoven ze dřeva, které se používalo již stovky let. Při bližším ohledání Will poznal, že stůl i židle byly vyrobeny ze směsice různých druhů dřeva navzájem si neodpovídajících odstínů a s naprosto odlišným žilkováním. Některé části byly navoskované či leštěné, zatímco jiné zase měly hrubý, roztřepaný povrch. Židle s vysokými opěradly vypadaly mimořádně vratce a starodávně - měly vytáhlé nohy, které praskaly a naříkaly, když Will s Calem zaujali místa na opačných stranách mrzutě vyhlížejícího pana Jeroma, který věnoval Willovi sotva jediný zběžný pohled. Will se na židli zavrtěl, aby si našel pohodlnější polohu, a zauvažoval, jak je možné, že tyhle židle unesou někoho s tak mohutnou postavou, jakou měl pan Jerome, aniž by se pod jeho váhou zhroutily.

Pan Jerome si hlasitě odkašlal a bez varování se on i Cal naklonili kupředu se zavřenýma očima a rukama sepjatýma na stole před sebou. Will je poněkud rozpačitě napodobil.

„Slunci již nebude zapadnouti, ni měsíc nezanechá pouti své, neboť Pán jest tvým věčným světlem a temné dny zármutku pomínou,“ odrecitoval jednotvárně pan Jerome.

Will si nemohl pomoci a musel ho sledovat pod zpola přivřenými víčky. Celé mu to připadalo trochu podivné - u nich doma by nikdy nikoho nenapadlo, aby se před jídlem pomodlil. Nejvíc se snad mohlo podobat modlitbě, když jeho matka občas zaječela: „Panebože, zavřete už zobáky!“

„Jak je nahoře, tak je i dole,“ dokončil pan Jerome.

„Amen,“ řekli s Calem jednohlasně, příliš rychle na to, aby se Will stihl přidat. Narovnali se a pan Jerome zaklepal lžící o sklenici.

Následoval okamžik nepřijemného ticha, během něhož nikdo nehleděl na své spolustolovníky. Vzápětí se do místnosti přišoural muž s dlouhými mastnými vlasy. Tvář mu brázdily hluboké vrásky a měl propadlé líce. Na sobě měl koženou zástěru a jeho unavené, nečisté oči, které připomínaly pohasínající plamínky svíček v prázdné

jeskyni, na chvíličku spočinuly na Willovi. Rychle se ale odvrátily jinam.

Will sledoval, jak muž opakovaně vchází do místnosti a každému z nich nosí jídlo, a dospěl k závěru, že ten člověk musel přestát velké trápení nebo možná nějakou těžkou nemoc.

Prvním chodem byl řídký vývar. Z horké páry nad ním Will cítil silnou vůni koření, jako kdyby do něj někdo naházel velké množství kari. K vývaru dostal každý jako přílohu talířek s malými bílými předměty, které se vzhledem podobaly oloupaným nakládaným okurkám. Cal a pan Jerome neztráceli čas, oba se ihned pustili do polévky a vydávali přitom ty nejodpornější zvuky. Srkali tekutinu ze lžící a bryndali si ji na šaty, ale jako by jim to vůbec nevadilo. Symfonie srkání a polykání dosahovala takové hlasitosti, že na ně Will nepřestával nevěřícně zírat.

Konečně zvedl svoji lžici i on a zrovna si chtěl nabrat první sousto, když tu koutkem oka zpozoroval, jak se jeden z bílých předmětů na talířku zachvěl. Pomyslel si, že se mu to jen zdálo, vrátil obsah lžice do misky a strčil s ní do té okurky, aby si ji prohlédl i z druhé strany.

Ohromeně spatřil, že ta věc má pod sebou řadu úhledně složených drobných, tmavě hnědých a špičatých nožiček. Byla to nějaká larva! Narovnal se a s hrůzou přihlížel, jak housenka prohýbá hřbet a její drobounké nožičky se napřimují v jakési mexické vlně, jako kdyby mu mávala na pozdrav.

Nejprve si pomyslel, že se mu dostala na talíř omylem, pohlédl na pana Jeroma a Cala a přemítal, jestli by neměl něco říct. V tu chvíli Cal zvedl jeden z bílých předmětů a s vervou se do něj zakousl. Zbýlá polovina se mu mezi palcem a ukazováčkem chvěla a svíjela a vytékala mu z ní na prsty čirá tekutina.

Will cítil, jak se mu zvedá žaludek, a upustil lžici do své misky s takovou prudkostí, že hlasitě cinkla a do místnosti vkročil sluha. Jakmile ale zjistil, že ho nikdo nevolal, zase spěšně odešel. Zatímco se Will pokoušel potlačit nevolnost, všiml si, že se na něj pan Jerome dívá. Šlo o tak nenávidný pohled, že Will okamžitě sklopil oči. Cal se zrovna soustředil na druhou polovinu kroutící se larvy, kterou vsrkl do úst, jako by se jednalo o velice silnou špagetu.

Will se otrásl - každopádně se nebyl s to nijak přinutit sníst tu polévku, a tak jen seděl, připadal si tu jako cizinec a čekal, až sloužící odnese misky. Potom přišel hlavní chod - jakási kaše s omáčkou právě tak neurčitou jako ten vývar. Will podezřívavě dloubal lžící do hmoty na talíři, aby se ujistil, že nic z toho není ještě živé. Kaše vypadala celkem neškodně, a tak si ji začal bez nadšení nabírat a se strachem si ji vkládal do úst. Přitom musel poslouchat neutuchající gastronomickou kakofonii svých společníků.

I když pan Jerome nepromluvil na Willa během celé večere jediné slovo, vyzařoval z něj nesmírný vztek. Will netušil, proč je rozložený, ale začínalo ho napadat, jestli to nemá něco společného s jeho pravou matkou, o níž zřejmě nikdo nebyl dosud ochoten hovořit. Nebo možná pan Jerome prostě nesnášel všechny Površáky. V každém případě si Will přál, aby pan Jerome něco řekl, cokoliv, jen aby porušil to trýznivé ticho. Z jeho vystupování Will dobře věděl, že mu neřekne nic příjemného, a byl na to připravený. Chtěl už to mít co nejrychleji za sebou. Začal se potit a zkusil si uvolnit naškrobený límec nové košile tím, že pod něj strčil prst. Měl dojem, že se celá místnost plní chladným a jedovatým rosolem, který ho dusí.

Úleva nastala v okamžiku, kdy pan Jerome dojedl kaši, vypil sklenici kalné vody a náhle vstal. Dvakrát přeložil ubrousek a nedbale ho pohodil na stůl. Došel ke dveřím zrovna ve chvíli, kdy dovnitř vstupoval ten zchátralý sloužící s měděnou mísou v rukou. K Willově zděšení ho pan Jerome tvrdě odstrčil loktem, až sluha narazil do stěny, a Willovi se chvíli zdálo, že upadne. Nakonec se mu podařilo najít ztracenou rovnováhu, ale z mísy se vysypalo několik jablek a pomerančů, které se odkutálely po podlaze pod stůl.

Sluha ani nezabručel, jako kdyby jednání pana Jeroma nepředstavovalo nic nenormálního. Když se ten nebožák plazil po zemi kolem jeho židle a sbíral vysypané ovoce, Will spatřil, že má roztržený ret a po bradě mu stéká kapka krve.

Willa to vyvádělo z míry, ale Cal si podle všeho té nepříjemnosti vůbec nevšímal. Will toho chudáka sledoval, jak se belhá z místnosti, a když dospěl k tomu, že s tím nemůže nic dělat, obrátil svou pozornost k míse s čerstvým ovocem - kromě jablek a pomerančů tu byly ještě banány, hrušky a pár fíků. Hned si vzal několik plodů,

vděčný za to, že po těch dvou prvních chodech konečně vidí něco známého.

V tu chvíli se vchodové dveře zabouchly s takovým prásknutím, až se roztráslý okenní tabulky. Will s Calem slyšeli vzdalující se kroky pana Jeroma. Nakonec ticho prolomil Will.

„Nemá mě moc rád, vid’?“

Cal zavrtěl hlavou a loupal si pomeranč.

„Proč...?“ Will se zarazil, když se vrátil sluha a poslušně zůstal stát za Calovou židlí.

„Můžeš jít,“ utrl se na sluhu Cal hrubě a ani se neobtěžoval na něj pohlédnout. Muž tiše vyšel z místnosti.

„Kdo to byl?“ zeptal se Will.

„Ach, to byl jenom Watkins.“

Will chvíli mlčel a pak se otázel: „Jak jsi říkal, že se jmenuje?“ „Watkins... Terry Watkins.“

Will si to jméno sám pro sebe několikrát zopakoval. „Jsem si jistý, že už jsem to jméno někde slyšel.“ Nedokázal si sice vzpomenout kde, ale vyvolalo v něm jakési neblahé tušení.

Cal pokračoval v jídle a bavil se Willovým zmatkem. Vtom si Will s trhnutím vzpomněl. „Watkinsovi jsou ti, co zmizeli. Celá rodina!“

„Přesně tak.“

Will se ohromeně díval na Cala. „Oni je unesli!?“

„Muselo se to stát, jinak by vznikly problémy. Watkins náhodou narazil na větrací šachtu a nemohli jsme mu dovolit, aby to někomu prozradil.“

„Ale tohle nemůže být pan Watkins - to byl velký chlap. Viděl jsem ho..., jeho synové chodili se mnou do školy,“ namítl Will. „Ne, to nemůže být on.“

„On i jeho rodina byli zařazeni na práci,“ řekl Cal chladně.

„Ale...,“ vykoktal Will a pokoušel se spojit obrázek pana Watkinse, jak vypadal dřív, s tím, jak vypadá nyní, „... vypadá, že je mu nejmíň sto let. Co se mu stalo?“ Vzpomněl si na svůj vlastní osud poté, co je s Chesterem zajali. Takový tedy měl být jejich úděl? Měli dělat otroky těmhle lidem?

„Jak jsem říkal, byli všichni zařazeni na práci,“ zopakoval Cal a zvedl z mísy hrušku, aby si přičichl k její slupce. Když si všiml, že je na ní šmouha od Watkinsovy krve, otřel si ji do košile, než se do ní zakousl.

Will zkoumavě hleděl na svého bratra a pokoušel se ho pocho-pit. Náklonnost, kterou k němu začínal pociťovat, zmizela. V tom klukovi se ukrývala pomstychtivost, ba dokonce nepřátelství, jemuž Will nerozuměl a které se mu ani za mák nelíbilo. V jednu chvíli Cal tvrdil, že chce utéct z Kolonie, a v další se choval, jako kdyby mu to tady plně vyhovovalo.

Willovy myšlenky přerušil Cal, který se podíval na opuštěnou židli pana Jeroma a vzdychl. „Tohle všechno je pro otce moc těžké, ale musíš mu dát čas. Asi v něm vyvoláváš příliš mnoho vzpomínek.“

„Na co přesně?“ odsekl Will, který necítil k tomu neurvalému muži žádný soucit. V tomto bodě se představa o nově nalezené rodině rozpadala - kdyby už nikdy neviděl pana Jeroma, nijak by si nestěžoval.

„Na matku, samozřejmě. Strýček Tam říkal, že vždycky byla tak trochu rebelka.“ Cal si znovu vzdychl a ztichl.

„Ale... stalo se něco ošklivého?“

„Měli jsme bratra. Byl ještě mimino. Zemřel na horečku. Pak utekla.“ V Calových očích se objevil nostalgický pohled. „Bratra,“ zopakoval Will jako ozvěnou.

Cal na něj hleděl a na jeho tváři nebylo ani stopy po obvyklém úsměvu. „Snažila se odsud dostat nás oba, když ji dostihli Styxové.“ „A tak utekla?“

„Ano, ale jen tak tak, což je důvod, proč jsem ještě tady.“ Cal si znovu kousl do hrušky a ještě žvýkal, když opět promluvil. „Strýček Tam říká, že naše matka je jediný člověk, o kom ví, že se mu podařilo utéct a nevrátit se.“

„Je ještě naživu?“

Cal přikývl. „Pokud víme, tak ano. Ale porušila zákon, a když porušíš zákon, Styxové tě nikdy nenechají na pokoji, i když se ti podaří dostat se na Povrch. Tam to nekončí. Jednoho dne tě chytí a pak tě potrestají.“

„Potrestají? Jak?“

„Matku by čekala poprava,“ řekl stručně. „Proto musíš postupovat tak opatrně.“ Někde v dálce se rozezněl zvon. Cal vstal a podíval se z okna. „Sedmé zvonění. Měli bychom jít.“

Jakmile se ocitli před domem, vyrazil Cal svižně kupředu a Will zjistil, že mu stačí jen s obtížemi, protože ho nové kalhoty při každém kroku dřely do stehů. Měl dojem, že vstoupili do řeky z lidí. Ulice jich byly plné a všichni někam horečně spěchali, jako kdyby měli zpoždění na nějakou důležitou událost. Vypadali a zněli jako zmatené hejno vyplašených ptáků. Will se držel za bratrem a poté, co zabočili za několik rohů, dospěli ke konci fronty před prostě vyhlížející budovou, která připomínala skladiště. Před každými zdobenými dřevěnými dveřmi stála dvojice Styxů jako nějácí učitelé připravení ztrestat neposlušné žáčky. Will sklopil hlavu a snažil se splynout s davem, aby se vyhnul pohledu uhlově černých očí Styxů, o kterých věděl, že se na něj zaměří.

Vnitřní prostor budovy byl překvapivě rozlehlý - zhruba jako polovina fotbalového hřiště. Podlahu tvořily velké dlaždice, lesklé od tmavých, vlhkých skvrn. Stěny byly nahozeny jednoduchou bílou omítkou. Když se Will rozhlédl, spatřil ve všech čtyřech rozích síně vyvýšené stupínky s hrubými dřevěnými kazatelnami. V každé stál jeden Styx a jestřábím pohledem shlížel na shromážděné lidi.

V polovině stěny nalevo a napravo od vchodu visely dvě obří olejomalby. Kvůli obrovskému množství lidí Will neviděl pořádně na obraz vpravo, a tak se otočil k tomu druhému. V popředí na něm stál muž v černém plášti, tmavě zelené vestě a cylindru, s poněkud truchlivou a odulou tváří. Studoval velký list papíru, snad nějaký plán, který držel v ruce. Zdálo se, že stojí uprostřed jakýchsi náspů. Po stranách malby se sklánělo mnoho mužů s krumpáči a lopatami a všichni k němu vzhlíželi s uchváceným obdivem. Willovi se z nějakého důvodu vybavily obrazy Ježíše a jeho učedníků, které kdysi viděl.

„Kdo to je?“ zeptal se Cala a ukázal k obrazu, zatímco se kolem nich stále hemžili lidé.

„Sir Gabriel Martineau, samozřejmě. Ten obraz se jmenuje Odemykání země.“

Vzhledem ke stále přibývajícimu počtu lidí musel Will naklánět hlavu hned jedním, hned zase druhým směrem, aby si mohl prohlédnout obraz pozorněji. Kromě hlavní postavy, o níž teď věděl, že představuje samotného Martineaua, ho okouzlovaly přízračné tváře dělníků. Seshora na ně dopadaly stříbrné paprsky, možná mohlo jít o měsíční záři, a jejich obličeje svítily jemným, zbožným jasnem. Kromě toho ještě řada z nich měla přímo nad hlavami jasnější světlo na způsob svatozáře.

„No ne,“ zahučel Will sám pro sebe, když si překvapeně uvědomil, že se vůbec nejedná o svatozář, ale o jejich bílé vlasy.

„A co ti ostatní?“ oslovil Cala. „Kdo to je?“

Cal se chystal odpovědět, když do něj hrubě vrazil jakýsi tělnatý Kolonista a téměř ho otočil kolem dokola. Muž rázně pokračoval v cestě, aniž by se jakkoli omluvil, ale zdálo se, že Cala jeho chování vůbec nevyvedlo z míry. Will stále čekal na odpověď a Cal se k němu znovu obrátil čelem. Promluvil hlasem člověka, který hovoří s někým nenapravitelně natvrdlým.

„To jsou naši předci, Wille,“ povzdychl si.

„Aha.“

Přestože Will doslova hořel zvědavostí lépe si ten obraz prohlédnout, nedalo se nic dělat - výhled mu nyní skoro úplně zakrýval stále houstnoucí dav lidí. Místo toho se otočil k přední straně síně s přibližně deseti vyřezávanými dřevěnými lavicemi, na nichž seděli těsně u sebe Kolonisté. Will si stoupl na špičky a pokoušel se zahlédnout, co je před nimi. Spatřil mohutný železný kříž připevněný ke zdi - zdálo se, že je vyrobený ze dvou kusů kolejnic, sbitých dohromady obrovskými nýty s kulatými hlavami.

Cal ho zatahal za rukáv a protlačili se shromážděním blíž k lavicím. Dveře se se zaduněním zavřely a Will si uvědomil, že se síň zaplnila k prasknutí úžasnou rychlostí. Obtížně se mu dýchalo - jedním bokem byl přimáčknutý ke Calovi a ze všech zbývajících stran ho utlačovali mohutní Kolonisté. Místnost se rychle zahřívala a z vlhkých oděvů začaly stoupat obláčky páry, které se slévaly do oparu kolem zavěšených světél.

Hučení rozhovorů utichlo, jakmile na kazatelnu před kovovým křížem vystoupil jeden ze Styxů. Měl na sobě dlouhé černé roucho a

jeho černé oči se v mlhavém vzduchu leskly a blýskaly. Na krátkou chvíli je zavřel a sklonil hlavu dopředu. Pak pomalu vzhlédl a vztáhl ruce ke shromážděnému davu. Černé roucho se mu rozhrnulo, takže připomínal netopýra, který se chystá vzlétnout. Začal k nim promlouvat sykavým kněžským mumláním. Zpočátku Will nedokázal rozeznat, co přesně říká, i když jeho slova šeptem opakovali Styxové ve všech čtyřech koutech místnosti. Výsledný zvuk nebyl nepodobný hromadnému trhání suchých pergamenů. Kazatel ale po chvíli zvýšil hlas a Will ho pozorně poslouchal.

„Vězte toto, bratři, vězte toto,“ hřímal Styx a pronikavě se rozhlížel po shromáždění. Melodramaticky se odmlčel.

„Povrch Země sužují tvorové, kteří spolu neustále válčí. Na všech stranách konfliktu hynou miliony a jejich krutá zášť nezná pražádných hranic. Jejich národy padají a povstávají, jen aby znovu padly. Vykáceli rozlehlé pralesy a pastviny jsou znečištěny jejich jedy.“ Will slyšel všude kolem sebe souhlasné mručení. Kazatel se trochu předklonil a sevřel bledými prsty okraj kazatelny.

„Jejich nenasytlosti se vyrovná jen jejich touha zabíjet, trápit, děsit a ničit vše živé. A přes veškeré své zločiny usilují o místo na nebeské klenbě..., leč nemylte se, nadměrná tíha jejich vlastních hříchů jim nedovolí vystoupit k nebesům.“ Následovala odmlka, během níž se kazatel rozhlédl po svém stádečku a pozvedl levou paži s dlouhým, kostnatým ukazovákem směřujícím vzhůru.

„Na souši ani ve velkých oceánech nezůstává nic, co by nebylo pronásledováno, zničeno nebo vyplněno. Všem živým bytostem, které jsou hubeny po tisících, jsou tito zločinci hrobkou, a zároveň i prostředkem přerodu.“

„A až nastane soud,“ nyní paži spustil a zlověstně ukázal na členy shromáždění, kteří ho sledovali v mlžné atmosféře kostela, „a pamatujte na má slova, soud vskutku nastane..., pak budou svrženi do propasti a navždy zatraceni naším Pánem... A onoho dne se my, pravověrní, spravedliví následovníci správné cesty opět vrátíme na povrch, abychom jej znovu obdělali, abychom začali od začátku a vybudovali novou vládu..., nový Jeruzalém. Neboť tak zní učení a vědomosti našich praotců, předávané po staletí prostřednictvím Knihy katastrof.“

Sín se ponořila do absolutního ticha, které nenarušilo jediné za-
kašlání ani zašoupání nohou. Pak kazatel znovu promluvil, tentokrát
klidnějším, téměř konverzačním tónem.

„Tak to rozhlašujte, tak tomu rozumějte.“ Sklonil hlavu.

Will měl dojem, že si na jedné z lavic všiml pana Jeroma, ale
nemohl si tím být jistý, protože se na něj ze všech stran tlačil dav.

Náhle se bez jakéhokoliv varování celé shromáždění přidalo ke
Styxovu jednotvárnému odříkávání: „Země patří našemu Pánovi a
následovníkům jeho, celá Země i vše, co dlí v jejím nitru. Cítíme
věčný vděk k našemu zachránci, siru Gabrielovi, a k Otcům zaklada-
telům za jejich vedení, neboť vše, co se odehrává v Boží Zemi, je
zároveň na té nejvyšší úrovni, v pravém Božím království.“

Následovala chvilková odmlka a poté Styx znovu promluvil:
„Jak je nahoře, tak je i dole.“

Hlasy shromážděných zaburácely sborové „Amen“, kazatel
ustoupil do pozadí a Will na něj přestal vidět. Otočil se ke Calovi,
aby se ho na něco zeptal, ale nebyl čas, protože dav okamžitě vyrazil
ke dveřím a opouštěl sín právě tak rychle, jako se tu předtím shro-
máždil. Oba chlapce unášel proud lidí a za chvilku se ocitli zpátky na
ulici, kde se zastavili a sledovali, jak se lidé rozcházejí do všech smě-
rů.

„Nechápu to ‚Jak je dole, tak je i nahoře‘,“ řekl Will potichu Ca-
lovi. „Já myslel, že tady všichni nenávidí Površáky.“

„Nahoře není Povrch,“ odpověděl Cal tak nahlas a tak podráž-
děně, že se k Willovi s pohrdavým zavrčením otočilo několik stat-
ných mužů v doslechu. Zamrkal - začínal přemítat, jestli pro něj jeho
mladší bratr opravdu znamená takovou výhru.

„Jak často to musíte dělat - myslím chodit do kostela?“ odvážil
se zeptat, když se dostatečně vzpamatoval z Calovy poslední odpo-
vědi.

„Jednou denně,“ řekl Cal. „Na Povrchu taky chodíte do kostela,
ne?“

„Naše rodina ne.“

„To je divné,“ poznamenal Cal a pokradmu se rozhlédl, jestli je
nikdo neslyší. „Stejně je to hromada žvástů,“ zavrčel tiše. „Pojď,
půjďme se podívat na Tama. Bude v hospodě v Low Holbornu.“

Když došli na konec ulice a zatočili za roh, poletovalo nad nimi hejno bílých špačků, které vzápětí zamířilo k té oblasti jeskyně, kam nyní kráčeli i oba chlapci. Najednou se po jejich boku objevil bůhvíodkud i Bartleby a připojil se k nim. Při pohledu na ptáky zamrskal ocasem, zavrtil spodní čelisti a vydal ze sebe žalostné a docela roztomilé mňouknutí, které vůbec neodpovídalo jeho vzhledu.

„Nech toho, ty pitomečku, stejně je nikdy nechytíš,“ řekl Cal, když se kocour rozeběhl za ptáky s hlavou dychtivě zvednutou.

Chlapci cestou míjeli chatrče a malé dílničky: kovárnu, v níž jakýsi starý kovář, osvětlený zezadu žářem výhně, houževnatě tloukl kladivem do nějakého předmětu na kovadlině, a různá místa se jmény jako Geo, Blueskinovi řemeslníci nebo Erasmovy chemikálie. Willa nejvíce ze všeho zaujal tmavý, zašle vyhlížející dvůr plný kočárů a rozbitých strojů.

„Neměli bychom se spíš vrátit?“ zeptal se a zastavil se, aby nahlédl skrz bránu z tepaného železa na všechno to podivné harampádí.

„Ne, otec nebude hned tak doma,“ řekl Cal. „Pospěš si, neměli bychom se moc zdržovat.“

Pokračovali dál směrem, o němž Will odhadoval, že vede k centru jeskyně. Pořád se musel rozhlížet kolem sebe. Naskýtal se mu úžasný výhled na natěsnané domy, choulící se k sobě ve zdánlivě nekonečných řadách. Dosud si plně neuvědomil, jak obrovská Kolonie je. Když vzhlédl, spatřil mihotavý opar, který se převaloval nad střechami budov jako živoucí bytost, napájený společnou září všech světelných koulí dole.

Na okamžik to Willovi připomínalo Highfield během letního klidu, až na to, že tam, kde se mělo klenout nebe, bylo vidět jen úseky skalního stropu jeskyně. Cal přidal do kroku, když kráčeli kolem skupinky Kolonistů, kteří se po nich ohlíželi - zřejmě věděli, kdo je Will. Několik z nich přešlo ulici, aby se mu vyhnuli, a něco si mumlali pod vousy, zatímco ostatní se zastavili a propalovali ho pohledy. Pár z nich si dokonce jeho směrem odplivlo.

Willa to nenechávalo lhostejným.

„Proč to dělají?“ zeptal se tiše a zařadil se za svého bratra. „Ne všímej si jich,“ radil mu Cal sebevědomě. „Jako kdyby mě nenáviděli nebo tak něco.“

„Tak se k cizincům chovají vždycky.“

„Ale...“ začal Will.

„Podívej, vážně si s tím nedělej starosti. Uvidíš, že to časem přejde. Teď jsi tady nový a nezapomeň, že všichni vědí, kdo je tvoje matka,“ uklidňoval ho Cal. „Nic ti neudělají.“ Náhle se zarazil a otočil se k Willovi. „Až ale půjdeme tudy, nezvedej moc hlavu a buď pořád v pohybu. Rozumíš? Kvůli ničemu se nezastavuj.“

Will nechápal, o čem to Cal mluví, dokud přes jeho rameno nespátril úzký průchod sotva větší než na šířku ramen. Cal vklouzl dovnitř a Will ho neochotně následoval. Průchod byl tmavý a stísněný a ve vzduchu visel sirný pach starých splašků. Čvachtali ve tmě neviditelnými kalužemi neznámých tekutin. Will si dával pozor, aby se nedotkl postranních zdí, pokrytých tmavým a mastným slizem.

Byl rád, když se z průchodu konečně vynořili na matné světlo, ale zalapal po dechu, jakmile spatřil scénu jako vystřiženou z viktoriánského Londýna. Po obou stranách úzké uličky se tyčily domy, které se k sobě nakláněly pod tak šikmými úhly, že se jejich první patra téměř dotýkala. Všechny byly dřevěné a všechny vypadaly příšerně zchátrale. Okna byla většinou buď rozbitá, nebo zabetonovaná prkny.

I když Will nedokázal přesně určit zdroj, slyšel zvuk hlasů, křik a smích, přicházející ze všech stran. Do něj se mísily podivné úryvky hudby, jako kdyby někdo cvičil stupnice na přitlumené citeře. Někde neodbytně plakalo dítě a štěkali psi. Když rychle míjeli rozbité fasády, zahlédl Will proužky kouře z dřevěného uhlí a tabákového dýmu a otevřenými dveřmi si všiml lidí sedících kolem stolů. Z oken se vykláněli muži, kteří netečně hleděli k zemi a kouřili dýmky. Uprostřed uličky vedl otevřený kanál, kterým pomalu protékala břečka splašků s odpadem ze zeleniny a další špínou. Will do něj málem spadl, ale na poslední chvíli se mu vyhnul a přešel ke straně ulice.

„Ne! Dávej pozor!“ varoval ho ihned Cal. „Drž se dál od stran!“

Pospíchali kupředu a Will skoro ani nemrkal, jak se rozhlížel po všem kolem sebe. Pořád si pro sebe opakoval: „To je úžasné,“ a uvažoval, jestli tudy, touto částí živoucích dějin, kráčet i jeho otec. Náhle jeho pozornost upoutalo něco jiného. V úzkých průchodech, které vedly z uličky na obě strany, spatřil řadu lidí, mezi nimiž se pohybo-

valy tajemné stíny, a Will zaslechl tlumené hlasy, úryvky hysterického mumlání a v jednu chvíli i vzdálený bolestný řev.

Od jednoho z těchto postranních průchodů se oddělila temná postava. Byl to muž s černým šátkem přes hlavu, který si nadzvedl, aby odhalil znetvořený obličej pokrytý silnou vrstvou potu. Jeho pleť měla barvu staré kosti. Chňapl po poděšeném Willovi a zadíval se na něj svýma vodovýma očima.

„Ale, ale, copak bys tu rád, drahoušku?“ zasípal astmaticky a v pokriveném úsměvu ukázal řadu hnědých pahýlů místo zubů. Bartleby zavrčel a Cal se spěšně vrátil mezi toho muže a Willa, vytrhl ho z mužova sevření a provedl jej několika ohyby a zatačkami uličky. Konečně se ocitli opět na dobře osvětlené ulici a Will vydechl úlevou.

„Co to bylo za místo?“

„Havranov. Čtvrť žebraků. A to jsi viděl jen její okraj - chodit doprostřed bych ti vůbec neradil,“ řekl Cal a vyrazil kupředu tak rychle, že Will měl co dělat, aby mu stačil. Pořád na sobě cítil účinky utrpení, kterým prošel v šatlavě - bolelo ho na prsou a nohy měl jako z olova. Nechtěl ale před Calem dávat najevo jakoukoliv slabost a se zaťatými zuby pospíchal za ním.

Kocour nakonec někam odběhl a Will tvrdošíjně sledoval Cala. Skákali přes velké kaluže vody a obcházeli vodopády, občas tryskající ze stropu jeskyně. Zdálo se, že tyto proudy vyrážejí z něčeho jako jakési obrácené gejzíry.

Kličkovali řadou širokých ulic lemovaných natěsnanými úzkými domy s terasami namačkanými k sobě, až nakonec v dálce Will spatřil světla hospody na rohu dvou křižujících se ulic. Vycházeli z ní lidé v různé podnapilém stavu, chraptivě se smáli a křičeli. Odněkud se k nim donesl ostrý ženský hlas, který zpíval nějakou písničku. Když došli blíž, rozeznal Will malovaný vývěsní štít s názvem „U holé zadnice“ s obrázkem té nejpodivněji vypadající lokomotivy, jakou kdy viděl. Na místě strojvedoucího seděl rudý ďábel s rohy, trojzubcem a špičatým ohonem.

Průčelí, a dokonce i okna hospody byla natřena načerno a pokryta vrstvou šedých sazí. Bylo tu tolik lidí, že se ani nevešli dovnitř a přetékali ven na chodník. Všichni do jednoho popíjeli z potlučených

cínových korbelů a někteří z nich kouřili dlouhé hliněné fajfky nebo předměty ve tvaru tuřínu, které Will neznal, ale které páchly jako uleželé, špinavé pleny.

Držel se těsně za Calem a společně prošli kolem muže v cylindru, stojícího u malého skládacího stolku. Volal zrovna „Najděte barevnou dámu! Najděte barevnou dámu!“ na dvojici zaujatých přihlížejících a zručně jednou rukou snímal balíček karet. „Výborně, pane,“ vykřikl, když k němu jeden z přihlížejících přikročil a hodil na zelený ubrus minci. Muž v cylindru rozdal karty a Willa mrzelo, že neuvidí výsledek hry, ale rozhodně se nehodlal vzdálit od svého bratra, který se tlačil hlouběji do davu. Uprostřed všech těch lidí si připadal zranitelný a zrovna přemítal, jestli se mu podaří přemluvit Cala, aby ho odvedl domů, když tu opodál zaburácel přátelský hlas.

„Cale! Přiveď Willa sem!“

Konverzace před krčmou okamžitě zmlkla a v nastalém tichu se všechny hlavy otočily k Willovi. Z jedné skupinky hostů se vynořil strýček Tam a rozmáchle na oba chlapce zamával. Tváře okolních lidí měly nejrozumnější výrazy: zvědavé, usměvavé, prázdné, ale z největší části plné nespoutané nenávisti, která se projevovala ošklivými úsměšky. Zdálo se, že to Tamovi nedělá ani v nejmenším starosti. Položil chlapcům ruce na ramena a s tichým vzdorem se otočil čelem k davu.

Z hospody k nim nadále doléhal hluk hlasů, kvůli kterému se zdál být klid venku a rostoucí napětí, jež ho doprovázelo, ještě tíživější. Will měl pocit, že mu hrozivé ticho doslova hřmí v uších a potlačuje všechny ostatní zvuky.

Vtom se odněkud z davu ozvalo ohlušující říhnutí, nejdelší a nejhlasitější, jaké kdy Will slyšel. Když se jeho poslední ozvěny odrážely od sousedních budov, kouzlo se zlomilo a všichni vybuchli hrubým smíchem, prokládaným různými výkřiky a osamělým hvízdnutím.

Veselí zanedlouho opadlo a lidé se opět usadili. Znovu se pustili do rozhovorů a několik z nich blahopřejně poklepávalo na záda jakémusi drobnému muži - poplácávali ho takovou silou, že si musel zakrýt pohár dlaní, aby si nevybryndal pití na chodník.

Will se pořád cítil rozpačitě, a tak držel hlavu skloněnou k zemi. Nemohl si proto nevšimnout, jak sebou Bartleby, který ležel roztažený pod lavičkou, najednou škubl, jako kdyby ho kousl nějaký cizopasník. Kocour se prohnul a začal si olizovat spodní stranu těla se zadní nohou směřující kolmo vzhůru. Pozoruhodně se přitom podobal nepořádně oškubanému krocanovi.

„Právě ses setkal s tou největší chátrou,“ řekl strýček Tam a krátce střelil pohledem zpátky k davu před krčmou. „A nyní mi dovol, abych ti představil pravou šlechtu a tu nejvybranější smetánku společnosti. Tohle je Joe Waites,“ pokračoval a postrčil Willa tak, aby se ocitl tváří v tvář nějakému seschlému starci. Na temeni mu spočívala špatně padnoucí čepička, která jako by stlačovala horní polovinu jeho obličeje, nutila ho poulit oči a vytahovala mu vzhůru líce, takže se rty vlnily v nedobrovolném úsměvu. Z horní dásně mu vyčníval osamocený zub jako sloní kel. Stařec napřáhl k Willovi ruku a Will mu ji neochotně stiskl. Překvapilo ho, když zjistil, že je na dotek teplá a suchá.

„A tohle,“ kývl Tam hlavou k upravenému muži v laciném kostkovaném trojdílném obleku a s brýlemi s černými obroučkami, „je Jesse Shingles.“ Muž se obřadně uklonil, povytáhl obočí a zachichotal se.

„A nakonec osoba nikoliv nejméně důležitá, jediný a jedinečný Imago Freebone.“ Muž s dlouhými, vlhkými vlasy sepnutými do ohonu pokročil k Willovi s nataženou rukou v rukavici. Přitom se mu rozevřel kožený plášť a odhalil mohutné tělo s rozložitým hrudníkem. Willa jeho vzhled tak zastrašil, že mimoděk o krok ustoupil.

„Je nám velkou ctí, že se my, obyčejní, nuzní smrtelníci, setkáváme s tak posvátnou legendou,“ řekl Imago, předklonil se a druhou rukou si upravil neexistující pramen vlasů nad čelem.

„É... zdravím,“ pravil Will, který se nedokázal rozhodnout, co si o něm má myslet.

„Nech toho,“ ušklíbl se Tam.

Imago se narovnal, znovu podal Willovi ruku a normálním hlasem řekl: „Ahoj, Wille, rád tě poznávám.“ Will mu ji stiskl. „Neměl bych tě škádlit,“ dodal Imago vážně. „Všichni víme až moc dobře, čím jsi prošel.“ Hleděl na Willa přátelskýma, účastnýma očima a

držel jeho ruku v obou dlaních. Nakonec ji ještě naposledy stiskl a pustil ji ze svého sevření. „Zásluhou našich drahých přátel jsem měl to potěšení poznat několikrát na vlastní kůži účinky Černého světa,“ řekl.

„Jo, člověk po něm má to nejodpornější pálení žáhy,“ dodal Jesse Shingles a culil se.

Willa společníci strýčka Tama a jejich vzezření nemálo polekali, ale když se rozhlédl kolem, uvědomil si, že se nijak zvlášť neliší od ostatních hostů.

„Každému jsem vám objednal žejdlík novolondýnského,“ řekl Tam a podal každému chlapci korbek. „Opatrně s tím, Wille, nic takového jsi ještě určitě neochutnal.“

„Proč? Co v tom je?“ zeptal se Will a podezřívavě hleděl na našedlou tekutinu s tenkou vrstvou pěny navrchu.

„To radši nechtěj vědět, chlapče, to radši nechtěj vědět,“ odpověděl Tam a jeho přátelé se rozchechtali. Joe Waites vydával zvláštní štěbetavé zvuky, kdežto Imago zvrátil hlavu dozadu a smál se naprosto tiše. Jeho velká ramena se přitom divoce otrásala. Bartleby si pod lavicí odfrkl a hlasitě si olízl čenich.

„Takže jsi byl na své první bohoslužbě,“ změnil téma strýček Tam. „Co tomu říkáš?“

„Bylo to... ehm, zajímavé,“ odvětil Will opatrně.

„Po několika letech už ti zajímavá nepříjde, ani náhodou,“ řekl Tam. „V každém případě to udržuje Bílé límce v klidu.“ Zhluboka si přihnul z korbele, protáhl si záda a spokojeně si vzdychl. „Jo, kdybych měl dvoušilink za každé ‚Jak je nahoře, tak je sakra i dole‘, které jsem kdy řekl, byl by ze mě dneska boháč.“

„Jak bylo včera, tak bude i zítřejšího dne,“ ozval se Joe Waites jednotvárným, nosovým hlasem, kterým trefně napodoboval styxského kazatele. „Tak pravíť Kniha katastrof.“ Přehnaně si zívá a poskytl tak Willovi poněkud znepokojivý výhled na růžové dásně a ubohý poustevnický zub.

„A jestli jsi slyšel o jedné katastrofě, slyšel jsi už o všech,“ dloubl Imago Willa pod žebra.

„Amen,“ pravili jednohlasně Jesse Shingles a Joe Waites a se smíchem si přitukli korbely. „Na to se napijem.“

„Ale no tak, no tak, aspoň to přináší útěchu lidem, kteří nedokážou myslet sami za sebe,“ řekl Tam.

Will koutkem oka pohlédl na Cala a všiml si, že se jeho bratr připojuje k všeobecnému smíchu. To Willa mátl - někdy Cal vypadal jako plný nábožného zanícení, ale jindy mu nevadilo dávat najevo naprostý nedostatek úcty, ba dokonce přímo opovržení k náboženství.

„Tak, Wille, co ti ze života na Povrchu chybí nejvíc?“ zeptal se náhle Jesse Shingles a trhl palcem ke skalnímu stropu jeskyně. Will se zatvářil nejistě a už se chystal něco odpovědět, když drobný muž pokračoval. „Mně by chyběly hranolky a ryby - ne že bych je někdy ochutnal.“ Mrkl spiklenecky na Imaga.

„To by stačilo,“ Tam starostlivě nakrabatil obočí a ohlédl se po lidech, kteří se hemžili kolem nich. „Není na to vhodná doba ani místo.“

Cal spokojeně usrkával nápoj, ale neušlo mu, že se Will ještě neodhodlal napít. Otřel si hřbetem ruky ústa, otočil se k bratrovi a ukázal na jeho dosud plný korbel. „Tak do toho, jen to zkus!“

Will si opatrně nabral do pusy doušek křídovité tekutiny a chvilku ji převaloval na jazyku, než polkl. „Tak co?“ zajímal se Cal.

Will si přejel jazykem po rtech. „Není to špatné,“ řekl. Vtom ucítil pálení. Vykulil oči, které se mu vzápětí zalily slzami. Hrdlo měl v jednom ohni. Zaprskal a marně se snažil potlačit záchvat kašle, který ho přepadl. Strýček Tam a Cal se zazubili. „Nejsem dost starý na to, abych pil alkohol,“ zakrákal Will a postavil korbel na okraj stolu.

„Kdo ti v tom zabrání? Tady platí úplně jiná pravidla. Dokud se držíš v mezích zákonů, odvádíš svoji práci a chodíš na jejich bohoslužby, nikomu nevádí, když občas nějak upustíš trochu páry. V každém případě do toho nikomu nic není,“ řekl Tam a jemně ho poplácal po zádech.

Jako kdyby tím chtěli dát najevo svůj souhlas, pozvedli všichni korbele, přitukli si jimi a pronesli jednohlasně: „Lijem to tam!“

Tak to pokračovalo nápoj po nápoji až do čtvrtého nebo pátého kola - Will ztratil přehled. Tam právě dovyprávěl spletitý vtip o nadmutém policistovi a dceři slepého žongléra, který Will ani trochu

nepochopil, ačkoliv všichni ostatní ho považovali na nadmíru legrační.

Tam se smíchem zvedl korbel, podíval se na svoje pití a najednou něco palcem a ukazováčkem vylovil z pěny. „Zase ten zatracený slimák,“ řekl a ostatní znovu vybuchli v záchvatech neovladatelného řehotu.

„Jestli ho nesníš, do měsíce budeš pod čepcem,“ říčel Imago.

„Tak v tom případě...!“ zasmál se Tam a k Willovu úžasu si položil ochablý předmět na jazyk. Několikrát ho převalil na jazyku, rozkousal jej a za potlesku přátel ho nakonec spolkl.

V následném tichu si Will dodal odvahy a ozval se.

„Tame..., strýčku Tame..., potřebuju tvoji pomoc.“

„Cokoliv si přeješ, chlapče,“ odpověděl Tam a položil Willovi dlaň na rameno. „Stačí jen říct.“

Jenže kde by měl začít? Z jakého konce to vzít? V mysli, popletené pitím, mu vířilo tolik starostí..., chtěl najít svého otce..., zjistit, co je se sestrou... a matkou..., ale kterou matkou? Nakonec se v zamížené mysli vynořila jedna obava - jedna věc, kterou musel udělat především.

„Musím dostat Chestera na svobodu,“ vyhrkl Will.

„Pšššt!“ zasykl Tam a neklidně se rozhlédl kolem sebe. Všichni si k nim přisedli těsněji, aby vytvořili uzavřenou skupinku.

„Máš vůbec tušení, co po mně žádáš?“ zeptal se Tam potichu.

Will se na něj bezvýrazně díval a nevěděl, co by měl odpovědět.

„A kam byste šli? Zpátky do Highfieldu? Myslíš, že tam budeš v bezpečí, když po tobě půjdou Styxové? Nevydržíš ani týden. Kdo by tě ochránil?“

„Mohl bych jít na policii,“ navrhl Will. „Ti by...“ „Ty mě neposloucháš. Oni mají svoje lidi všude,“ přerušil ho Tam naléhavě.

„A nejenom v Highfieldu,“ dodal Imago šeptem. „Na Povrchu nemůžeš důvěřovat nikomu, ani policii..., ani nikomu jinému.“

Tam souhlasně přikývl. „Musel by ses schovat na místo, kde by je vůbec nenapadlo hledat. Máš představu, kam bys mohl jít?“

Will nevěděl, jestli to je únavou nebo pitím, ale jen obtížně potlačoval slzy, které se mu draly do očí. „Ale nemůžu jen tak sedět a nic nedělat. Když jsem potřeboval pomoc při pátrání po otci,“ řekl

chraptivě a hrdlo se mu stáhlo pohnutím, „jediná osoba, na kterou jsem se mohl spolehnout, byl Chester. A ten teď je v šatlavě... kvůli mně. Dlužím mu to.“

„Máš představu, jaké to je - být uprchlík?“ zeptal se Tam. „Strávit zbytek života útekem před každým stínem, bez jediného přítele, který by ti pomohl, protože představuješ nebezpečí pro všechny kolem sebe?“

Will hlasitě polkl, jak mu konečně došla Tamova slova. Vnímal, že se na něj upírají pohledy všech lidí z jejich malé skupinky.

„Být tebou, na Chesteru bych zapomněl,“ dokončil Tam nelí-
tostně.

„To... prostě... nemůžu,“ odpověděl Will zajíkově a sklopil oči do svého pití. „Ne...“

„Tak to tady dole chodí, Wille..., zvykneš si na to,“ řekl Tam a důrazně zavrtěl hlavou.

Dobrá nálada, která panovala ještě před chvilkou, se zcela vytrá-
tila. Na Calově tváři, stejně jako na tvářích ostatních členů Tamovy skupinky, se rozhostily příkré výrazy bez jakéhokoli pochopení. Will nevěděl, jestli řekl něco špatného, ale nemohl to nechat jen tak - na to byly jeho pocity příliš silné. Zvedl hlavu a podíval se Tamovi přímo do očí.

„Ale proč zůstáváte všichni tady dole?“ zeptal se. „Proč jedno-
duše všichni neodejdou..., neutečou?“

„Protože,“ začal Tam pomalu, „když dojde na lámání chleba, tohle je náš domov. Možná nestojí za moc, ale nic jiného většina lidí nikdy nepozná.“

„Máme tu svoje rodiny,“ přidal se Joe Waites energicky. „Mys-
líš, že můžeme jen tak zmizet a nechat je tady? Máš ponětí, co by se
stalo, kdybychom to udělali?“

„Nastala by odvetná opatření,“ zašeptal Imago sotva slyšitelně.
„Styxové by je povraždili.“

„Tekly by potoky krve,“ řekl Tam.

Joe Waites se přitiskl ještě blíž k Willovi. „Opravdu si myslíš,
že bychom dokázali šťastně žít na neznámém místě, kde je pro nás
všechno úplně cizí? Kam bychom šli? Co bychom dělali?“ drmolil

rozrušeně. Willova otázka ho zjevně mimořádně rozčílila a začal se uklidňovat, teprve když mu Tam položil konejšivě ruku na rameno.

„Ocitli bychom se na nepatřičném místě..., v nepatřičném čase,“ uzavřel Jesse Shingles.

Will mohl pouze přikývnout, zastrašený silou emocí, které v jejich skupině vzbudil. Rozechvěle si povzdychl.

„Já ale v každém případě musím dostat Chestera ven. I kdybych se do toho musel pustit sám,“ řekl.

Tam na něj chvíli hleděl a poté zavrtěl hlavou. „Paličatý jako mezek. Nadarmo se neříká, že synové jsou po svých matkách,“ povzdychl si a do tváře se mu pomalu vrátil úsměv. „Je až neskutečné, jak moc se jí podobáš. Jakmile si Sára vzala něco do hlavy, nedala si to vymluvit.“ Rozcuchal Willovi svou velkou rukou vlasy. „Jsi umíněný jako zatracený mezek.“

Imago poklepal Tamovi na paži. „Už je tu zase.“

Willovi se ulevilo, že už není středem pozornosti, a chvílku mu trvalo, než pochopil, o čem Imago mluví. Pak si ale povšiml, že na protější straně ulice mluví Styx k jakémusi hřmotnému muži s bílými vlasy jako hřebíky a s dlouhými kotletami, který měl na sobě lesklý hnědý plášť a umaštěný červený šátek omotaný kolem krku. Will viděl, jak Styx nakonec kývl, otočil se a odkráčel.

„Tenhle Styx sleduje Tama už docela dlouhou dobu,“ vysvětlil Cal šeptem Willovi.

„Kdo to je?“ zeptal se Will.

„Jejich jména nikdo nezná, ale říkáme mu Klíšťák, protože ho hned tak nesetřeseš. Snaží se vykonat osobní mstu a sejmout strýčka Tama.“

Will sledoval, jak se Klíšťákova postava rozplývá ve stínech.

„Vaše rodina mu leží v žaludku od okamžiku, kdy vaše matka vzala Bílým límcům roha a utekla na Povrch,“ řekl Imago Willovi a Calovi.

„A až do smrti mi nikdo nevymluví, že mi nezabil tátu,“ řekl Tam zvláštním tónem, prostým všech emocí. „Zabil ho... Nebyla to žádná nehoda.“

Imago pomalu potřásl hlavou. „Hrozná věc,“ souhlasil. „Hrozná.“ „Ale co má teď za lubem s tím šupákem?“ zamračil se Tam a otočil se k Imagovi.

„S kým to mluvil?“ zeptal se Will a podíval se na toho druhého muže, který právě přecházel ulici k davu před krčmou.

„Nedívej se na něj..., to je Heraldo Walsh. Bezohledný chlap..., zákeřný a zlý,“ varoval ho Cal.

„Lupič, nejnižší spodina ze všech,“ zavrčel Tam.

„Tak proč se baví se Styxem?“ zeptal se zmateně Will.

„To může mít nejrůznější důvody,“ zamručel Tam. „Styxové jsou pěkně křivácká čeládka. Opasek se v jejich rukou změní v hada.“ Obrátil se k Willovi. „Podívej, možná ti pomůžu s Chesterem, ale musíš mi slíbit jednu věc,“ zašeptal.

„Jakou?“

„Jestli tě chytí, nikdy nesmíš prozradit Cala, mě ani nikoho z nás. Žijeme tady, máme tu svoje rodiny, a ať se nám to líbí nebo ne, musíme tu zůstat s Bílými límci..., se Styxy. Takový je náš úděl. A zopakuji ti to ještě jednou: když přestoupíš zákon, nikdy to nenechají plavat... Udělají všechno, co bude v jejich silách, aby tě vypátrali...“ Náhle se Tam odmlčel.

Will spatřil v Calových očích obavy. Ohlédl se. Heraldo Walsh stál necelé dva metry od nich. Za ním se chumel pijanů ustrašeně rozestoupil do stran, aby mohl projít válečný šik drsně vypadajících Kolonistů. Zjevně šlo o Walshův gang - a Will si v jejich tvářích přečetl planoucí vztek. Krve by se v něm nedořezal. Tam si okamžitě stoupl vedle něj.

„Co chceš, Walshi?“ řekl s přimhouřenýma očima a zaťatými pěstmi.

„Á, můj starý přítel Tamtrdlík,“ odpověděl Heraldo Walsh s ohavným úšklebkem. „Jenom jsem se chtěl na vlastní oči podívat na toho Površáka.“

Will si přál, aby se rozestoupila země a pohltila ho.

„Takže ty patříš k těm neřádům, co nám zanášejí větrací šachty a otravují nám domy svýma splaškama. Kvůli takovým, jako jsi ty, zemřela moje dcera.“ Postoupil o krok k Willovi a hrozivě pozvedl

ruku, jako kdyby chtěl vystrašeného chlapce chytit za límec. „Pojď sem, ty smradlavá špíno!“

Will se příkrčil. Jeho prvním nutkáním bylo utéct, ale věděl, že strýc nedopustí, aby se mu něco stalo.

„To přeháníš, Walshi.“ Tam mu vyšel naproti a zastoupil mu cestu.

„Bratříčkuješ se s bezbožníkama, Macaulayi,“ zaječel Walsh a ani na okamžik nespouštěl oči z Willova obličeje.

„Co ty víš o Bohu?“ odsekl Tam a stoupl si celým tělem před Willa. „Takže toho nech. Will patří do mé rodiny!“

Ale Heraldo byl jako pes, který dostal kost - nehodlal ji pustit. Jeho kumpáni ho zezadu povzbuzovali a sborově kleli.

„Tomuhle říkáš rodina?“ Ukázal špinavým prstem na Willa. „Bastardovi Sáro Jeromový?“

Několik kumpánů doprovodilo jeho slova hlasitým vytím a halekáním.

„Je to parchant zrádcovský čubky, která utekla na slunce,“ vyplivl ze sebe Heraldo.

„To stačilo,“ procedil Tam přes pevně stisknuté zuby a chrstl Heraldovi do tváře zbytek piva, které mu pomalu stékalo z vlasů a kotlet.

„Nikdo nebude urážet moji rodinu, Walshi. Připrav se na satisfakci,“ vybídl ho Tam zachmuřeně.

Tlupa Heralda Walshe začala skandovat: „Souboj, souboj, souboj!“ a brzy se k nim připojil i dav na chodníku před krčmou. Vzápětí z hospody vyběhli další hosté, aby se podívali, co je to za povyk.

„Co se děje?“ zeptal se Will Cala, zděšený až do morku kostí, když je obstoupila obrovská masa lidí. Uprostřed rozvášněné chátry stál klidně Tam před umolousaným Heraldem Walshem a oba sokové se probodávali nepřátelskými pohledy. „Pěstní zápas,“ řekl Cal.

Ze dveří krčmy se protlačil hostinský, podsaditý muž v bílé zástěře a s upoceným brunátným obličejem, a prodral se davem až k oběma mužům. Vpadl mezi Tama a Heralda Walshe a klekl si, aby jim připjal ke kotníkům pouta. Když zápasníci o krok ustoupili, Will spatřil, že mezi pouty je natažený zrezivělý řetěz, který oba muže spojoval.

Pak krčmář sáhl do kapsy na zástěře a vytáhl kousek křídý, kterou na chodníku narýsoval čáru v poloviční vzdálenosti mezi nimi.

„Znáte pravidla,“ zaduněl melodramaticky jeho hlas, kterým oslovoval oba muže stejně jako shromážděný dav okolo. „Žádné rány pod pás, žádné zbraně, kousání ani dloubání očí. Zápas končí knokautem nebo smrtí.“

„Smrtí?“ zašeptal Will otřeseně Calovi, který jen pochmurně přikývl.

Poté hostinský odstrkal všechny o kus dál, takže vznikl boxerský ring z hradby lidských těl. Nešlo o žádný jednoduchý úkol, protože se všichni tlačili, aby měli co nejlepší výhled na bojující muže.

„Přikročte ke značce,“ pokynul krčmář nahlas. Tam a Herald Walsh se postavili ke křídové čáře. Hostinský je přidržel za ruce, vzápětí je pustil s výkřikem: „Začněte!“ a spěšně ustoupil.

Walsh se okamžitě pokusil podtrhnout Tamovi nohu - švihl vlastní nohou dozadu, takže se řetěz napjal do plné délky, přibližně dvoumetrové, a Tam byl nucen udělat krok kupředu.

Byl však na tento trik připravený a využil pohybu kupředu jako svou výhodu. Přiskočil k Walshovi a zaútočil proti menšímu muži svou obrovskou pěstí. Rána se otřela Walshovi o bradu a diváci zalapali po dechu. Tam pokračoval rychlou sérií výpadů, ale jeho protivník se jim se zdánlivou lehkostí vyhýbal - uskakoval a shýbal se jako nějaký potřeštěný králík. Řetěz mezi zápasníky hlasitě řinčel o chodník a z davu se ozývaly povzbuzující výkřiky.

„U Joviše, ten je ale rychlý,“ poznamenal Joe Waites.

„Ale nedosáhne tak daleko jako Tam,“ namítl Jesse Shingles.

Vtom se Herald Walsh prudce a nečekaně vymrštil ze shrbeného postoje a zasadil Tamovi prudkou ránu na spodní čelist. Tamova hlava se zvrátila dozadu a z úst mu vytryskla krev. Tam ovšem na nic nečekal a ihned úder oplatil - zasáhl Walshe pěstí shora do temene.

„To bylo pořádné beranidlo!“ vykřikl Joe vzrušeně a zaječel: „Do toho, Tame! Jen mu dej co proto, kluku zlatá!“

Walshovi se podlomila kolena. Odpotácel se dozadu, vztekla si odplivl a okamžitě znovu vyrazil proti Tamovi salvou ran, kterými mířil na jeho ústa. Tam ustoupil, kam mu řetěz dovoľoval, a narazil na dav za sebou. Lidé z první linie se ihned začali tlačit na zadní řa-

dy, aby poskytli zápasníkům prostor, a Walsh Tama nepřestával pronásledovat. Tam ale využil chvilkovou přestávku k tomu, aby se dal trochu dohromady a změnil svou obrannou taktiku. Když se k němu Walsh přiblížil, Tam se shýbl pod sprškou úderů a v dalším okamžiku zaútočil s vlastní sestavou drtivých ran do Walshovy hrudi a břicha. Přes výkřiky diváků bylo slyšet dunění, které připomínalo zvuk slaměných žoků shazovaných z vozu na zem.

„Trochu si ho obdělává,“ poznamenal Cal škodolibě.

V řadách diváků začínaly propukat příležitostné potyčky mezi fanoušky obou bojovníků. Ze svého výhodného postavení Will viděl, jak vzduchem létají pěsti i korbele a všude stříká pivo. Taky si všiml, jak si jednotliví lidé mezi sebou podávají peníze - uzavíraly se sázky. Lidé zvedali jeden, dva nebo tři prsty a vyměňovali si mince. Panovala atmosféra, která se podobala jakémusi prazvláštnímu masopustu.

Náhle dav hlasitě vydechl, když Heraldo Walsh bez jakéhokoliv varování zasadil Tamovi mocný pravý hák přímo do nosu. Výkřiky dramaticky ztichly a diváci sledovali, jak Tam klesl na jedno koleno. Řetěz mezi zápasníky se napjal.

„To není dobré,“ podotkl Imago ustaraně.

„No tak, Tame!“ zaječel Cal z plných plic. „Macaulay, Macaulay, Macaulay,“ křičel a Will se k němu připojil.

Tam zůstal klečet. Cal s Willem viděli, jak mu z obličeje skapává na dlažební kostky krev. Vtom se Tam podíval jejich směrem a lstivě mrkl.

„Ten starý rošťák!“ zamumlal Imago tiše. „A je to tady.“

A opravdu — jakmile se Heraldo Walsh zastavil nad svým protivníkem, Tam se vymrštil s ladností a rychlostí jaguára, který se odráží ke skoku, a jeho hrozivý zvedák zasáhl Walshe přímo do brady. Síla úderu Walshovi přirazila zuby k sobě a Heraldo Walsh se odpotácel o několik kroků dozadu. Tam ho ale následoval a bušil do něj se smrtící přesností. Zasazoval mu jednu ránu do obličeje za druhou, tak rychle a s takovou silou, že se Walsh nedokázal vzmoct k žádné obraně.

Z Walshovy pusy odletělo cosi pokryté slinami a krví a dopadlo to na dlažbu ulice. Will s hrůzou viděl, že jde o velký kus roztrště-

ného zubu. Do ringu se natáhlo několik rukou, aby se ho zmocnily. Muž v moly prožraném plstěném klobouku byl nejrychlejší. Popadl zub a zmizel v davu.

„Lovci suvenýrů,“ zahučel Cal. „Hyeny!“

Will vzhlédl zrovna v okamžiku, kdy se Tam přiblížil ke svému vyčerpanému protivníkovi, který lapal po dechu, měl napuchlé levé oko a podpírali ho dva z jeho kumpánů. Herald Walsh vyplivl z úst trochu krve a podíval se na Tama právě včas, aby spatřil, jak se k němu blíží ohromná pěst a zasazuje mu poslední drtivý úder.

Walshovi se zvrátila hlava nazad a on padl zády k davu, který se tentokrát rozestoupil a sledoval, jak Walsh několik mučivých okamžiků tancuje pomalý, opilý taneček na podlamujících se nohách. Pak se jednoduše zhroutil k zemi jako hadrová panenka a diváci ztichli.

Tam se předkláněl, opíral se zkrvavenými klouby prstů o kolena a sotva popadal dech. Krčmář postoupil kupředu a strčil botou do Heraldovy hlavy. Walsh se nepohnul.

„Tam Macaulay!“ vykřikl krčmář jméno vítěze do ztichlého davu, který se rázem rozeřval z plných plic. Ten řev jistě rozdrnčel okna i na opačné straně Havranova.

Hostinský sňal Tamovi pouta a přátelé Tama obstoupili, aby mu pomohli k lavici. Ztěžka na ni dosedl a opatrně se dotýkal brady špičkami prstů. Cal a Will si sedli každý z jedné strany.

„Ten mrňavý bídák byl rychlejší, než jsem čekal,“ poznamenal Tam a podíval se na zkrvavené klouby prstů. Bolestivě jimi zahýbal. Někdo mu podal plný korbek, poplácal ho po zádech a ztratil se uvnitř krčmy.

„Klíšťák je určitě zklamaný,“ řekl Jesse a všichni se otočili, aby se podívali na Styxe na opačné straně ulice, který odcházel a přitom si bubnoval o stehno podivnými brýlemi.

„Ale má, co chtěl,“ zahučel Tam sklíčeně. „Rozkřikne se, že jsem se připleťl do další rvačky.“

„Na tom nesejde,“ uklidňoval ho Jesse Shingles. „Byl jsi v právu. Všichni vědí, že si začal Walsh.“

Tam pohlédl k Walshovu ubohému bezvládné tělu, ležícímu na místě, kam dopadlo. Ani jeden z jeho kumpánů se ho neobtěžoval odnést z ulice.

„Jedna věc je jistá - až se vzbudí, bude se cítit jako Koprolitova večere,“ zasmál se Imago, když krčmář chrstl na nehybného muže vědro vody a se smíchem se vrátil do hostince.

Tam zamyšleně přikývl a pořádně si lokl z korbelu. Pak si předloktím otřel pohmožděné rty.

„Jestli se vůbec vzbudí,“ dodal tiše.

26. kapitola

Rebecca slyšela ze svého pokoje hlasitý ruch pondělního ranního provozu. O třináct poschodí níž houkaly klaksony aut. Záclony se hýbaly ve slabém prúvanu. Opovržlivě nakrčila nos, když ucítla zatuchlý pach cigaret tetičky Jean ze včerejšího večera. Ačkoliv měla dveře do ložnice pevně zavřené, dým si našel cestu do každé skulinky jako záludná žlutá mlha, která neustále hledá nové kouty, jež by mohla poskvřnit.

Rebecca vstala, oblékla se do županu, ustlala si postel a zanotovala několik prvních taktů písně „Ty jsi můj sluneční svit“. Zbytek písně odzpívala beze slov a pečlivě si na prošívanou deku rozložila černé šaty a bílou košili.

Přešla ke dveřím, položila ruku na kliku a znehybněla, jako kdyby ji právě něco napadlo. Pomalu se otočila a vrátila se k posteli. Upřeně se podívala na dvojici malých fotografií ve stříbrných rámečcích, které stály na nočním stolku.

Vzala je do ruky, posadila se na postel a střídavě si je prohlížela. Na jednom, mírně rozostřeném snímku se Will opíral o lopatu. Na druhém seděli mladý doktor Burrows se svou manželkou na lehátkách na nějaké neurčitelné pláži. Paní Burrowsová zrovna hleděla na obrovskou zmrzlinu, zatímco doktor Burrows se zřejmě pokoušel odehnat nějakou dotěrnou mouchu.

Všichni se vydali různými cestami - rodina se rozpadla. Skutečně si mysleli, že tu Rebecca zůstane a bude se starat o tetičku Jean, která byla ještě línější a náročnější než paní Burrowsová?

„Ne,“ řekla Rebecca nahlas, „tady jsem skončila.“ Po tváři jí krátce přeletěl mírný úsměv. Naposledy pohlédla na snímky a zhluboka se nadechla.

„Rekvizity,“ řekla a mrštila s nimi takovou silou, že narazily na vybledlý podlažní sokl se zvukem tříštícího se skla.

O dvacet minut později už byla Rebecca oblečená a připravená k odchodu. Postavila svá malá zavazadla vedle dveří a odešla do kuchyně. V zásuvce vedle dřezu měla tetička Jean „žvárosklad“. Rebecca roztrhla tu desítku krabiček, které tu byly, a vysypala jejich obsah do dřezu. Pak se pustila do tetiných láhví levné vodky. Otevřela všech pět a vylila je do dřezu na rozsypané cigarety.

Nakonec zvedla krabičku zápalek a otevřela ji. Vytáhla jedinou sirku, škrtla s ní a podpálila papírovou utěrku.

Ustoupila dozadu a hodila hořící kouli do dřezu. Cigarety a vodka se okamžitě s uspokojivým zahučením vzňaly a plameny olízly plastové kohoutky v barvě chrómu i oprýskané kytičkové kachlíčky na stěně. Rebecca neotálela. Zabouchla za sebou dveře a v další chvíli už byla pryč i se svými zavazadly. Přešla přes odpočívadlo ke schodišti a vydala se dolů. Za sebou slyšela houkání požárního alarmu.

Od chvíle, kdy odvěkli Willa, dosáhl Chester ve stálém přítmi šatlavý naprostého dna zoufalství.

„Raz. Dva. Tři...“ Zkoušel narovnat paže, aby dokončil klik. Jednalo se o součást jeho každodenní rutiny.

„Tři...“ Zhluboka se nadechl a bez jakéhokoliv skutečného nadšení napjal paže.

„Tři...“ Prázdně vydechl a poraženecky klesl na zem. Obličej si opřel o neviditelnou špínu na podlaze, pomalu se překulil na záda a posadil se. Pohlédl k okénku ve dveřích do cely, aby se ujistil, že ho nikdo nesleduje. Poté sepal ruce k sobě. Drahý Bože...

Modlení pro Chestera dosud představovalo jen výplň rozpačitého ticha na školních shromážděních..., něco, co následovalo po falešně odzpívaných chvalozpěvech, které podle veselí hihňajících se spolužáků někteří kluci vyšperkovali oplzlými texty.

Ne, doopravdy se modlí jenom křupaní.

... prosím, někoho mi pošli...

Přitiskl k sobě dlaně ještě víc a už necítil žádný stud. Co jiného mohl dělat? Vzpomněl si na svého prastrýce, který se jednoho dne objevil u nich doma v pokoji pro hosty. Matka si odvedla Chestera stranou a vysvětlila mu, že ten legrační vychrtlý človíček podstupuje onkologickou léčbu v londýnské nemocnici, a i když ho Chester nikdy předtím neviděl, matka mu oznámila, že patří do „rodiny“ a že to je důležité.

Chester si vybavil toho prastrýce, který si čítával Dostihové noviny a pořád opakoval „Takovouhle cizáckou šlichtu nejím“, i když mu předložili výbornou porci boloňských špaget. Vzpomínal si na jeho chraplavé, dusivé chrchlání i na to, že prastrýc trval na tom, že bude i nadále kouřit - k notnému podráždění Chesterovy matky.

Druhý týden návštěv v nemocnici malý mužík zeslábl a uzavřel se více do sebe jako list, který usychá na větvi, až nakonec vůbec nemluvil o svém „životě na severu“ ani se nepokoušel pít čaj. Chester slyšel, jak prastrýc volá mezi hvízdavým oddechováním ve dnech před smrtí v jejich pokoji pro hosty Boha, ale nikdy nechápal proč. Ted' už to věděl.

... pomoz mi, prosím..., prosím...

Připadal si osamělý, opuštěný a... proč, ach proč se pouštěl s Willem do tohoto bláznivého dobrodružství? Proč raději nezůstal doma? Mohl teď být ve svém pokoji, v teple a bezpečí, ale nebyl, protože šel s Willem..., a teď nemůže dělat nic jiného, než sledovat běh dnů podle dvou stále stejných misek s kaší, které mu nosili v pravidelných intervalech, a nesouvislých období neuspokojivého spánku. Už si zvykl na neustálé hučení, které pronikalo stěnami cely - Druhý důstojník mu vysvětlil, že pochází od strojů ve „Větracím úseku“. Vlastně mu ten zvuk začínal naopak připadat docela konejší-vý.

V poslední době se Druhý důstojník choval k Chesterovi s o něco menší příkrostití a občas mu odpověděl na nějakou otázku. Skoro to vypadalo, jako kdyby už nezáleželo na tom, jestli si policista uchová svůj horlivý odstup, což v Chesterovi vzbuzovalo znepokojivý pocit, že zůstane ve vězení navždy, nebo - naopak - že se cosi blíží, že všechno spěje k rozuzlení či zásadní změně. A Chester si nedělal prazádné naděje, že případná změna bude k lepšímu.

Jeho podezření ještě zesílilo, když Druhý důstojník otevřel dveře cely a přikázal mu, aby se umyl. Přinesl vědro tmavé vody a houbičku. Přes všechny předtuchy byl Chester vděčný za možnost se umýt, ačkoliv ho to bolelo jako čert, protože tady se mu vyrážka rozšířila jako nikdy předtím. V minulosti ji měl jen na pažích a velice zřídka i na obličeji. Nyní se ale doslova „utrhla ze řetězu“ a zdálo se, že nevynechala žádný kousek kůže, která tak Chestera svědila a loupala se mu. Druhý důstojník mu také dal nějaké oblečení, do něhož se Chester převlékl, včetně obrovských kalhot, které snad byly ušité z pytloviny a trpěl v nich ještě víc, bylo-li to vůbec možné.

Jinak se čas nekonečně vlekl. Chester ztratil představu o tom, jak dlouho už pobývá o samotě v šatlavě - mohl to být celý měsíc, ale nebyl si jistý.

V jednu chvíli ho vzrušil objev, že pokud jemně přejíždí prsty po kamenné stěně, dokáže na některých místech rozeznat vyrytá písmena. Byly tu iniciály a jména, občas doprovázená čísla, která nejspíš představovala data. A úplně u země někdo vyryl velkými písmeny: POMALU JSEM TADY ZEMŘEL. Poté už se Chesterovi nechťelo luštit žádné další nápisy.

Také zjistil, že když si stoupne na římse na špičky, jen tak tak dosáhne na mříže úzkého okénka vysoko na zdi. Sevřel je rukama a přitáhl se vzhůru, aby si prohlédl opuštěný plácek vedle vězení. Za ním se táhl kus silnice, která se nořila do tunelu osvětleného několika neustále svítícími pouličními lucernami. Chester vytrvale hleděl na cestu mizející v tunelu, v marné naději, že možná zahlédne svého kamaráda, jak se blíží jako nějaký rytíř na bujném oři a zachrání ho. Will ale nepřicházel a Chester visel z mříží, doufal a modlil se, dokud mu napětím nezběhaly klouby prstů a neochably mu paže. Pak padl zpátky dolů do cely, do stínů a do zoufalství.

27 kapitola

Dělej, vstávej!“ Willa vzbudil z hlubokého a bezesného spánku Ca-lův křik a to, jak mu bratr nemilosrdně trásl ramenem.

Když se Will posadil na úzké posteli, v hlavě mu bušila tupá bolest. Připadal si jako velmi křehká nádoba. „Vstávej, Wille, máme povinnosti.“

Will netušil, kolik je hodin, ale věděl s jistotou, že je hodně brzy. Říhl si a zasténal, když mu ústa zaplavila trpká chuť včerejšího piva. Znovu si lehl na postel.

„Říkal jsem, abys vstal!“

„Musím?“ protestoval Will.

„Pan Tonypandy čeká a to není zrovna trpělivý člověk.“

Jak jsem se sem dostal? Will ležel se zavřenýma očima a toužil po dalším spánku. Připomínalo mu to první den ve škole - vrátily se mu všechny staré pocity včetně neblahé předtuchy. Nevěděl, co na něj čeká, a neměl náladu to zjišťovat. „Wille!“ vykřikl znovu Cal.

„No dobře, dobře.“ S naprostou odevzdaností vstal, oblékl se a vydal se za Calem dolů ze schodů, kde stál malý, statný muž s přísným výrazem ve tváři. Pohlédl znechuceně na Willa a otočil se k němu zády.

„Tumáš, rychle si je oblékni.“ Cal podal Willovi těžký černý balík. Will jej otevřel a namáhavě vklouzl do šatů, které mohl popsat jen jako špatně padnoucí nepromokavý oděv, nepohodlně těsný přes paže a v rozkroku. Podíval se na sebe a potom na Cala, který měl na sobě totéž.

„Vypadáme směšně!“ protestoval.

„Tam, kam jdeš, je budeš potřebovat,“ odpověděl Cal stručně.

Will se představil panu Tonypandymu, který nepronesl jediné slovo. Chvilí se na něj bezvýrazně díval a pak jen trhl hlavou, aby naznačil, ať ho následuje.

Na ulici se Cal vydal úplně jiným směrem. I když se chystal také do práce, měl ji vykonávat ve zcela jiném úseku Jižní jeskyně a Will se celý chvěl neklidem, že jeho bratr nepůjde s ním. Cal mu někdy šel na nervy, ale přesto pro něj znamenal jakousi kotvu a průvodce na tomto nepochopitelném místě s primitivními zvyky. Bez Cala po svém boku si Will připadal hrozně zranitelný.

Bez velkého nadšení kráčel za panem Tonypandym a občas po něm po očku pokukoval. Pan Tonypandy trochu kulhal - levá noha se mu neovladatelně zvedala podle vlastní oběžné dráhy a při každém došlápnutí narážela jeho chodidla do dlažebních kamenů s tichým bouchnutím. Byl skoro tak široký jako vysoký a na hlavě měl podivný, černě žebrovaný klobouk, který si stáhl téměř do očí. Klobouk

vypadal jako vyrobený z vlny, ale při bližším prozkoumání se ukázalo, že je z vláknitého materiálu, který připomínal chlupatý obal kokosového ořechu. Krátký krk měl pan Tonypandy stejně široký jako hlavu a Willa náhle napadlo, že zezadu vypadá jako velký palec, který vyčuhuje z kabátu.

Jak pokračovali v cestě ulicí, přidávali se k nim další Kolonisté, dokud jich dohromady nebylo asi tucet. Většinou šlo o chlapce tak mezi deseti a patnácti lety. Viděl, že mnozí nesou lopaty a několik jich mělo zvláštní nářadí s dlouhou násadou, které trochu připomínalo krumpáče se špičkou na jedné straně, ale s dlouhou, zahnutou naběračkou na straně druhé. Podle ohmataných násad omotaných kůží a podle stavu kovových částí nářadí Will poznal, že se s ním hodně pracuje.

Přemohla ho zvědavost. Naklonil se k jednomu z chlapců, kteří kráčeli vedle něj, a tiše se ho zeptal: „Promiň, ale co je to za nástroj?“

Chlapec se na něj opatrně podíval a zahučel: „To je škvárypák, co jiného?“

„Škvárypák,“ zopakoval Will. „É, díky,“ dodal, když chlapec schválně zpomalil, aby nemusel jít vedle něj. V tu chvíli si Will připadal osamělejší než kdykoliv předtím a náhle ho přepadla ta nejsilnější touha otočit se a vrátit se do domu Jeromových. Věděl ale, že tady dole nemá jinou možnost, než dělat to, co se mu řekne. Nesměl vyčnívat z řady.

Nakonec vstoupili do jednoho z tunelů a jejich kroky se odrážely ozvěnou od stěn, protkaných úhlopříčnými žilami lesklé černé skály připomínající obsidián, nebo - při bližším pohledu - naleštěné uhlí. *Tohle tedy budou dělat?* Willova mysl se okamžitě zaplnila výjevy horníků, vysvlečených do půli těla, jak se plazí v úzkých chodbičkách a rubají v prašné uhelné sloji. Zmocnila se ho zlá předtucha.

Po několika minutách prošli jeskyní o něco menší, než byla ta, kterou právě opustili. První, čeho si tu Will všiml, byl vzduch - vlhkost vzrostla natolik, že prakticky cítil, jak se mu sráží na obličeji a mísí se s jeho potem. Poté si uvědomil, že stěny jeskyně jsou podepřeny velkými vápencovými deskami. Cal mu vysvětlil, že Kolonie se skládá z řady propojených jeskyní, některých přírodních a někte-

rých, jako například tato, vydlabaných uměle lidmi, kteří podepřeli jejich stěny, aby je zpevnili.

„Bože, doufám, že to viděl táta!“ zamumlal si Will pro sebe a toužil po tom, aby se mohl na chvíli zastavit a porozhlédnout se tu. Možná by si udělal i jeden nebo dva nákresy, aby to místo zdokumentoval. Musel se ale spokojit s tím, že tudy jen svižným krokem prošli.

V této jeskyni stálo méně domů, které jí dodávaly téměř venkovskou atmosféru, a o kousek dál měli jakési stodoly s dubovými trámy a přízemní domky připomínající bungalovy. Některé z nich stály samostatně, ale většina byla nalepena na stěny jeskyně. Pokud šlo o obyvatele, Will spatřil jen několik lidí, kteří nosili na zádech objemné plátěné pytle nebo tlačili naložené trakaře.

Skupinka následovala pana Tonypandyho, který sešel z cesty a vydal se do hlubokého příkopu, jehož dno bylo pokryté mokrým jilem. Kluzké, zrádné bahno se jim lepilo na boty a zpomalovalo jejich postup klikatou prohlubní. Zanedlouho se příkop otevřel do poměrně velké jámy hned u stěny jeskyně a skupina se zastavila u dvou nahrubo postavených kamenných budov s plochými střechami. Ostatní chlapci patrně věděli, že mají prostě počkat, opřeli se o lopaty a škvárypáky a pan Tonypandy zahájil živou debatu se dvěma staršími muži, kteří vyšli z jedné stavby. Chlapci ve skupince žertovali, hlasitě se spolu bavili a tu a tam vrhali kradmé pohledy na Willa, který se držel stranou. Pak pan Tonypandy odkulhal směrem k cestě a jeden ze starších mužů zavolal na Willa. „Ty budeš se mnou, Jerome. Pojď do boudy.“

Muži se přes obličej táhla zářivě červená jizva ve tvaru měsíčního srpku. Začínala nad ústy, pokračovala přes levé oko a čelo, rozdělovala mu sněhobílé vlasy a končila někde na týle. Willa ale nejvíc znervózňovalo mužovo oko, ze kterého neustále vytékaly slzy a které bylo zakalené kropenatými oblaky. Víčko nad ním bylo rozpůlené a roztrpené, takže při každém mrknutí připomínalo rozbitý stěrač na autě, který se marně pokouší plnit svou úlohu.

„Sem! Sem!“ vyštěkl muž, když Will ihned nesplnil rozkaz.

„Promiňte,“ omluvil se Will rychle. Pak spolu se dvěma chlapci následoval zjizveného muže do nejbližší budovy.

Její vnitřek bylo vlhký a s výjimkou nějakého vybavení v jednom rohu zřejmě taky prázdný. Nečinně postávali, zatímco zjizvený muž kopal do hlíny, jako kdyby hledal něco ztraceného. Začal si pro sebe vztekle klít, dokud nenarazil botou na něco pevného. Byl tam kovový kruh. Oběma rukama za něj zatáhl a ozvalo se hlasité zaskřípání. Ze země se zvedl kovový poklop, který odhalil asi metrový otvor.

„Tak, všichni dolů.“

Jeden po druhém slezli po mokré, zrezivělé žebříku, a jakmile dosáhli dna, zjizvený muž vytáhl zpoza opasku lucernu a posvítil s ní do cihlami vyzděného tunelu. Nebyl tak vysoký, aby se v něm dalo stát, a podle stavu stěn zoufale potřeboval opravit v místech, kde opadávaly velké křídovité kusy omítky a malty. Will odhadoval, že ho používají mnoho desítek let, ne-li staletí.

Na podlaze se držela zhruba deseticentimetrová hladina špinavé vody a netrvalo dlouho a začala Willovi přetékat přes vršek bot. Kráčeli chodbou asi deset minut, když tu se zjizvený muž zastavil a znovu se k nim otočil.

„Tady pod tím...“ oslovil blahosklonně Willa, jako kdyby něco vysvětloval malému dítěti, „... jsou vrty. Odstraníme usazeninu... a uvolníme je. Ano?“

Muž natočil lucernu k podlaze tunelu, zakryté silnou vrstvou nánosů z drobných kamínků a odštěpků vápence, které vyčnívaly nad hladinu vody. Sundal si z ramene několik smyček lana a Will přihlížel, jak si ostatní chlapci postupně omotávají provaz kolem pasu. Druhé konce lan si zjizvený muž připevnil k sobě, takže byli propojeni jako parta horolezců.

„Površáku,“ zavrčel na Willa, „uvážeme si kolem sebe lano... a uvážeme si ho pořádně.“ Will se neodvažoval zeptat proč, vzal si jeden z provazů, omotal si jej kolem pasu a co nejlépe ho zavázal na uzel. Když za něj zatahal, aby si ověřil, že drží pevně, zjizvený muž mu podal škvárypák.

„Teď kopeme.“

Druzí dva chlapci začali sekat do podlahy tunelu a Willovi bylo jasné, že má dělat totéž. Zkusmo se ohnal neznámým nástrojem a postupoval podél cihlového soklu pod špinavou vodou, dokud nena-

razil na měkčí oblast natěsnaných usazenin a kamenů. Zaváhal a ohlédl se na ostatní, aby se ujistil, že pracuje správně.

„Pořád kopeme a nezastavujeme se,“ křikl zjizvený muž a posvítil si lucernou na Willa, který se okamžitě pustil do kopání. Šlo to obtížně, jednak kvůli stísněnému prostoru a jednak proto, že se škvárypákem pracoval poprvé. Práci nijak neusnadňovala ani voda, která se bez ohledu na jeho pracovní tempo vracela do stále se zvětšující prohlubně.

Will si však brzy na nové nářadí zvykl. Udržoval pravidelný rytmus a byl rád, že může zase jednou kopat. Všechny starosti z něj pro tuto, byť jen krátkou chvíli spadly a vyhazoval kameny i mokrou hlínu z otvoru v podlaze. Brzy mu voda dosahovala po stehna a druzí dva chlapci se museli ohánět ze všech sil, aby mu stačili. Vtom jeho sekáček narazil s mohutným zachvěním na něco pevného.

„Kopeme kolem!“ vyštěkl zjizvený muž.

Will se po něm ohlédl a pak se otočil zpátky k vodě, která mu olizovala nepromokavý oděv. Po špinavé tváři mu stékal pot a Will se snažil přijít na důvod, proč to dělají. Věděl, že i kdyby se zeptal, zjizvený muž by mu neodpověděl, ale nedokázal odolat své zvědavosti. Zrovna zvedal oči, aby položil otázku, když tu se ozval naléhavý výkřik, přerušený téměř tak náhle, jako začal.

„ZAPŘETE SE!“ zařval muž.

Will se otočil právě včas, aby spatřil, jak jeden z chlapců s klotavým zvukem zcela zmizel ve velkém odvodňovacím otvoru, do kterého se prudce řinula voda z chodby. Provaz se napjal, zařízl se Willovi do pasu a trhl s ním ve směru zoufale se zmítajícího chlapce, který se propadl dolů. Zjizvený muž se zaklonil a zabořil boty do písku a suti na podlaze tunelu. Will se zastavil těsně na okraji odtokové jámy.

„Vytáhni se nahoru!“ vykřikl zjizvený muž směrem k otvoru s vířící vodou. Will poplašeně hleděl na hladinu, když tu se objevily ušpiněné prsty, jak se chlapec soukal po laně proti proudu vody. Když se za chvíli znovu postavil na nohy, Will viděl na jeho tváři vyděšený výraz.

„Jeden otvor máme hotový. Ted' se koukejte dát zase do práce,“ řekl zjizvený muž, opřel se zády o stěnu za sebou, vytáhl dýmku a začal si ji čistit kapesním nožikem.

Will naslepo dloubal do natěsno upěchované usazeniny kolem předmětu, který trčel v otvoru, dokud jí většinu neodstranil. Nedokázal poznat, co brání odtoku vody, ale když do té věci šťouchl sekáčkem, připadala mu houbovitá jako kláda nasáklá vodou. Dupl na ni, aby se ji pokusil uvolnit, když tu překážka náhle povolila a Will do slova ztratil půdu pod nohama. Nemohl dělat vůbec nic - řítil se dolů volným pádem a kolem něj proudila voda se šterkem a splašky. Jeho tělo naráželo do stěn odtokového vrtu a vlasy i tvář měl plné mokrého písku.

Když provaz zastavil jeho pád, Will se otrásl jako velká loutka. Za necelou vteřinu se vzpamatoval - odhadoval, že padal nejméně šest metrů, ale neměl tušení, co je pod ním v temnotě.

To je moje šance, napadlo ho bleskurychle.

Tápavě hledal pod nepromokavým oblekem, dokud nenahmatal kapsu kalhot, ve které měl nůž. Šance na únik...

Pohlédl pod sebe do naprosté temnoty neznáma a zvažoval svoje vyhlídky. Provaz se napjal ještě víc, jak ho ostatní začali vytahovat.

... a někde tam dole je i jeho táta... Ta myšlenka mu probleskla hlavou jasně jako neonový poutač.

... tam dole, tam dole, tam dole... opakoval poutač a s hučením elektřiny se střídavě rozsvěcel a zhasínal.

... Voda, slyším vodu...

„VYLEZ PO TOM LANĚ, KLUKU!“ slyšel, jak na něj odněkud seshora volá ten zjizvený muž. „VYLEZ PO TOM LANĚ!“

Will horečně přemýšlel a pokoušel se naslouchat zvukům pod sebou - přes pravidelné vrzání silného provazu, který se mu zařezával do kyčlí a který představoval záchranné lano zpátky do Kolonie, slyšel slabé šplouchání a bublání tekoucí vody. ... ale jak je hluboká?

Pod ním byla voda - o tom se nedalo pochybovat, ovšem Will netušil, jestli je jí dostatečně silná vrstva, aby zmírnila jeho pád. Otevřel kapesní nůž a přiložil jej k lanu, připraven ho přeríznout.

Ano... ne?

Kdyby ta voda nebyla dostatečně hluboká, vrhl by se na tomto zapomenutém, pustém místě vstříc smrti. Představil si ostré a smrtící hrany kamenů a kusů skal jako z nějakého komiksu... a na dalším obrázku by bylo jeho mrtvé tělo, napíchnuté na ostrý výčnělek, z něhož by tryskala krev a mísila by se s inkoustovou černí temnoty.

Připadal si ale směle a neohroženě. Přejel ostřím po provaze a přetřel první část spletených pramínků.

Troufalý útěk! projelo mu myslí ještě zářivěji než před chvílí, jako novinový podtitulek k nějakému hollywoodskému filmu. Ta slova zněla hrdě a přitažlivě, ale pak je roztrátil na milion kousků obraz Chesterovy rozesmáté a šťastné tváře. Will se zachvěl chladem. Celé tělo měl promáčené vodou a obalené vrstvou bahna.

Znovu k němu dolehlo tlumené halekání zjizveného muže, které znělo, jako když někdo jódluje ze střechy do okapové roury. To Willa vytrhlo z jeho úvah. Věděl, že by se měl začít vytahovat nahoru, ale nedokázal se k tomu přimět. Pak si povzdychl a veškerá odvaha a kuráž byly pryč. Místo nich pocítil studenou jistotu, že když ne teď, naskytne se mu i jiná příležitost k útěku, a příště ji už využije.

Uklidil kapesní nůž, pohlédl vzhůru a začal pracně šplhat vstříc ostatním.

O sedm dlouhých hodin později Will ztratil přehled, kolik odvodňovacích otvorů vyčistili, zatímco postupovali stále hlouběji a hlouběji do tunelu. Konečně se zjizvený muž podíval ve světle lucerny na kapesní hodinky a oznámil jim, že pro dnešek skončili. Namáhavě se vlekli zpátky k žebříku a Will se vydal sám na cestu domů, s bolavými pažemi a rozlámanými zády.

Když vylezl z příkopu a pomalu krácel po silnici, všiml si hloučku Kolonistů před jedním domem s velkými dveřmi jako do nějakého skladu. Vedle dveří stály vyrovnané bedny a krabice.

Když se jeden z mužů oddělil od skupinky, Will zaslechl vysoký, pištivý smích. Vzápětí se mu naskytl pohled, který ho přiměl, aby zamrkal a nevěřícně si promnul oči. Uprostřed hloučku Kolonistů poskakoval muž v hnědofialovém saku a slaměném klobouku.

„To přece nemůže být pravda! Ne! Je to on! Pan Clarke Nejmladší!“ pronesl Will nevědomky nahlas.

„Cože?“ ozvalo se za ním. Byl to jeden z chlapců, s nimiž Will pracoval v té chodbě. „Ty ho znáš?“

„Ano! Ale... ale... co pro všechno na světě dělá tady?“ Willa, který si vzpomněl na obchod bratří Clarků na High Street, ohromilo zjevení pana Clarka Nejmladšího tady dole. Clarke pořád ještě poskakoval uprostřed hloučku podsaditých Kolonistů. Will viděl, jak s teatrálními gesty zvedá z beden různé předměty a předvádí je obecnstvu - přejížděl si jimi po rukávech jako prohnáný obchodník s hodinkami, načež je jemně položil na jednoduchý pult podepřený dřevěnými kozami. Vtom to Willovi došlo.

„Neříkej mi, že prodává ovoce!“ pronesl Will.

„A zeleninu.“ Chlapec se zahleděl zvědavě na Willa. „Clarkovi s námi obchodují už od...“

„Můj bože, co je zase tohle?“ přerušil ho Will a ukázal na výstřední postavu, která vykročila ze stínu vysokého sloupu z vyrovnaných beden s ovocem. Nikdo si jí nevšímal a postava si mimo hlouček Kolonistů prohlížela ananas, jako kdyby se jednalo o nějaký vzácný výrobek. Kousek od ní pokračovalo čilé obchodování živě gestikulujícího pana Clarka Nejmladšího s místními obyvateli.

Chlapec se podíval směrem, kterým Will ukazoval, k postavě, která vypadala lidsky - měla paže i nohy, ale byla ovinuta do jakéhosi zduřelého potápěčského obleku v matném šedivém odstínu. Oblek byl baňatý jako karikatura nějakého tlust'ocha a hlavu i tvář postavy zcela zakrývala kápoovitá část oděvu. Od skel ochranných brýlí se jí odráželo světlo pouliční lucerny. Vypadala jako slimák ve tvaru člověka, nebo spíš člověk ve tvaru slimáka.

„Copak ty nic nevíš?“ rozesmál se chlapec s neskrývaným pohrdáním nad Willovou neznalostí. „To je přece jenom Koprolit.“ Will se zamračil. „No jasně, Koprolit.“

„Zdola,“ dodal chlapec, sklopil oči k zemi a přidal do kroku. Will se tu ještě chvíli zdržel a pozoroval to podivné stvoření - pohybovalo se tak pomalu, že Willovi připomínalo pijavice, které žily v bahně na dně školní nádrže s rybami. Byla to naprosto neskutečná scéna: pan Clarke Nejmladší ve fialovém sáčku prodával svoje zboží, zatímco opodál zkoumal Koprolit ananas, to všechno hluboko v podzemí.

Will se rozhodoval, jestli by si měl s panem Clarkem promluvit, když si na okraji davu všiml dvou policistů. Rychle odešel a vydal se po svých. V hlavě mu zněla otázka, která odsunula všechny ostatní myšlenky stranou. Když o Kolonii vědí Clarkovi, kolik dalších lidí v Highfieldu vede dvojí život?

Týdny ubíhaly a Will dostával přiděleny další pracovní úkoly v různých částech Kolonie. Získával tak přehled o tom, jak tato podzemní společnost funguje, a byl rozhodnutý, že co nejvíc z toho popíše ve svém deníku. Na vrcholu společenského žebříčku stáli Styxové, kteří podléhali svým vlastním pravidlům. Následovala malá vládnoucí elita Kolonistů, ke které patřil i pan Jerome. Will netušil, co tito lidé vlastně dělají, a po podrobném dotazování získal dojem, že to neví ani Cal. Pak přicházeli na řadu obyčejní Kolonisté a nakonec ti nebožáci, kteří buďto nemohli, nebo odmítali pracovat a byli ponecháni ve svých ghettech, z nichž největší byl Havranov.

Když ze sebe Will každé odpoledne očistil v primitivní koupelně u Jeromů bahno a pot, Cal ho sledoval, jak usedá na postel a zapisuje si pečlivě poznámky. Na místech, kde to považoval za užitečné, doplnil příležitostný náskres. Možná by mohl namalovat děti, jak pracují na jedné ze skládek odpadků. Byl na ně docela zvláštní pohled: drobní Kolonisté, sotva starší než batolata, tak obratní při procházení odpadků a jejich starostlivém třídění do jednotlivých násypníků pro další zpracování.

„Tady se ničím neplýtvá,“ vysvětlil mu Cal. „Měl bych to vědět - taky jsem to dřív dělával!“

Nebo by mohl zakreslit obrázek strohé pevnosti v nejvzdálenějším koutě Jižní jeskyně, kde bydleli Styxové, obklopení obrovskou kovovou hradbou. Tento náskres představoval pro Willa zatím největší výzvu, protože se nemohl k pevnosti příliš přiblížit. Po okolních ulicích neustále procházely hlídky a nebylo radno, aby byl někdo přistižen, jak projevuje o sídlo Styxů nadměrný zájem.

Cal naprosto nechápal, proč Will věnuje takové úsilí sepisování deníku. Neustále ho sužoval otázkami, k čemu mu to všechno bude. Will odpovídal, že ho to naučil jeho otec - kdykoliv při vykopávkách něco objeví, musí to pečlivě zdokumentovat.

A byli opět u toho. Doktor Burrows pro Willa zůstával otcem a pan Jerome, i když to byl skutečný otec - přestože o tom Will pořád ještě nebyl stoprocentně přesvědčený -, vycházel podle Willova hodnocení na hodně chabém druhém místě. I vyšinutou matku na Povrchu a svou sestru Rebeccu nadále považoval za rodinu. Současně ovšem pociťoval i silnou náklonnost ke Calovi, strýčku Tamovi a babičce Macaulayové, takže se občas nemohl rozhodnout, ke komu má cítit větší loajalitu, a myšlenky mu vířily v hlavě s prudkostí zatákováného tornáda.

Zatímco dokončoval poslední tahy nákresu jednoho místního domu, myšlenky se mu zatoulaly k otci a začal snít s otevřenýma očima o jeho cestě do Hlubin. Dychtil zjistit, co leží tam dole, a věděl, že se brzy vydá za ním. Pokaždé, když si ale zkoušel představit, co mu přinese budoucnost, na něj prudce dolehla neradostná skutečnost, že jeho kamarád Chester je pořád v nezáviděníhodné situaci, uvězněný v té hrozně šatlavě.

Will přestal kreslit a promnul si odlupující se mozoly na dlaních obou rukou.

„Bolí?“ zeptal se Cal.

„Už je to lepší,“ odpověděl Will. Hlavou mu probleskla vzpomínka na práci, kterou toho dne dělal. Čistil kamenná koryta odvádějící splašky z obrovské veřejné jímky. Otřásl se. To byl zatím ten nejhorší úkol, který mu přidělili. S namoženými pažemi se vrátil ke svým poznámkám, ale jeho soustředění náhle narušilo naléhavé kvílení sirény. Dutý, strašidelný zvuk vyplnil celý dům. Will vstal a snažil se určit, odkud to houkání vychází.

„Levantský vítr!“ Cal vyskočil z postele a přeběhl přes pokoj, aby zavřel okno. Will se k němu připojil a viděl, jak se lidé venku rozprchli na všechny strany. Za okamžik byla ulice úplně prázdná. Cal vzrušeně ukázal ven, ale pak ruku stáhl a podíval se na chloupky na předloktí, které mu postavily kvůli rychle rostoucímu náboji statické elektřiny ve vzduchu.

„Je to tady!“ Zatahal bratra za rukáv. „Tohle zbožňuju.“

Zdalo se nicméně, že se nic neděje. Kvílivé houkání sirény pokračovalo a Will, který netušil, co by měl očekávat, se rozhlížel po liduprázdné ulici, jestli si nevšimne něčeho mimořádného.

„Támhle! Támhle!“ vykřikl Cal a zahleděl se hlouběji do jeskyně. Will sledoval jeho pohled a snažil se rozeznat, co tam vidí, ale měl pocit, že se něco stalo s jeho zrakem. Jako kdyby jeho oči nedokázaly správně zaostřit.

Pak spatřil proč.

Po ulici se valil jasně ohraničený oblak, který připomínal inkoustovou skvrnu šířící se po hladině vody. Převaloval se přes domy a jeden po druhém je zakrýval. Will se díval z okna a viděl, jak se pouliční světla statečně pokoušejí zářit ještě jasněji, ale mlha černá jako saze je téměř zcela zakryla, jako když mořské vlny v noci zaplavují ponořená světla potápějícího se zaoceánského parníku.

„Co to je?“ zeptal se Will, očarovaný tou podívanou. Přitiskl nos k okenní tabulce, aby měl lepší výhled na temnou mlhu, která rychle polykala zbytek ulice.

„Něco jako zpětná vlna z Nitra,“ odpověděl Cal. „Říká se tomu Levantský vítr. Zvedá se z Hlubin - trochu jako krknutí.“ Zahihňal se.

„Je nebezpečný?“

„Ne, je to jen prach a tak, ale lidé věří, že když se ho nadýchají, budou mít smůlu. Tvrdí, že obsahuje zárodky,“ zasmál se a napodobil jednotvárný hlas styxského kazatele. „*Jest zhoubný pro ty, s nimiž se střetne, sežehujeť jejich těla.*“ Znovu se zachichotal. „Ale je to úžasné, co?“

Will zíral jako přikovaný. Ulice pod nimi zmizela, okno zčernalo a Will ucítil na ušních bubíncích nepříjemný tlak. Tělem se mu šířilo zvláštní bzučení a chvění a všechny chloupky se mu zježily. Trvalo několik minut, než se tmavý oblak přehnal. Naplnil jejich pokoj pachem spáleného ozonu a umrtvujících tichem, ale nakonec začal řídnout a na ulici se objevovala slabá záře pouličních lamp, která se probojovala vířícími poryvy prachu jako sluneční paprsky skrz mraky. V dalším okamžiku mlha zmizela, jako kdyby celý výhled vymetl malířův štětec, a zbylo po ní jen několik šedivých cárů, které visely ve vzduchu. „Teď sleduj!“

„Prskavky?“ zeptal se Will a nevěřil vlastním očím.

„Statická bouře. Vždycky přijde po Levantském větru,“ řekl Cal a celý se chvěl, jak byl rozrušený. „Dají ti pěknou ránu, když se jim připleteš do cesty.“

Will sledoval v užaslém tichu, jak se z mizejícího oblaku vyrojila spousta ohnivých koulí. Některé byly velké jako tenisové míčky, jiné jako míče kopací, ale všechny divoce syčely a rozhazovaly jasné jiskry do všech stran, jako by se náraz rozběsnilo hejno neovladatelných otáčivých ohňostrojů.

Oba chlapci pozorovali, jak se přímo před nimi náhle vrhla ve spirále k zemi jedna ohnivá koule velká jako meloun a její jasné světlo jim ozařovalo obličej a odráželo se v jejich doširoka rozevřených očích. Koule vířila a točila se, chrlila na všechny strany jiskry a řtila se k ulici. Při svém pádu se zmenšila na velikost vejce. Těsně nad dlažebními kostkami se dohasínající koule zastavila, oslnivě zažhnula a v mžiku se rozplynula.

Will s Calem nedokázali odtrhnout oči od místa, kde koule naposledy zablikala, a její obraz se jim na několik vteřin vpálil do sítnice v podobě světlých bodů a čárek jako od optických špendlíků a jehel.

28. kapitola

Hluboko pod ulicemi a domy Kolonie se pohnula osamělá postava. Zpočátku vál jen slabý vánek, ale ten rychle zesílil do hrozivé vichřice, která tomu muži vrhala do obličej prach a štěrk se zuřivostí písečné bouře. Omotal si přes tvář náhradní košili, aby se trochu chránil před smršť, která ho málem srazila. Prach zhoustl do neproniknutelné stěny, takže si muž neviděl ani na ruce, které si držel těsně před očima.

Nedalo se dělat nic jiného než počkat, dokud se to nepřežene. Lehl si na zem a schoulil se do klubíčka, s očima zanesenýma jemným černým prachem. Tak zůstal a vyjící vichřice potlačila všechny jeho myšlenky, dokud - vyčerpaný z hladu - neupadl do strnulého polospánku.

O něco později se s trhnutím probudil a zvedl hlavu, aby se nejspíše rozhlédl kolem sebe. Nevěděl, jak dlouho tu ležel. Zvláštní temnota toho podivného větru zmizela s výjimkou několika posledních

obláčků. Rozkašlal se a začal vyplivovat písek z úst. Posadil se a oprášil si šaty. Ušmudlaným kapesníkem si otřel slzící oči a očistil si brýle.

Pak začal doktor Burrows po čtyřech lézt kolem a šmátral v suchém prachu. S pomocí světla zářící koule se pokoušel najít hromádku organické hmoty, kterou shromáždil na podpal, než udeřila ta nenadálá bouře. Konečně ji našel a zvedl něco, co se podobalo pokroucenému listu kapradiny. Zvědavě si jej prohlížel - neměl zdání, co to je. Stejně jako všechno v posledních osmi kilometrech tunelu byla ta věc vyschlá a křehká jako starý pergamen.

Začínal si dělat čím dál větší starosti o zásoby vody. Když nastoupil do Důlního vlaku, Kolonisté mu prozíravě dali s sebou plnou polní láhev, vak nějaké sušené zeleniny, trochu sušeného masa a pytlík soli. S potravou mohl ještě nějaký čas vystačit, ale voda znamenala velký problém. Už celé dva dny se mu nepodařilo najít zdroj, z něhož by doplnil láhev, a jeho zásoby se povážlivě tenčily.

Prerovnal hromádku materiálu a začal o sebe tlouct dvěma kusy pazourku, dokud nepřeskočila jiskřička a neobjevily se drobné, mihotavé plamínky. Jednou rukou se opíral o prašnou zem, foukal do ohně a druhou rukou jej ovíval, dokud se plameny pořádně nerozhořely a nezalily jej svou září. Pak si sedl do dřepu vedle otevřeného deníku, otřel z jeho stránek vrstvu prachu a pokračoval v kreslení.

Jaký to byl nález! Kruh z pravidelných kamenů vyšších než člověk a dvakrát tak širokých, s podivnými vytesanými písmeny. Za celé roky studia nikdy na podobný jazyk nenarazil. Nepodobal se ničemu, co znal. Myšlenky mu běžely jako o závod a snil o lidech, kteří zapsali ona slova, o lidech, kteří žili hluboko pod povrchem Země možná už po celá tisíciletí, a přesto byli natolik pokročilí, že dokázali postavit takový monument.

Zdálo se mu, že zaslechl nějaký zvuk, a tak přestal kreslit a narovnal se. Zadržel dech a znehybněl. Srdce mu bušilo v hrudi, když hleděl do tmy za kruhem světla vytvářeného zářící koulí. Obklopovalo ho všudypřítomné ticho, které ho doprovázelo na každém kroku od počátku cesty.

„Začínáš být nějak nervózní, starochu,“ řekl sám sobě a uvolnil se. Zvuk jeho vlastního hlasu, který se odrážel od stěn skalní chodby,

ho trochu uklidnil. „To byl zase jenom tvůj žaludek, ty starý blázne,“ dodal a nahlas se zasmál.

Odmotal si košili z úst a nosu. Tvář měl pořezanou a pohmožděnou, měl rozčuchané vlasy a z brady mu splýval neupravený plnovous. Jeho šaty potřebovaly vyprat a na mnoha místech také zašít. Vypadal jako šílený poustevník. Opodál zapraskal oheň, doktor Burrows zvedl deník a opět se soustředil na kamenný kruh.

„Je to skutečně mimořádné - jako malé Stonehenge. Neuvěřitelný objev!“ vykřikl a na okamžik zcela zapomněl, jaký má hlad a žízeň. Po obličejí se mu rozlil šťastný a spokojený výraz a pokračoval v kreslení.

Poté odložil deník a tužku stranou. Několik vteřin seděl nehybně a do očí se mu vkradl zasněný pohled. Vstal, vzal do ruky zářící kouli a ustoupil o kus dozadu, až se ocitl mimo kamenný kruh. Pomalu jej začal obcházet. Přitom si přidržoval kouli u tváře, jako kdyby šlo o mikrofon. Našpulil rty a promluvil o jeden nebo dva tóny hlubším hlasem v pokusu napodobit televizního reportéra.

„Povězte mi, doktore Burrowsi, nově jmenovaný děkane pro podzemní studia, co pro vás znamená udělení Nobelovy ceny?“

Nyní krácel kolem kruhu o něco rychleji a do kroku mu pronikla určitá bujarost. Jeho hlas se vrátil k normálu a přendal si zářící kouli k druhé tváři. Zahrál mírně překvapený výraz s pantomimicky ztvárněným váháním.

„Tedy, já... hm... musím říct..., že to je skutečně velká čest, a nejprve jsem si říkal, že nejsem hoden, abych se připojil k zástupům tak velkých mužů a žen...“ V tu chvíli zakopl o kámen a uhlazenou odpověď vystřídalo hrozné zaklení, během kterého se snažil několika vrávoravými kroky získat zpět ztracenou rovnováhu. To se mu nakonec podařilo, a jakmile opět bezpečně krácel, pokračoval i ve své řeči. „Abych se vydal ve stopách všech těch velkých mužů a žen, vítězů, kteří kráčeli přede mnou.“

Vrátil si kouli k první tváři. „Ale, pane profesore, váš příspěvek k tolika oblastem - lékařství, fyzice, chemii, biologii, geologii a především archeologii - je zcela nedocenitelný. Jste považován za jednoho z největších žijících učenců na celém světě. Pomyslel jste si

někdy, že dojdete tak daleko, když jste začal kopat chodbu ve svém sklepeč?“

Doktor Burrows si dramaticky odkašlal a koule opět změnila místo. „Inu, věděl jsem, že je ve mně víc..., mnohem víc, než jsem mohl uplatnit v muzeu v...“

Jeho hlas se vytratil a doktor Burrows se zastavil. Sklonil tvář, náhle zcela bez výrazu. Vložil zářící kouli do kapsy a ponořil se do stínů vrhaných velkými kameny kolem. Vzpomněl si na svou rodinu a přemýšlel, jak se jim asi vede bez něj. Potrásl špinavou hlavou a pomalu se odšoural do nitra kruhu, kde klesl vedle deníku a tupě civěl do plápolajících plamenů, které se mu před očima rozmazávaly a rozpíjely. Nakonec si sundal brýle a dlaněmi si otřel vlhkost z očí.

„Musím to udělat,“ řekl si sám pro sebe, znovu si nasadil brýle a zvedl tužku. „Musím.“

Oheň zářil uprostřed kamenného kruhu a vrhal jemné světlo na zem i stěny chodby. Uprostřed tohoto kola seděla postava se zkříženými nohama a tiše si něco bručela, zatímco gumovala chybu v deníku. Byla zcela ponořená do své činnosti.

Doktor Burrows v tu chvíli nemyslel na nikoho jiného - nechal se tak pohltnout svým výzkumem, že mu na ničem jiném nezáleželo. Vůbec na ničem.

29. kapitola

V krbu zapraskal oheň a pan Jerome se pohodlně opřel v jednom ze dvou křesel, aby si přečetl noviny. Čas od času se silně navoskované stránky ohnuly a pan Jerome je reflexivním pohybem zápěstí opět narovnal. Will nedokázal ze svého místa u stolu rozeznat ani jeden titulek - hranatá písmena se vpíjela do papíru natolik, že vypadala, jako kdyby si roj mravenců namočil nohy do inkoustu a pak se náhodně proháněl po stránkách.

Cal vynesl další kartu a čekal na bratrovu reakci, ale Will se nedokázal soustředit na hru. Bylo to poprvé, kdy se ocitl v jedné místnosti s panem Jeromem a přitom se nestal obětí nepřátelských pohledů ani nakvašeného ticha. Už to samo o sobě představovalo výrazný pokrok v jejich vzájemných vztazích.

Náhle se prudce rozletěly venkovní dveře a všichni tři vzhledli. „Cale, Wille!“ zařičel strýček Tam a vpadl do místnosti. Zcela tak roztržil výjev zdánlivé rodinné pohody. Narovnal se, když si všiml, jak ho pan Jerome ze svého křesla probodává pohledem. „Aj, promiň, já...“

„Myslel jsem, že jsme se na něčem dohodli,“ zavrčel pan Jerome, vstal z křesla a složil si noviny pod paži. „Říkal jsi, že sem nebudeš chodit..., když jsem doma.“ Prkenně prošel kolem Tama, aniž by mu věnoval jediný další pohled.

Strýček Tam protáhl obličej a přisedl si k Willovi. Spiklenecky chlapcům pokynul, aby se k němu naklonili blíž. Počkal, dokud se kroky pana Jeroma nevytratily v dálce, a pak teprve promluvil.

„Nastal čas,“ zašeptal Tam a vyndal z pláště promáčkrou plechovku. Otevřel víčko na jedné straně a oba chlapci sledovali, jak vytahuje potranou mapu a pokládá ji přes jejich karty na stůl. Vyrovnal rohy a obrátil se k Willovi.

„Chester bude zítra večer vypovězen,“ řekl.

„Ach, bože.“ Will se narovnal, jako kdyby dostal elektrickou ránu. „To je trochu náhlé, ne?“

„Právě jsem to zjistil - vypovězení je naplánované celkem pro šest lidí,“ odpověděl Tam. „Bude tam docela slušný dav. Styxové z těchtole věcí rádi dělají velkou podívanou. Věří, že obětování je dobré pro duši.“

Vrátil se k mapě a tiše si broukal, zatímco si prohlížel spletitou síť čar. Konečně namířil prst na drobný tmavý čtvereček. Pohlédl na Willa, jako kdyby si právě něco uvědomil.

„Víš, není to tak obtížné... dostat tě ven samotného. Ale s Chesterem je to úplně něco jiného. Vyžadovalo to podstatně víc přemýšlení, ovšem...,“ odmlčel se a Will s Calem mu vyčkávavě hleděli do očí, „přišel jsem na to. Možná existuje způsob, jak uniknout na Povrch... přes Věčné město.“

Will slyšel, jak Cal zalapal po dechu, ale i když se svého strýce hrozně chtěl zeptat, co to je, nezdálo se mu to vhodné, protože Tam pokračoval. Vysvětloval Willovi plán útěku a ukazoval na mapě únikovou trasu. Oba chlapci dychtivě naslouchali a vstřebávali všechny podrobnosti. Chodby měly taková jména jako Watlingova ulice, Vel-

ká severní nebo Biskupský les. Will přerušil strýce jen jednou, s návrhem, který Tam po krátkém zamyšlení zahrnul do plánu. I když se Will navenek tvářil vyrovnaně a věcně, vnímal, jak se mu útroby svírají vzrušením a obavami.

„Problém s tím vším je,“ povzdychl si Tam, „že existují určité neznámé, proměnné, a s těmi nic nezmůžu. Jestli cestou narazíš na nějaké zádrhele, budeš muset vařit z vody a improvizovat... Snaž se, jak nejlíp budeš umět.“ V tu chvíli si Will všiml, že Tamovi nejiskří oči jako obvykle - jeho strýc teď nevypadal tak sebejistě jako jindy.

Tam ještě jednou prošel celý plán od začátku do konce, a když skončil, vytáhl něco z kapsy a podal to Willovi. „Tady je kopie pokynů, co máš dělat, až odejdeš z Kolonie. Jestli tě, nedej bože, chytí, tak tu zatracenou věc sněz.“

Will ji opatrně rozložil. Jednalo se o kus látky o velikosti kapesníku. Její povrch brázdily nesmírně drobné linky vyvedené hnědým inkoustem. Každá z nich představovala jiný tunel komplikovaného bludiště. Willova trasa byla sice jasně vyznačena červeně, ale Tam mu ji i tak ještě vysvětlil.

Pak sledoval, jak Will skládá látkovou mapu, a tiše k němu promluvil: „Celá akce musí šlapat jako hodinky. Jestli Styxe třeba jen na vteřinu napadne, že jsem v tom měl prsty, uvedeš do nebezpečí všechny příbuzné..., nepůjde jen o mě. Do rány jim přijde Cal, tvoje babička i otec.“ Pevně sevřel Willovo předloktí, aby zdůraznil vážnost svého varování. „Ještě jedna věc: až vyjdete na Povrch, ty i Chester musíte zmizet. Neměl jsem čas nic připravit, takže...“

„A co Sára?“ vyhrkl Will, i když mu to jméno pořád nešlo příliš přes rty. „Moje skutečná matka? Nemohla by mi pomoci?“

Tamovi zvlínil rty náznak úsměvu. „Čekal jsem, kdy tě to napadne,“ řekl. Úsměv zmizel a pokračoval pomalu, jako kdyby pečlivě volil slova. „Jestli je má sestra pořád naživu, a tím si nikdo není jistý, bude jistě opravdu dobře schovaná.“ Podíval se na dlaň a přejel po ní palcem druhé ruky. „Jedna a jedna může někdy dohromady dát nulu.“

„Jak to myslíš?“ zeptal se Will.

„Inu, kdybys ji nějakým zázrakem našel, mohl bys na její stopu nechtěně přivést i Styxe. Pak byste oba dva skončili jako potrava pro

červy.“ Zvedl hlavu a krátce s ní potřásl, než se zahleděl Willovi upřeně do očí. „Ne, je mi líto, ale jsi v tom sám. Budeš muset tvrdě a dlouho utíkat, v zájmu nás všech, nejen ve svém. Věř mi, že jestli tě Styxové dostanou do rukou, dříve či později z tebe vyrazí všechno, co víš, a to nás ohrozí všechny,“ pronesl zlověstně.

„Takže budeme muset utéct taky, nebo ne, strýčku Tame?“ ozval se Cal hlasem plným hrané odvahy.

„Děláš si legraci?“ Tam se k němu prudce otočil. „Neměli bychom sebemenší šanci. Ani bychom si nevšimli toho, že se blíží.“

„Ale...“ začal Cal.

„Podívej, tohle není žádná hra, Calebe. Když je člověk rozzlobí přespříliš, nezůstane naživu ani dost dlouho na to, aby toho mohl začít litovat. Než se rozkoukáš, budeš trsat Tanec starého Nicka.“ Odmlčel se.

„Víš, co to je?“ Nečekal na odpověď. „Takové vynikající malé číslo. Sešijou ti ruce za zády...“ neklidně se zavrtěl na židli, „měděnou nití, odříznou ti oční víčka a uvrhnou tě do nejčernější místnosti, jakou si dovedeš představit, plné Rudožehů.“

„Čeho?“ zeptal se Will.

Tam se zachvěl, nedbal na Willovu otázku a pokračoval: „Jak dlouho myslíš, že vydržíš naživu? Kolik dní nárazů do stěn a prachu, který tě bude štípat do zničených očí, než se vyčerpaně zhroutíš? Než ucítíš na kůži jejich první kousnutí, až se na tobě začnou živit? Něco takového bych nepřál ani svému nejhoršímu...“ Nedokončil větu.

Oba chlapci zaraženě polkli, ale pak se Tamova tvář opět rozjasnila. „To by stačilo,“ řekl. „Pořád máš to světlo, že ano?“

Will byl stále ještě omráčený z toho, co právě slyšel, takže se na něj jen nechápavě zadíval. Po chvilce se vzpamatoval a přikývl.

„Dobře,“ přikývl Tam, vytáhl z kapsy pláště malý látkový balíček a položil jej na stůl před Willa. „Tohle se ti bude možná hodit.“

Will se opatrně dotkl balíčku.

„Jen do toho, podívej se.“

Will rozvázal rohy. Uvnitř byly čtyři oválné hnědočerné kameny o velikosti kuliček.

„Bleskameny!“ vydechl Cal.

„Ano. Ty jsou vzácnější než boty pro slimáky,“ usmál se Tam. „Popisují je staré knihy, ale nikdo kromě mě a mých chlapců ještě nikdy žádný neviděl. Tyhle našel Imago.“

„K čemu slouží?“ zeptal se Will a hleděl na podivné kameny.

„Tady dole nemůžeš vyhrát nad nějakým Kolonistou, nebo dokonce Styxem v přímém boji. Tvoje jediné zbraně jsou světlo a útek,“ řekl Tam. „Když tě zaženou do kouta, rozbij jeden z nich. Bouchni s ním o něco tvrdého a pevně zavři oči - z kamene vyšlehne to nejjasnější světlo, jaké si dokážeš představit. Doufám, že pořád ještě fungují,“ dodal a potěžkal jeden z nich v ruce. Podíval se na Willa. „Takže se na to cítíš?“

Will přikývl.

„Dobře,“ řekl Tam.

„Díky, strýčku Tame. Neumím ani říct, jak...,“ vykoktal Will.

„To je v pořádku, chlapče.“ Tam ho pohladil po vlasech. Sklopil oči ke stolu a několik vteřin nepromluvil. Byla to zcela nečekaná zkušenost: ticho a strýc Tam se k sobě nějak nehodili. Takhle toho společenského a družného člověka Will ještě nikdy neviděl. Když ale Tam opět zvedl hlavu, měl na tváři svůj obvyklý široký úsměv a jeho hlas duněl jako vždycky.

„Já věděl, že na to dojde..., dřív nebo později se to muselo stát. My, Macaulayovi, jsme věrní a vždycky budeme bojovat za ty, které milujeme a v něž věříme, bez ohledu na to, co nám to může přinést. Zkusil bys nějak osvobodit Chestera a vydat se za svým otcem, ať už bych ti pomohl, nebo ne.“

Will přikývl a cítil, jak se mu oči zalévají slzami.

„To jsem si myslel!“ zaburácel Tam. „Jsi jako tvoje matka..., jako Sára..., Macaulay skrz naskrz!“ Chytil Willa pevně za ramena. „Vím, že musíš odejít, ale moje srdce říká něco jiného.“ Přitiskl ho k sobě a povzdychl si. „Škoda, že... My tři jsme si mohli tady dole parádně užívat. Parádně a jedinečně.“

Will, Cal a Tam si povídali dlouho do noci, a když se Will konečně dostal do postele, dokázal sotva zamhouřit oka.

Časně ráno, když v domě panoval ještě naprostý klid, si sbalil batoh a zastrčil si do boty látkovou mapu, kterou mu sehnal strýček

Tam. Ověřil si, že má v kapsách bleskameny i onu zářící kouli, přešel ke Calovi a zatřásl s ním, aby ho vzbudil.

„Vyrážím,“ zašeptal Will, jakmile jeho bratr otevřel oči. Cal se posadil a poškrábal se na hlavě.

„Díky za všechno, Cale,“ pokračoval Will tiše, „a rozluč se za mě s babičkou, ano?“

„Jasně,“ odpověděl Cal a zamračil se. „Víš, že bych dal cokoliv, abych mohl jít s tebou.“

„Já vím, já vím..., ale slyšel jsi, co říkal Tam. Mám větší šanci, že se mi to podaří, když půjdu sám. V každém případě tu máš rodinu,“ dodal nakonec a obrátil se ke dveřím.

Po špičkách sešel ze schodů. Byl nadšený z toho, že je zase na cestě, ale jeho radost zmírňoval nečekaný smutek z toho, že odchází. Jistě, kdyby chtěl, mohl tu zůstat, na místě, kam skutečně patřil, místo toho, aby se vydával do neznáma a riskoval všechno. Bylo by tak snadné, kdyby se jednoduše vrátil do postele. Když sešel do chodby, slyšel, jak někde ve stínech chrápe Bartleby. Šlo o pokojný zvuk, o zvuk domova. Jestli teď odejde, už ho nikdy neuslyší. Zastavil se u dveří a zaváhal. Ne! Jak by mohl žít s pomyšlením, že nechal Chestera v drápech Styxů? Raději zemře při pokusu o jeho osvobození. Zhluboka se nadechl, ohlédl se do nitra stále klidného domu a odsunul těžkou závoru na dveřích. Otevřel je, překročil práh a opatrně je za sebou zase zavřel. Byl na ulici.

Věděl, že musí urazit značnou vzdálenost, a tak kráčel svižně a batoh se mu houpal na zádech v rytmu chůze. Trvalo mu necelých čtyřicet minut, než se dostal k budově na okraji jeskyně, kterou mu Tam popsal. Nemohl si ji splést, protože na rozdíl od většiny staveb v Kolonii měla střechu z tašek, a ne z kamenů.

Byl na cestě, která vedla k Umrlčí bráně. Tam ho upozorňoval, že si musí neustále dávat pozor, protože Styxové střídají hlídky v náhodných intervalech a nikdy se nedalo odhadnout, kdy se jeden z nich objeví za rohem.

Will sešel z cesty, přelezl vrátka a přeběhl přes nádvoří, které se rozkládalo před domem, zchátralou zemědělskou usedlostí. Z jedné odlehlejší budovy slyšel zvuky, které mu připomínaly chrochtání

prasat, a o kousek dál si všiml výběhu pro drůbež. Kuřata byla vytáhlá a špatně živená, ale všechna měla dokonale bílé peří.

Vstoupil do budovy s taškovou střešou a spatřil staré dřevěné trámy opřené o stěnu, přesně jak to Tam popisoval. Když se pod ně vplížil, něco se pohnulo směrem k němu.

„Co...?“

Byl to Tam. Okamžitě Willa umlčel tím, že mu přiložil prst ke rtům. Will dokázal sotva ovládnout svoje překvapení. Tázavě se na strýce podíval, ale ten na něj jen pochmurně hleděl a neusmíval se.

Pod trámy bylo sotva dost místa pro oba a Tam se nemotorně přikrčil, aby mohl ve stěně odsunout jednu kamennou desku. Potom se naklonil k Willovi.

„Hodně štěstí,“ zašeptal mu do ucha a doslova ho prostrčil zubatým otvorem. Vzápětí se kamenná deska zaklapla a Will osaměl.

Obklopila ho tma jako v pytli a Will nahmatal v kapse zářící kouli, ke které už předtím připojil silný provázek. Pověsil si světlo na krk, aby měl obě ruce volné. Zpočátku postupoval chodbou lehce, ale po devíti nebo deseti metrech se strop prudce snížil a Will musel pokračovat po čtyřech. Tunel vedl vzhůru a Will se bolestně plahočil přes drsné kusy rozbité skály. Batohem neustále narážel do stropu.

Před sebou zahlédl nějaký pohyb a znehybňel. Rozechvěle pozvedl zářící kouli, aby se podíval, co to bylo. Zadržel dech, když se v chodbě mihlo něco bílého a přistálo to sotva dva metry před ním. Byl to slepý potkan o velikosti dobře živeného kotěte, se sněhobílým kožichem a fousky kolem úst, které se mu třepotaly jako motýlí křídla. Zvíře si stouplo na zadní a čenichalo jeho směrem. Přitom mu byly vidět jeho dlouhé, lesklé řezáky. Nedávalo najevo naprosto žádný strach nebo plachost.

Will našel na podlaze volný kámen a co nejsilněji jím po potkanovi mrštíł. Netrefil se. Kámen narazil do stěny vedle zvířete, ale to sebou ani necuklo. Willovo pobouření nad tím, že ho zdržuje pouhý potkan, dostoupilo vrcholu a v další chvíli se s vrčením vrhl přímo na něj. Potkan mu jediným ladným skokem vyrazil naproti a dopadl mu na rameno. Na zlomek vteřiny se ani chlapec, ani hlodavec nepohnuli. Will cítil, jak mu potkaní vousky, jemné jako oční řasy, přejely po

tváři. Zaklepal horečně rameny a potkan se odrazil k dalšímu skoku. Tentokrát Willovi dopadl na lýtko a vzápětí odběhl do tmy za ním.

„Ty mrňavej prevíte,“ zamručel Will a snažil se před další cestou trochu uklidnit.

Plazil se po dobu, která mu připadala jako hodiny, a ruce měl pořezané a odřené o úlomky kamenů, ostré jako břitva. Pak se k jeho úlevě strop chodby opět zvedl a on se mohl téměř postavit. Když se teď mohl pohybovat o něco rychleji, cítil neovladatelné nutkání dát se do zpěvu. Nakonec si to ale rozmyslel, protože si uvědomil, že hlídky u Umrlčí brány pravděpodobně nejsou nijak daleko od něj a mohly by ho zaslechnout.

Dospěl ke konci chodby, která byla zahalená několika vrstvami ztuhlé pytloviny, schválně zašpiněné tak, aby se nedala na první pohled rozeznat od okolní skály. Odhrnul ji stranou a zatajil dech, když zjistil, že vylezl z tunelu těsně pod stropem jeskyně, nejméně třicet metrů nad silnicí. Měl radost, že překonal Umrlčí bránu a že došel tak daleko, ale byl si jistý, že tohle nemůže být správně. To, že se ocitl v tak závratné výšce, jistě znamenalo, že je na špatném místě. Vtom se mu vybavila

Tamova slova: „Vypadá to nemožně, ale pomalu to jde. Cal to se mnou zvládl, když byl o hodně menší, takže ty to zvládneš taky.“

Vyklonil se, aby se rozhlédl po římsách a výklencích ve skalní stěně pod sebou. Poté opatrně přešel ústí chodby a začal sestupovat dolů. Každý úchyt pod rukou i pod nohou nejprve dvakrát zkontroloval, než učinil následující krok.

Neslezl ani o šest metrů, když pod sebou zaslechl nějaký hluk. Jakési sklíčené sténání. Znehybněl a cítil, jak mu buší srdce. Zvuk se ozval znovu. Will se jednou nohou opíral o úzký výčnělek a druhá se mu houpala ve vzduchu, zatímco rukama se držel skalní římsy ve výšce hrudi. Pomalu otočil hlavu a ohlédl se přes rameno dolů.

Ve směru Umrlčí brány kráčel muž s kývající se lucernou a se dvěma vychrtlými kravami. Něco na ně vykřikl a pokračoval s nimi dál a vůbec netušil, že Will visí nad ním.

Will se neměl kde schovat a nemohl vůbec nic dělat. Zůstával nehybný a modlil se, aby se ten muž dole nezastavil a nepodíval se vzhůru. Vtom se stalo přesně to, čeho se Will bál: muž se zarazil.

Ach, ne, to je konec!

Ze své ptačí perspektivy Will jasně rozeznával mužovu zářivě bílou lebku. Muž vytáhl něco z vaku, který nesl přes rameno. Hliněnou dýmku s dlouhou troubelí. Nacpal ji tabákem, zapálil ji a vyfoukl několik malých obláček dýmu. Will slyšel, jak něco zamručel ke svým kravám a v další chvíli se opět vydal na cestu.

Will tiše vydechl úlevou, ověřil si, že je čistý vzduch, a rychle dokončil sestup - spouštěl se od jednoho výčnělku k druhému, dokud pod nohama neucítil pevnou zem. Pak se co nejrychleji rozeběhl po silnici, kolem které se rozkládala pole neuvěřitelně velkých hub. Podle jejich baňatých oválných klobouků na vysokých, silných třeních v nich poznal hříby. Světlo, které se mu kymácelo v ruce, vrhalo po stěnách jeskyně dlouhé a nestálé stíny.

Willa začalo píchat v boku a byl nucen zpomalit. Několikrát se zhluboka nadechl a přiměl se opět k rychlejšímu kroku, protože dobře věděl, že o tom, zda dospěje k Chesterovi včas, rozhoduje každá vteřina. Nechával za sebou jednu jeskyni za druhou, hříbová pole byla nakonec vystřídána černými koberci lišejníků a Willovi se ulevilo, když v dálce spatřil lampy pouličního osvětlení a mlhavý obrys první budovy. Už se blížil k cíli. Najednou se ocitl pod obrovskou kamennou bránou vytesanou do skály. Prošel do hlavní části Čtvrti. Zakrátko už obě strany silnice lemovaly domy a Willův neklid krok za krokem rostl. I když se zdálo, že tu nikdo není, snažil se našlapovat co nejtišeji a z větší části běžel po špičkách. Děsil se možnosti, že z některého domu někdo vyjde a zpozoruje ho.

Pak spatřil to, co hledal. První z postranních tunelů, o kterých se Tam zmínil.

„Dál půjdeš zadními uličkami,“ říkal jeho strýc, jak si nyní Will vzpomněl. „To bude bezpečnější.“

„Doleva, doleva, doprava,“ odříkával za chůze Will posloupnost, kterou mu Tam vtloukl do hlavy.

Tunely byly široké přesně tak, aby jimi jen tak tak projel kočár. „Nezdržuj se v nich,“ nabádal ho Tam. „Když na někoho narazíš, tvař se suverénně, jako kdybys tam měl být.“

Nikdo se ale neobjevoval a Will i nadále co nejrychleji sprintoval se zmítajícím se batohem na zádech. Když se opět vynořil v

hlavní jeskyni, byl celý zpocený a zadýchaný. Mezi dvěma vyššími domy poznal obrys policejní stanice s plochou střechou a zpomalil, aby se trochu vydýchal a vychladl.

„Zatím to šlo bez potíží,“ zahučel si pro sebe. Když Tam popisoval plán úniku, vypadalo to úplně jednoduše, ale Will nyní uvažoval, jestli se nedopustil nějaké osudové chyby. „*Nemáš čas na přemýšlení,*“ řekl mu Tam a na zdůraznění svých slov na něj namířil prst. „*Jestli někde zaváháš, promrháš drahocenný čas a všechno se zvrtné.*“

Will si otřel pot z čela a dodal si odvalu pro další část plánu.

Pohled na dveře policejní stanice v něm vyvolával vzpomínky na den, kdy ho sem přivlekli s Chesterem, a na následující vyčerpávající výsledky. Všechno se mu vracelo ve vlnách a Will se snažil nepříjemné vzpomínky vytěsnit z hlavy. Vklouzl do stínu vedle budovy a sundal si batoh. Vytáhl fotoaparát a rychle jej zkontroloval, než si jej vložil do kapsy. Poté batoh schoval a vydal se nahoru po schodech. Jakmile se ocitl nahoře, zhluboka se nadechl a vkročil do dveří.

Druhý důstojník seděl rozvalený na židli a nohy měl položené na pultu před sebou. Otočil oči ve směru nového příchozího a sledoval ho zastřeným zrakem člověka, který právě dřímá. Trvalo mu skoro vteřinu, než Willa poznal, a poté se mu po masitém obličejí rozlil výraz čirého zmatku.

„Ale, ale, ale, Jerome. Co tu u všech všudy děláš?“

„Přišel jsem navštívit svého kamaráda,“ odpověděl Will a modlil se, aby se mu nezlomil hlas nervozitou. Měl pocit, jako kdyby kráčel po větvi stromu, a čím dále zacházel, tím tenčí a vratší měl oporu pod nohama. Jestli teď ztratí rovnováhu, bude následovat smrtelný pád.

„A kdo tě sem pustil?“ zeptal se Druhý důstojník podezřívavě.

„Kdo myslíte?“ Will se pokusil o klidný úsměv.

Druhý důstojník chvíli přemítal a měřil si Willa pohledem od hlavy k patě. „No, když tě nechali projít Umrlčí bránou..., asi to bude v pořádku,“ uvažoval nahlas a pomalu vstal ze židle.

„Řekli mi, že ho můžu navštívit,“ dodal Will. „Ještě jednou, naposledy.“

„Takže víš, že k tomu dojde dnes večer?“ zeptal se Druhý důstojník s náznakem úsměvu. Will přikývl a viděl, že to rozptýlilo policistovy poslední pochybnosti. Jeho chování se v mžiku změnilo.

„Snad jsi nešel celou cestu pěšky?“ zeptal se. Jeho tvář zvrásnil přátelský úsměv, který připomínal řeznou ránu uprostřed prasečího břicha. Tuhle jeho stránku Will předtím nepoznal. Nijak mu to neusnadňovalo úkol, který před ním stál.

„Ano, vstával jsem dost brzy.“

„Není divu, že vypadáš tak urččeně. Radši tedy pojď se mnou,“ řekl Druhý důstojník, zvedl desku pultu a vydal se k Willovi. Přitom zachrastil klíči. „Slyšel jsem, že jsi zapadl mezi ostatní docela dobře,“ dodal policista. „Já věděl, že to dokážeš..., jakmile jsem tě poprvé uviděl. Hluboko uvnitř je jedním z nás, řekl jsem hned Prvnímu důstojníkovi. Má to v sobě, povídám mu.“

Prošli starými dubovými dveřmi do šera šatlavy. Ze známého pachu Willovi naskočila husí kůže. Druhý důstojník odemkl dveře cely a uvedl ho dovnitř. Willovi chvilku trvalo, než si jeho oči zvykly na zdejší tmu, ale pak ho spatřil: Chester seděl v koutě, s koleny přitáženými pod bradou. V první chvíli nijak nezareagoval a jen prázdně hleděl na Willa. Vzápětí ho poznal a okamžitě se vymrštil na nohy. Po tváři se mu rozlil nevěřící výraz.

„Wille?“ řekl a otevřel ústa. „Wille! Já tomu nemůžu uvěřit!“

„Ahoj, Chestere,“ odpověděl Will a snažil se, aby mu do hlasu neproniklo přílišné vzrušení. Měl ohromnou radost, že znovu vidí svého kamaráda, ale současně se celé jeho tělo chvělo nadbytkem adrenalinu.

„Přišel jsi mě dostat ven, Wille? Už můžu odejít?“

„Ehm..., ne tak docela.“ Will se zpola otočil, protože dobře věděl, že Druhý důstojník stojí hned za ním a slyší jeho každé slovo.

Druhý důstojník si hlasitě odkašlal. „Musím tě tu zamknout, Jerome. Doufám, že to chápeš - taková jsou pravidla,“ řekl, zavřel za sebou dveře a otočil klíčem v zámku.

„O co jde, Wille?“ zeptal se Chester, který vycítil, že něco nehraje. „Neseš mi špatné zprávy?“ O krok ustoupil.

„Jsi v pořádku?“ odpověděl Will otázkou, zcela zaujatý tím, jak naslouchal vzdalujícím se krokům Druhého důstojníka, který právě

prošel dubovými dveřmi šatlavy a zavřel je. Pak odvedl Chestera do rohu cely a v rychlosti mu vysvětlil, co musejí udělat.

O několik minut později se ozval zvuk, jehož se Will hrozil: Druhý důstojník se vracel k nim. „Je čas, pánové,“ řekl. Odemkl dveře a otevřel je. Will pomalu vyšel na chodbu.

„Měj se, Chestere,“ rozloučil se.

Když Druhý důstojník začal dveře opět zavírat, položil mu Will dlaň na paži.

„Počkejte vteřinku, mám dojem, že jsem tam něco zapomněl,“ řekl.

„A copak?“ zeptal se ho policista.

Díval se přímo na něj a Will vytáhl ruku z kapsy. Viděl, že červené světélko svítí. Namířil fotoaparát na policistu a stiskl spoušť.

Blesk zasáhl Druhého důstojníka přímo do obličeje. Zavyl, pustil klíče, zakryl si dlaněmi oči a klesl na kolena. Výsledek světla byl v porovnání s jemným svitem zářících koulí tak jasný a ostrý, že i Will a Chester cítili jeho účinky, i když před ním zavřeli oči.

„Promiňte,“ řekl Will sténajícímu muži.

Chester stál nehybně a omráčeně ve své cele.

„Tak pohyb, Chestere!“ vykřikl Will, naklonil se k němu a přitáhl ho k sobě kolem Druhého důstojníka, který se tápavě přesunul ke stěně a pořád strašlivě sténal.

Když vstoupili do hlavní místnosti policejní stanice, Will se ohlédl přes pult.

„Moje lopata!“ vykřikl, podlehl desku pultu a popadl svůj nástroj, který stál opřený o zeď. Zrovna se vracel, když se z chodby vypotácel Druhý důstojník. Poslepu se vrhl na Chestera, a než Will postřehl, co se děje, popadl jeho kamaráda pevně za krk.

Chester ze sebe vydal příškrčené vyjeknutí a pokoušel se osvobodit.

Will se nijak nerozmýšlel a ohnal se naplocho lopatou. S hlasitou ranou zasáhla Druhého důstojníka do čela a policista se s heknutím zhroutil k podlaze.

Tentokrát Chester neváhal a vyběhl ze stanice hned za Willem. Zastavili se jen na okamžik, aby si Will mohl vyzvednout schovaný

batoh, a vyrazili po úseku cesty, který Chester tolik hodin pozoroval ze svého okénka v cele. Za chvíličku zahrnuli do postranní chodby.

„Je to správná cesta?“ vyhrkl Chester, zhluboka oddechoval a kašlal.

Will neodpověděl a místo toho pokračoval v běhu, dokud se nedostali ke konci chodby.

Po obvodu malé jeskyně o velikosti amfiteátru stály, přesně jak Tam říkal, tři částečně rozbořené domy. Jílovitá půda jim pružila pod nohama a vzduch čpěl starou mrvou. Willovu pozornost přilákaly stěny jeskyně. To, co zprvu pokládal za skupinu krápníků, byly ve skutečnosti zkamenělé kmeny stromů - některé rozlomené vpůli, jiné obtočené kolem svých sousedů. Tyto zkamenělé ostatky tu stály ve stínu jako les vytesaný do kamene.

Will cítil rostoucí neklid, jako kdyby z prostoru mezi dávnými stromy vyzařovalo něco nezdravého a hrozivého. Ulevilo se mu, když doběhli k prostřednímu domu a vstoupili dovnitř předními dveřmi, které visely nakřivo na jediném pantu.

„Projděte chodbou rovně...“

Chester za nimi přibouchl dveře ramenem a Will vstoupil do kuchyně, prostornější než v domě Jeromových. Když přecházeli po dlážděné podlaze, rozvířili tlustý koberec prachu. Za jejich nohama vznikaly malé bouřlivé víry a ve světle zářící koule se do vzduchu zvedala drobounká smítka.

„Najděte nástěnný kachlíček s namalovaným křížem.“

Will ho spatřil a stiskl jej. Pod rukou se mu otevřelo malé okénko, v němž se nacházela páka. Will s ní otočil doprava a celý kus stěny se otevřel směrem ven - jednalo se o chytře zamaskované dveře. Za nimi byl předpokoj s bednami po obou stranách a další dveře na protější stěně. Nešlo ovšem o žádné obyčejné dveře - byly zhotovené z těžkého železa posetého nýty a po straně měly otočnou kliku sloužící k jejich otvírání.

„Jsou vzduchotěsné - udržují zárodky mimo Čtvrť.“

Ve výšce očí bylo ve dveřích malé okénko, ale za zakaleným sklem neviděli ani stopu po nějakém světle.

„Otevři je, než najdu dýchací přístroje,“ přikázal Will Chesterovi a ukázal na kliku. Jeho kamarád se opřel do kliky, ozvalo se hlasi-

té zasyčení a silné pryžové těsnění na spodní straně dveří se zvedlo z podlahy. Will našel masky, o nichž mu Tam řekl, že tu budou; staré látkové kápě s černými gumovými trubicemi připojenými k válcům se vzduchem. Připomínaly starodávnou potápěčskou výbavu.

Vtom Will zvenku zaslechl žalostné zamňoukání. Věděl, o co jde, ještě než se otočil.

„Bartleby!“ Kocour přiběhl chodbou. Vzrušeně škrabal tlapkami do podlahy a vířil usedlý prach. Okamžitě zamířil k tajným dveřím, strčil čenich do mezery a pátravě začenichal.

„Co to je?“ Chestera zjevení přerostlého kocoura tak ohromilo, že pustil kliku. Sama od sebe se otočila do původní polohy a dveře se zaduněním klesly zpátky na zem. Bartleby polekaně uskočil.

„Probaha, Chestere, hlavně otevři ty dveře!“ vykřikl Will.

Chester přikývl a znovu se opřel do kliky.

„Potřebujete pomoc?“ zeptal se Cal, který právě vyšel z chodby.

„Ne! Ty tu nemáš být! Co tu sakra děláš?“ zalapal Will po dechu.

„Jdu s tebou,“ odpověděl Cal, překvapený bratrovou prudkou reakcí.

Chester přestal točit klikou a díval se z Willa na Cala a zase zpátky.

„On vypadá stejně jako ty!“

Will dospěl k bodu, kdy celá situace nabrala vlastní bláznivý spád. Bláznivý, nepředvídatelný a neovladatelný. Tamův plán se mu rozpadal před očima a on měl příšerný dojem, že je všechny brzy chytí. Musí nějak vrátit věci do původních kolejí..., a to zatraceně rychle.

„PANEBOŽE, OTEVŘI TY DVEŘE!“ zaječel z plných plic a Chester se rychle vrátil ke svému úkolu. Dveře už se zvedly půl metru nad zem a Bartleby pod nimi zkoumavě prostrčil hlavu. Pak se přikrčil, prolezl na druhou stranu a zmizel jim z očí.

„Tam neví, že jsi tady, nebo ano?“ Will popadl svého bratra za límec pláště.

„To víš, že ne. Rozhodl jsem se, že je na čase, abych se vydal na Povrch jako ty a matka.“

„Nikam nepůjdeš,“ zavrčel Will přes pevně stisknuté zuby. Když viděl na bratrově tváři bolestný výraz, pustil ho a zjemnil hlas. „Opravdu, nemůžeš jít... Strýček Tam by tě zabil, kdyby věděl, že tu jsi. Hned jdi dom...,“ Will tu větu nestačil dokončit. On i Cal ucítili ve vzduchu silné poryvy čpavku.

„Poplach!“ vykřikl Cal a v očích se mu objevila panika.

Slyšeli zvenku nějaký pohyb, křik a zvuk rozbíjeného skla. Přeběhli ke kuchyňskému oknu a podívali se přes rozbité tabulky.

„Styxové!“ vydechl Cal.

Will odhadoval, že jich je nejméně třicet - stáli v půlkruhu před domem, a to byli jenom ti, které viděl ze svého omezeného výhledu. Kolik se jich tu shromáždilo celkem, na to nechtěl ani pomyslet. Přikrčil se a vrhl pohled po Chesterovi, který horečně vytahoval dveře. Otvor už byl dostatečně vysoký, aby jím prošli.

Will hleděl na svého bratra a věděl, že se dá udělat jediná věc. Nemohl ho teď přenechat Styxům.

„Vlez pod ty dveře,“ zašeptal mu naléhavě.

Calovi se rozjasnila tvář a ihned začal Willovi děkovat. Will mu jen vrazil do rukou dýchací přístroj a postrčil ho ke dveřím.

Když se Cal pod nimi protáhl, otočil se Will k oknu, právě včas, aby viděl, jak Styxové vyrážejí k domu. To mu stačilo - sám se vrhl ke dveřím a vykřikl na Chesteru, aby popadl jednu masku a následoval ho. Když slyšel, jak se s třeskem rozletěly dveře do domu, věděl, že mají jen tak tak dost času, aby oba unikli.

Vtom se stala hrozná věc.

Byla to jedna z těch věcí, které si později přehráváte v mysli stále zas a znovu..., ale hluboko uvnitř víte, že jste nemohli vůbec nic dělat. V tu chvíli to uslyšeli.

Hlas, který oba znali.

30. kapitola

„Starý známý Will,“ pronesla a přimrazila je na místě. Will už byl pod zvednutými dveřmi a svíral rukou Chesterův loket, aby ho vtáhl dovnitř za sebou, ale teď se ohlédl ke dveřím do kuchyně a ztuhl.

Do místnosti vstoupila mladá dívka v doprovodu dvou Styxů. „Rebecca?“ zalpal Will po dechu a potřásl hlavou, jako kdyby ho šálil zrak.

„Rebecca!“ opakoval nevěřícně.

„Tak kampak máte namířeno?“ zeptala se ho chladně. Oba Styxové se pomalu posunuli kupředu, ale ona je zadržela pozvednutím ruky.

Byl to snad nějaký trik? Měla na sobě jejich šaty, jejich uniformu - černý plášť s čistě bílou košilí. I její vlasy, černé jako uhel, vypadaly jinak - měla je sčesané dozadu.

„Co tu...?“ podařilo se Willovi vyslovit, než oněměl.

Zajali ji. Tím to bude. Vymyli jí mozek, nebo ji drželi jako rukojmí.

„Proč děláme pořád to samé?“ povzdychla si divadelně a povytáhla jedno obočí. Mluvila uvolněně a klidně. Něco tu nesedělo, něco bylo jinak.

Ne.

Ona je jedním z nich.

„Ty jsi...,“ zalpal po dechu.

Rebecca se rozesmála. „Je bystrý, že ano?“

Za ní vstupovali do kuchyně další Styxové. Willovi se zatočila hlava. Myslí mu pádily vzpomínky a snažil se nějak uvést do souladu svou sestru Rebeccu s touto styxskou dívkou, která stála před ním. Přehlédl snad nějaká vodítka, nějaká neklamná znamení?

„Jak to?“ vykřikl.

Rebecca, která si zjevně vychutnávala jeho zmatek, odpověděla: „Je to vážně úplně jednoduché. Umístili mě do vaší rodiny, když mi byly dva roky. Tak to u nás chodí..., poznáváme zblízka pohany... Je to něco jako výcvik elity.“

Udělal krok kupředu.

„Stůj!“ zarazil ji Will. Mozek mu opět začal fungovat a on si potají sáhl do kapsy u pláště. „Já tomu nemůžu uvěřit!“

„Těžko se to přijímá, vid’? Přidělili mě k vám, abych tě měla na očích – a s trochou štěstí jsme mohli přilákat tvoji matku..., tvoji pravou matku.“

„To není pravda.“

„Nezáleží na tom, čemu věříš,“ odpověděla stroze. „Má úloha skončila, a tak jsem tady, zase zpátky doma. Už nemusím nic hrát a předstírat.“

„Ne!“ vykoktal Will a sevřel v hrsti malý látkový balíček, který dostal od Tama.

„No tak, je po všem,“ řekla Rebecca netrpělivě. Sotva postřehnutelně kývla hlavou a Styxové po obou stranách vyrazili kupředu. Will ale byl připravený. Mrštíł vší silou bleskamenem přes kuchyň. Kámen proletěl mezi oběma Styxy, narazil do špinavých bílých kachlíčků a roztříštil se na tisíc drobných úlomků.

Všechno se zastavilo.

Na zlomek vteřiny si Will myslel, že se nic nestane, že to nebude fungovat. Slyšel, jak se Rebecca suše a výsměšně směje.

Vtom se ozval hvízdavý zvuk, jako kdyby někdo odsál vzduch z místnosti. Každý úlomek kamene, kterými byla poseta zem, se rozhořel oslepujícím svitem a vyzařoval paprsky, které prořaly kuchyň jako milion pátracích reflektorů. Byly tak jasné, že vším procházely s nesnesitelnou, spalující bělostí.

Rebeccu to ale zřejmě ani v nejmenším neznepokojilo. Stála, obklopena září jako nějaký černý anděl, měla ruce založené na prsou v typickém gestu a nesouhlasně mlaskla jazykem.

Oba postupující Styxové se ale na místě zastavili a vydali ze sebe jek, který připomínal skřípání nehtů na školní tabuli. Slepě se odpotáceli o kousek zpátky a pokoušeli si zakrýt oči.

To poskytlo Willovi příležitost, po jaké toužil. Strhl Chestera k sobě, pryč od dveřní kliky.

Světlo už pohasínalo a další dva Styxové se tlačili kolem svých oslepených druhů. Vrhli se na Willa a napřahovali po něm dlouhé prsty zahnuté jako pařáty. Will stále táhl Chestera za jednu ruku a Styxové ho popadli za druhou. Začalo přetahování - na jedné straně Will, na druhé Styxové a uprostřed vyděšený, fňukající Chester. Ještě horší bylo, že nikdo nedržel kliku dveří, která se proto divoce otáčela kolem vlastní osy, a masivní dveře pomalu klesaly k zemi. Chester stál přímo pod nimi.

„Setřes je!“ vykřikl Will.

Chester se pokusil vykopnout nohou, ale k ničemu to nebylo - svírali ho příliš pevně. Will se zapřel do dveří v marném pokusu zpomalit jejich pokles, ale byly moc těžké a jen kvůli nim ztratil rovnováhu. Nemohl s nimi něco dělat a současně zachránit Chestera.

Styxové hekali a napínali všechny síly, Chester se jim pokoušel vzdorovat a Will si uvědomil, že nad Styxy nemohou vyhrát. Chesterova paže mu klouzala z ruky a Chester křičel bolestí, jak se mu hluboko do kůže zarývaly nehty Styxů.

Dveře pokračovaly ve svém nezastavitelném poklesu a Willovi došla ještě jedna věc - jestli Chestera nepustí, dveře ho rozmačkají.

Musí ho vydat do rukou Styxům.

Klika se zběsile protáčela a dveře už byly pouhý metr od země. Chester se musel hluboce předklánět. Celá tíha dveří mu doléhala na záda. Will musel něco udělat, a to rychle.

„Chestere, je mi to líto!“ vykřikl.

Na zlomek vteřiny se Chester zděšeně zadíval svému kamarádovi do očí. Pak ho Will pustil, Chester vletěl mezi oba Styxe a svou setrvačností je srazil k zemi na jednu hromadu. Než dveře s definitivním zaduněním narazily do země, vykřikl ještě Chester naposled Willovo jméno. Will mohl jen strnule přihlížet přes mléčně zakalené okénko, jak se Chester a Styxové zastavili u stěny kuchyně. Jeden ze Styxů se okamžitě zvedl ze země a vyběhl ke dveřím.

„ZASEKNI TU KLIKU!“ Calův výkřik projel Willem jako elektrický šok. Cal držel zářící kouli a Will se vrhl k mechanismu po straně dveří. Vytrhl z kapsy nůž, otevřel největší ostří a pokusil se ho zaklínit mezi ozubená kola.

„Prosím, prosím, ať to funguje!“ škemral Will. Zkusil několik míst, než ostří konečně vklouzlo mezi dvě největší kola a zůstalo tam. Will ho ponechal na místě a modlil se, aby odvedlo svoji práci. Malý červený kapesní nůž se začal chvět, jak se Styx na opačné straně dveří pokoušel otáčet klikou.

Will se opět podíval okénkem. Jako v nějakém strašidelném němém filmu mohl pouze pozorovat zoufalství na Chesterově tváři, když udatně bojoval se Styxy. Nějak se mu podařilo uchvátit Willovu lopatu a snažil se je s ní odrážet. Bylo jich ale příliš mnoho a zasypali ho jako roj kobylek.

Pak se na druhé straně okénka vynořila jedna tvář, která zastínila všechno ostatní.

Rebecca. Přísně našpulila rty a zavrtěla hlavou, jako kdyby Wille kárala. Přesně jako po všechny ty roky v Highfieldu. Něco říkala, ale přes vzduchotěsné dveře její slova nebyla slyšet.

„Musíme jít, Wille. Oni ty dveře otevrou,“ promluvil Cal naléhavě. Will neochotně odtrhl oči od okénka. Rebecca mu pořád něco říkala. Náhle jím projel chlad. Už věděl, co to říká. Úplně přesně. Rebecca mu zpívala.

„Sluneční svit...!“ řekl hořce. „Ty jsi můj sluneční svit!“

Utíkali skalní chodbou s Bartlebym za zády a nakonec se dostali k místnosti s klenutým stropem, odkud vedla řada tunelů. Všechny povrchy zde byly zaoblené a hladké, jako kdyby ostré hrany zbrousily po věky tekoucí vody. Teď tu bylo sucho a každou plochu pokrývala vrstva nánosů jako práškové sklo.

„Máme jenom jednu masku,“ řekl najednou Will Calovi. Vzal do ruky látkovou a pryžovou masku a prohlédl si ji.

„Ach ne,“ zasténal Cal. „Co budeme dělat? Vrátit se nemůžeme.“

„Co je vlastně se vzduchem ve Věčném městě?“ zeptal se Will.

„Podle strýčka Tama tam vypukl nějaký mor, který zabil všechny lidi...“

„Ale teď už tam není, ne?“ zeptal se Will rychle a s obavou očekával bratrovu odpověď.

Cal pomalu přikývl. „Tam tvrdí, že je.“

„Tak si vezmi tu masku ty.“

„Ani náhodou!“

Will bleskurychle nasadil masku Calovi na hlavu, a zadusil tak jeho protesty. Cal se ji pokoušel sundat, ale Will mu to nedovolil.

„Myslím to vážně! Budeš ji mít ty,“ trval na svém. „Já jsem starší, takže rozhodnutí je na mně.“

Po těchto slovech Cal přestal bojovat a jen úzkostně vyhlížel přes skleněný průzor, zatímco se Will ujišťoval, že mu kápě sedí správně na ramenou. Poté zapnul kožený řemínek, kterým připoutal trubice a pahýlovitý filtr Calovi k hrudi. Snažil se neuvažovat nad tím, co může znamenat pro něj samotného, že dal masku svému brat-

rovi, a také doufal, že onen mor je jen další z celé řady pověr Kolo-
nistů.

Poté Will vytáhl z boty mapu od strýčka Tama, odpočítal chod-
by před sebou a ukázal na tu, kterou se měli vydat.

„Jak to, že tě ta styxská holka znala?“ zeptal se Cal nezřetelně
zpoza kápě.

„To je moje sestra.“ Will spustil mapu a podíval se na něj. „Byla
to moje sestra...“ dodal pohrdavě, „... nebo jsem si to o ní aspoň
myslel.“

Cal nedal najevo žádné známky překvapení, ale Will na něm vi-
děl, jak je vyděšený. Neustále se ohlížel přes rameno k tunelu, kte-
rým sem přišli. „Ty dveře je nezadrží na dlouho,“ varoval ho Cal a
nervózně po něm pokukoval.

„Chester...“ začal Will sklesle, ale pak zmlkl.

„Nemohli jsme mu nijak pomoci. Měli jsme kliku, že jsme sami
vyvázli živí.“

„Možná,“ řekl Will a ještě jednou si ověřil v mapě správnou tra-
su. Věděl, že teď není čas, aby přemýšlel o Chesterovi, ale po všech
rizikách, která na sebe vzal, aby zachránil svého přítele, celý plán
neskutečně selhal a Will měl co dělat, aby se dokázal soustředit na
to, co mělo následovat. Zhluboka se nadechl. „Předpokládám, že
bychom tedy asi měli jít.“

A tak se oba chlapci dali i s kocourem do běhu a ponořili se
hlouběji do spleti podzemních tunelů, které je vedly k Věčnému měs-
tu - a pak, jak Will doufal, zase ven na sluneční světlo.

TŘETÍ ČÁST

Věčné město

31. kapitola

Raz dva, raz dva, raz, raz, raz dva.

Za běhu Will nasadil plynulé tempo, které dříve v Highfieldu často používal při namáhavějších vykopávkách. Chodby byly suché a tiché - nikde ani stopy po tom, že by tady dole něco žilo. Jejich chodidla pravidelně dopadala na písčitou zem, ale Will ani jednou nezahlédl ve světle zářící koule žádné vznášející se smítko prachu. Jako kdyby tudy procházeli zcela nepozorovaně.

Zanedlouho si ovšem všiml slaboučkého třpytu - jasných skvrnek, které se mu zhmotňovaly před očima a vzápětí právě tak náhle mizely. Udiveně je sledoval, dokud mu nedošlo, že tu něco nehraje. Současně mu hrud' začala svírat tupá bolest a na spáncích mu vyrazil studený pot.

Raz dva, raz dva, raz... raz... raz dva...

Zpomalil a cítil, že se mu dýchá stále obtížněji. Bylo to zvláštní - pořád nedokázal přesně určit, co je tu divného. Zprvu se domníval, že jde prostě o vyčerpání, ale ne, vězelo za tím něco víc. Jako kdyby se samotný vzduch, který vyplňoval tyto hluboké chodby možná už od pravěkých dob, choval jako vazká tekutina.

Raz dva, raz...

Will se prudce zastavil, uvolnil si límec a promnul si ramena pod popruhy batohu. Měl téměř neodolatelné nutkání odhodit přítěž ze zad - cítil se s ní nepohodlně a stísněně. A dělaly mu starosti i stěny tunelu - byly příliš blízko u sebe a dusily ho. Ustoupil do středu chodby, kde se opřel dlaněmi o kolena a několikrát se zhluboka nadechl. Po chvilce se cítil o něco lépe a silou vůle se napřímil.

„Co se děje?“ zeptal se Cal a starostlivě na něj hleděl zpoza skleněného průzoru masky.

„Nic,“ odpověděl Will a začal se přehrabovat v kapse, aby vytáhl mapu. Nechtěl si přiznat žádnou známku slabosti, a už vůbec ji nechtěl přiznávat před svým bratrem. „Já..., jenom si chci ověřit naši polohu.“

Vzal na sebe úkol provádět je přes mnohé křižovatky a odbočky. Byl si vědom toho, že jediný omyl by se jim mohl stát osudným - zabloudili by v tomto neuvěřitelně spleťtém podzemním bludišti navždy. Vzpomněl si, že o něm Tam mluvil jako o „Labyrintu“ a

přirovnal jej k pemze s nespočetnými póry, které se náhodně klikatí skrz ni. Tehdy se Will nad strýcovými slovy příliš nezamýšlel, ale teď věděl přesně, co měl Tam na mysli. Už samotná rozlehlost tohoto bludiště ho skličovala, a i když postupovali tunely docela svižně a měli dobrý čas, Will odhadoval, že mají před sebou ještě dlouhý úsek. Významně jim pomáhala skutečnost, že se tunely mírně svažovaly, ale zároveň to Willa ochromovalo - až příliš dobře chápal, že každý metr, o který sestoupí, budou muset znovu překonat při cestě vzhůru na Povrch.

Přenesl pohled z mapy na stěny. Měly narůžovělý odstín, pravděpodobně díky obsahu železa, což mohlo zároveň vysvětlit, proč jim tady dole nebyl k ničemu ani kompas. Střelka se váhavě protáhla kolem své osy a nikdy se nezastavila v jedné poloze na dostatečně dlouhou dobu, aby z ní mohli cokoliv vyčíst.

Will se rozhlížel kolem a napadlo ho, že tyhle chodby mohl vytvořit plyn zachycený pod nějakou ztuhlou zátkou, který se pokoušel uniknout dosud tekutou sopečnou horninou. Ano, to by mohl být důvod, proč tu nebyly žádné kolmé tunely. Nebo tento systém možná vznikl činností vody, která se probíjela slabšími místy ve skále tisíce let po jejím zchladnutí. „Zajímalo by mě, co by tomu říkal táta,“ pomyslel si, než se dokázal zarazit, a zachmuřil se, když mu došlo, že ho už patrně nikdy neuvidí. Teď ne.

Ať se snažil sebevíc, nedokázal vytěsnit z mysli okamžik, kdy naposledy spatřil Chestera, jak se bezmocně válí po podlaze a potom se zvedá přímo do rukou Styxů. Will ho už zase zklamal...

A Rebecca! Nedalo se to nijak popřít, viděl ji na vlastní oči. Rebecca je Styx! Přestože se cítil tak slabý, při tom pomyšlení se mu začala vařit krev v žilách. Chtělo se mu vyprsknout smíchy, když si vzpomněl, jaké si o ni dělal starosti.

Teď ale nebyl čas na žádné úvahy - jestli z toho chtějí vyjít živí, nesmějí zabloudit a sejít ze správné cesty. Naposledy mrkl na mapu a pečlivě ji složil. Pak se opět vydali kupředu.

Raz dva, raz dva, raz, raz, raz dva.

Podrážky bot jim křupaly na jemném červeném písku a Will toužil po změně, po nějakém význačném orientačním bodě, po čemkoli, co by narušilo jednotvárnost okolí a co by potvrdilo, že postu-

pují správně. Zmocňovalo se ho zoufalství a obavy, že nikdy nedospějí na konec toho bludiště. Třeba chodí pořád v kruhu.

Uklidnilo ho, když konečně minuli kámen, který připomínal malý náhrobek - měl kulatý vršek, plochou přední stranu a byl umístěn těsně u stěny. Cal přihlížel, jak se jeho bratr shýbl, aby smetl písek z povrchu kamene.

Pod rukou se mu objevil symbol, vytesaný do růžové skály zhruba v polovině povrchu. Sestával ze tří rozbíhajících se linií, které vypadaly jako paprsky stoupajícího slunce nebo jako špičky trojzubce. Pod symbolem se nacházely dva řádky hranatého písma, které Will neznal a které mu nedávalo žádný smysl.

„Co to je? Nějaká značka nebo milník?“ Will se podíval na bratra, ale ten jen bezradně pokrčil rameny.

O několik hodin později se jejich postup zpomalil a zkomplikoval. Naráželi na jedno větvení chodeb za druhým a Will se musel stále častěji dívat do mapy. Jednou už zatočili špatně - naštěstí si Will chybu zanedlouho uvědomil a ihned se vrátili na správnou trasu. Tam se na chvíli zastavili, aby popadli dech. I když se Will snažil bojovat s únavou, připadal si stále vyčerpanější, jako kdyby se mu zcela vybitly baterie. Když se znovu vydali na cestu, cítil se utahanější než kdykoliv předtím.

Ať mu ale bylo jakkoli, nechtěl, aby Cal získal podezření, že je něco v nepořádku. Věděl, že musejí pokračovat dál. Musejí si udržovat náskok před Styxy a musejí se dostat ven. Obrátil se ke svému bratrovi.

„Co vlastně dělá Tam ve Věčném městě?“ zeptal se a ztěžka oddechoval. „Když jsem se o to zajímal, odpovídal hodně vyhýbavě.“

„Hledá tu mince a podobné věci, zlato a stříbro,“ řekl Cal a dodal: „Většinou z hrobů.“

„Z hrobů?“

„Na pohřebištích,“ přikývl Cal.

„Takže tady doopravdy žili lidé?“

„Před dávnými věky. Tam se domnívá, že tu bydlelo několik ras, jedna po druhé, a každá si stavěla budovy na základech starších domů. Prý tu jsou poklady, které jen čekají, až je někdo objeví.“

„Ale co to bylo za lidi?“

„První prý byli Brutové, před mnoha stoletími. Myslím, že Tam o nich mluvil jako o Trojanech. Postavili to město jako pevnost nebo něco podobného, zatímco na Povrchu vyrostl Londýn.“

„Takže ta dvě města byla propojená?“

Cal v masce těžkopádně přikývl. „Na začátku ano. Později byly vchody zataraseny a kameny, které je označovaly, se ztratily. Na Věčné město se jednoduše zapomnělo,“ řekl a hlučně vyfoukl vzduch přes svůj filtr. Neklidně se ohlédl za sebe, jako kdyby z tunelu něco zaslechl.

Will okamžitě sledoval jeho pohled, ale viděl jen temnou postavu Bartlebyho, který netrpělivě klusal od jedné stěny chodby k druhé. Kocour chtěl postupovat rychleji než oba chlapci a čas od času je opravdu předběhl, ale vzápětí se zastavil u nějaké pukliny, kterou začal zvědavě očichávat. Často ho při tom zjevně něco znepokojilo, protože vydával tiché kňučení.

„Aspoň nás tady Styxové nikdy nenajdou,“ poznamenal Will sebejistě. „Na to nespolehej. Rozhodně nás budou sledovat,“ nesouhlasil Cal. „A pořád ještě máme před sebou jejich stráž.“

„Cože?“

„Styxskou stráž. Je to něco jako... no... pohraniční hlídka,“ vysvětloval Cal a pracně hledal slova. „Sřeží staré město.“

„K čemu? Já myslel, že to město je prázdné.“

„Mluví se o tom, že představují celé oblasti města a vyspravují stěny jeskyní. Tvrdí se, že se sem možná přestěhuje celá Kolonie a mezi lidmi kolují zvěsti o pracovních skupinách z řad odsouzených vězňů, kteří tu pracují jako otroci. Jsou to ale jen drby - nikdo neví nic jistě.“

„Tam se nezmiňoval o nějakých dalších Styxech.“ Will se ani nepokoušel zakrývat svoje znepokojení. „To je tedy náramné,“ ulevil si vztekle a kopl do kamínku před sebou.

„Třeba ho nenapadlo, že by mohli představovat nějaký problém. Neopustili jsme Kolonii zrovna potichu a nenápadně, nemyslíš? Ale nedělej si s nimi až tak velké starosti - jde o ohromnou oblast a je tu jen hrstka hlídek.“

„No skvělé! To mě fakt utěšilo!“ odušil Will a hlavou mu táhly představy o tom, co na ně možná čeká za příštím rohem.

Kráčeli několik hodin a nakonec sestoupili z příkrého svahu. Červený písek jim podkluzoval pod nohama, ale aspoň se ocitli na rovné ploše. Will věděl, že jestli čte mapu správně, měli by se pomalu blížit ke konci Labyrintu. Jenže chodba před nimi se najednou zúžila a zdálo se, že končí slepě.

Will se obával nejhoršího a rychle vyběhl kupředu. Musel se přikrčit, protože se tu snížil strop. Ke svému ulehčení zjistil, že se ve stěně otevírá nevelký průchod. Počkal, dokud ho nedohonil Cal, a oba si vyměnili ustarané pohledy, zatímco Bartleby začenichal ve vzduchu. Will zaváhal a opakovaně hleděl z Tamovy mapy na otvor ve stěně tunelu a zase zpátky. Pak zachytil Calův pohled a se širokým úsměvem se vydal k úzkému průchodu, z něhož vycházelo tlumené zelené světlo.

„Opatrně,“ varoval ho Cal.

Will už ale dospěl k rohu a postřehl známý zvuk: pleskání padající vody. Pohnul hlavou a vyhlédl jedním okem za skálu. To, co spatřil, ho ohromilo. Pomaličku se přesunul před otvor, do lahvově zelené záře, aby měl lepší výhled. Podle Tamova popisu a obrázků, kterými ho zásobovala jeho představivost, očekával něco mimořádného. Ale nic ho nemohlo připravit na výjev, který se mu naskytl.

„Věčné město,“ zašeptal si pro sebe, když začal sestupovat z vysoké strmé stěny. Zvedl hlavu a přejel očima klenutý strop tohoto obrovského prostoru. Na tvář mu dopadly kapky vody a přiměly ho, aby se rychle otrásl.

„Podzemní déšť?“ zahučel a okamžitě si uvědomil, jak bláznivě to zní. Zamrkal, protože ho kapky zasáhly do očí a pálily ho v nich.

„To jsou průsaky seshora,“ řekl Cal a zastavil se za ním.

Will ho ale neposlouchal. Měl co dělat, aby vstříbal mamutí rozměry jeskyně, která byla tak obrovská, že vzdálená zákoutí zakrýval závoj mlžného oparu. Jak pokračovali v sestupu, dopadaly na ně poryvy líného, ospalého mrhlení.

Kolem se jim naskytl najednou až příliš mnoho dojmů. Ze závratné výše stropu vystupovaly obří čedičové sloupky připomínající mrakodrapy bez oken a zanořovaly se do středu města. Další vyrůstaly z okolních ploch a nakláněly se v obloucích, které vystavovaly smysly obou chlapců náročné zkoušce. Vedle této prostoty vypadaly

všechny jeskyně Kolonie jako trpaslíci vedle Goliáše a Willovi se drala na mysl představa gigantického srdce, jehož komory jsou přemostěny ohromnými chlopněmi v podobě sloupů.

Zasunul si zářící kouli do kapsy a mimoděk se rozhlížel po zdroji smaragdově zeleného světla, které dodávalo celé scéně snovou atmosféru. Měl pocit, že hledí na nějaké ztracené město v hlubinách oceánu. Nemohl si tím být jistý, ale připadalo mu, že to zelené světlo vychází přímo ze stěn jeskyně - tak jemně, až si zprvu myslel, že ho stěny jen odrážejí.

Přešel k jedné straně svahu a prohlédl si stěnu z větší blízkosti. Pokrývala ji divoká změť tmavých úponků, které se vlhce leskly. Jednalo se o nějaký druh řas se spoustou odnoží, rostoucích v silné vrstvě jako břečťan na staré zdi. Když k nim pozvedl dlaň, ucítil teplo, jež z nich vyzařovalo, a ano, spatřil také, že z okrajů stočených lístků vychází tlumená záře.

„Bioluminiscence?“ řekl nahlas.

„Hmmf?“ ozvala se nechápavá odpověď zpod Calovy masky, která se neustále natáčela všemi směry, jak se Willův bratr rozhlížel po hlídce Styxů.

Will se dal opět do chůze a přenesl pozornost zpátky na jeskyni. Soustředil se na nejúžasnější pohled ze všech, totiž na samotné město. I z této dálky se jeho oči hladově vpíjely do klenutých bran, neuvěřitelných teras a obloukovitých schodišť, mířících ke kamenným balkonům. Ze země vyrůstaly dórské i korintské sloupy, které podpíraly ochozy v závratné výšce. Willovo nadšení ovšem kalil smutek z toho, že to všechno s ním nevidí taky Chester. A pokud jde o jeho otce, toho by to přivedlo přímo do vytržení! Bylo toho tady příliš moc na jedno letmé rozhlédnutí. Kamkoliv se Will podíval, všude viděl ty nejfantastičtější stavby: kolosea a dávné klenuté katedrály z krásně opracovaných kamenů.

Když dorazili k úpatí svahu, ucítil nějaký pach jako ze staré rybníční vody. Zpočátku se zdál slabý, ale s každým krokem do středu města sílil.

Šlo o zatuchlý, žluklý zápach, který se Willovi zachytával v hrdle jako žluč. Zakryl si nos a ústa dlaní a zoufale se podíval na Cala.

„To je příšerné!“ řekl a dával se v hrozném puchu. „Není divu, že sem musíte nosit dýchací masku!“

„Já vím,“ odpověděl Cal věčně. Jeho výraz zakrývala maska. Ukázal ke strouze pod svahek. „Pojďme tam.“

„Proč?“ zeptal se Will a připojil se k bratrovi. Užasl, když viděl, jak Cal strká ruce do sirupovité břechky, která ve strouze stála. Cal zvedl obě dlaně plné černých řas a vemnul si je do masky a do oblečení. Pak popadl Bartlebyho za krkem. Kocour tiše zamňoukal a pokusil se uniknout, ale Cal ho potřel od hlavy k patě. Brzy mu na zem z kůže odkapávala špína. Bartleby nahrbil hřbet, otrásl se a vrhl po svém pánovi vyčítavý pohled.

„Bože, ten puch je horší než kdykoli předtím. Co to sakra děláš?“ chtěl vědět Will, který si myslel, že se Cal náhle pomínul.

„Styxská hlídka tady používá psí stopaře. Když z nás bude cítit Kolonie, nemáme sebemenší šanci. Tohle pomůže překrýt náš vlastní pach,“ vysvětlil Cal a nabral čerstvou várku slizkých rostlin. „Teď jsi na řadě ty.“ Will se přemáhal a Cal mu rozetřel smrdutou břechku po vlasech, hrudi, ramenech i po nohách.

„Jak můžou něco cítit přes ten strašný puch?“ zeptal se Will podrážděně a díval se na olejovité skvrny na svých šatech. Tomu zápachu se nedalo uniknout. „Ti psi tedy musejí mít zatracené dobrý čich!“ Měl co dělat, aby se mu neobrátil žaludek.

„No, to oni mají,“ řekl Cal a zaklepal rukama, aby se zbavil úponků řas. Pak si je otřel do kabátu. „Musíme co nejrychleji zmizet z dohledu.“

Přeběhli pás bahnité půdy a vstoupili do města. Prošli pod vysokou kamennou bránou, z níž na ně pohrdavě shlížely dva škodolibé obličejové chrličů, a dostali se do uličky s vysokými domy po obou stranách. Rozměry okolních budov, jejich oken, oblouků a dveří byly obrovské, jako kdyby je kdysi stavěli pro neuvěřitelně vysoké bytosti. Na Calův návrh proklouzli jedním z těchto průchodů u základny čtvercové věže.

Když teď vykročili z dosahu zelené záře, musel Will při prohlížení mapy vytáhnout zářící kouli. Když ji vyndal z kapsy, osvětlila kamennou místnost s vysokým stropem a několikacentimetrovou vrstvou vody na podlaze. Bartleby dobloumal do jednoho kouta, kde

našel hromádku něčeho shnilého. Krátce ji prozkoumal a poté nad ni pozvedl nožičku. „Hele,“ řekl najednou Cal. „Podívej se na ty stěny.“ Všude kolem sebe viděli lebky - řady vytesaných lebek se zubatými úsměvy a prázdnými, tmavými důlky namísto očí. Jak Will pohnul koulí, stíny se zachvěly a zdálo se, že se všechny lebky natácejí, aby je mohly pozorovat.

„Tohle by se tátovi ohromně líbilo. Vsaďm se, že to bylo...“

„Je to příšerné,“ přerušil ho Cal a zachvěl se.

„Tihle lidé byli pěkně strašidelní, co?“ zeptal se Will, který nedokázal potlačit široký úsměv. „Předkové Styxů.“

„Cože?“ Will se tázavě zahleděl na svého bratra. „Jejich předkové. Lidé věří, že v čase moru se malé skupině obyvatel podařilo z města uniknout.“

„Kam?“

„Na Povrch,“ odvětil Cal. „Tam vytvořili nějakou tajnou společnost. Říká se, že právě Styxové vnukli siru Gabrielovi nápad postavit Kolonii.“

Will neměl příležitost k dalším otázkám, protože Bartleby najednou našpicoval uši a upřeně se zahleděl ke dveřím. I když ani jeden z chlapců nic neslyšel, Cala kocourovo chování silně zneklidňovalo.

„No tak, rychle, podívej se do té mapy, Wille.“

Opustili místnost a opatrně se vydali na cestu starobylými ulicemi. To Willovi poskytlo příležitost zblízka prozkoumat okolní budovy. Všude kolem byly kameny vyzdobeny nápisy a tesanými reliéfy. Will ale taky viděl, jak se město rozpadá - zdi domů se drolily a praskaly. Všude kolem pozoroval známky opuštěnosti a rozkladu. Přesto však domy hrdě stály ve své kráse, vyzařovala z nich obrovská moc a ještě něco dalšího - dávná a nevyslovená hrozba. Will byl rád, že už tu nesídlí původní obyvatelé.

Běželi po prastaré kamenné dlažbě ulic a pod botami jim šplouchala kalná voda plná řas. Za nimi se tvořily mírně zářící skvrny jako světélkující otisky stop. Bartlebyho voda znervózňovala a poskakoval v ní stylem cvičeného poníka, jak se snažil, aby se ani trochu nepocákal.

Když překročili úzký kamenný most, Will se krátce zastavil a ohlédl se přes zvětralé sloupové zábradlí z mramoru na líně tekoucí řeku pod nimi. Voda v ní byla hustá a olejovitá a pomalu plynula městem. Tu a tam ji přemost'ovaly další nevelké mosty a její vlnky olizovaly stěny z obrovských kamenů, které vytvářely koryto. Na březích stály klasické sochy jako vodní hlídky: starci s vlnitými vlasy a neuvěřitelně dlouhými plnovousy, ženy ve splývavých šatech a s nataženými rukama - či někdy pouhými pahýly -, v nichž držely mušle či koule a zvedaly je k vodě jako nějaké oběti dávno zapomenutým bohům.

Dorazili na velké náměstí obklopené vysokými budovami, ale nevstoupili na něj a místo toho se ukryli za nízkou zídou.

„Co to je?“ zašeptal Will. Uprostřed náměstí stálo vyvýšené pódiium podepřené řadou silných sloupů. Na něm viděli lidské postavy: vápencové sochy ve zvrácených pózách znehybnělých muk, některé s vyhlazenými rysy, jiné s chybějícími končetinami. Kolem pokřivených postav se ovíjel rezivějící řetěz. Vypadalo to jako sousoší zobrazující nějaká dávno zapomenutá zvěřstva.

„Tribuna vězňů. Tady byli trestáni.“

„To jsou příšerné sochy,“ řekl Will. Nedokázal od nich odtrhnout oči.

„Žádné sochy, ale skuteční lidé. Tam říkal, že jejich těla zvápenatěla.“

„Ne!“ vydechl Will, hleděl na postavy ještě upřeněji a přál si, aby měl čas si tuto scénu zakreslit.

„Pssst,“ zasykl Cal. Popadl Bartlebyho a přitáhl si ho k hrudi. Kocour zahrabal nohama, ale Cal ho nepouštěl.

Will se na něj tázavě podíval.

„K zemi,“ zašeptal Cal. Schoval se za zídou, zakryl kocourovi oči dlaní a ještě pevněji ho sevřel.

Will následoval jeho příkladu a ještě je stihl zahlédnout. Na opačném konci náměstí se objevily čtyři postavy, které jako by se vznášely po povrchu vodou nasáklé země tiše jako duchové. Přes ústa a nosy měly nasazené dýchací masky a oči jim chránily brýle s obrovskými kulatými průzory, ve kterých vypadaly jako nějaký obří hmyz z děsivého snu. Z jejich siluet Will poznal, že jde o Styxe. Byli

oblečení do kožených čepiček a dlouhých plášťů. Nejednalo se ovšem o lesklé, černé pláště, jaké na nich Will viděl v Kolonii - tyto byly matné a zamaskované zelenými a šedými skvrnami tmavších i světlejších odstínů.

S vojenskou výkonností postupovali v řadě kupředu a jeden z nich držel na vodítku obrovského psa. Z mordy neuvěřitelně velkého a zuřivého zvířete stoupala pára - nepodobalo se žádnému psu, jakého Will kdy viděl.

Oba chlapci se krčili za zídkou a naléhavě si uvědomovali, že nemají kam utéct, jestli se Styxové vydají jejich směrem. Chraptivé oddechování a supění psa se blížilo. Will s Calem se podívali jeden na druhého a oba čekali, že se Styxové každou chvíli objeví za rohem zídky. Natáčeli hlavy a pokoušeli se zachytit sebeslabší zvuk, který by vydávali přicházející Styxové, ale slyšeli jen tlumené bublání tekoucí vody a trvalé pleskání jeskynního deště.

Will zachytil Calův pohled. Podle všeho se zdálo, že Styxové už jsou pryč, ale mohou se na to spolehnout? Postoupila hlídka někam dál nebo na ně chystá léčku? Čekali a po chvíli, která jim připadala jako věčnost, Will poklepal bratrovi na rameno a ukázal nahoru, aby mu naznačil, že se chce podívat přes zídku.

Cal divoce zavrtěl hlavou a v očích za zpola zamlženým průzorem masky mu zaplátl strach. Prosil Willa, aby zůstal skrčený. Will na něj ale nedbal a pozvedl hlavu nepatrný kousek nad zídku. Styxové zmizeli. Ukázal Calovi vztyčený palec a Cal se opatrně pozvedl, aby se podíval sám. Když viděl, že vzduch je čistý, pustil Bartlebyho a kocour okamžitě odběhl o kousek dál, kde se mocně oklepával a rozčileně po obou chlapcích loupal očima.

Opatrně se přesunuli podél jedné strany náměstí a vybrali si uličku v opačném směru, než jakým podle jejich odhadu odešli Styxové. Will se cítil čím dál unavenější a stále obtížněji popadal dech. Plíce mu hvízdaly jako starému astmatikovi a hrudní koš mu svírala tupá bolest. Sebral všechny síly a oba rychle přebíhali z jednoho stínu do druhého, dokud nezanechali budovy za sebou a před nimi se neobjevila stěna jeskyně. Několik minut běželi podle ní, až se dostali k obrovskému kamennému schodišti se schody vytesanými do skály.

„To bylo pořádně těsné,“ lapal Will po dechu a ohlížel se přes rameno.

„To mi povídej,“ přítakal Cal a podíval se na schodiště. „Tohle je ono?“

„Myslím, že ano,“ pokrčil Will rameny. V tu chvíli mu to bylo skoro jedno - hlavně se chtěl co nejvíc vzdálit od té styxské hlídky.

Úpatí schodiště bylo zle poničeno masivním pilířem, který se na ně zřítil a roztrhl ho, a chlapci tak byli zprvu nuceni šplhat přes rozbité úseky po čtyřech. I když se ale po chvilce ocitli na neporušeném schodišti, jejich postup se nijak nezjednodušil - schody pokrývaly slizké černé řasy a Will s Calem měli co dělat, aby neuklouzli.

Stoupali stále výš a výš a Will prozatím zapomněl, jak mizerně se cítí. Když teď byli dost vysoko nad městem, zastavil se, aby se ještě jednou rozhlédl. V mlžném oparu si všiml jakési budovy s obrovskou klenutou střechou.

„To je přesný dvojník chrámu svatého Pavla,“ poznamenal a zhluboka dýchal, zatímco hleděl na nádhernou kopuli v dálce. „Moc rád bych se tam podíval,“ dodal.

„Děláš si srandu!“ odpověděl Cal ostře.

Pokračovali dál a schody se nakonec zanořily do zubatého oblouku ve skalní stěně. Will se ještě naposledy rozhlédl po smaragdovém kouzlu Věčného města, ale přitom mu sjela noha z okraje schodu na stupínek pod ním. Na zlomek vteřiny čelil vyhlídce pádu do hlubiny a mimoděk vykřikl. Instinktivně se chytil za černé úponky, které pokrývaly stěnu vedle něj. Několik hrstí jich odtrhl, ale nakonec se mu podařilo zabrzdit a najít ztracenou rovnováhu.

„Proboha, jsi v pořádku?“ zeptal se ho Cal. Will neodpověděl a jeho bratr si ho starostlivě prohlížel. „Co se stalo?“

„Já... jenom se mi hrozně motá hlava,“ připustil Will sípavě. Lapal po dechu rychlými, mělkými nádechy, jako kdyby dýchal přes ucpané brčko. Vystoupal o několik dalších schodů, ale zastavil se a trýznivě se rozkašlal. Měl dojem, že ten záchvat snad nikdy nepřejde. Předklonil se, opřel se rukama o kolena a odplivl si. Sevřel si čelo, zvlhlé deštěm a lepkavé od nezdravě studeného potu, a věděl, že už to před svým bratrem nemůže dál skrývat.

„Potřebuju si odpočinout,“ pravil chraptivě a opřel se o Cala, když kašel trochu ustoupil.

„Ted’ ne,“ odmítl Cal naléhavě. „A ne tady.“ Popadl Willa za paži a pomohl mu projít pod skalním obloukem na temné schodiště za ním.

32. kapitola

Existuje okamžik, kdy je celé tělo naprosto vyčerpané, kdy ze sebe svaly a šlachy nedokážou vydat další energii a kdy člověk pokračuje jen díky vlastní umíněnosti a zarputilosti.

Will právě dosáhl takového bodu. Byl vyčerpaný až do morku kostí, ale přesto se plahočil stále vzhůru, poháněný odpovědností, kterou cítil za svého bratra, a nutností odvést ho do bezpečí. Současně ho v nitru hlodaly nesnesitelné výčitky svědomí z toho, že zklamal Chestera a dopustil, aby jeho kamarád podruhé padl do rukou Kolonistů.

Jsem k ničemu, úplně k ničemu. Ta slova mu pořád dokola zněla v hlavě. Ani on, ani Cal však při výstupu nemluvili. Jen mechanicky zvedali nohy a stoupali po nekonečné spirále schodiště. Will se ocitl na samém pokraji sil, ale nutil se pokračovat dál, jeden bolestivý krok za druhým, schod po schodu. Stehna ho pálila, stejně jako plíce. Klouzal po mokrých kamenných stupíncích a vláknitých řasách, jež je pokrývaly, a snažil se potlačit hrozivý dojem, že jim pořád ještě zbývá dlouhá cesta. „Rád bych se na chvíli zastavil,“ slyšel Cala lapat po dechu. „Nemůžu... Myslím..., že už bych se... nedokázal... znovu rozejít,“ zasípal Will do rytmu s každým namáhavým krokem.

Mučivé hodiny se táhly jedna za druhou, až oba ztratili přehled o tom, jak dlouho vlastně stoupají, a na celém světě Willovi nezáleželo na ničem jiném než na pochmurné vyhlídce, že musí učinit další krok a potom další a tak dále... Zrovna v okamžiku, kdy se Will domníval, že dosáhl naprostého hranice svých možností a že už zkrátka nemůže jít dál, ucítil na tváři slabounký vánek. Ihned instinktivně poznal, že jde o čerstvý vzduch. Zastavil se a nabral si jej do plic v naději, že se z jeho hrudi zvedne olověná tíha a ustane neodbytné hvízdání v plicích.

„Už to nepotřebuješ,“ řekl a ukázal na Calovu masku. Cal si ji sundal a zastrčil ji za opasek. Po tváři mu stékaly potůčky potu a oči měl celé zarudlé.

„Páni,“ vydechl. „Pod tou maskou je docela vedro.“

Pokračovali ve výstupu a zanedlouho dospěli ke konci schodiště. Postupně prošli několika úzkými chodbami. Každou chvíli museli vyšplhat po zrezivělém železném žebříku. Dlaně jim zoranžověly od toho, jak zkoušeli pevnost každé následující příčky.

Nakonec dorazili k příkré šachtě, ne širší než jeden metr. Vylezli po silném laně s uzly, které tu našli (Cal si byl jistý, že ho sem přidělal strýček Tam). Šplhali a nohama se opírali o mělké výčnělky a pukliny ve stěnách. Sklon šachty byl stále strmější a oba měli co dělat, aby překonali několik posledních metrů slizkých kamenů. I když jim několikrát podjely nohy, konečně se vynořili v kruhové místnosti s nevelkým otvorem v podlaze. Will se nad něj naklonil a spatřil zbytky železné mříže, kterou už dávno sežrala rez.

„Co je tam dole?“ lapal po dechu Cal.

„Nic. Vůbec nic nevidím,“ odpověděl Will malomyslně a sedl si na bobek, aby si trochu odpočinul. Dlaní si otřel pot z tváře. „Předpokládám, že uděláme to, co nám řekl strýček Tam. Slezeme dolů.“

Cal nahlédl do otvoru, podíval se na svého bratra a přikývl. Několik minut se ani jeden z nich únavou nepohnul.

„Nemůžeme tady zůstat napořád,“ povzdychl si Will. Přehoupl nohy přes okraj otvoru a se zády přitisknutými k jedné stěně a nohama opřenými o protější zahájil sestup.

„A co kocour?“ napadlo ho po chvíli. „Zvládne to?“

„S ním si nedělej starosti,“ usmál se Cal. „Když to dokážeme my...“ Will už zbytek Calovy věty neslyšel, protože uklouzl. Stěny šachty se mihly kolem něj a vzápětí dopadl s hlasitým šplouchnutím do ledového chladu. Máchl pažemi, nohama nahmatal dno, stoupl si a vyprskl z úst mrazivou tekutinu. Zjistil, že stojí po prsa ve vodě, a jakmile si ji vymnul z očí a odhrnul si vlasy z čela, rozhlédl se kolem sebe. Nebyl si tím sice jistý, ale měl dojem, že v dálce vidí matné světlo.

Seshora slyšel Calovo úzkostné volání. „Wille! Wille! Nestalo se ti nic?“

„Jenom jsem se trochu vymáchal!“ vykřikl Will v odpověď a chabě se zasmál. „Zůstaň tam, něco si ověřím.“ Na chvílku zapomněl na vyčerpání i nepohodlí a zahleděl se k slabé záři, aby se pokusil zjistit, co je před nimi.

Vylezl z vody, promáčený až na kůži, a nahrbeně se pod nízkým stropem ploužil směrem ke světlu. Po několika stech metrech viděl jasný kulatý obrys ústí tunelu a s bušícím srdcem se k němu rozeběhl. Zřítíl se z metrové římsy, které si ve tmě nevšiml, a tvrdě dopadl na zem. Uvědomil si, že se nachází pod nějakým molem. Přes prales těžkých dřevěných sloupů obalených řasami viděl skvrnité odrazy světelek na vodní hladině.

Vydal se k ústí tunelu. Pod nohama mu křupal šterk. Byli u nějaké velké řeky. Kolem něj prosupěl výletní člun se dvěma palubami - z obou blikala barevná světla a nad vodou se nezřetelně nesla taneční hudba. Pak spatřil po obou stranách od sebe mosty a v dálce nasvícenou kopuli chrámu svatého Pavla, který znal. Po nejbližším mostě přešel patrový autobus. To není žádná neznámá řeka. Sedl si na břeh a vydechl překvapením i úlevou.

Ocitli se u Temže.

Lehl si na záda a zavřel oči. Poslouchal hučení dopravy a pokoušel si vybavit jména mostů, ale vlastně mu na nich nezáleželo. Dostal se ven, utekl a vše ostatní mu momentálně bylo lhostejné. Dokázal to. Je doma. Zpátky ve svém vlastním světě.

„Obloha,“ ozval se užasle Cal. „Tak takhle to tedy vypadá.“ Will otevřel oči a viděl, jak se Cal vedle něj rozhlíží všemi směry a zírá na drobné chuchvalce kouře v jantarové záři pouličních světel. I když z Cala kapala voda od toho, jak se vykoupal, po tváři se mu rozlil široký úsměv. Pak ale nakrčil nos. „Fuj, co to je?“ zeptal se hlasitě.

„Co tím myslíš?“ řekl Will.

„Všechny ty pachy!“

Will se zvedl na loket a začichal. „Jaké pachy?“

„Jídlo..., všechny možné potraviny... a...,“ Cal se zašklebil, „splašky..., plno splašků... a chemikálie...“

Will nabíral vzduch do plic a vychutnával jeho svěžest, když tu mu došlo, že vůbec neuvažoval o tom, co udělají teď. Kam se obrátí?

Byl především rozhodnutý utéct a o nic dalšího se nestaral. Stoupl si a podíval se na jejich promáčené, špinavé šaty z Kolonie i na nemožně velkého kocoura, který právě obcházel břeh s nosem u země jako prase hledající lanýž. Zvedal se čerstvý zimní vítr a Will se roztrásl zimou. Začaly mu drkotat zuby a uvědomil si, že jeho bratr ani Bartleby ještě neznají vrtochy počasí na Povrchu. Celý dosavadní život trávili v chráněném podzemí. Musí je dostat někam do tepla. A to rychle. Jenže u sebe neměl žádné peníze - ani pětník.

„Musíme dojít pěšky domů.“

„Dobře,“ přikývl Cal a na nic se neptal. Se zakloněnou hlavou civěl na hvězdy a nořil se do hlubin noční oblohy. „Konečně je vidím,“ zašeptal si sám pro sebe.

Nad obzorem přeletěl vrtulník.

„Proč se támhleta pohybuje?“ zeptal se Cal.

Will si připadal příliš vyčerpaný na to, aby něco bratrovi vysvětloval. „Některé se zkrátka hýbají,“ řekl unaveně.

Vydali se na cestu. Kráčeli těsně u břehu, aby si jich nikdo nevšiml, a o kousek dál narazili na schodiště, které vedlo k cestě pro pěší o kousek výš, hned vedle mostu. Will ihned věděl, kde jsou - u Blackfriars Bridge.

Vršek schodiště přehrazovala brána, a tak rychle přelezli přes vedlejší širokou zeď, aby se dostali na chodník. Rozhlédli se kolem sebe. Odkapávala z nich voda a mrzli na nočním povětrí. Willa přepadlo hrozné pomyšlení, že tu Styxové možná mají svoje špiony, kteří po nich pátrají. Poté, co viděl v Kolonii jednoho z bratrů Clarků, měl dojem, že nemůže věřit naprosto nikomu, a díval se po těch několika lidech v bezprostředním okolí s rostoucí podezřívavostí. Nikdo ale nebyl nijak blízko, s výjimkou mladého páru, který se držel za ruce. Milenci prošli kolem nich natolik zahledění jeden do druhého, že nevěnovali oběma chlapcům ani jejich obrovskému kocourovi sebemenší pozornost.

S Willem v čele vystoupali po schodech na most, odkud si Will všiml kina IMAX po jejich pravici. Okamžitě věděl, že nemohou zůstat na této straně řeky. Londýn pro něj představoval mozaiku různých míst, přičemž každé mu bylo známé díky návštěvám muzeí s otcem nebo školním výletům. Zbytek - to znamená oblasti, které le-

žely mezi nimi - pro něj představoval velkou neznámou. Mohl udělat jedinou věc: spolehnout se na svůj orientační smysl a pokusit se vyrazit k severu.

Jakmile zatočili doprava a rychle přešli přes most, Will spatřil nádraží King's Cross a ihned věděl, že se vydali správným směrem. Když dorazili na konec mostu, mýjela je doprava a Will se na chvílku zastavil, aby se ve světle pouliční lampy podíval na Cala a Bartlebyho. Vypadali jako tři podivné, ztracené existence - a nejen že tak vypadali, přímo vyčnívali na míle daleko. Ačkoli panovala tma, Will si byl bolestně vědom toho, že dvojice na kůži promáčených chlapců procházejících se po ulicích Londýna v tuto noční dobu, ať už s obří kočkou nebo bez ní, s největší pravděpodobností vzbudí pozornost a to poslední, co by teď potřeboval, bylo, aby je sbalila policie. Pokusil se vymyslet nějakou historku a v duchu si ji pro všechny případy vyzkoušel.

Nazdárek, pánové, oslovuje je dvojice policistů. Copak to tu máme?

É... jenom venčíme... hm..., Willova pomyslná odpověď se koktavě zadrhla. Ne, to by nešlo, musí být připravený lépe. Začal znovu: Dobrý večer. Jenom jsme vzali na procházku sousedovic mazlíčka.

První policista se zvědavě naklání, aby si prohlédl Bartlebyho, a mhouří oči nijak neskrývaným odporem. *Mně to zvíře připadá nebezpečné, synku. Neměli byste ho mít na vodítku?*

Co to vlastně přesně je? vstupuje do rozhovoru druhý policista.

To je..., začíná Will. Co by mohl říct? Ach ano... To je velice vzácný..., velice vzácný kříženec mezi psem a kočkou, kterému se říká... ehm... pečka, informuje je Will ochotně.

A není to náhodou spíš kočka? ptá se druhý policista suše. Záblesk v jeho oku Willovi prozrazuje, že mu nevěří ani slovo.

Ať už to je cokoliv, je to pekelně šeredné, podotýká jeho společník.

Pšššt! Raníte jeho city!

Náhle Willovi došlo, že tím vším jen maří čas. Skutečnost byla taková, že by se jich policisté jednoduše zeptali na jména a adresy a nahlásili by je vysílačkou, aby si ověřili, že na ně nemají žádné hlášení. A patrně by byli v pytlí, i kdyby si zkusili vymyslet falešná

jména. Tím by to pro ně skončilo. Odvezli by je na stanici a tam by si je nechali. Will měl podezření, že ho patrně hledají kvůli Chesterovu únosu nebo něčemu podobně nesmyslnému a že by zřejmě skončil v nějakém nápravném ústavu pro mladistvé zločince. Pokud jde o Cala, ten by vyvolal opravdový zmatek - pochopitelně by o něm nikde neexistoval jediný záznam.

Na Povrchu neměl vůbec žádnou totožnost. Ne, musejí se za každou cenu policii vyhnout.

Jistá část jeho osobnosti si zvráceně téměř přála, aby je někdo zastavil. Sňalo by mu to z beder ono tíživé břímě, které na něm v tuto chvíli leželo. Ohlédl se na bratrovu vyděšenou tvář. Cal tu byl naprostý cizinec. Ocítl se na studeném a nepřátelském místě a Will neměl tušení, jak ho dokáže ochránit.

Zároveň ale věděl, že pokud se obrátí na úřady a pokusí se je přesvědčit, aby začali vyšetřovat Kolonii - jestli by tedy vůbec věřili uprchlému pubertákovi - ohrozil by bezpočet životů, a to životů svých příbuzných. Kdo ví, jak by to všechno skončilo? Otřásl se při pomýšlení na Odhalení, jak to nazývala babička Macaulayová, a zkusil si představit, jak ji po dlouhém podzemním životě vyvádějí na denní světlo. To jí nemohl udělat. Jednalo se o příliš zásadní rozhodnutí na to, aby je učinil sám. Připadal si v tu chvíli hrozně osamělý.

Zachumlal se do mokrého kabátu a postrčil Cala a Bartlebyho na konci mostu dolů do stanice metra.

„Tady to páchne po moči,“ podotkl jeho bratr. „Značí si všichni Površáci svoje teritoria?“ obrátil se tázavě na Willa.

„É... obvykle ne. Ale tohle je Londýn.“

Když vystoupali z metra opět na chodník, zdálo se, že Cala udivuje okolní provoz - neustále se rozhlížel kolem sebe. Dorazili k hlavní ulici a zastavili se na okraji chodníku. Will jednou rukou chytil bratra za dlouhý rukáv a druhou zadržel za zátylek Bartlebyho. Když na okamžik doprava polevila, přešli silnici na ostrůvek uprostřed. Viděl, jak se po nich zvědavě ohlížejí lidé z kolemjedoucích aut, a jedna bílá dodávka dokonce vedle nich málem zastavila. Řidič něco vzrušeně vykládal do mobilního telefonu. K Willovu ulehčení ale vzápětí opět zrychlil a odjel. Přešli zbývající dva jízdní pruhy a po krátké chůzi Will zabočil do chabě osvětlené vedlejší uličky. Cal

stál opřený jednou rukou o cihlovou zeď za sebou a vypadal zcela vyvedený z míry - jako slepec v neznámém prostředí.

„Je tu hrozný vzduch!“ pravil důrazně.

„To jsou jenom výfukové plyny,“ odpověděl Will, odvázal zářící kouli z tlustého provázku kolem krku a udělal z něj jednoduché vodítko pro kocoura, kterému to zřejmě pranic nevadilo.

„Strašně to tu páchne. To musí být určitě nezákonné,“ prohlásil Cal s naprostou jistotou.

„Bohužel asi není,“ řekl Will a vedl je dál po ulici. Budou se muset držet mimo hlavní třídu a postupovat co nejdál vedlejšími uličkami, i když se tím jejich cesta zkomplikuje a prodlouží.

A tak započala jejich pouť na sever. Cestou přes centrum Londýna viděli jediný policejní vůz, ale Willovi se je podařilo včas odvést za roh.

„To jsou něco jako Styxové?“ zeptal se Cal.

„Ne tak docela,“ odvětil Will.

S kocourem po jedné a nervózně breptajícím Calem po druhé straně se Will trmácel stále dál. Čas od času se jeho bratr náhle zarazil, jako kdyby mu někdo zabouchl dveře před nosem.

„Co je?“ zeptal se Will při jedné takové zastávce, kdy se Cal odmítal pohnout.

„Je to jako... zloba... a strach,“ řekl Cal napjatě a nervózně vzhlédl k oknům nad výkladem jednoho obchodu. „Je to tak silné. Nelíbí se mi to.“

„Já nic nevidím,“ řekl Will, který nedokázal rozeznat, co jeho bratrovi dělá takové starosti. Šlo o obyčejná okna a mezerou v záclonách za jedním z nich zářilo světlo. „Nic tam není, jenom si to představuješ.“

„Ne, nepředstavuju. Cítím to,“ ohradil se Cal důrazně, „a je to čím dál silnější. Chci jít dál.“

Po několika kilometrech křivolakého putování došli k úbočí kopce, pod nímž probíhala rušná hlavní silnice se šesti pruhy rychlé dopravy.

„Tohle místo poznávám - už nejsme daleko. Jenom asi tak tři kilometry,“ řekl Will s úlevou.

„K tomu puchu se nepřiblížím. Nemůžu. Zabije nás to,“ odpověděl Cal a o několik kroků ustoupil.

„Nebud' sakra tak zabeďněný,“ vyjel na něj Will. Byl příliš utahaný na nějaké dohadování a pocit marnosti se v něm rychle měnil ve vztek. „Už je to jenom kousek.“

„Ne,“ zavrtil Cal hlavou a zaryl paty do chodníku. „Já zůstanu tady!“

Will se ho pokusil odtáhnout za paži, ale Cal mu ji vytrhl. Will se již několik kilometrů potýkal s vyčerpáním a pořád měl potíže s dýcháním. Nepotřeboval se ještě navíc s někým přetahovat. Najednou toho na něj bylo moc. Měl strach, že se doopravdy zhroutí a rozbrečí. To nebylo fér. Představil si jejich dům a svoji lákavou, čistou postel. Chtěl si jenom lehnout a spát. I za chůze se jeho tělo postupně uvolňovalo, jako kdyby padal nějakou dírou na místo, kde je vše pohodlné a příjemné. Pak se vždycky z tohoto zasnění probral a přiměl se k dalšímu pochodu.

„Dobře!“ vyštkl. „Jak chceš!“ Vyrazil dolů ze svahu a táhl za sebou Bartlebyho na vodítku.

Když dorazil k silnici, zaslechl přes hluk dopravy hlas svého bratra.

„Wille!“ křičel Cal. „Počkej na mě! Promiň!“

Běžel za ním z kopce a Will viděl, že je doopravdy vyděšený. Trhal hlavou sem a tam, jak se snažil dívat na všechny strany naráz, jako kdyby se ho chystal napadnout nějaký pomyslný vrah.

Přešli silnici na zelenou, ale Cal si pořád tiskl dlaň před ústa, dokud se od ní o kus nevzdálili. „Tohle nevydržím,“ poznamenal ponuře. „Auta se mi líbila, když jsem byl v Kolonii..., jenže ty letáky se nezmiňovaly o tom, jak strašně páchnou.“

„Nemáte oheň?“

Oba chlapci se vystrašeně otočili za hlasem. Zastavili se, aby si na chvílku odpočinuli, a kousek za nimi se jakoby odnikud zjevil nějaký muž. Na tváři se mu usadil pokřivený úsměv. Nebyl nijak hrozivě vysoký a měl na sobě těsně padnoucí tmavě modrý oblek, košili a kravatu. Neustále si uhlazoval neposlušný pramen dlouhých černých vlasů a zastrkoval si ho za ucho. „Nechal jsem zapalovač doma,“ dodal hlubokým, medovým hlasem.

„My nekouříme, je mi líto,“ odpověděl Will a rychle ustupoval. Na mužově úsměvu bylo něco nuceného a slizkého a Willovi se v hlavě rozezněly poplašné zvonečky.

„Nemáte vy dva nějaké potíže? Vypadáte utahaně. Víím o místě, kde byste se mohli ohřát. Není to odtud daleko,“ řekl muž vtíravě. „Pejska můžete vzít samozřejmě s sebou.“ Napřáhl ke Calovi a Willovi ruku a Will si všiml, že má prsty zažloutlé od nikotinových skvrn a za nehty černou špínu.

„Opravdu můžeme?“ zeptal se Cal a oplatil muži úsměv.

„Ne..., je to od vás velice laskavé, ale...,“ skočil mu Will do řeči a propaloval bratra pohledem. Cal si ho ale nevšímal. Muž vykročil ke Calovi a oslovil přímo jeho. Zcela přitom ignoroval Willa, jako kdyby tam ani nebyl.

„Nedal by sis i něco teplého k jídlu?“ nabídl mu.

Cal se už chystal odpovědět, když se znovu ozval Will.

„Musíme běžet, rodiče na nás čekají hned za rohem. Tak pojď, Cale,“ řekl naléhavě. Cal se na něj ohromeně podíval a Will zamračeně zavrtěl hlavou. Cal si uvědomil, že tu něco není v pořádku a připojil se ke svému bratrovi.

„To je škoda. Možná příště,“ prohlásil muž a nespouštěl oči z Cala. Nepokusil se je následovat, ale vytáhl z kapsy saka zapalovač a připálil si cigaretu. „Ještě se uvidíme!“ zavolal za nimi.

„Neohlížej se,“ zasykl Will skrz pevně stisknuté zuby a rychle kráčel pryč s Calem v závěsu. „Ať tě ani nenapadne se otáčet!“

O hodinu později došli do Highfieldu. Will se vyhýbal High Street pro případ, že by ho tu někdo poznal, a postupoval zadními uličkami, dokud se nedostali na Broadlands Avenue.

Tam stál jejich dům, zcela tmavý, se znakem realitní kanceláře na předzahrádce. Will je provedl přístřeškem pro auto do zahrady za domem. Odkopl cihlu, pod kterou byl vždycky schovaný náhradní klíč od zadního vchodu, a zahučel tichou děkovnou modlitbu, když zjistil, že je stále na svém místě. Odemkl dveře a oba udělali několik váhavých kroků do tmavé chodby.

„Kolonisté!“ řekl okamžitě Cal a trhl sebou. Znovu začíchal ve vzduchu. „Byli tady... a není to moc dlouho.“

„Proboha.“ Will cítil ve vzduchu jen trochu zatuchliny, ale nehodlal se s bratrem dohadovat. Nechtěl poplašit sousedy, a proto nerozsvěcel světla a prohlédl každou místnost jen s pomocí zářící koule, zatímco Cal zůstával v chodbě a napínal všechny smysly.

„Nic tu není... nikde nikdo. Spokojený?“ řekl Will, když se vrátil do přízemí. Jeho bratr se vyděšeně a opatrně vydal dál do domu. Bartleby mu kráčet těsně za patami. Will zavřel a zamkl dveře. Odvedl Cala i Bartlebyho do obývacího pokoje, ujistil se, že jsou neprodyšně zatažené závěsy, a zapnul televizi. Pak odešel do kuchyně.

Lednice byla prázdná s výjimkou krabičky margarínu a starého rajčete, scvrklého a pokrytého zelenou plísní. Will chvilku nechápatě zíral na prázdné police. Něco takového se ještě nikdy nestalo. Šlo o další potvrzení toho, jak daleko všechno zašlo. S povzdechem zase lednici zavřel a všiml si kousku zprohýbaného papíru, který k ní byl připevněn. Jeden z nákupních seznamů, které si vždy sestavovala Rebecca tím svým úhledným písmem.

Rebecca! Náhle se v něm vzedmula zlost. Při pomyslení na podvodnici, která se tolik let vydávala za jeho sestru, jím cloumal vztek. Její klam všechno změnil. Už nemohl ani vzpomínat na příjemný a předvídatelný život, který vedl předtím, než se ztratil jeho otec, protože tady byla ona, špehovala ho a slídila..., už její samotná přítomnost pošpiňovala všechny vzpomínky. Dopustila se té nejhorší zrady - byla Jidášem, kterého sem vyslali Styxové.

„Mrcha!“ vykřikl, strhl seznam z lednice, zmačkal jej a odhodil na podlahu.

Když papírek dopadl na staré linoleum, které Rebecca s otravnou pravidelností jednou týdně vytírala, zvedl Will oči k hodinám na stěně a povzdychl si. Hodiny stály. Přešel ke dřezu, kde natočil sobě i Calovi po sklenici vody. Bartlebymu napustil vodu do misky a vrátil se do obýváku. Cal i kocour už se schoulili do klubíčka na pohovce a tvrdě spali, Cal s hlavou mátožně položenou na paži. Will viděl, že se oba chvějí zimou, a tak jim přinesl příkrývky z postelí v prvním patře a přehodil je přes ně. V domě nebylo zapnuté ústřední topení, takže tu panovala zima, ale zase ne tak velká. Nemýlil se ve svém odhadu, že Cal s Bartlebym jednoduše nejsou zvyklí na takhle nízké teploty, a

pomyslel si, že jim zítra nesmí zapomenout sehnat nějaké teplé oblečení.

Rychle vypil vodu a uvelebil se do matčina křesla, kde se zachumlal do její staré deky. Sotva ještě zahlédl na televizní obrazovce skoky na snowboardech, které se vzpíraly zdravému rozumu, a schoulil se do přesně stejné polohy jako po tolik let jeho matka. Vzápětí upadl do toho nejhlubšího spánku.

33. kapitola

Tam tiše, vzdorně stál. Byl pevně rozhodnutý, že na sobě nedá znát žádné znepokojení. Spolu s panem Jeromem hleděli k dlouhému stolu, s rukama sevřenýma za zády, jako kdyby oba stáli v pozoru.

Za stolem z naleštěného dubu seděl Výbor. Šlo o ty nejstarší a nejmocnější členy Styxské rady. Po obou stranách stolu je doplňovalo několik vysoce postavených Kolonistů: představitelů Komise správců, mužů, které pan Jerome znal po celý život a kteří byli jeho přáteli. Chvěl se hanbou a studem a nedokázal se přimět k tomu, aby se na ně podíval. Nikdy si nepomyslel, že to dospěje tak daleko.

Tama slyšení tolik nezastrašilo: už si ho takhle zavolali několikrát a vždycky se mu podařilo o vlasek uniknout. Ačkoliv čelil závažným obviněním, věděl, že jeho alibi vydrželo jejich zkoumání. To už zařídil Imago a jeho muži. Tam přihlížel, jak Klíšťák rozmlouvá s druhým Styxem a pak se obrací k té styxské dívce, která stála napůl skrytá za vysokým opěradlem jeho židle. To bylo opravdu něco *mimořádného*. Potomci Styxů byli obvykle drženi mimo dohled a do Kolonie nechodili - novorozence nikdo neviděl a o starších dětech se povídalo, že jsou zavřené se svými učiteli v exkluzivních soukromých školách. Tam ještě nikdy neslyšel o tom, že by styxské děti doprovázely své rodiče na veřejnosti, nebo že by dokonce byly přítomny na takových slyšeních.

Tamovy myšlenky přerušila skřípavá výměna názorů, která vypukla ve Výboru. Styxové spolu tlumeně hovořili a doprovázeli svá slova tvrdými gesty kostnatých rukou. Tam vrhl rychlý pohled po panu Jeromovi, který měl svěšenou hlavu. Tiše si mumlal modlitbu a po spáncích mu stékaly pramínky potu. Měl opuchlou, nezdravě růžovou tvář. Tohle všechno si u něj vybíralo svou daň.

Debata náhle utichla, Styxové přikývli, všichni postupně vydali úsečné zvuky souhlasu a opřeli se na židlích. Na místnost padlo mrazivé ticho. Tam se připravil. Právě nad nimi bude vynesena ortel.

„Pane Jerome,“ promluvil Styx nalevo od Klíšťáka. „Po zvážení všech okolností a po plném a důkladném prošetření celé záležitosti,“ zaměřil slídívý pohled na rozechvělého muže, „vám dovolíme odejít.“

Další Styx hbitě navázal na jeho slova: „Máme za to, že křivdy, jakých se vám dostalo od jistých členů vaší rodiny, minulých i současných, jsou nespravedlivé a politováníhodné. O vaší poctivosti není pochyb a vaše pověst tím není nikterak pošpiněna. Pokud nechcete ještě něco říci do záznamu, jste bezpodmínečně propuštěn.“

Pan Jerome se zkormouceně uklonil a vycouval od stolu. Tam slyšel jeho kroky po kamenných dlaždicích, ale neotáčel se, aby sledoval jeho odchod. Místo toho přenesl pohled ke stropu síně a ke starobylým závěsům na stěně za Výborem. Jeho zrak spočinul na obraze Otců zakladatelů, kopajících dokonale kruhovou chodbu do svahu zelenajícího se kopce.

Věděl, že se nyní všichni dívají na něj.

Promluvil další Styx. Tam okamžitě poznal Klíšťákův hlas a přinutil se pohlédnout na svého zapřísáhlého nepřítele. Určitě si užívá každou vteřinu, pomyslel si v duchu.

„Macaulayi, vy jste úplně jiný případ. I když to dosud nebylo prokázáno, domníváme se, že jste napomáhal svým synovcům Sethovi a Calebovi Jeromovým při jejich nezdařeném pokusu o osvobození Površáka Chestera Rawlse a při jejich následném útěku do Věčného města,“ řekl Klíšťák s očividnou radostí.

Pokračoval jiný Styx: „Výbor zaznamenal vaše prohlášení o tom, že se cítíte být nevinný, i vaše ustavičné námitky.“ Krátce a nesouhlasně zavrtěl hlavou a na okamžik se odmlčel. „Přezkoumali jsme důkazy, jež nám byly předloženy na vaši obhajobu, ale prozatím jsme nebyli schopni dospět k rozhodnutí. Tudíž jsme ustanovili, že vyšetřování zůstane otevřené a vy že zatím budete držen ve vyšetřovací vazbě. Vaše práva jsou až do odvolání zrušena. Rozumíte tomu?“

Tam zachmuřeně přikývl.

„Ptali jsme se, jestli tomu rozumíte!“ vyštěkla ta styxská dívka a pokročila kupředu.

Rebecce přeletěl po tváři zlý úsměv a její oči se vpily do Tamo-vých. Kolonisté se ohromeně zavrtěli nad tím, že si tu dovolilo bez vyzvání promluvit dítě, ale Styxové nedali nijak najevo, že by se právě odehrálo něco nenormálního.

Říci, že to Tama šokovalo, by bylo hodně zdrženlivé vyjádření. Opravdu měl odpovědět pouhému dítěti? Vzhledem k tomu, že chvilku nic neříkal, dívka zopakovala otázku. Její hlas byl ostrý jako prásknutí bičem.

„PTALI JSME SE, JESTLI TOMU ROZUMÍTE!“

„Ano,“ zamumlal Tam, „až moc dobře.“

Jistě, nejednalo se vůbec o konečné rozhodnutí, ale znamenalo to, že bude žít v napětí, dokud nebude očištěn nebo..., inu..., o druhé možnosti nechtěl ani uvažovat.

Když ho nevrlý policista odváděl pryč, zahlédl ještě úlisný, blahopřejný pohled, který si vyměnil Klíšťák s Rebeccou.

„No to mě tedy podržte!“ pomyslel si Tam. „Ona je jeho dcera!“

Willa vytrhl ze spánku dunivý zvuk televize. Prudce se posadil v křesle. Automaticky popadl dálkové ovládání a ztlumil hlasitost. Teprve potom se rozhlédl a plně si uvědomil, kde vlastně je a jak se sem dostal. Byl doma, v místnosti, kterou tak dobře znal. I když dosud nevěděl s jistotou, co udělá dál, poprvé za dlouhý čas měl pocit, že drží svůj osud ve vlastních rukou, a to ho naplňovalo uspokojením.

Protáhl si ztuhlé končetiny a několikrát se zhluboka nadechl. Okamžitě se sípavě rozkašlal. Přestože měl hlad jako vlk, cítil se o trochu lépe než den předtím - spánek mu rozhodně prospěl. Podrbal se a přejel si rukama po rozčuchaných vlasech, jejichž obvyklý světlý odstín zakrývala hlína. Vstal z křesla, odpotácel se k okenním závěsům a o několik centimetrů je roztáhl, aby do místnosti vpustil ranní světlo. Skutečné světlo. Jednalo se o tak vítaný pohled, že je roztáhl o něco víc.

„Moc světla!“ zaječel Cal a skryl tvář do polštáře. Bartleby, kterého jeho křik probudil, otevřel oči. Okamžitě uskočil před nenadálou září, odrazil se a schoval se za pohovku, kde zůstal, ukrýval se

před světlem a vydával zvuky, které byly něco mezi syčením a tičným mňoukáním.

„Ach bože, promiňte,“ vykoktal Will a v duchu si vynadal. Rychle závěsy zase zatáhl. „Úplně jsem zapomněl.“

Pomohl bratrovi do sedu. Cal tiše sténal do polštáře a Will si všiml, že už je promáčený od slz. Přemítal, jestli si Calovy a Bartlebyho oči vůbec někdy zvyknou na denní světlo. Šlo o další problém, se kterým si bude muset poradit.

„To byla ode mně strašná pitomost,“ řekl bezmocně. „Najdu... ehm..., najdu ti nějaké sluneční brýle.“

Začal prohledávat skříňku se zásuvkami v ložnici rodičů, ale zjistil, že ji někdo vyklidil. Když nahlížel do poslední zásuvky, tak na levném vánočním balicím papíře objevil jen malý váček od levandule, který matka používala jako pytlík na odpadky. Pozvedl si jej k nosu, aby si přičichl ke známé vůni. Zavřel oči a okamžitě se mu vybavil matčin obraz. Ať už ji poslali na zotavení kamkoliv, svádí nyní bitvu s ostatními pacienty. Vsadil by se, že zabrala to nejlepší křeslo v televizní místnosti a přiměla někoho, aby jí pravidelně nosil šálky čaje. Usmál se. Svým způsobem byla asi šťastnější než za mnoho posledních let. A možná taky ve větším bezpečí, kdyby se ji snad rozhodli navštívit Styxové.

Bez nějakého konkrétního důvodu prohledal ještě skříňku u postele a myslel přitom na svou skutečnou matku. Přemítal, kde asi je právě teď a jestli je vůbec ještě naživu. Jediná osoba v dlouhých dějinách Kolonie, které se podařilo utéct Styxům a přežít. Když zachytil svůj odraz v zrcadle, nasadil odhodlaný výraz. Od nynějška budou hned dva Jeromové se stejnou pověstí.

Na vysoké polici v matčině skříni našel to, co hledal - pružné umělohmotné brýle, které matka nosila při těch vzácných příležitostech, kdy v létě vycházela z domu. Vrátil se s nimi ke Calovi, který mžoural na televizi v zatemněné místnosti a zcela se pohroužil do dopolední talkshow, v níž podlézavý moderátor s trvalým opálením konejšil neutěšitelnou matku mladého narkomana. Cal měl trochu načervenalé oči, stále vlhké od slz, ale neřekl nic, a když mu Will nasadil brýle, ani na chvilku neodtrhl pohled od obrazovky.

„Lepší?“ zeptal se Will.

„O moc lepší, díky,“ odpověděl Cal a upravil si je. „Ale mám opravdu pořádný hlad,“ dodal a přešel si rukou po břicho. „A je mi docela zima.“ Dramaticky zadrkotal zuby.

„Nejdřív si dáme sprchu. Ta tě, myslím, zahřeje,“ řekl Will a pozvedl paži, aby si přičichl k pachu mnohadenního potu, který se na něm shromáždil. „Potom se převlékneme do něčeho čistého.“

„Sprchu?“ podíval se na něj prázdně Cal přes skla slunečních brýlí.

Willovi se podařilo zapnout bojler a šel jako první. Horká voda ho příjemně štípala do kůže a obklopovala ho oblaka páry jako závoj sladkého zapomnění. Pak přišel na řadu Cal. Will ukázal ohromenému bratrovi, jak sprcha funguje, a nechal ho, ať si ji užije. Ze skříně v ložnici vydoloval čisté oblečení pro sebe i pro Cala, i když šaty pro bratra vyžadovaly menší úpravy, aby mu dobře padly.

„Teď jsem pravý Površák,“ oznámil Cal a obdivoval svoje nové volné džíny s ohrnutými nohavicemi a objemnou košili, doplněnou o dva svetry.

„Jo, je to velmi slušivé,“ zasmál se Will.

Bartleby představoval větší problém. Dokonce i Cal musel chvějící se zvíře dlouho přemlouvat, aby ho přilákal ke dveřím do koupelny, a poté ho museli postrkovat zezadu jako tvrdohlavého mezka, než ho dostali dovnitř. Jako kdyby kocour věděl, co na něj v té zapálené místnosti čeká, okamžitě uskočil stranou a pokoušel se schovat pod umyvadlem.

„No tak, Bartleby, ty smrad'ochu jeden, honem do sprchy!“ přikázal mu Cal, kterému konečně došla trpělivost. Kocour se neochotně proplížil do vany a podíval se na ně jako ten nejspráskanější pes. Když mu na prověšenou kůži dopadly první kapky vody, vydal tiché, přeskakující zakvílení, rozhodl se, že už mu to stačí a zaškrábal pac-kami do plastové vany, jak se pokoušel uniknout. Will ho ale držel pevně a společnými silami se bratrům podařilo dokončit kocourovu koupel, přestože pak byli všichni tři zmáchaní od hlavy k patě.

Jakmile se Bartleby dostal z koupelny, lítal po ložnicích jako tančící derviš a Will si zatím pořádně užil prohlídku pokoje po Rebecca. Vyházel na podlahu všechny její neuvěřitelně úhledně složené šaty a uvažoval, jak pro všechno na světě najde něco, co by se aspoň

vzdáleně hodilo jako oblek na kočku. Nakonec ale zastříhl na velikost zvířecích zadních končetin nějaké hnědé podkolenky a doplnil je o starý červený svetr od Benettonu, který poslouží na zbytek těla. V cestovní brašně našel Will i sluneční brýle s králíkem Bugsem, které připevnil kocourovi na oči tím, že mu na hlavu napařil tibetský klobouk se žlutočerným pruhováním.

Bartleby vypadal ve své nové róbě opravdu prapodivně. Oba chlapci od něj na chodbě nad schodištěm odstoupili, aby si pořádně prohlédli svůj umělecký výtvar, načež vybuchli hurónským smíchem.

„No kdo je ten hezký kluk?“ vyrazil ze sebe Cal mezi záchvaty bezdechého řehotu.

„Vypadá líp než většina místních!“ poznamenal Will.

„Neboj se, Barte,“ řekl Cal konejšivě a pohládl znechucené zvíře po hřbetě. „Je to moc... ehm... okouzující,“ podařilo se mu vypravit, než se oba prohnuli dalším smíchem. Pohoršený Bartleby po nich loupal očima zpoza dorůžova zbarvených skel.

Ačkoliv Will nepřestával Rebeccu proklínat, naštěstí nechala v mrazáku dostatek potravin. Přečetl si pokyny k obsluze mikrovlnné trouby a ohřál tři porce hovězího masa s noky a francouzskými fazolemi. Zhltl je v kuchyni, přičemž Bartleby se opíral oběma předními packami o stůl a drhl jazykem o staniolovou misku, jak hladově vybíral poslední kousky masa. Cal poznamenal, že je to asi to nejlepší, co kdy jedl, ale tvrdil, že má pořád hlad, a tak Will vytáhl z mrazáku další tři porce. Tentokrát si dali vepřové s opečenými brambory. Spláchli je láhví koly, která uvedla Cala přímo do vytržení.

„Takže co dál?“ zeptal se nakonec a prstem sledoval dráhu stoupajících bublinek ve sklenici.

„Kam se tak ženeš? Tady chvíli vydržíme,“ odpověděl Will. Doufal, že se tu budou moci schovávat aspoň několik dní, aby měl čas vymyslet další postup.

„Styxové ale o tomhle domě vědí - někdo už tu byl a určitě se vrátí. Nezapomeň na to, co říkal strýček Tam. Tady každopádně nemůžeme zůstat.“

„Asi máš pravdu,“ souhlasil Will neochotně. „Navíc by nás tu mohli přistihnout zaměstnanci té realitní kanceláře, až budou ukazo-

vat dům zájemcům.“ Zahleděl se neurčitě do záclonek nad dřezem a prohlásil rozhodně: „Ale pořád musím osvobodit Chestera.“

Jeho bratr se zatvářil zděšeně. „Přece se nechceš vrátit? Já nemůžu jít zpátky, Wille, aspoň ne teď. Styxové by se mnou udělali příšerné věci.“

Cal se návratu pod zem nebál sám. Will dokázal sotva potlačit hrůzu z vyhlídky na to, že bude muset znovu čelit Styxům. Měl dojem, že už pokoušel svoje štěstí víc, než bylo zdravo, a představa, že by se mohl pustit do nějakého dalšího neohroženého pokusu o Chesterovu záchranu, mu připadala jako čiré šílenství.

Na druhou stranu, co budou dělat, když zůstanou na Povrchu? Utíkat? Když se nad tím skutečně zamyslel, znělo to jako nedosažitelný úkol. Dříve či později by je zadržela policie, pravděpodobně by je od sebe oddělila a umístila by je do nějakého dětského domova. Ještě horší bylo, že by se po zbytek života musel vyrovnávat s Chesterovou smrtí a s vědomím, že se mohl připojit k otci na jednom z největších dobrodružství století.

„Já nechci zemřít,“ pípl Cal slabým hlasem. „Takhle ne.“ Odsunul od sebe sklenici a zahleděl se prosebně na Willa.

To Willovi nijak situaci neulehčilo. Takový tlak nedokázal unést. Zavrtěl hlavou. „Co mám dělat? Nemůžu ho tam jen tak nechat. Je mi líto. To zkrátka neudělám.“

Později se Cal s Bartlebym natáhli před televizi, sledovali dětské pořady a ládovali se brambůrky, zatímco Will nedokázal odolat pokušení zajít si do sklepa. Když odsunul knihovnu od stěny, nikde nebylo ani stopy po nějakém tunelu, přesně jak očekával - zazdili jej, a dokonce natřeli cihly stejnou barvou jako okolí. Věděl, že za cihlami by narazil na obvyklý zásyp z kamenů a zeminy. Tentokrát odvedli pořádnou práci. Tady nemá smysl nadále ztrácet čas.

V kuchyni si vylezl na židli a probíral se sklenicemi na horním regále kredence. V porcelánové nádobce od medu našel matčiny peníze na video - celkem tu bylo asi dvacet liber v drobných mincích.

Vyšel do chodby a mířil k obýváku, když se mu náhle před očima začaly dělat mžítiky. Viděl drobné tancující světelné jiskřičky a po těle ucítil bodnutí tisíce drobných, žhavých jehliček. Bez jakéhokoliv varování se mu náhle podlomily nohy. Upustil sklenici a mince

se rozsypaly po podlaze. Měl dojem, že se všechno odehrává ve zpomaleném záběru - hroutil se k zemi a v hlavě mu plála divoká bolest, dokud všechno nezčernalo a on neztratil vědomí.

Z obýváku vyběhl Cal s Bartlebym, které přilákal hluk.

„Wille! Co se stalo?“ vykřikl Cal a klekl si vedle bratra.

Will pomalu přicházel k sobě. Ve spáncích mu bušila bolest.

„Já nevím,“ řekl chabě. „Najednou, zničehonic se mi udělalo mdlo.“ Začal kašlat a po chvílce musel zadržet dech, aby vůbec přestal.

„Celý hoříš,“ podotkl Cal s rukou přiloženou na Willově čele.

„Zima...,“ Will mohl sotva mluvit, jak mu cvakaly zuby chladem. Pokusil se vstát, ale neměl potřebnou sílu.

„Ach, bože,“ Calovu tvář zbrázdily starostlivé vrásky, „to by mohlo být něco z Věčného města. Chytil jsi ten mor!“

Will mlčel a jeho bratr ho odtáhl ke spodnímu schodu, aby mu o něj podepřel hlavu. Přinesl mu deku a zabalil ho do ní. Po chvílce Will vyslal Cala do koupelny, aby mu donesl několik aspirinů. Zapil je trochou koly a po krátkém odpočinku se mu podařilo s Calovou pomocí roztřeseně vstát.

Oči se mu leskly horečkou, a když promluvil, třásl se mu hlas. „Opravdu si myslím, že bychom potřebovali pomoc,“ řekl a otřel si studený pot z čela.

„Máme kam jít?“ zeptal se Cal.

Will popotáhl, polkl a přikývl. Měl dojem, že se mu každou chvíli rozskočí hlava. „Nepadá mě jediné místo.“

„Pohni sebou a ať už jsi tady!“ zahulákal Druhý důstojník do cely. Hlavu měl vysunutou daleko dopředu a na býčím krku mu vystávaly provazce šlach.

Ze stínu se ozvalo několik popotáhnutí, jak se Chester ze všech sil snažil potlačit neovladatelné vzlyky. Od okamžiku, kdy ho znovu zajali a přivedli do šatlavy, se k němu Druhý důstojník choval se vzteklou krutostí. Vzal si na starost udělat Chesterovi ze života peklo - odpíral mu jídlo, budil ho, kdykoliv Chester na chvílku zamhouřil oči, chrstl mu na hlavu kbelíky ledově studené vody a křičel na něj výhrůžky okénkem ve dveřích. To všechno patrně nějak souviselo s tlustou vrstvou obvazů kolem policistovy hlavy - Willův úder lopa-

tou toho muže omráčil - a, což bylo ještě horší, s tím, že Styxové strávili větší část dne jeho výslechem kvůli obvinění z nedbalosti ve službě. Druhý důstojník byl nyní, velice mírně řečeno, pořádně zahorklý a potřeboval si na někom zchladit žáhu.

Chester, vyhladovělý a vyčerpaný téměř k bodu zhroucení, si nebyl jistý, jak dlouho ještě takové zacházení vydrží. Jestli se s ním život nemazlil ani před oním neúspěšným pokusem o útěk, teď se všechno ještě podstatně zhoršilo.

„Nechtěj, abych si tam pro tebe došel!“ ječel Druhý důstojník. Ještě než dokončil větu, Chester se naboso a v roztrhané košili vyšoural do mdlého světla v chodbě. Jednou rukou si zastínil oči a pozvedl hlavu se šedivými šmouhami od zaschlé špíny.

„Ano, pane,“ zamumlal poslušně.

„Styxové tě chtějí vidět. Rádi by ti něco pověřeli,“ řekl Druhý důstojník hlasem, z něhož přetékala zášť, a dal se do smíchu. „To by tě mělo jednou provždy naučit.“ Ještě pořád se smál, když se Chester bez vyzvání vydal chodbou k hlavním dveřím šatlavy. Chodidla mu pleskavě drhla o hrubý povrch dlaždic.

„Moment!“ vyštěkl Druhý důstojník a klepl Chestera do zátylku svazkem klíčů.

„Jau,“ vyjekl Chester žalostně.

Jakmile prošli dveřmi, musel si zakrýt oči oběma rukama - natolik odvykl světlu. Plahočil se dál směrem, kterým by se dostal k pultu policejní stanice, kdyby ho Druhý důstojník nezarazil.

„Kampak si myslíš, že jdeš? Přece nečekáš, že tě pustíme domů, nebo ano?“ Policista se prohnul hlasitým řehotem, ale vzápětí znovu zvážněl. „Kdepak, půjdeš doprava, přímo do chodby.“

Chester spustil ruce a snažil se mžourat před sebe. Pomalu se otočil a ztuhl jako přikovaný.

„Černé světlo?“ zeptal se bojácně a neodvažoval se podívat na svého věznitele.

„Ne, to už je všechno za námi. Tady se dočkáš zaslouženého trestu, ty mrňavá bezcenná nulo.“

Prošli několika chodbami, přičemž Druhý důstojník do Chestera pořád dloubal a šťouchal a celou cestu se pro sebe pochechtával. Ztichl teprve, když zahnuli za roh a před nimi se objevily otevřené

dveře, z nichž se linulo silné světlo, které dopadalo na protější stěnu chodby.

I když Chester kráčet malátně a udržoval si bezvýraznou tvář, v mysli mu vířily obavy. Horečně přemítal, jestli by se neměl pokusit utéct a vyrazit do chodby před sebou. Neměl sebemenší tušení, kam ta chodba vede ani kde končí, ale přinejmenším by tím oddálil to, co na něj čeká v té místnosti, ať už jde o cokoliv. Aspoň na chvíli.

Zpomalil ještě víc a pokoušel se zahledět přímo do světelné záře, která vycházela ze dveří, ale bolely ho oči. Blížili se k ní. Nevěděl, co může čekat uvnitř - další důmyslné mučení? Nebo možná... možná *kata*.

Celé tělo se mu napjalo - každý sval chtěl dělat cokoliv jiného, než ho dál nést k oné místnosti.

„Už tam skoro jsme,“ zabručel policista za Chesterovým ramenem a Chester věděl, že nemá jinou možnost, než spolupracovat. Žádné zázračné omilostnění nebo únik na poslední chvíli.

Vláčel za sebou nohy a téměř stál na místě, když do něj Druhý důstojník zezadu strčil takovou silou, až Chester ztratil rovnováhu a proletěl dveřmi do světla. Ještě kus klouzal po kamenné podlaze, ale nakonec se zastavil a zůstal zpola omráčeně ležet.

Světlo ho obklopovalo ze všech stran a Chester v jeho tvrdé, nepříjemné záři rychle mžikal. Slyšel, jak se za ním přibouchly dveře, a ze zašustění papírů ihned věděl, že je tu s ním ještě někdo další. Okamžitě si začal představovat, kdo to bude - dva vysocí Styxové, kteří budou stát za stolem jako během výslechů s Černým světlem.

„Vstaň!“ poručil mu ostrý, nosový hlas.

Chester poslechl a pomalu vzhlédl. Pohled, který se mu naskytl, ho ohromil ještě víc.

Byl tu jediný Styx, seschlý a drobný, prořídle šedivé vlasy měl od spánků sčesané dozadu a tvář mu brázdilo tolik vrásek a rýh, že vypadal jako vybělená hrozinka. Nakláněl se nad vysoký stůl se šikmou deskou a připomínal starodávného učitele.

Chester toto zjevení, obklopené oslnivě jasným světlem, zcela odzbrojilo. Něco takového vůbec neočekával. Už se i pomalu uklidňoval a říkal si, že nakonec všechno dopadne líp, než si původně myslel, když tu se tomu starému Styxovi podíval do očí.

Byly to ty nejstudenější a nejtmaší oči, jaké kdy Chester spatřil. Vypadaly jako dvě bezedné studny, které ho vtahovaly do svého nitra, a nějaká nepřírozená, nezdravá síla ho zavlékala do jejich hlubin. Chester cítil, jak mu naskakuje husí kůže, jako kdyby se v místnosti náhle ochladilo, a prudce se zachvěl.

Starý Styx sklopil oči ke stolu a Chester se zakymácel, jako kdyby ho někdo právě pustil z dlouhého sevření. Vydechl - do této chvíle si vůbec neuvědomoval, že mimoděk zadržuje dech. Vzápětí Styx začal odměřeně předčítat.

„Byl jsi shledán vinným,“ řekl, „podle nařízení 42, výnosů 18, 24, 42...“

Čísla pokračovala dál, ale Chesterovi nic neříkala. Nakonec se Styx odmlčel a věcným tónem pronesl slovo „rozsudek“. V tu chvíli teprve začal Chester opravdu poslouchat.

„Vězeň opustí toto místo a bude dopraven vlakem do Nitra, kde bude vypovězen a ponechán napospas přírodním silám. Tak se staniž,“ dokončil starý Styx, sepal ruce a stiskl je k sobě tak pevně, jako kdyby se snažil něco rozmačkat. Pomalu pozvedl hlavu od dokumentů a dodal: „Pán budiž milostiv tvé duši.“

„Co..., jak to myslíte?“ zeptal se Chester, který se zapotácel pod Styxovým ledovým pohledem a představou důsledků toho, co si právě vyslechl.

Styx jednoduše zopakoval rozsudek, aniž by musel nahlédnout do papírů před sebou, a opět zmlkl. Chesterovi se hlavou honily spousty otázek a pohnul rty, ale nevyšel z nich žádný zvuk.

„Ano?“ zeptal se starý Styx tónem, který naznačoval, že už se v podobné situaci ocitl mnohokrát a že ho skrz naskrz otravuje, když se musí bavit s nehodným vězněm před sebou.

„Co..., co to znamená?“ vykotal nakonec Chester.

Styx na něj několik vteřin upřeně hleděl a pak s naprostou lhostejností odpověděl: „Jsi vyhoštěn. Dopravíme tě na stanici Důlního vlaku, o mnoho sáhů níž než jsme teď, a tam budeš ponechán sám sobě.“

„Odvezete mě hlouběji do nitra Země?“

Styx přikývl. „Takové jako ty v Kolonii nepotřebujeme. Pokusil ses uprchnout a to Výbor nevidí rád. Nejsi hoden, abys tu sloužil.“ Znovu stiskl dlaně. „Jsi vyhoštěn.“

Chester náhle vnímal nezměrnou tíhu všech milionů tun zeminy a skály nad sebou, jako kdyby se tlačily přímo na něj a vymačkávaly z něj veškerý život. Odpotácel se o krok dozadu.

„Ale vždyť jsem nic neudělal. Ničím jsem se neprovinil!“ vykřikl a prosebně vztáhl ruce k nemilosrdnému starci. Měl pocit, jako kdyby ho pohřbívali zaživa. Už nikdy neuvidí domov, modrou oblohu ani svou rodinu..., nic z toho, co miloval a po čem toužil. Naděje, kterou v sobě choval od okamžiku, kdy ho zadrželi a zamkli v tmavé cele, z něj naráz vyprchala jako vzduch z propíchnutého balónku.

Jeho osud byl zpečetěn.

Tomu ohavnému starci na něm nezáleží... Chester to viděl na Styxově lhostejné tváři i v jeho hrozných očích - plazích a nelidských. A věděl taky, že nemá naprosto žádný smysl, aby se ho pokoušel nějak přesvědčit nebo žebrot o život. Jsou to krutí a bezcitní lidé a svévolně ho odsoudili k nejpříšernějšímu údělu ze všech. Bude pohřben do ještě hlubšího hrobu.

„Ale proč?“ zeptal se Chester a po tvářích mu stékaly slzy. Nepokrytě plakal.

„Protože takový je zákon,“ odpověděl starý Styx. „Protože já sedím tady a ty stojíš tam.“ Na jeho tváři se objevil úsměv, v němž nebyla sebemenší špetička tepla.

„Ale...,“ namítl Chester a zaskučel.

„Odved'te ho zpátky do šatlavy,“ pronesl starý Styx nahlas a srovnal si artritickými prsty papíry před sebou. Chester slyšel, jak se za ním vrzavě otvírají dveře.

34. kapitola

Willa zasáhl úder pěsti do zad a síla rány ho vyslala kupředu. Opile se zapotácel, odrazil se od zábradlí a pomalu se otočil čelem k útočníkovi.

„Speed?“ řekl, když poznal zamračenou tvář školního násilníka.

„Odkud ses tu vzal, Sněhuláku? Já myslel, žes zkapal. Lidi tvrdili, že seš po smrti nebo tak něco.“

Will neodpověděl. Stáhl se do sebe jako člověk, kterému není dobře - měl dojem, že pozoruje okolní svět přes zamžené okénko. Dokázal jen rozechvěle stát a přihlížet, jak Speed přiblížil svoji rozšklebenou tvář na několik centimetrů od jeho. Koutkem oka si Will všiml Bloggsyho, jak o kousek dál na svažující se cestě kráčí ke Calovi.

Mířili ke stanici metra a rvačka byla to poslední, co si teď Will přál.

„Tak kdepak máš Tlust’ocha?“ zabroukal Speed a od úst mu v chladném vzduchu stoupala pára. „Bez osobní gorily je to něco jiného, co, ty sralbotko?“

„Páni, Speede, podívej se na tohle, máme tady to samý v menším vydání!“ řekl Bloggsy a díval se střídavě na Cala a na Willa. „Co to máš v tašce, střízlíku?“

Na Willovo naléhání Cal nesl v jedné z cestovních brašen doktora Burrowse jejich špinavé oblečení z Kolonie.

„Je čas na menší odplatu,“ vykřikl Speed a současně udeřil Willa pěstí do žaludku. Will klesl na kolena a padl ke straně na zem. Schoulil se do klubíčka a pažemi si chránil hlavu.

„Neměl jsem s tebou moc práce,“ chvástal se Speed a několikrát kopl Willa do zad.

Bloggsy vydával směšně hýkavé zvuky a přihrčil se, aby napodobil postoj zápasníků kung-fu. Potom dloubl dvěma prsty Cala do slunečních brýlí. „Připrav se na schůzku se svým stvořitelem,“ řekl a napřáhl se k úderu.

Od té chvíle se všechno odehrálo na Willa až příliš překotně. Vzduchem bleskurychle proletěla červenohnědá šmouha a tvrdě dopadla Bloggsymu na ramena. Bloggsyho síla nárazu smetla ke straně a vzápětí se kutálel dolů ze svahu. Kocour se mu i nadále držel na ramenou. Jakmile se Bloggsy zastavil obličejem dolů pod kopcem, začal se zmítat a pokoušel se lokty odrážet smršť perlově bílých zubů a divoce sekajících drápů. Přitom neustále kvičel a ječel o pomoc.

„Ne,“ řekl Will slabě. „To stačí!“

„Nech ho, Barte!“ vykřikl Cal.

Kocour, stále ještě na Bloggsym, otočil hlavu a podíval se po svém pánovi, který na něj zavolal další povel.

„Zažeň ho!“ Cal ukázal na Speeda, který po celou dobu stál nad Willem a nevěřil vlastním očím. Ted' pootevřel ústa a po obličeji se mu rozlil výraz čiré hrůzy. Bartleby se přes podivně nepatřičné růžové brýle zahleděl na novou kořist. Tibetský klobouk se mu sesunul trochu ke straně. S hlasitým syčením se dlouhými skoky vydal do svahu proti vyděšenému Speedovi.

„Ježíši! Zavolejte si ho!“ vyvřískl Speed a vyběhl pryč, jako kdyby na tom závisel jeho život. Což vlastně byla pravda. Kocour ho v mžiku dohonil, kroužil kolem něj jako rozpustilá smrt', útočil mu na lýtka, drápy mu protínal školní kalhoty a škrábal ho do kůže. Vyděšený Speed zakopával, klouzal a komicky vrávoral kupředu, jak se horečně pokoušel utéct.

„Je mi to líto, Wille, je mi to líto! Zavolej si ho zpátky! Prosím!“ drmolil Speed. Z kalhot mu zbývaly jen cáry.

Will se podíval na Cala, který si vsunul do úst dva prsty a zahvízdal. Kocour okamžitě přestal a dovolil Speedovi, aby utekl. Speed se ani jednou neohlédl.

Bloggsy se mezitím zvedl ze země a napůl běžel, napůl padal ve spěchu pryč, jen aby byl co nejdál odtamtud.

„Myslím, že jsme je viděli naposledy,“ zasmál se Cal.

„Jo,“ souhlasil Will zesláble a pomalu vstal. Zmítala jím jedna vlna horečky za druhou a měl pocit, že každou chvíli opět upadne do mdlob. Nejraději by si lehl, rozepnul si kabát a šťastně usnul přímo tady na té zamrzlé cestě. Nakonec se mu podařilo sestoupat ze svahu jediné s Calovou pomocí a oba chlapci se vpotáceli na stanici podzemní dráhy.

„Takže i Površáci rádi cestují pod zemí,“ poznamenal Cal a prohlížel si starou špinavou stanici, která potřebovala rekonstrukci jako sůl. Jeho chování se okamžitě změnilo - poprvé od chvíle, kdy se vynořili na povrchu u břehu Temže, se choval uvolněně. Měl radost, že se nad ním klene strop tunelu, a ne volná obloha.

„Moc ne,“ odpověděl netečně Will a vhazoval mince do automatu na jízdenky, zatímco Bartleby slintal nad rozšlápnutým kouskem žvýkačky, kterou nedávno někdo vyplivl na podlahu. Will zápolil roztřesenými prsty s penězi a nakonec se opřel o přístroj. „Nejde to,“

zalapal po dechu. Cal od něj převzal mince a podle Willových instrukcí dokončil platbu za lístky.

Na nástupišti nemuseli čekat na příjezd soupravy dlouho. Jakmile nastoupili do metra jedoucího jižním směrem, ani jeden z nich nepromluvil jediné slovo. Souprava nabírala rychlost a Cal si prohlížel kabely, jež probíhaly po stranách tunelu. Pohrával si s jízdenkou a občas se podíval na Bartlebyho, který seděl na sedadle vedle něj a olizoval si packy. V jejich vagonu nejelo moc lidí, ale Cal si byl i tak vědom toho, že k sobě přitahují několik docela zvědavých pohledů.

Naproti Calovi a Bartlebymu seděl sklesle Will, opíral se o bok vagonu a chladil si spánek o studené sklo okénka. Mezi jednotlivými stanicemi upadal do neklidné dřímoty a během chviliek, kdy byl vzhůru, hleděl na dvojici starých dam, které se usadily přes uličku. Vnímal i útržky jejich rozhovoru, které se prolínaly s hlášením z reproduktoru jako nějaký zmatený sen.

„Jen se na něj podívej..., to je ostudné..., nohy na sedadle..., UKONČETE NÁSTUP A VÝSTUP..., to dítě vypadá divně..., DVEŘE SE ZAVÍRAJÍ..“

Will namáhavě otevřel oči dokořán a podíval se na obě dámy. Ihned si uvědomil, že za jejich zjevný neklid může Bartleby. Ta, která obstarávala většinu hovoru, měla vlasy obarvené načerveno a na brunátně rudém nose jí nakřivo spočívaly čiré bifokální brýle s bílými obroučkami.

„Pssst! Uslyší tě,“ zašeptala její společnice a vrhala kradmé pohledy na Cala. Na hlavě měla paruku, která už zažila lepší časy. Obě si v klíně přidržovaly totožné nákupní tašky jakoby na obranu proti bídákům na opačné straně uličky.

„Nesmysl! Vsadím se, že neumějí ani slovo anglicky. Nejspíš sem přijeli na korbě nějakého nákladáku. Jen se podívej na to, v jakém stavu mají oblečení. A támhle ten podle mě nevypadá nijak bystře. Asi je na drogách nebo něco podobného.“ Will vnímal, jak ho přejela pohledem svých vodnatých očí.

„Já bych je všechny poslala zpátky, odkud přišli.“

„Tak, tak,“ pronesly obě dámy jednohlasně, přikývly a pokračovaly v debatě, při níž tentokrát do nechutných podrobností probíraly špatný zdravotní stav nějaké své přítelkyně. Cal je propaloval zuři-

vými pohledy, ale obě ženy nepřestávaly brebentit, zjevně tak zabrané do rozhovoru, že nevnímaly nikoho jiného. Souprava se zastavila a obě dámy se začaly zvedat ze sedadel, když tu Cal nadzvedl okraj Bartlebyho tibetského klobouku a zašeptal mu něco do ucha. Bartleby se pojednou zvedl a zasyčel těm ženám přímo do obličeje tak hlasitě, až to Willa vytrhlo z jeho horečnaté otupělosti.

„No to jsou ale způsoby!“ vykřikla ta dáma s červeným nosem a upustila nákupní tašku. Zatímco se skláněla, aby ji zvedla, její společnice do ní zezadu naléhavě strkala a snažila se ji popohnat.

Během několika vteřin byly obě ženy venku z vagonu.

„Zpropadení rošťáci!“ láteřila rudonosá paní na nástupišti. „Vy zatracená zvířata!“ křičela na ně rozhořčeně přes zavírající se dveře.

Metro se dalo do pohybu a Bartleby z nich nespouštěl zrak, dokud mu nezmizely z očí.

Willa přemohla zvědavost, a tak se naklonil ke svému bratrovi. „Pověz mi... Co jsi to řekl Bartlebymu?“ zeptal se ho. „Ale, nic moc,“ odpověděl Cal nevinně, pyšně se usmál na svého kocoura a opět se otočil k okénku.

Will měl strach z posledního půl kilometru k paneláku. Potácel se jako náměsíčný a každou chvíli odpočíval.

Když se konečně dostali ke vchodovým dveřím, zjistili, že nefunguje výtah. Will zoufale hleděl na šedivé stěny počmárané sprejerou. Tohle byla poslední kapka. Povzdychl si, dodal si odvalu k výstupu a klopýtavě se vydal ke schodišti. Na každém odpočívadle zastavoval, aby popadl dech, až se nakonec ocitl ve správném patře. Vykročili po překážkové dráze mezi pytli s odpadky.

Když Cal zazvonil, neozvala se žádná odpověď, takže se musel uchýlit k hlasitému bušení pěstí do dveří. Náhle tetička Jean otevřela. Zjevně nebyla dlouho vzhůru - vypadala právě tak utahaně a pomuchlaně jako ten moly prožraný svrchník, v němž očividně spala.

„Co je?“ zahuhlala nezřetelně, promnula si zátylek a zívla. „Nic jsem si neobjednala a od podomních prodejců si nic nekupuju.“

„Tetičko Jean, to jsem já..., Will,“ řekl Will. Z hlavy mu otekla veškerá krev a obrázek jeho tety vybledl, jako kdyby z něj někdo vymyl všechny barvy.

„Will,“ pronesla zastřeně a v polovině dalšího zívnutí jí to došlo. „Will!“ Pozvedla hlavu a nevěřícně se na něj podívala. „Já myslela, že ses ztratil.“ Přenesla pohled na Cala a Bartlebyho a dodala: „Kdo je tohle?“

„Ehm... bratranec...,“ vydechl Will. Podlaha se mu začala houpat pod nohama a on musel udělat krok kupředu, aby se opřel o dvevní sloupek. Vnímal, jak mu po čele stékají pramínky studeného potu. „... z jihu..., dole z jihu...“

„Bratranec? Já nevěděla, že máš...“

„Tátův,“ dodal Will chraplavě.

Podezřívavě a s nemalou nechutí si prohlížela Cala a Bartlebyho. „Byla tu tvoje zatracená sestra, víš?“ Podívala se za Willa. „Je tady s tebou?“

„Ona...,“ začal Will roztřeseným hlasem.

„Protože ta mrňavá coura mi dluží peníze. Měl bys vidět, co provedla s mým...“

„Ona není moje sestra, je to odporná..., prolhaná..., zrádná..., je to...,“ Will se uprostřed věty zakymácel a omdlel přímo před velice udivenou tetičkou Jean.

Cal stál u okna ztemnělé místnosti a shlížel dolů na ulice se šňůrami pouličních světel a pohybuujícími se kužely reflektorů aut. Poté s neblahým tušením pomalu zvedl hlavu a podíval se na měsíc, jehož stříbrná záře se rozlévala po ledové obloze. Nikoli poprvé se pokoušel nějak pochopit nesmírný prostor, který se před ním rozkládal. Nic podobného ještě v životě neviděl. Chytil se okenního parapetu a sotva dokázal ovládnout rostoucí hrůzu. Mimoděk sevřel prsty na nohou a málem ho přemohla závrať.

Když zaslechl bratrovo zasténání, odtrhl pohled od okna a přešel k posteli, na které se chvělo Willovo tělo, přikryté jen prostěradlem.

„Jak mu je?“ slyšel Cal úzkostný hlas tety Jean, která se právě objevila ve dveřích.

„Dnes je na tom o něco líp. Myslím, že už má trochu nižší horečku,“ odpověděl Cal, namočil flanelový hadřík v misce s vodou, v níž plavaly kousky ledu, a jemně s ním oťel Willovo čelo.

„Chceš, aby se na něj někdo přišel podívat?“ zeptala se tetička Jean. „Takhle mizerně už je mu docela dlouho.“

„Ne,“ zavrtěl Cal rozhodně hlavou. „Říkal, že si nic podobného nepřejí.“

„To se mu nedivím, vůbec se mu nedivím. Já jsem taky nikdy nevěřila těm šarlatánům - a cvokařům teprve ne. Jakmile tě dostanou do spárů, jeden neví, co...“ Zmlkla, když se Bartleby, který dosud spal v rohu stočený do klubíčka, s kýchnutím vzbudil a odloudal se k misce s ledovou vodou, aby se z ní napil.

„Zmizni, ty pitomej kocoure!“ napomenul ho Cal a odstrčil ho stranou.

„Má jenom žízeň,“ bránila ho tetička Jean a vzápětí dodala tím nejšišlavějším dětským hlasem: „Chudinko kocoulku, dal by sis tlošičku mlíčka?“ Popadla užaslé zvíře za zátylek a odváděla ho ke dveřím. „Pojď s paničkou, panička ti dá nějakou doblůtku.“

V dálce majestátně protéká lávový proud a jeho horko nesnesitelně rozpaluje Willovu kůži. Proti kolmé karmínové stěně se rýsuje postava doktora Burrowse, který nadšeně ukazuje na cosi vyrůstajícího z mohutné žulové desky. Něco vzrušeně vykřikuje jako při každém objevu, ale Willovi se nedaří rozeznat jednotlivá slova, protože ho ohlušuje mohutné dunění a nelibozvučné mumlání mnoha hlasů, které zní, jako kdyby někdo náhodně otáčel ladicím knoflíkem rozbitého rádia.

Scéna se mění a přibližuje. Doktor Burrows si přikládá k oku lupu, aby si prohlédl tenký stonek s cibulovitým vrškem, který se zvedá přibližně půl metru nad pevnou skálu. Will vidí, jak jeho otec pohybuje rty, ale rozumí jen krátkým útržkům toho, co říká.

„... rostlina... doslova stravuje tu skálu..., založená na křemíku..., reaguje na podněty..., pozorovat...“

Obrázek se stříhem přibližuje ještě víc. Doktor Burrows svírá rostlinu dvěma prsty a vytrhuje šedý stonek ze skály. Willovi dělá trochu starost, když vidí, jak se rostlina svíjí otcí v ruce a vysílá dva jehlovité listy, které se mu omotávají kolem prstů.

„... svírá mě jako ocel..., divoká...,“ malá říká doktor Burrows zamračeně.

Mumlání nahrazuje smích, ale Willův otec zřejmě křičí a pokouší se tu věc setřást. Její listy mu propichují ruku a prorůstají mu pod kůží na dlani, na zápěstí a dál po předloktí, narušují kůži, vyrážejí

opět na povrch, nyní ušpiněné od krve, a ovíjejí se kolem něj v pomalém hadím valčíku. Zabořují se stále více a více do jeho předloktí jako posedlé kleště. Will se snaží doběhnout ke svému otci, aby mu pomohl v jeho beznadějně obraně proti hroznému útočníkovi, který mu napadl paži, ale marně.

„Ne, ne..., tati..., tati!“

„Nic se neděje, Wille, všechno je v pořádku,“ ozval se z dálky bratrův hlas.

Záře lávy zmizela. Na jejím místě se objevilo tlumené světlo a Will vnímal na čele uklidňující chlad namočeného flanelového hadříku. S trhnutím se posadil.

„To byl táta! Co se s ním stalo?“ vykřikl a divoce se rozhlížel kolem sebe. V první chvíli nevěděl, kde je.

„Jsi v pořádku,“ řekl mu Cal. „Něco se ti zdálo.“

Will se zhroutil zpátky do polštářů a uvědomil si, že leží na posteli v úzkém pokoji.

„Viděl jsem ho. Zřetelně jako ve skutečnosti,“ zašeptal a zlomil se mu hlas. Nedokázal zarazit proud slz, které se mu náhle vyřinuly z očí. „Byl to táta a měl potíže.“

„Jenom se ti něco zdálo,“ uklidňoval ho Cal a odvrátil zrak od Willa, který nyní neovladatelně vzlykal.

„Jsme u tetičky Jean, že ano?“ zeptal se Will, když si všiml květinové tapety, a dal se trochu dohromady.

„Ano, už skoro tři dny.“

„Cože?“ Will se pokusil posadit, ale byl to na něj příliš těžký úkol, a tak znovu položil hlavu na polštář. „Připadám si hrozně slabý.“

„Neboj se, všechno je fajn. Tvoje teta je skvělá. A taky si docela oblíbila Bartlebyho.“

Během následujících dnů Cal ošetřoval Willa, nosil mu polévky nebo pečené fazole s chlebem a nespočetné šálky přeslazeného čaje. Jediný příspěvek tetičky Jean k léčbě spočíval v tom, že se k němu tu a tam posadila a bez ustání žvatlala o „starých časech“, ovšem Will byl tak vyčerpaný, že usnul ještě předtím, než ho mohla unudit k smrti.

Když se cítil dostatečně silný, aby se udržel na nohou, vyzkoušel si ve své malé ložnici, jestli dokáže i chodit. Přeshouřel se s určitými potížemi kolem postele a náhle si všiml, že za krabicí se starými časopisy něco leží.

Shýbl se a zvedl dva předměty. Na podlahu dopadly střepy rozbitého skla. Ihned poznal stříbrné rámečky. Jednalo se o snímky, které mívala Rebecca na nočním stolku vedle postele. Díval se na fotografii svých rodičů a pak i na svůj snímek. Klesl na postel a ztěžka oddechoval. Ten nález ho silně rozrušil. Měl pocit, jako kdyby do něj někdo vrazil nůž a pomalu s ním otáčel v ráně. Co ale od ní čekal! Rebecca není jeho sestra, a nikdy nebyla. Nějakou dobu zůstal sedět na posteli a tupě hleděl do zdi.

O chvilku později znovu vstal a odpotácel se chodbou do kuchyně. V dřezu ležely špinavé talíře a odpadkový koš přetékal prázdnými plechovkami a roztrhanými obaly od jídel určených k ohřevu v mikrovlnce. Panoval tu takový nepořádek, že si Will sotva všiml roztavených a zahnědlých plastových kohoutků a kachlové stěny za nimi, začernalé od plamenů. Zašklebil se a obrátil se do síně, odkud slyšel chraplavý hlas tetičky Jean. Jeho zvuk ho tak trochu uklidňoval, protože mu připomínal Vánoce, kdy k nim chodila na návštěvu a hodiny si povídala s jeho matkou.

Zastavil se před dveřmi a poslouchal, jak divoce cinkají pletací jehlice a tetička Jean právě říká:

„Ten zatracený doktor Burrows..., jakmile jsem ho uviděla, hned jsem sestru varovala..., varovala jsem ji, to mi věř... Přece se nechce zahazovat s nějakým šprtáckým darmošlapem..., chci říct, co za chlapa se vrtá v dírách do země, když je potřeba platit účty?“

Will vyhlédl zpoza rohu zrovna v okamžiku, kdy klapot jehlic na okamžik ztichl a tetička Jean se napila ze sklenice. Kocour ji zamilovaně sledoval a tetička mu odpověděla stejně vřelým úsměvem. Takhle ji Will ještě nikdy neviděl - věděl, že by měl něco říct, aby ji upozornil na svou přítomnost, ale nějak se nedokázal přimět k tomu, aby narušil tento okamžik.

„Povím ti, že je fajn tě tady mít. Po tom, co mi umřela moje malá Sophie..., byla to fenka a já vím, že nemáš moc rád psy..., ale

aspoň tady byla vždycky, když jsem potřebovala..., a to je víc, než se dá říct o všech chlapech, jaké jsem kdy poznala.“

Pozvedla si k očím pletení - křiklavě zbarvené kalhoty, které Bartleby zvědavě očichal. „Už to skoro bude. Za chvíli si je můžeš vyzkoušet, zlatíčko.“ Naklonila se ke kocourovi a pošimrala ho pod bradou. Zvedl hlavu, přimhouřil oči a ozvalo se předení, které znělo, jako když se startuje menší motor.

Will se otočil, aby se vrátil do ložnice, a právě se opíral o stěnu v chodbě, když se za ním ozvala rána. Ve vchodových dveřích stál Cal a u nohou mu ležely dvě rozsypané tašky s nákupem. Kolem úst si omotal šálu a na očích měl sluneční brýle paní Burrowsové. Vypadal jako Neviditelný muž.

„Už to nevydržím,“ řekl a sedl si na bobek, aby posbíral potraviny ze země. Bartleby vyšel z obýváku následovaný tetičkou Jean, které se v ústech pohupovala cigareta. Kocour měl na sobě nově upletené kalhoty a mohérovou vestu, oboje v křiklavé modročervené barvě, doplněné o strakatou kuklu, z níž směšně vyčuhovaly jeho uši. Připomínal jediného pozůstalého, který přežil výbuch v obchodě s maškarními maskami.

Cal pohlédl na výstřední postavu před sebou a přešel očima otrěsnou směs barev, ale nijak to nekomentoval. Zdálo se, že se utápí v hlubinách malomyslnosti. „Tohle místo je plné nenávisti - cítím ji všude.“ Pomalu zavrtěl hlavou.

„Ach, tak to na světě chodí, zlato,“ řekla tetička Jean tiše. „A vždycky to tak bylo.“

„Povrch není takový, jaký jsem čekal,“ dodal Cal. Na okamžik se zamyslel. „A nemůžu se ani vrátit domů..., nebo ano?“

Will mu pohled oplácel a snažil se přijít na něco, čím by bratra utěšil, na nějaká slova, kterými by zmírnil jeho úzkost, ale nic ho nenapadlo.

Tetička Jean si odkašlala, a ukončila tak chvíli tíživého ticha.

„Předpokládám, že tedy všichni odejdete.“

Will si poprvé všiml, jak křehce a zranitelně tetička ve svém otrhaném starém županu vypadá. „Asi ano,“ připustil.

„Dobře,“ řekla dutě. Položila dlaň Bartlebymu na záda a palcem ho pohládila po volných záhybech kůže. „Víte, že jste tu všichni ví-

táni - kdykoliv budete chtít přijít,“ pokračovala přiškrceným hlasem a rychle se od nich odvrátila. „A přiveďte s sebou taky tu kočičku.“ Odšourala se do kuchyně. Cal s Willem slyšeli, jak se pokouší potlačit vzlyky a cinká láhví o sklenici.

Během několika dalších dní neustále plánovali a plánovali. Will cítil, jak nabírá síly. Postupně se uzdravoval, plíce se mu pročišťovaly a dýchání se vrátilo k normálu. Vydávali se na nákupní výpravy: obchod s vojenskými přebytky jim dodal plynové masky, provaz na šplhání a čutory na vodu. V zastavárně si koupili několik starých blesků k fotoaparátům a pár velkých krabic s ohňostroji a světlicemi, jež zbyly po nedávných oslavách. Will se chtěl ujistit, že jsou připraveni na všechno, a každá věc, která vydávala jasné světlo, se jim mohla hodit. Přichystali si zásoby jídla - vybírali si lehké, ale vysoce výživné potraviny, aby si nemuseli brát takovou přítěž. Will měl výčitky svědomí, že si bere peníze od tety, která se k nim chovala s takovou laskavostí, ale neměl jinou možnost.

Rozhodli se, že Povrch opustí v době oběda. Ráno si oblékli své nyní čisté šaty z Kolonie a rozloučili se s tetičkou Jean, která k sobě ještě naposledy v slzách přitiskla Bartlebyho. Potom odjeli autobusem do centra Londýna a zbytek cesty k říčnímu vstupu došli pěšky.

35. kapitola

Cal si pořád tiskl k tváři kapesník a mumlal něco o „smradlavých plynech“, když sešli z mostu Blackfriars Bridge a sestoupili po schodišti k říčnímu břehu. V denním světle všechno vypadalo úplně jinak, až Will na chvíli zapochyboval, zda jsou vůbec na správném místě. Všude kolem nich chodilo spousta lidí a dalo se těžko uvěřit, že pod tím vším se ukrývá dávno zapomenutý Londýn, do něhož se právě chystají vrátit.

Ale byli na správném místě a zakrátko dospěli ke vchodu do toho zvláštního *jiného* světa. Stáli před železnou bránou a shlíželi dolů na hnědou vodu, která líně olizovala břeh pod nimi.

„Vypadá hluboká,“ podotkl Cal. „Proč tak vystoupala?“

„A jo!“ zasténal Will a pleskl se dlaní do čela. „Přiliv! Úplně jsem na něj zapomněl. Budeme muset prostě počkat, až zase opadne.“

„Jak dlouho to bude trvat?“

Will pokrčil rameny a podíval se na hodinky. „Nevím. Možná několik hodin.“

Nedalo se dělat nic jiného než nějak zabít čas procházkou po zadních uličkách, tu a tam se vracet ke břehu zkontrolovat stav vody a snažit se přitom nebudit příliš velkou pozornost. Po poledni viděli, jak se z vln vynořuje štěrk.

Will usoudil, že už nemohou déle čekat. „Dobrá, takže vyrazíme!“ zavelel.

Byli sice na očích všem kolemjdoucím, ale ti si sotva všímali nesourodé trojice ve výstředních šatech a s objemnými batohy. Přelezli zeď na kamenné schodiště. Vtom je zpozoroval jakýsi stařec v plstěném klobouku a vlněné šále a začal křičet: „Zatracení syčáci!“ Divoce jim přitom hrozil pěstí. Jeden nebo dva lidé se zastavili, aby se podívali po příčině toho povyku, ale rychle ztratili zájem a šli si dál po svých. Zdálo se, že jejich lhostejnost poněkud otupila starcův vztek, a nakonec se s hlasitým mumláním odbelhal i on.

U úpatí schodiště voda olizovala chlapcům boty, ale oni na to nedbali a pospíchali po částečně ponořeném pobřežním pásmu, dokud se neocitli mimo dohled pod molem. Cal s Bartlebym si bez zaváhání vlezli do ústí odvodňovacího tunelu.

Will se na chvíli zastavil, naposledy se mezerami v prknech mola rozhlédl po bledě šedém nebi, zhluboka se nadýchl, aby si užil poslední doušky čerstvého vzduchu, a pak je následoval.

Když se mu teď vrátily všechny síly, připadal si jako úplně jiný člověk - byl připravený na vše, co leželo před nimi. Jako kdyby ho horečka zbavila veškerých pochyb či slabosti. Cítil odevzdanou jistotu ostříleného dobrodruha. Když ale sklopil zrak k pomalu plynoucí řece, vnímal bolestné bodnutí smutku a melancholie. Uvědomoval si, že už toto místo možná nikdy neuvidí. Jistě, nemusel ho opouštět; kdyby chtěl, mohl tu klidně zůstat, ale věděl, že by to nikdy nebylo stejné jako dřív. Příliš mnoho věcí se změnilo. Věcí, které nešlo vrátit zpátky.

„No tak,“ řekl sám sobě, aby zaplašil podobné myšlenky, a vstoupil do chodby, kde na něj netrpělivě čekal Cal. Will si jediným pohledem přečetl bratrovy svářící se emoce: v obličeji se mu sice

jasně zračila úzkost, ale zároveň pod ní prosvítalo něco dalšího, jakási hluboce zakořeněná úleva vyvolaná příslibem bezprostředního návratu do podzemního světa. Koneckonců se jednalo o jeho domov.

Will dobře věděl, jak hroznou chybou bylo vzít s sebou Cala na povrch, i když k tomu byl donucený okolnostmi. Cal by potřeboval daleko víc času, aby se přizpůsobil zdejšímu životu - a čas představoval přepych, jehož se jim nedostávalo. Ať už se to Willovi líbilo nebo ne, musel osvobodit Chestera a najít otce. A Calův osud byl nerozdělitelně spjat s jeho.

Willa zlobilo, že kvůli té horečce ztratil tolik dní - netušil, jestli na Chesterovu záchranu už není příliš pozdě. Neposlali už ho do vyhnanství do Hlubin? Nepostihl ho nějaký nepředstavitelný konec z rukou Styxů? Ať už byla pravda jakákoli, musel ji zjistit. Musel i nadále věřit, že je Chester naživu, a musel se vrátit zpátky. Nikdy by nemohl žít s vědomím, že se o nic nepokusil.

Našli kolmou šachtu a Will se neochotně ponořil do tůně s mrznoucí vodou pod ní. Cal vyšplhal Willovi na ramena, aby dosáhl k šachtě, a vzápětí do ní vlezl i s provazem. Jakmile dospěl v bezpečí až nahoru, Will přivázal druhý konec lana Bartlebymu kolem hrudníku a Cal ho začal vytahovat nahoru. To se nakonec ukázalo jako zbytečné opatření, protože jakmile se kocour dostal do šachty, vyškrábal se po její stěně s překvapivou mrštností a čiperností. Poté Cal spustil provaz Willovi, který vyšplhal do stínů nad sebou. Nahoře ihned začal poskakovat na místě, jednak aby ze sebe oklepal vodu a jednak aby se zahřál.

Pak po zadku sklouzli po příkré plošině a s tlumeným žuchnutím přistáli na římse, u níž začínalo nahrubo vytesané schodiště. Nejprve ještě opatrně sundali Bartlebymu upletený oblek a ponechali jej na vysokém výčnělku - nemohli si dovolit vláčet se s jakoukoli zbytečnou přítěží. Will vůbec netušil, co si počne, až se ocitnou zpátky v Kolonii, ale věděl, že musí postupovat zcela prakticky..., musí být jako Tam.

Oba chlapci si nasadili plynové masky, na okamžik si zahleděli do očí, přikývli a s Calem v čele zahájili dlouhý sestup.

Zprvu se jim krácelo obtížně, protože schody byly kvůli prosakující vodě nebezpečně kluzké a o kousek níž začínal koberec z čer-

ných řas. Will zjistil, že si z předchozího průchodu touto chodbou nepamatuje skoro nic - jistě kvůli té záhadné nemoci, jež ho tehdy sužovala.

Za dobu, která jim připadala jako chvilka, dospěli k ústí ve stěně jeskyně Věčného města.

„Co je sakra tohle?“ vykřikl Cal, jakmile vyšli na vrcholu obrovského schodiště a přejeli pohledem po schodech pod sebou. Něco se tu změnilo. Přibližně o třicet metrů níž jim schodiště mizelo z očí.

„Tomu se, myslím, říká mlha jako mlíko,“ řekl Will tiše. Průzory masky se mu leskly v bledě zelené záři.

Ze svého místa vysoko nad městem hleděli na zvlněný povrch obřího opálového jezera mlhy. Dno celé jeskyně pokrývala ta nej hustší mlha, zalitá příзраčným svitem, jako kdyby tam leželo ohromné radioaktivní mračno. Pomýšlení na rozlehlé prostory města zakrytého tímto neprůhledným přehozem bylo velice skličující. Will automaticky sáhl do kapsy pro kompas.

„Tohle nám trochu ztíží cestu,“ poznamenal a zamračil se.

„Proč?“ opáčil Cal. Kolem očí za průzorem mu naskákaly drobné vrásky od širokého úsměvu, který se mu rozlil po tváři. „V tomhle nás neuvidí, nebo ano?“

Will si ale zachoval pochmurný výraz. „To je sice pravda, ale my je taky ne.“

Cal přidržel Bartlebyho, zatímco mu Will uvazoval kolem krku vodítko z provazu. Nemohli riskovat, že se jim za takových podmínek někam zatoulá.

„Radši se drž mého batohu, aby ses neztratil. A hlavně za žádných okolností nepouštěj toho kocoura,“ nabádal Will bratra, když udělali několik prvních kroků do mlhy. Pomalu do ní sestupovali jako potápěči, kteří se noří pod hladinu oceánu. Viditelnost se okamžitě snížila na pouhého půl metru - neviděli si dokonce ani na boty, takže museli každý schod pod sebou nejprve ohmatat a pak na něj teprve došlápli.

Naštěstí dosáhli úpatí schodiště bez nehody a na bahnité ploše zopakovali obřad s černými řasami, při němž se pokryli vrstvou páchnoucího slizu, tentokrát aby překryli pachy Londýna a Povrchu.

Prošli mokřinou a nakonec narazili na hradby města. Vydali se podle nich. Viditelnost se - bylo-li to vůbec možné - ještě snížila a zabralo jim celou věčnost, než našli cestu dovnitř.

„Brána,“ zašeptal Will a zastavil se tak náhle, až o něj jeho bratr málem zakopl. Nakrátko se před nimi zhmotnila prastará stavba a vzápětí se mlha opět zavřela a skryla jim výhled.

„No prima,“ odpověděl Cal beze stopy nadšení.

Ve městě si museli tápavě hledat cestu ulicemi a kráčet těsně za sebou, aby se za takových nemožných podmínek neztratili jeden druhému. Mlha se dala téměř krájet, převalovala se kolem nich a tu a tam se na okamžik protrhla, takže na kratinký okamžik zahlédli úsek zdi, kus mokré země nebo lesklých dlažebních kostek. Měli nepříjemný dojem, že čvachtání jejich bot v černých řasách a namáhavé dýchání přes plynové masky zní příliš hlasitě. Mlha si pohrávala s jejich smysly takovým způsobem, že jim vše připadalo důvěrně blízké, a zároveň vzdálené.

Cal chytil Willa za paži a oba se zastavili. Začínali si kolem sebe všímat dalších zvuků, které nevydávali oni sami. Zprvu je slyšeli jen nejasně a nezřetelně, ale zvuky postupně sílily. Will by přísahal, že zaslechl vrzavé šeptání - tak blízko, až sebou trhl. Odtáhl Cala o několik kroků zpátky, přesvědčený o tom, že se jim podařilo přesně to, čeho se hrozil ze všeho nejvíc - že náhodou narazili na styxskou hlídku. Cal ho ale ujišťoval, že nic neslyšel, a po chvíli nervózně pokračovali v cestě.

Vtom k nim z dálky dolehlo vytí psa, při kterém jim tuhla krev v žilách - tentokrát se o tom nedalo pochybovat. Cal sevřel Bartlebyho vodítko pevněji a kocour pozvedl hlavu s našpicovanými ušima. I když ani jeden z chlapců nepromluvil, oba mysleli na totéž: potřeba projít městem co nejrychleji byla nyní ještě naléhavější.

Plížili se dál a srdce jim oběma prudce tlouklo v hrudi. Will se často díval do Tamovy mapy a opakovaně se snažil kontroloval směr podle kompasu, který držel v roztřesených rukách. Ve skutečnosti ovšem byla viditelnost tak chabá, že měli jen tu nejhrubší představu o tom, kde se právě nacházejí. Klidně se mohli motat v kruzích. Zdálo se, že vůbec nepostupují, a Will byl s rozumem v koncích. Ukazovalo se, že je opravdu „skvělý“ vůdce!

Nakonec zastavili a příkrčili se v závětrí polorozpadlé zídky. Šeptem se dohadovali o tom, co by měli udělat.

„Kdybychom se dali do běhu, nezáleželo by na tom, jestli narážíme na nějakou hlídku, protože v tomhle mlíku je snadno setřese-me,“ navrhoval tiše Cal a jeho oči pod zamlženým průzorem plynové masky těkaly doleva a doprava. „Prostě poběžíme dál.“

„Jo, jasně,“ odpověděl Will. „Takže ty si opravdu myslíš, že dokážeš utéct jednomu z těch jejich psů? To bych rád viděl.“

Cal si jen zlostně odfrkl.

Will pokračoval: „Podívej, nemáme potuchu, kde jsme, a jestli se pokusíme utíkat, nejspíš se dostaneme do nějaké slepé uličky...“

„Ale jakmile budeme v Labyrintu, nikdy nás nechytí,“ trval na svém Cal.

„To je pravda, ale musíme se tam nejdřív dostat a podle toho, co víme, to klidně ještě může být daleko odtud.“ Will nedokázal uvěřit, že jeho bratr může přicházet s tak pošetilými nápady. Pak mu ale došlo, že ještě před několika měsíci by divoký úprk ulicemi a uličkami města patrně obhajoval on sám. Nějak, zcela nepostřehnutelně, se v něm odehrála zásadní změna. Ted' byl tím střízlivě uvažujícím členem dvojice a Cal představoval impulzivního, tvrdohlavého mladíka plného ztřeštěné sebejistoty a ochoty všechno riskovat.

Zuřivá výměna názorů pokračovala a oba se při ní rozehrívali stále víc, až Cal konečně ustoupil. Rozhodli se postupovat „pomaloučku a polehoučku“ - proplíží se na opačný konec města, budou se snažit našlapovat co nejtišeji, a kdyby se k nim kdokoli či cokoli přiblížilo, rozplynou se v mlze.

Když vykročili zpoza zídky, Bartleby škubal hlavou na všechny strany, čichal s nosem u země a náhle se zastavil. Přes Calovo úsilí, s nímž tahal za vodítko, se kocour odmítal pohnout - příkrčil se, jako kdyby něco lovil, přiblížil širokou hlavu k zemi a jeho kostnatý ocas trčel rovně za ním. Uši měl našpicované a otáčel jimi jako radarovými talíři.

„Kde jsou?“ zašeptal horečnatě Cal. Will neodpověděl a místo toho sáhl do postranních kapes Calova batohu a vytáhl dva velké ohňostroje. Navíc vzal z náprsní kapsy bundy i malý umělohmotný zapalovač tetičky Jean a držel jej připravený v ruce.

„No tak, Barte,“ šeptal Cal vkleče do kocourova ucha, „všechno je v pořádku.“

Ta trocha chlupů, které Bartleby na těle měl, se nyní ježila na všechny strany. Calovi se podařilo kocoura otočit a plížili se opačným směrem - po špičkách, jako by kráčeli po vaječných skořápkách. Will šel jako poslední a v napřažené ruce svíral rachejtle.

Postupovali podél zdi, která se mírně stáčela. Cal po ní přejížděl volnou rukou, jako kdyby se jednalo o nějakou nesrozumitelnou verzi slepeckého písma. Will krácel pozadu za ním a hlídal jim záda. Neviděl nic než odpudivou stěnu z mlhy a za chvílku dospěl k závěru, že jakákoli snaha něco za takových okolností spatřit je zbytečná. Otočil se a vrazil do žulového pilíře. Uskočil, když se z mlhy vynořila rozšklebená tvář obrovské žulové hlavy. Zasmál se sám sobě, opatrně sochu obešel a našel svého bratra, který na něj čekal jen metr před ním.

Urazili přibližně dvacet kroků, když se mlha záhadně stáhla do stran, a oni před sebou spatřili dlouhý úsek dlážděné ulice. Will si rychle otřel vlhkost z průzoru masky a rozhlédl se po objevujících se fasádách domů na obou stranách. Oba vydechli nezměrnou úlevou - poprvé od vstupu do města viděli dál než na svoje bezprostřední okolí.

Pak se jim ale naježily všechny chloupky.

Spatřili je necelých deset metrů před sebou, až příliš jasně a zřetelně. Přes ulici stála rozestoupená hlídka osmi Styxů. Vyčkávali nehybně jako dravci a sledovali svými kulatými brýlemi chlapce, kteří jim pohled omámeně opláceli.

Styxové vypadali ve svých šedo-zeleně pruhovaných pláštích, podivných čepičkách a pochmurných dýchacích maskách jako přízraky z jakési budoucí noční můry. Jeden držel na silném koženém řemínku krvelačně vyhlízejícího stopaře, který napínal vodítko a ze strany nestvůrné mordy mu visel jazyk. Krátce začenichal a okamžitě otočil hlavu ve směru chlapců. Černé zorničky jeho korálkovitých očí je v mžiku našly. Hluboce, dunivě zavrčel a poodhrnul pysky, aby odhalil obrovské žluté zuby, z nichž nedočkavě odkapávaly sliny. Napjaté vodítko se trochu uvolnilo, jak se pes přikrčil, připravený ke skoku.

Nikdo se však nepohnul. Jako kdyby se zastavil samotný čas. Obě skupiny stály a pozorovaly se v hrozivém, tichém očekávání.

Jako první se probral Will. Vykřikl, otočil Cala, a vytrhl ho tak z omámení. V další chvíli už co nejrychleji utíkali zpátky do mlhy. Běželi a běželi, aniž by kvůli mlze byli schopni poznat, jak velkou vzdálenost už urazili. Za nimi se ozvalo divoké štěkání stopaře a pisklavé výkřiky Styxů.

Ani jeden z chlapců neměl tušení, kam utíkají - zajímalo je jediné: co nejrychleji zmizet někam pryč. Neměli čas přemýšlet a jejich mysl zachvátila slepá panika.

Pak Willovi znovu začal fungovat mozek. Zaječel na Cala, ať pokračuje v běhu, a sám zpomalil, aby zapálil modrou roznětku u obrovské rachejtle. Nebyl si doopravdy jistý, jestli roznětka chytila nebo ne, ale opřel ohňostroj o kus zdi a namířil jej ve směru jejich pronásledovatelů.

Uběhl několik metrů a opět se zastavil. Škrtl zapalovačem, ale tentokrát se plamínek odmítal objevit. Se zaklením škrтал zas a znovu. Pořád nic, jen jiskry. Zatřásl jím, jak to viděl ještě ve škole často dělat Šedáky, když si pokoutně zapalovali cigarety. Zhluboka se nadechl a ještě jednou zkusil otočit drobným kolečkem. Ano! Plamínek, který naskočil, byl slabý, ale stačil k zapálení roznětky dalšího ohňostroje - baterie vzdušných pum. Vrčení, štěkot a hlasy se však přibližovaly. Will ztratil nervy a jednoduše hodil rachejtli na zem.

„Wille, Wille!“ uslyšel zepředu. Utíkal po zvuku a zuřil, že Cal dělá takový hluk, i když věděl, že by ho jinak nenašel. Sprintoval plnou rychlostí a málem do bratra vrazil. V další chvíli už běželi spolu a vtom za nimi vybuchla první rachejtle. Všemi směry se roznesla ozvěna hromové rány a zasvištění a do chuchvalců mlhy se vpletly jasné základní barvy ohňostroje. Svist ukončilo dvojité ohlušující zahřmění.

„Honem dál,“ sykl Will na Cala, který narazil do zdi a zdál se být trochu omráčený. „Pojď. Tudy!“ dodal, táhl bratra za paži a nedával mu žádný čas, aby se mohl zabývat svým zraněním.

Ohňostroj pokračoval a vysoko ke stropu jeskyně létaly vybuchující ohnivé koule. Některé opsaly jen nízké oblouky a skončily ve městě, jehož budovy v záři raket vypadaly jako siluety nějaké stí-

nohry. Každý duhový pruh ohně vyvrcholil oslnivým zábleskem a dělovou ranou, která doznívala ozvěnou, valící se městem jako zuřivé hřmění bouře.

Každou chvíli se Will zastavoval, aby zapálil další rachejtle, které opíral o kousky zdiva nebo je házel na zem v naději, že zmate hlídku Styxů ohledně jejich polohy. Pokud je Styxové sledují, Will doufal, že na ně doléhá hlavní nápor odpalované pyrotechniky a že pach střelného prachu svede psa ze stopy.

Když vybuchla poslední raketa a jeskyní dozněla burácivá ozvěna, Will se modlil, aby jim ohňostroje poskytly dostatek času a oni se stihli dostat k Labyrintu. Zpomalili do klusu, aby se trochu vydýchovali, a nakonec se zastavili úplně. Poslouchali, jestli neuslyší pronásledovatele, ale panovalo naprosté ticho. Vypadalo to, že je setřásli. Will si sedl na široký schod před jednou budovou, která připomínala jakýsi chrám, a vytáhl mapu s kompasem, zatímco Cal hlídal.

„Nemám zdání, kde jsme,“ přiznal Will a zase mapu schoval. „Je to beznadějné!“

„Můžeme být kdekoliv,“ souhlasil Cal.

Will vstal a rozhlédl se na obě strany. „Navrhuji, abychom pokračovali ve stejném směru.“

Cal přikývl. „Jenže co když skončíme tam, kde jsme začali?“

„Na tom nesejde. Hlavně se musíme pohybovat,“ řekl Will a vyrazil.

Znovu na ně padlo ticho. Z mlhy vystupovaly záhadné tvary a stíny a vzápětí opět mizely, jako kdyby se v tomto neviditelném městě hýbaly samotné domy. Postupovali trýznivě pomalu jednou ulicí za druhou, když tu se Cal zarazil.

„Myslím, že se ta mlha trochu zvedá,“ zašeptal.

„To by bylo dobře,“ odpověděl Will.

Bartleby znovu ztuhl a přikrčil se k zemi. Syčel na okraje mlhy, které se před nimi převalovaly. Chlapci znehybněli a zabodli oči do mléčného vzduchu.

Mlha se pomalu zvedla jako opona a sotva šest metrů před nimi se zlověstně hrbil tmavý, nejasný stín. Oba slyšeli hluboké hrdelní zavrčení. „Ach bože, *stopař!*“ vyjekl Cal.

Krve by se v nich nedořezal. Mohli jen sledovat, jak se pes zvedá, hrabe svalnatýma předníma nohama do země, dává se do pohybu a neuvěřitelně zrychluje. Nemohli dělat vůbec nic. Nemělo smysl utíkat - zvíře bylo příliš blízko. Černý pes se na ně řítil jako nějaká pekelná parní lokomotiva a z nozder se mu zvedala oblaka páry.

Will neměl čas přemýšlet. Když viděl, jak se zvíře odráží ke skoku, pustil batoh na zem a odstrčil Cala stranou.

Stopař proletěl vzduchem a dopadl Willovi těžce na hrud'. Jeho mohutné tlapy srazily Willa k zemi, takže udeřil hlavou tvrdě o dlažbu pokrytou černými řasami. Zpola omráčen zvedl ruce a chytil tu obludu za hrdlo. Prsty nahmatal psův silný obojek a pokoušel se ho za něj odtáhnout od svého obličej.

Zvíře ale mělo příliš velkou sílu. Čelistmi chňaplo Willovi po masce a v dalším okamžiku už se do ní zakouslo. Will slyšel skřípot zubů, které se stiskly kolem gummy, a vzápětí i prasknutí jedné poloviny průzoru. Cítil dech stopaře, který připomínal zápach teplého, zkaženého masa, zatímco zvíře pokračovalo v útoku na plynovou masku. Řemínky, kterými ji měl Will připevněnou na hlavě, se napínaly k prasknutí.

Modlil se, aby maska vydržela, a vši silou se pokoušel otočit hlavu stranou. Stopařovi sklouzly čelisti z vlhké gummy, ale Willův úspěch neměl dlouhého trvání. Pes se nepatrně odtáhl, ale ihned znovu zaútočil. Will křičel z plných plic a vši silou se pořád snažil odtlačit zvíře za obojek od sebe. Dařilo se mu ho sotva držet kousek od obličej, ale obojek se mu zařezával do prstů - nemohl uvěřit, jak je to zvíře těžké. Škubal hlavou ze strany na stranu a dokázal vždycky na poslední chvíli uhnout před psími čelistmi, které zaklaply těsně před ním jako nějaká mocná past.

Pak se pes zkroutil a natočil se.

Willovi vyklouzl jeho obojek z jedné ruky a zvíře si ihned našlo vděčnější cíl - chytilo Willa za předloktí a zahryzlo se do něj. Will zaječel bolestí a mimoděk pustil obojek i druhou rukou.

Teď už psa nic nebrzdilo.

Okamžitě se přesunul a zabořil řezáky do Willova ramene. Will mezi vrčením a kousáním slyšel zvuk trhané látky a hned na to mu obrovské zuby jako dvě řady dýk vnikly do masa. Znovu zaječel a

zvíře zaškubalo hlavou ze strany na stranu. Po celou dobu divoce vrčelo. Byl proti jeho útoku bezmocný jako hadrová panenka, s níž někdo třese sem tam. Volnou rukou tloukl psa slabě do boků a do hlavy, ale k ničemu to nevedlo.

Najednou pes pustil jeho rameno a vzepjal se nad ním. Jeho obrovská váha Willa stále držela přišpendleného k zemi. Will viděl jeho vzrušené oči a slintající tlamu jen několik centimetrů od svého obličej. Pro vazce slin mu kapaly na průzor. Will věděl, že Cal dělá, co je v jeho moci -vždycky přiskočil, kopl do zvířete a opět se vzdálil. Pes se na něj pokaždé jen trochu otočil a zavrčel, jako kdyby věděl, že pro něj Cal nepředstavuje skutečnou hrozbu. Jeho malý mozek predátora se cele soustředil na Willa jako na kořist, která mu byla vydána na milost a nemilost.

Will se zoufale pokoušel odkulit, ale šelma ho držela pevně. Věděl, že není rovnocenným soupeřem téhle pekelné stvůře, která vypadala, jako kdyby byla tvořena obřími vrstvami svalů, nepolevujících a tvrdých jako skála.

„Běž!“ vykřikl na Cala. „Uteč odsud!“

Najednou se jakoby odnikud na stopařovu hlavu vrhl mohutný hnědý blesk.

Na chvíli se zdálo, že Bartleby jen tak visí ve vzduchu nad psí hlavou s prohnutým hřbetem a vytasenými drápy, ostrými jako břitva. V další chvíli dopadl a krutě zaútočil. Slyšeli zvuk trhaného masa, jak Bartlebyho zuby zaznamenaly první zásah. Willa zalila tmavá fontána krve tryskající z místa, kde předtím bylo psí ucho. Stopař vyjekl, trhl sebou a okamžitě z Willa seskočil. Bartleby se ho držel jako klíště a drásal mu hlavu a krk svými zuby i drápy na zadních nohách.

„Vstávej! Vstávej!“ křičel Cal a pomáhal Willovi jednou rukou na nohy. V druhé zvedal Willův batoh.

Chlapci ustoupili do bezpečné vzdálenosti a zastavili se. Museli sledovat pokračující boj. Stáli jako přikovaní a hleděli na vražedný zápas mezi kočkou a psem, svíjejících se v boji na život a na smrt. Jejich těla splynula do jediného nerozeznatelného víru šedé a červené barvy, v němž se míhaly zuby a drápy.

„Tady nemůžeme zůstat,“ zvolal Will. Slyšel křik blížící se hlídky, která rychle postupovala podle zvuků boje.

„Barte, nech ho! Pojd’!“

„Jdou sem Styxové!“ zatřásl Will svým bratrem. „Musíme zmizet!“

Cal se neochotně dal do pohybu, ale neustále se ohlížel, jestli je jeho kocour sleduje. Nikde ale nebylo po Bartlebym ani stopy - slyšeli jen vzdálené syčení, štěkání a vřeštění.

Výkřiky a zvuky kroků je nyní obklopovaly ze všech stran. Chlapci slepě prchali; Cal odfukoval námahou, jak musel nést oba batohy, a Will byl v šoku a celý se třásl. Tupá bolest mu tepala v paži. Cítil, jak mu po boku stékají drobné krvavé potůčky a poplašeně zjistil, že krev mu skapává i z konečků prstů.

Oba se udýchaně a spěšně shodli na směru a doufali proti veškeré pravděpodobnosti, že je vyvede z ulic, pryč od styxské hlídky. Jakmile se ocitnou na močálovitém pruhu kolem města, vydají se po něm, dokud nenarazí na ústí chodby do Labyrintu. Kdyby došlo k nejhoršímu a oni ho nějak minuli, věděl Will, že nakonec musejí dospět ke kamennému schodišti a rychle se vrátit na Povrch.

Podle zvuků, které k nim doléhaly, se k nim hlídka zřejmě stále blížila. Chlapci utíkali plnou rychlostí, ale vzápětí vrazili do stěny. Copak nechtěně zatočili do nějaké slepé uličky? To hrozné pomyšlení je oba napadlo ve stejnou chvíli. Horečně ohmatávali zeď, dokud nenašli klenutou bránu s polorozpadlými stranami a s chybějícím svorníkem na vrcholu.

„Díky bohu,“ zašeptal Will a s ulehčením se podíval na Cala. „To bylo těsné.“

Cal jen přikývl a těžce oddechoval. Krátce se ohlédl za sebe a prošli pod poškozeným obloukem.

Zpoza obou rohů se s rychlostí blesku vynořily silné paže, uchopily je a strhly je z cesty.

36. kapitola

Will se vši silou ohnal zdravou paží, ale klouby prstů se mu jen neškodně svezly po útočnickově kápi. Muž hlasitě zaklel, když se ho Will pokusil udeřit podruhé, ale tentokrát Willovu pěst zachytilo

ocelové sevření obrovské ruky, která ho bez jakékoliv zjevné námahy přitiskla ke zdi.

„To by stačilo!“ zasyčel ten muž. „Pssst!“

Cal najednou poznal ten hlas a snažil se vecpat mezi Willa a jeho únosce v kápi. Willa to zcela vyvedlo z míry. Co to jeho bratr dělá? Chabě se pokusil o další úder, ale muž ho držel pevně.

„Strýčku Tame!“ vykřikl Cal radostně.

„Tiše,“ napomenul ho Tam.

„Tame?“ zopakoval Will. Připadal si hloupě, a současně se mu i ulevilo. „Ale... jak... jak jsi věděl, že budeme...?“ koktal Cal.

„Dávali jsme pozor od chvíle, kdy se nepovedl ten útěk,“ přerušil ho jejich strýc.

„Ano, ale jak jsi věděl, že jsme to my?“ zeptal se znovu Cal.

„Řídili jsme se podle světla a hluku. Kdo jiný než vy by použil tu zatracenou pyrotechniku? Pravděpodobně ji slyšeli až na Povrchu, natož v Kolonii.“

„To byl Willův nápad,“ odpověděl Cal. „Docela to zabralo.“ „Docela,“ řekl Tam a starostlivě se zadíval na Willa, který se opíral o stěnu. Masku mu brázdily hluboké rýhy a jedna část průzoru byla roztržštěná. „Jsi v pořádku, Wille?“

„Snad ano,“ zahučel Will a držel si zraněné rameno. Bylo mu trochu mdlo, ale nedokázal poznat, jestli to je kvůli zraněním nebo díky ohromnému pocitu ulehčení, že je našel Tam.

„Já jsem věděl, že si nedáš pokoj, když je Chester pořád tady.“

„Co se s ním stalo?“ zeptal se Will a ožil při zmínce o svém kamarádovi.

„Je naživu, aspoň prozatím - všechno ti řeknu později, ale teď, Imago, bychom se radši měli vypařit.“

Ze stínů s nečekanou hbitostí vykročila Imagova mohutná postava. Když se rozhlížel po zamlženém okolí, maska se mu pohupovala na obličeji sem a tam jako zpola vyfouklý balon zmítaný ve větru. Hodil si přes rameno Willův batoh, jako kdyby nic nevážil, a vyrazil. Chlapci měli co dělat, aby mu stačili. Jejich útěk se změnil ve vysilující pronásledování Imagova stínu, který je prováděl oparem a mezi neviditelnými překážkami, zatímco Tam šel poslední a hlídal jim záda. Chlapci ale byli tak vděční, že jsou zpátky pod Tamovými

ochrannými křídly, že téměř zapomněli na svoji kritickou situaci. Připadali si opět v bezpečí.

Imago svíral v dlaních zářící kouli a svítil si jen natolik, aby se mohli pohybovat obtížným terénem. Klusem překonali několik zatopených dvorů a vzápětí nechali mlhu za sebou, když vstoupili do kruhové budovy. Běželi po jejích chodbách lemovaných sochami a odlupujícími se nástěnnými malbami. Klouzali v blátě na popraskané mramorové podlaze opuštěných místností a chodeb pokrytých vrstvou rozbitého zdiva, až se ocitli na schodišti z černé žuly. Stoupali stále výš a výš a nakonec zase vyšli na otevřené prostranství. Přecházeli po otlučených kamenných ochozech, jimž na dlouhých úsecích chybělo sloupkové zábradlí. Will se podíval ze závratné výšky dolů a mezi převalujícími se mračny mlhy zahlédl ulice města. Některé z ochozů byly tak úzké, až se Will bál, že kdyby na okamžik zaváhal, zřítíl by se dolů do mlžné polévky pod sebou, která by zamaskovala jeho smrtelný pád. Kráčel pořád dál a vkládal důvěru v Imaga, který se nezastavoval a postupoval stále kupředu. Za jeho hřmotnou postavou se tvořily drobné vírky mlhy.

Nakonec seběhli po několika schodištích a vstoupili do rozlehlé místnosti, ve které znělo ozvěnou bublání tekoucí vody. Imago znehybněl. Zdálo se, že naslouchá.

„Kde je Bartleby?“ zašeptal Tam Calovi, zatímco čekali.

„Zachránil nás před stopařem,“ odpověděl Cal nešťastně a svěsil hlavu. „Už se k nám pak nepřipojil. Myslím, že je asi mrtvý.“

Tam mu položil paži kolem ramene. „Byl to princ mezi zvířaty,“ řekl. Poklepal Cala soucitně po zádech, přešel k Imagovi a dal se s ním tiše do řeči.

„Myslíš, že bychom se tu měli na nějakou dobu schovat?“

„Ne, radši zkusíme zmizet,“ odvětil Imago klidným a neuspěchaným hlasem. „Styxové vědí, že ti chlapci jsou pořád někde tady, a za chvíli to tady bude samá hlídka.“

„Takže pokračujeme v cestě,“ souhlasil Tam.

Všichni čtyři vyšli z místnosti a vydali se po kolonádě, dokud se Imago nepřehoupl přes nízkou zídku a nesklouzl po slizkém svahu do hluboké strouhy. Chlapci ho následovali a zanořili se po stehna do stojaté vody. Jejich pohyby zpomalovala silná vlákna lepkavých čer-

ných řas. Pracně se brodili kupředu a kolem nich k hladině stoupaly shluky líných bublinek. I když měli na obličejích plynové masky, dávali se pronikavým zápachem rozkládající se dávno mrtvé vegetace. Strouha se změnila v podzemní kanál a všichni se plahočili dál ve tmě. Od stěn se odráželo ozvěnou šplouchání jejich kroků. Nakonec, po době, která jim připadala jako věčnost, vystoupili opět do otevřeného prostoru. Imago jim pokynul, aby se zastavili, opatrně vylezl na břeh strouhy a vstoupil do mlhy.

„Teď přijde nebezpečný úsek,“ varoval je šepetem Tam. „Bude-me na otevřeném prostranství. Dávejte dobrý pozor a držte se pohromadě.“

Zanedlouho se Imago vrátil a kývl na ně. Vylezli z vody a s promáčenými botami i kalhotami vyrazili přes bažinatý pruh země. Město nechali konečně za sebou. Vystoupali do svahu a dospěli k jakési plošině. Willovi poskočilo srdce radostí, když před sebou ve skalní stěně spatřil ústí chodeb a uvědomil si, že jsou u vstupu do Labyrintu. Dokázali to.

„Macaulayi!“ ozval se za nimi hrubý, pronikavý hlas.

Všichni znehybněli a prudce se otočili. Tady ve vyšší poloze byla mlha o něco řidší, takže skrz její chuchvalce zpozorovali osamělou postavu. Jeden jediný Styx. Stál kus od nich, vysoký a sebejistý, s pažemi založenými na úzké hrudi.

„Ale, ale, ale. Je legrační, jak krysy používají vždycky stejnou cestičku...,“ vykřikl.

„Klíšťák,“ řekl Tam chladně a odstrčil Willa a Cala k Imagovi.

„... a jak po sobě nechávají páchnoucí slizovou stopu. Já věděl, že tě jednoho dne dostanu - byla to jen otázka času.“ Klíšťák spustil paže a mrskl si nimi jako s biči. Will se vyděsil, když ve Styxových rukách spatřil dvě lesklá ostří, zahnutá a přibližně patnáct centimetrů dlouhá - připomínala jakési srpy.

„Už jsi mi trnem v oku až příliš dlouho,“ vykřikl Klíšťák.

Will se ohlédl na Tama a překvapilo ho, když zjistil, že i on už je ozbrojen. V ruce se mu jako mávnutím kouzelného proutku objevila krutě vyhlížející mačeta.

„Je na čase, abych napravil několik křivd,“ řekl Tam naléhavým šepetem Imagovi a oběma chlapcům. V očích se mu usídlil výraz

ponurého odhodlání. Obrátil se ke Klíšťákovi. „Jděte dál, já vás dohoním,“ zavolal ještě na ně a vydal se naproti svému sokovi.

Temná postava, kolem které se převalovaly chuchvalce mlhy, se nepohnula ani o píd'. Styx máchl zbraněmi a zaujal bojový postoj, v němž vypadal jako cosi hrozivě nepřírozeného.

„To není dobré. Je zatraceně moc sebevědomý,“ zamumlal Imago. „Měli bychom zmizet.“ Odtáhl chlapce k ústí jedné chodby Labyrintu, zatímco se Tam blížil ke Styxovi.

„Ach, ne..., ne...,“ zasténal náhle Imago.

Will s Calem se ohlédl po příčině jeho náhlého neklidu. Z mlhy se vynořil zástup Styxů a rozestoupil se do širokého oblouku. Klíšťák ale pozvedl jedno lesklé ostří a oni se zastavili kousek za ním. Netrpělivě se pohupovali a přešlapovali.

Tam se zastavil a na okamžik zaváhal, jako kdyby zvažoval svoje šance. Pak jedinkrát zavrtěl hlavou a vyzývavě se napřímil. Strhl si kápi z hlavy a zhluboka se nadechl zkaženého vzduchu.

Klíšťák si v odpověď sundal brýle i dýchací přístroj, hodil je na zem a odkopl je stranou. Oba soupeři vykročili k sobě a zastavili se. Stáli proti sobě jako dva šampioni. Will se zachvěl, když si všiml jízlivého úsměvu na Styxově tváři.

Chlapci se sotva odvažovali dýchat. Celé místo opanovalo mrtvé ticho, jako kdyby někdo vysál všechny zvuky.

Klíšťák udělal první pohyb - máchl pažemi a vrhl se kupředu. Tam ustoupil, aby se vyhnul útočícím ostřím, ukročil stranou a pozvedl mačetu na svou obranu. Zbraně obou mužů se střetly a udeřily o sebe s ostrým, kovovým zvukem.

Klíšťák se s neuvěřitelnou obratností otočil, jako kdyby předváděl jakýsi obřadní tanec, vyrazil proti Tamovi a nepřestával se ohánět oběma srpy. Tam odpovídal vlastními seky a odrážel Styxovy výpady. Protivníci střídavě útočili a kryli soupeřovy útoky. Každý výpad byl tak vražedně rychlý, že si Cal s Willem netroufali téměř ani mrknout. Oba muži byli najednou tak blízko u sebe, že se mohli obejmout. Jejich zbraně s ostřími jako břitvy do sebe narážely horečnou rychlostí ve vírech stříbrné a šedivé barvy. Vzápětí bleskurychle ustoupili a zhluboka vydechovali. Souboj na chvíli polevil a bojovní-

ci si hleděli upřeně do očí. Zdálo se však, že se Tam trochu naklání ke straně a přidržuje si rukou bok.

„To je špatné,“ pronesl Imago tiše.

Will to spatřil taky. Mezi Tamovými prsty a pod kabátem mu prosakovaly pramínky temné tekutiny, která v zeleném osvětlení Věčného města vypadala spíš jako neškodný černý inkoust. Tam byl zraněn a silně krvácel. Pomalu se narovnal a máchl mačetou proti Klíšťákovi, ale ten bez jakékoli viditelné námahy uhnul stranou a ohnal se po Tamově obličejí.

Tam sebou trhl a odpotácel se o několik kroků dozadu. Imago a oba chlapci viděli, jak se mu po levé tváři šíří černá skvrna.

„Ach, můj bože,“ řekl Imago šepem a sevřel límce obou chlapců tak pevně, že Will cítil, jak se mu napínají svaly na paži, když boj znovu započal.

Tam opět zaútočil a Klíšťák uskakoval dozadu a do stran ve svém plynulém, stylizovaném tanci. Tamovy výpady byly důrazné a obratné, ale Klíšťák se pohyboval příliš rychle, takže ostří mačety znovu a znovu protínalo jen prázdný, mlžný vzduch. Tam se otáčel za svým prchavým soupeřem, když vtom mu uklouzla noha. Snažil se udržet rovnováhu, ale zoufale se potácel ve zranitelné pozici. Klíšťák si nemohl nechat ujít příležitost. Vyrázil proti Tamovu odkrytému boku.

Ale Tam na něj byl připravený. Počkal si na svou chvíli. Shýbl se k zemi a narovnal se uvnitř soupeřovy obrany. Přitom máchl mačetou tak rázně, že Will vůbec nezahlédl smrtící zásah do Klíšťákova hrdla.

Vzduch mezi oběma bojovníky se zaplnil tmavou pěnou a Klíšťák se zapotácel. Pustil oba srpy na zem a z poraněného hrdla se mu vydralo bublavé zasyčení. Jednou rukou si sevřel přetátou průdušnici.

Tam pokročil kupředu jako matador, který zasazuje poslední ránu, a oběma rukama vrazil ostří mačety až po rukojeť Styxovi do hrudi. Klíšťák znovu zasyčel a chytil se Tama za ramena, aby se o něj opřel. Nevěřicně se podíval dolů na hrubou dřevěnou rukojeť, která mu trčela z prsou, a znovu zvedl hlavu. Na chvíli oba stáli

naprosto nehybně jako dvě sochy v tragickém obrazu a hleděli jeden druhému do očí.

Pak Tam o Styxe zapřel jednu nohu a vytrhl mu mačetu z těla. Klíšťák zavrával na místě jako loutka, zavěšená na neviditelných provázcích, a zkrivil ústa v tiché, bezhlesé kletbě.

Imago a oba chlapci přihlíželi, jak smrtelně zraněný Styx naposledy na Tama přidušeně zavrčel a v další chvíli se zhroutil bez života k zemi. Radou Styxů proběhla vlna vzrušeného šepotu. Zdálo se, že jsou ohromeni tím, co se stalo, a nevědí, jak se mají zachovat.

Tam neztrácel čas žádným váháním. Přidržel si ruku na zraněném boku a s bolestným výrazem v obličeji utíkal k Imagovi a oběma chlapcům. To probralo Styxe k životu - seběhli se k tělu padlého společníka a obstoupili je.

Tam už mezitím odváděl Imaga i Cala s Willem do chodby Labyrintu. Neurazili ale ještě skoro žádnou vzdálenost, a už se musel opřít o stěnu. Těžce oddychoval a řinul se z něj pot, který mu stékal po tváři, mísil se s krví a odkapával mu z neoholené brady.

„Já je zdržím,“ vyrazil ze sebe přerývaně a otočil se zpátky k ústí tunelu. „Budete mít trochu víc času na útěk.“

„Ne, já to udělám,“ řekl Imago. „Ty jsi zraněný.“

„Se mnou je stejně amen,“ odpověděl Tam tiše.

Imago se podíval na krev, která proudila z rozšklebené rány na Tamově hrudi, a jejich oči se na zlomek vteřiny setkaly. Imago mu podal svoji mačetu. Bylo jasné, že právě učinili rozhodnutí.

„Nedělej to, strýčku Tame! Prosím, pojď s námi,“ škemral Cal přiškrceným hlasem. Věděl dobře, co znamená, že tu Tam chce zůstat.

„Potom bychom prohráli všichni, Cale,“ řekl Tam, vyčerpaně se usmál a objal ho jednou paží. Sáhl si pod košili, sundal si něco z krku a vtiskl to Willovi do dlaně. Byl to hladký přívěšek s vyrytým symbolem.

„Vezmi si to,“ řekl mu Tam rychle. „Tam, kam jdeš, se ti může hodit.“ Pustil Cala a o krok ustoupil, ale pak ještě chytil Willa a díval se mu přímo do očí. „Dávej pozor na Cala, ano, Wille?“ Sevřel ho pevněji. „Slib mi to.“

Will byl jako omráčený, a než stačil cokoliv říct, Tam se od něj odvrátil.

Cal začal zoufale křičet.

„Strýčku Tame..., pojd'..., pojd' s námi...“

„Odved' je pryč, Imago,“ zavolal na ně Tam a vydal se zpátky k ústí chodby, kde se mu naskytl hrůzný výhled na blížící se armádu Styxů.

Cal pořád volal Tamovo jméno a nedával najevo sebemenší úmysl kamkoli chodit, když ho Imago popadl za límec a smýkl jím hlouběji do tunelu. Rozrušený chlapec musel dělat to, co Imago chtěl, a jeho výkřiky se ihned změnily v hlasitý nárek a neovladatelné vzlyky. Willovi se dostalo podobně tvrdého zacházení, když ho Imago opakovaně pleskal do zad, aby ho pohnal k vyšší rychlosti. Zaváhal jen na kratičký okamžik, když zatočili za ostrý ohyb chodby. Všichni tři se ohlédlí a naposledy spatřili velkou postavu rýsující se proti zelené záři Věčného města. Světlo se odráželo od ostří dvou mačet, které Tam třímal v ruce.

Pak je Imago postrčil dál a Tam jim navždy zmizel z očí. Do myslí se jim ale vpálil poslední výjev, jak Tam hrdě a vzdorně stojí tvář v tvář valící se přílivové vlně. Osamocený muž čelící davu naježených srpů.

Když utíkali, slyšeli jeho hlasité, ryčné klení a břinkot zbraní, který slábl, jak zatáčeli za další ohyby chodby.

37. kapitola

Stále prchali a Will si přidržoval zraněnou paži těsně u boku. Do ramene ho při každém kroku bodla prudká bolest. Netušil, kolik kilometrů urazili, než na konci dlouhé chodby Imago konečně zpomalil natolik, aby se mohli trochu vydýchat. Tunely tu byly dost široké, aby postupovali vedle sebe, ale oni i přesto zůstávali v řadě za sebou - poskytovalo jim to aspoň trochu soukromí a samoty. I když od okamžiku, kdy ponechali Tama ve Věčném městě, nepromluvili jediné slovo, každý z nich až příliš dobře věděl, na co myslí druzí v tom nešťastném tichu, které je zahalilo jako oblačný příkrov. Mechanicky pokračovali ve svém truchlivém pochodu a Willa napadlo, jak moc mu to připomíná pohřební průvod.

Nedokázal uvěřit, že je Tam opravdu mrtvý - zrovna jeho strýc, který mu připadal větší než sám život a který ho bez vteřinového zaváhání přijal do rodiny. Will se snažil trochu si utřídit myšlenky a vypořádat se s pocitem ztráty a prázdnoty, který na něj doléhal, ale Calovy časté vzlyky a štkání mu v tom příliš nepomáhaly.

Nesčetněkrát zatáčeli doleva či doprava a každý další úsek chodby byl úplně stejný a nerozeznatelný od předchozího. Imago se ani jednou nepodíval do mapy, ale zdálo se, že ví naprosto přesně, kde jsou a kam mají namířeno. Každou chvíli si pod maskou něco zahučel, jako kdyby neustále recitoval nějakou báseň, nebo dokonce modlitbu. Několikrát si Will všiml, jak Imago po zatočení za roh třese jakousi matnou kovovou koulí o velikosti pomeranče, ale netušil, proč to dělá.

Překvapilo ho, když je Imago zarazil u něčeho, co vypadalo jako malá puklina v zemi, a obezřetně se rozhlédl na obě strany. Poté začal kolem praskliny mocně třepat kovovou koulí. „K čemu to je?“ zeptal se ho Will.

„Maskuji naši pachovou stopu,“ odpověděl Imago stroze, uklidil kouli do kapsy, shodil si z ramene Willův batoh a pustil jej do škvíry. Pak si klekl a protáhl se dovnitř hlavou napřed. Jednalo se o velice těsný průlez - mírně řečeno.

Zhruba šest metrů puklina klesala téměř kolmo dolů, ale pak se začala vyrovnávat a změnila se v úzkou vodorovnou chodbu. Postupovali pomalu - Will s Calem následovali Imaga podle funění a supění, jak se prodíral vpřed a tlačil před sebou Willův batoh. Will zrovna přemítal, co budou dělat, jestli se Imago někde zasekne, když dospěli ke konci tunelu a mohli se znovu postavit.

Zpočátku toho Will přes svou zničenou plynovou masku mnoho neviděl - polovinu průzoru měl roztříštěnou a druhá se zamlžila od vysrážené vodní páry. Teprve když si Imago sundal dýchací přístroj a vyzval chlapce, ať ho napodobí, Will spatřil, kde jsou.

Ocitli se v místnosti o průměru asi devět metrů, ve tvaru téměř pravidelného zvonu a s hrubými stěnami připomínajícími povrch brousku. Uprostřed jeskyně viselo ze stropu několik malých našedlých krápníků, přímo nad zaprášeným kovovým kruhem, který byl zapuštěný do podlahy. Jejich kroky rozptylovaly shluky jemných

koulí špinavě žluté barvy nejrůznějších velikostí, od semínek hrášku po velké kuličky na cvrnkání.

„Jeskynní perly,“ zamumlal Will a vzpomněl si na obrázky, které viděl v jedné otcově odborné knize. Přes svoji sklíčenost se okamžitě začal rozhlížet, jestli někde neteče voda, která byla nutná k jejich vzniku. Podlaha i stěny místnosti se ale zdály být suché a vyprahlé jako zbytek Labyrintu. Jediný otvor, který do jeskyně vedl, byl ten, jímž sem právě prolezli.

Imago ho sledoval a odpověděl na jeho nevyslovenou otázku.

„Neboj se..., tady budeme v bezpečí, Wille, aspoň na chvíli,“ řekl a konejšivě se usmál. „Tomuhle místu říkáme Kotel.“

Cal se vyčerpaně odpotácel k protější stěně místnosti, sedl si, opřel se o stěnu a svěsil hlavu. Imago znovu oslovil Willa.

„Měl bych se ti podívat na tu ruku.“

„To opravdu nic není,“ odpověděl Will. Nejenže chtěl být momentálně sám - také se děsil toho, jak vážná zranění možná utrpěl.

„No tak,“ vyzval ho Imago pevně a mávl na něj, ať jde k němu blíž. „Mohl bys dostat zánět. Musíme to ošetřit.“

Will zaskřípal zuby, zhluboka se nadechl, ztuhle a prkenně si sundal kabát a spustil jej na zem. Látka košile se pevně přichytila k ranám a Imago ji musel kousek po kousku uvolnit. Začal u límce a jemně ji odhrnoval. Will ho pozoroval a dělalo se mu přitom trochu špatně od žaludku. Zamrkal, když k zemi odpadlo několik vlhkých strupů a zpod nich vyteklo pár kapek čerstvé krve.

„Vyšel jsi z toho dobře,“ poznamenal Imago. Will pohlédl do jeho vážné tváře a zauvažoval, jestli to nemyslí ironicky. Imago ale přikývl a pokračoval: „Měl bys děkovat svému štěstí. Stopaři obvykle napadají zranitelnější části těla.“

Na Willově předloktí se vybarvovalo několik ošklivých podlitin se dvěma polokruhovými otisky zubů po obou stranách, ale tyto rány už téměř nekrvácely. Will si prohlédl zarudlé šrámy na hrudi a břicho a prohmatával si žebra, která ho bolela jen při hlubokém nádechu. Ani tady nedošlo k těžkému poškození. O svém rameni to ovšem říct nemohl. Tady se psí zuby zabořily hluboko do masa, které bylo navíc ještě silně potřhané od toho, jak stopař zatřásl hlavou. Na některých místech vypadalo zranění jako způsobené výstřelem z brokovnice.

„Sss!“ zasykl Will hlasitě a rychle otočil hlavu, když mu po paži steklo několik pramínků krve. „Vypadá to hrozně.“ Když teď spatřil svoje rány na vlastní oči, celý ztuhl, nedokázal se přestat třást a uvědomil si, jak moc ho to bolí. Na okamžik ho opustily všechny síly a on si připadal velice slabý a zranitelný.

„Neboj, vypadá to hůř, než jaké to ve skutečnosti je,“ uklidňoval ho Imago a nalil na kousek cupaniny trochu čiré tekutiny ze stříbrné placatky. „Tohle ale bude štípat,“ varoval Willa a pustil se do čištění ran. Když byl hotov, odhrnul si cíp pláště a otevřel jednu z mnoha kapsiček na opasku. Vytáhl z ní váček s něčím, co připomínalo dýmkový tabák, a bohatě tím posypal Willova zranění - především tržné rány na rameni. Drobná suchá vlákna se přilepila k okrajům zranění a okamžitě vstřebala prosakující krev. „Tohle může trochu bolet, ale už je to skoro za námi,“ řekl Imago, přisypal ještě trochu té hmoty a přešel po ní rukou, aby z ní vytvaroval silnou vrstvu.

„Co to je?“ zeptal se Will a odvážil se znovu pohlédnout na svoje rameno.

„Drcené oddenky.“

„Cože drceného?“ poplašil se Will. „Doufám, že víte, co děláte.“ „Jsem syn lékárníka. Ošetřovat rány jsem se naučil, když mi nebylo o moc víc, než je teď tobě.“ Will se opět uvolnil.

„Nemusíš si dělat starosti, Wille... Už je to nějaká doba, co jsem naposledy ztratil pacienta,“ dodal Imago a střelil po něm pohledem.

„Cože?“ Willovi hned nedošlo, jak to Imago myslí, a polekaně se na něj podíval.

„Dělám si legraci,“ ujistil ho Imago, pohladil ho po vlasech a zasmál se. Přes Imagovu snahu trochu ho rozveselit ale Will v jeho očích viděl nesmírný smutek. Imago pokračoval v ošetřování.

„V tomhle obkladu je dezinfekční prostředek. Zastaví krvácení a umrtví nervy,“ řekl, zatímco sahal do dalšího váčku, vytáhl ruličku šedého materiálu a vzápětí ji začal rozmotávat. Odborně ji ovinul kolem Willova ramene a paže, konce zavázal na mašličku a odstoupil, aby se pokochal svým dílem.

„Jak se cítíš?“

„Už je to lepší,“ zalhal Will. „Díky.“

„Jednou za čas si to musíš převazovat - tohle by sis měl vzít s sebou.“

„Jak to myslíte - s sebou? Kam půjdeme?“ zeptal se Will, ale Imago zavrtěl hlavou.

„Všeho do času. Ztratil jsi hodně krve a potřebuješ doplnit tekutiny. A taky bychom všichni měli zkusit něco sníst.“ Imago se podíval přes místnost na zhrouceného Cala. „No tak, pojd' sem k nám, chlapče.“

Cal se poslušně zvedl a přešel k Imagovi, který se usadil s nataženými nohama a začal z koženého vaku vytahovat řadu plechovek. Odšrouboval víčko první z nich a nabídl Willovi, který hleděl na slizké plátky hub se skrývaným odporem. „Doufám, že vám to nebude vadit,“ řekl, „ale přinesli jsme si vlastní zásoby.“

Zdálo se, že to Imagovi nevadí ani v nejmenším. Jednoduše zase plechovku zavřel a netrpělivě čekal, než Will vybalí jídlo ze svého batohu. Poté se do něj pustil s očividnou chutí a hlasitě srkal plátky libové šunky, kterou držel mezi špinavými prsty. Jako kdyby chtěl tento okamžik protahovat navěky, cumlal každý plátek chvilu v ústech, než ho rozkousal. Když ho nakonec polkl, přivřel přitom labužnický oči a blaženě si povzdychl.

Naproti tomu Cal se jídla skoro ani nedotkl. Netečně si vzal několik kousků a znovu se stáhl na opačnou stranu jeskyně. Will taky neměl přílišnou chuť, zejména po shlédnutí Imagova představení. Vyndal plechovku s kolou a zrovna se napil, když si vzpomněl na zelený přívěšek, který mu dal Tam. Našel jej v kabátě a vytáhl jej ven, aby si prohlédl jeho matný povrch. Byl ušpiněný Tamovou krví, která se srazila ve třech zářezech na jedné z plošek. Will na ni hleděl a jemně ji otřel palcem. Byl si jistý, že tenhle znak se třemi hroty už někde viděl. Pak si vzpomněl. Viděl ho na tom milníku v Labyrintu.

Zatímco se Imago propracovával čokoládovou tyčinkou a vychutnával si každé sousto, ozval se z protější strany jeskyně nevýrazným a lhostejným hlasem Cal.

„Chci jít domů. Už mi na ničem nesejde.“

Imago se zakuckal a vyprskl několik zpola rozkousaných kousků čokolády. Otočil hlavu ke Calovi tak prudce, až ho vlasy stažené do ohonu udeřily do tváře. „A co Styxové?“

„Promluví si s nimi. Přiměju je, aby mě vyslechli,“ odpověděl Cal chabě.

„Oni tě budou poslouchat, jen co je pravda, až ti budou vyřezávat játra nebo oddělovat jednu končetinu po druhé!“ nedal se Imago. „Ty hlupáku, myslíš si, že Tam obětoval život jenom proto, abys ty mohl promrhat svůj?“

„Já... ne...,“ Cal ustrašeně mrkal a Imago na něj dál řval.

Will stále svíral přívěsek a přitiskl si jej k čelu. Přitom si zakryl tvář dlaní. Chtěl jenom, aby všichni zmlkli - nepotřeboval žádné takové výstupy. Chtěl, aby všechno přestalo, aspoň na krátký okamžik.

„Ty pitomý sobče..., co uděláš? Necháš svého otce nebo babičku Macaulayovou, aby tě schovali..., a ohrožíš i jejich životy? Tohle pro ně bude už tak dost špatné,“ křičel Imago.

„Já jsem jenom myslel.“

„Ne, ty jsi nemyslel!“ přerušil ho Imago. „Nikdy se nemůžeš vrátit, rozumíš? Tak si to zapiš za uši a vtluč si to do té své zabetonované hlavy!“ Odhodil zbytek čokoládové tyčinky stranou a přešel k protější stěně místnosti.

„Ale já...,“ začal Cal.

„Trochu se vyspěte!“ zavrčel Imago s tváří brunátnou vztekem. Zabalil se do pláště, podepřel si hlavu vakem namísto polštáře a lehl si na bok čelem ke zdi.

Větší část následujícího dne strávili v Kotli, střídavě jedli a spali a vyměnili si spolu sotva několik slov. Po hrůzách a vzrušení posledních dvaceti čtyř hodin Will uvítal příležitost trochu se zotavit a většinu dne prospal tvrdým, bezesným spánkem. Nakonec ho probudil Imagův hlas. Will netečně otevřel jedno oko, aby se podíval, co se děje. „Pojď sem a pomoz mi, ano, Cale?“

Cal rychle vyskočil a připojil se k Imagovi, který klečel uprostřed jeskyně.

„Váží to snad tunu,“ zazubil se Imago.

Odsunuli kovový kruh stranou. Bylo jasné, že Imago by na tento úkol stačil sám a Cala zavolal jen proto, aby se s ním udobřil. Will otevřel i druhé oko a zahýbal paží. Rameno měl pořád ztuhlé, ale rány už ho ani zdaleka nebolely tak jako dřív.

Cal a Imago nyní leželi na zemi a nahlíželi do kruhového otvoru. Imago do něj svítil zářící koulí. Will se k nim připojil, aby se podíval, co sledují. V podlaze se černala přibližně metr široká studna, která vedla někam do temných hlubin.

„Vidím tam něco lesklého,“ řekl Cal.

„Ano, koleje,“ přitakal Imago.

„Důlní vlak,“ uvědomil si Will, když si všiml dvou rovnoběžných linií z naleštěného železa, které protínaly černočernou tmou.

Odtáhli se od otvoru a usedli kolem něj. Oba chlapci dychtivě čekali na Imagova slova.

„Řeknu vám to hodně stručně, protože nemáme moc času,“ začal Imago. „Máte dvě možnosti. Buď se tu budeme nějakou dobu schovávat a potom vás odvedu zase na Povrch, nebo...“

„Ne, tam ne,“ přerušil ho Cal ihned.

„Netvrdím, že bude snadné vás tam dostat,“ připustil Imago. „Navíc když jsme tři.“

„Ani náhodou! Nahoře bych to nesnesl!“ Cal zvýšil hlas, až téměř křičel.

„Moc se neukvapuj,“ varoval ho Imago. „Kdyby se nám podařilo dojít na Povrch, aspoň byste se mohli zkusit schovat na nějakém místě, kde vás Styxové nenajdou. Možná.“

„Ne,“ zopakoval Cal s nezvratitelným přesvědčením.

Imago se nyní díval přímo na Willa. „Měl bys vědět...“ Zmlkl, jako kdyby se chystal říct něco tak hrozného, že nyní jen obtížně hledal slova. „Tam si myslí...,“ rychle se zašklebil a opravil se, „...myslel, že ta styxská dívka, která se na Povrchu vydávala za tvoji sestru...,“ nejistě si odkašlal a otřel si ústa, „je Klíšťákova dcera. Takže Tam ve Věčném městě zabil jejího otce.“

„Otce Rebeccy?“ zeptal se Will v rozpacích.

„Ach, bože,“ zasténal Cal.

„Proč je to tak podstatné? Co z toho...?“ podařilo se vyslovit Willovi, než mu Imago skočil do řeči.

„Styxové na to nikdy nezapomenou. Budou vás pronásledovat, ať půjdete kamkoli. Každý, kdo vám poskytne přístřeší, ať už na Povrchu, v Kolonii, nebo dokonce i v Hlubinách, bude ohrožen taky. Víš, že na Povrchu mají všude svoje lidi.“ Imago se podrbl na břicho

a zamračil se. „Ale jestli měl Tam pravdu, znamená to, že bez ohledu na to, jak špatná byla vaše situace předtím, teď je ještě horší. Jste v tom největším nebezpečí ze všech. Ocitli jste se jednou provždy na černé lalině.“

Will se snažil vstřebat to, co právě vyslechl, a vrtěl hlavou nad nespravedlností toho všeho.

„Takže říkáte, že když půjdu na Povrch, bude ze mě uprchlík. A kdybych šel k tetičce Jean...“

„Už je mrtvá.“ Imago se neklidně zavrtěl. „Takhle to chodí.“

„Ale co budete dělat vy?“ zeptal se ho Will. Pořád nedokázal obsáhnout celou bezvýchodnou situaci, do jaké se dostal.

„Nemůžu se vrátit do Kolonie, to je jisté. Ale se mnou si starosti nedělejte, teď musíme vyřešit problém s vámi dvěma.“

„Jenže co mám dělat?“ řekl Will a podíval se na Cala, který hleděl do otvoru v zemi. Imago jen bezradně pokrčil rameny. Will se cítil ještě hůř. Neměl vůbec ponětí, co si počít. Jako kdyby hrál hru, kde se dozvídá pravidla až poté, co udělal nějakou chybu. „No, předpokládám, že na Povrchu stejně nemám co pohledávat. Aspoň ne teď,“ zahučel a sklopil hlavu. „A táta je někde dole... v Hlubinách.“

Imago si k sobě přitáhl svůj vak a chvíli se v něm přehraboval, než vytáhl něco zabaleného do starého kusu pytlaviny. Podal balíček Willovi.

„Co to je?“ zamumlal Will a odhrnul cíp látky. Hlavou se mu honilo tolik zmatených myšlenek, že mu trvalo několik vteřin, než pochopil, na co se vlastně dívá.

Šlo o uhlašený a tuhý kus notesu, který se mu snadno vešel do dlaně. Papír byl potrhaný a měl nepravdělné rohy. Zřejmě strávil nějakou dobu ve vodě a poté byl usušen, takže se k sobě jednotlivé listy slepily na papírovou drť. Tázavě pohlédl na Imaga, ale ten mu nepodal žádné vysvětlení, a tak Will začal odstraňovat vnější vrstvy, jako kdyby loupal zahnědlé listy z prastaré cibule. Přejížděl nehty po roztrpených rozích a zanedlouho se mu podařilo oddělit jednotlivé stránky. Rozložil je na zem, aby si je prohlédl na světle podrobněji.

„Ne! Tomu nevěřím! To je písmo mého otce!“ vyhrkl překvapeně a radostně, jakmile na několika útržcích papíru poznal typické klikyháky doktora Burrowse. Listy byly umazané od bláta a modrý

inkoust se rozpil, takže se dalo přečíst jen velmi málo, ale něco se Willovi přece jen podařilo rozluštit.

„*Budu pokračovat*,“ přečetl Will z jednoho úryvku, přešel k dalším a postupně je všechny studoval. „Ne, tenhle papír je moc poškozený,“ hučel. „Tady taky nic není,“ řekl a za chvíli dodal: „Já nevím..., nějaká divná slova... Nedává mi to žádný smysl..., ale..., ha, tady se píše *Patnáctý den!*“ Pokračoval v prohlížení řady dalších útržků, dokud se s trhnutím nezarazil. „Tady ten kousek,“ vykřikl vzrušeně a pozvedl konkrétní papír ke světlu, „se zmiňuje o mně!“ Podíval se na Imaga a mírně se mu zachvěl hlas, když řekl: „Stojí tu: *Kdyby můj syn Will tehdy...!*“ Se zmateným výrazem papír otočil, aby se podíval na druhou stranu, ale ta byla prázdná. „Co tím měl táta na mysli? Co jsem neudělal? Co jsem měl udělat?“ znovu hledal pomoc u Imaga.

„Nemám zdání,“ řekl Imago.

Willovi se rozjasnila tvář. „Ať už tam stálo cokoli, pořád na mě myslí. Nezapomněl na mě. Třeba vždycky doufal, že se ho nějak pokusím následovat a že se ho vydám najít.“ Rázně pokyvoval hlavou, jak sám sebe přesvědčoval o pravdivosti tohoto nápadu. „Ano, to je ono... Musí to být ono!“

V tu chvíli mu došlo ještě něco dalšího a jeho myšlenky rázem nabraly nový směr. „Imago, tohle musí pocházet z tátova deníku. Kde jste k tomu přišel?“ Will si ihned představoval to nejhorší.

„Je táta v pořádku?“

Imago si zamyšleně promnul bradu. „To nevím. Jak už ti řekl Tam, koupil si jednosměrnou jízdenku na Důlní vlak.“ Trhl palcem ve směru otvoru v podlaze a pokračoval: „Tvůj otec je někde tam dole, v Hlubinách. Asi.“

„Ano, ale kde jste vzal tohle?“ zopakoval Will netrpělivě, sevřel pozůstatky deníku v ruce a zvedl je Imagovi k očím.

„Asi týden po tom, co přišel do Kolonie, se procházel po okraji Havranova a napadli ho tam.“ Do Imagoova hlasu se při dalším vyprávění vloudil nevěříčný podtón. „Jestli ti lidé říkali pravdu, tvůj otec je zastavoval a vyptával se jich na různé věci. V těch oblastech nemají rádi, když někdo, a zejména Površák, strká nos do jejich věcí,

a tak mu vyprášili kožich. Podle vyprávění jen ležel na zemi a vůbec se nebránil, což mu patrně zachránilo život.“

„Táta,“ zašeptal Will a do očí mu vhrkly slzy, když si představil tu scénu. „Chudák táta.“

„No, zřejmě to nebylo nijak vážné. Odešel po svých.“ Imago si zamnul dlaně a jeho tón se změnil - dál pokračoval daleko věcněji. „Na tom ale teď nezáleží. Musíte mi říct, co chcete dělat dál. Nemůžeme tu zůstat navěky.“ Významně se podíval na oba chlapce. „Wille? Cale?“

Chvilí zůstali oba zticha. Nakonec promluvil Will.

„Chester!“ Nedokázal uvěřit, že při překotných událostech posledních dnů úplně zapomněl na svého kamaráda. „V každém případě se pro něj musím vrátit,“ řekl rozhodně. „Dlužím mu to.“

„Chester bude v pořádku,“ odpověděl Imago.

„Jak to můžete vědět?“ odsekl Will okamžitě.

Imago se jen usmál.

„Tak kde je?“ dožadoval se Will odpovědi. „Opravdu mu nic nehrozí?“ „Důvěřujte mi,“ řekl Imago záhadně.

Will se mu podíval do očí a viděl, že Imago mluví vážně. Pocítil ohromnou úlevu, jako kdyby mu z beder sňali drtivé břemeno. Opačkoval si, že jestli někdo může zachránit jeho kamaráda, je to právě Imago. Dlouze se nadechl a pozvedl hlavu. „V tom případě se chci vydat do Hlubin.“

„A já půjdu s tebou,“ přidal se rychle Cal.

„Jste si tím oba naprosto jistí?“ zeptal se Imago a zahleděl se upřeně na Willa. „Dole je to jako v pekle. Byli byste na tom líp na Povrchu - aspoň byste trochu znali terén.“

Will zavrtěl hlavou. „Z rodiny mi zbyl už jenom táta.“

„Inu, jestli to opravdu chcete...,“ řekl Imago tiše a ponuře.

„Na Povrchu nás aspoň teď nečeká nic dobrého,“ odpověděl Will a střelil pohledem po bratrovi.

„Dobrá, takže jste se rozhodli,“ přikývl Imago a podíval se na hodinky. „Teď zkuste na chvíli zamhouřit oči. Budete potřebovat veškerou sílu.“

Nikdo z nich ale nedokázal usnout a Imago si s Calem nakonec začali vyprávět o Tamovi. Imago zasypával chlapce historkami o

činech jeho strýce, a čas od času se při nich dokonce pochechtával. Cal si nemohl pomoci a musel se k jeho smíchu přidat. Imaga zjevně bavilo vzpomínat na kousky, které v mládí prováděl s Tamem a jeho sestrou, když provokovali Styxe.

„Tam a Sára byli jeden horší než druhý, to vám povídám. Jako páreček divokých koček,“ usmál se Imago smutně.

„Pověz Willovi o těch ropuchách,“ ponoukal ho Cal.

„Ach, no ano...,“ zasmál se Imago a zasníl se. „To byl nápad vaší matky, víte. Nachytali jsme jich celý sud v Havranově - ti cvoci je tam cucají, aby se zkouřili. Je to nebezpečný zvyk, protože příliš ropušího jedu vám může úplně odvařit mozek.“ Imago povytáhl obočí. „Sára s Tamem odnesli ropuchy do kostela a vypustili je těsně před začátkem mše. Měli jste to vidět..., stovka mrňavejch slizkejch potvor lezla po celým kostele..., lidi nadskakovali a ječeli a přes všechno to kvákání jste sotva slyšeli kazatele... kvá, kvá, kvá.“ Baculatý muž se otrásal tichým smíchem, až nebyl schopen vůbec pokračovat v mluvení.

Will se ze všech sil pokoušel poslouchat, protože se hovořilo o jeho skutečné matce, ale byl velmi unavený a hlavou se mu honilo příliš mnoho starostí. Uvědomil si vážnost jejich situace a přepadly ho obavy, když pomyslel na to, k čemu se rozhodl. Cesta do neznáma. Opravdu ji zvládne? Rozhodl se správně - za sebe i za svého bratra?

Vytrhl se ze zamyšlení, když zaslechl, jak Cal náhle skáče do řeči Imagovi, který právě začínal vyprávět další historku. „Myslíš, že to Tam mohl dokázat?“ zeptal se Cal. „Však víš... Že mohl uniknout?“

Imago sklopil oči a nepřítomně si črtal prstem v prachu na zemi. Zjevně mu došla slova. V tichu, které následovalo, se po Calově tváři znovu rozlil smutek a žal.

„Nemůžu uvěřit, že je po smrti. Byl pro mě vším.“

„Bojoval s nimi po celý svůj život,“ řekl Imago přiškrceně. „Nebyl to žádný světec, to je jisté, ale dával nám naději, díky které se nám to všechno zdálo snesitelnější.“ Odmlčel se a zahleděl se někam do dálky za Calovu ruku. „Po Klíšťákově smrti vypuknou čistky... a tvrdé zákroky, jaké jsme už léta nezažili.“ Zvedl jeskynní perlu a

prohlížel si ji. „Ale já bych se nevrátil do Kolonie, ani kdybych mohl. Předpokládám, že jsou z nás ze všech bezdomovci,“ dodal a cvrnkl perlu palcem do vzduchu. S dokonalou přesností padla do prostřed díry v zemi.

38. kapitola

„Prosím!“ nařikal Chester pod vlhkou kápí, která se mu studeným potem lepila k tváři a ke krku. Vyvlekli ho z cely chodbou před policejní stanicí, kde mu nasadili na hlavu hrubý pytel a svázali mu ruce v zápěstí. Pak ho nechali stát na místě, obklopeného dusivou temnotou, z níž k němu doléhaly tlumené zvuky. „Prosím!“ vykřikl Chester zoufale.

„Drž klapačku!“ vyštěkl mu několik centimetrů od ucha drsný hlas. „Co se děje?“ vyptával se Chester prosebně.

„Pojedeš na menší výlet, synku, na takovou maličkou dovolenou,“ odpověděl tentýž hlas.

„A já jsem nic neudělal! Prosím!“

Slyšel, jak na kamenné podlaze zaskřípaly těžké boty, a vzápětí ho někdo prudce postrčil kupředu. Zapotácel se a padl na kolena. S rukama svázanýma za zády se nedokázal znovu postavit.

„Vstaň!“

Někdo ho hrubě vytáhl na nohy, které se pod ním podlamovaly, jako by byly z rosolu. Již dlouho věděl, že se tento okamžik blíží a že jeho dny jsou sečteny, ale nemohl nijak zjistit, jaké to bude, až ta chvíle nastane. V šatlavě se s ním nikdo nebavil a on se ani nepokusil někoho se na něco zeptat, neboť se děsil toho, že by Druhý důstojník či ostatní strážníci na jeho otázky reagovali dalším násilím.

A tak Chester žil jako odsouzenec, který se může pouze dohadovat, jaké budou okolnosti jeho blížícího se konce. Držel se každé drahocenné vteřiny života, která mu zbývala, a snažil se je zachytávat, aby mu jedna po druhé neproklouzávaly mezi prsty. Nyní mohl čerpat útěchu jedině z toho, že na něj čeká jakási cesta vlakem - to znamená, že mu zbývá ještě alespoň nějaký čas. Jenže co pak? Jak vypadají Hlubiny? Co se tam s ním stane?

„Pohyb!“

Udělal několik šouravých kroků vpřed - neviděl vůbec nic a nebyl si jistý, kam došlapuje. Tvrdě do něčeho narazil a slyšel, jak se kolem něj mění všechny zvuky. Teď zněly ozvěnou. Doléhaly k němu výkřiky, ale z dálky, z nějakého velkého prostoru.

Najednou uslyšel povykování mnoha hlasů.

Ach, ne!

Bez sebemenší pochyby věděl přesně, kde je - před policejní stanicí. A to, co slyšel, bylo hučení velkého davu. Jestli byl už předtím vyděšený, nyní se vše ještě zhoršilo. Dav. Posměšné volání zesílilo a Chester cítil, jak ho někdo zvedl do vzduchu. Byl na hlavní ulici - když se jeho nohy opět dotkly země, vnímal pod chodidly nepravidelný povrch dlažebních kostek.

„Já jsem nic neudělal! Chci jít domů!“

Ztěžka oddechoval a namáhavě lapal po dechu přes hrubý materiál kápě. Dusil se vlastními slinami a slzami, které mu při každém nádechu vnikaly do úst.

„Pomozte mi někdo!“ vykřikl úzkostným hlasem, který téměř sám nepoznával.

Slyšel ale jen rozvášněný dav.

„POVRŠÁCKÁ ŠPÍNA!“

„DEJTE MU OPRÁTKU!“

Jedno z volání nakonec převládlo a ozývalo se stále znovu a znovu z mnoha hrdel.

„ŠPÍNA! ŠPÍNA! ŠPÍNA!“

To křičeli na něj - křičelo na něj tolik lidí! Zvedl se mu žaludek. Neviděl je, a tím to bylo horší. Měl takový strach, až se bál, že se mu udělá špatně.

„ŠPÍNA! ŠPÍNA! ŠPÍNA!“

„Prosím..., prosím, přestaňte..., pomozte mi! Prosím..., prosím, pomozte mi..., prosím.“ Přerývaně a mělce oddechoval a současně vzlykal - nedokázal si pomoci.

„ŠPÍNA! ŠPÍNA! ŠPÍNA!“

Já umřu! Umřu! Umřu!

Tato jediná myšlenka mu probíhala hlavou ve stejném rytmu jako skandování davu. Byli u něj tak blízko - dostatečně blízko, aby

cítil jejich společný zápach a odporný čpící puch jejich společné nenávisti.

„ŠPÍNA! ŠPÍNA! ŠPÍNA!“

Měl pocit, jako kdyby byl na dně studny, uprostřed víru zvuků, výkřiků a uštěpačného smíchu. Už to nemohl vydržet. Musí něco udělat. Musí jim utéct!

Ve slepé panice se pokusil vykroutit svým věznitelům - zmítal se a škubal sebou, ale obří ruce ho jen sevřely pevněji a řev i smích davu při této podívané ještě zesílil. Vyčerpaně si uvědomil, že je veškerý odpor marný, a zasténal: „Ne..., ne..., ne..., ne...”

Ozval se odporný, důvěrný hlas z takové blízkosti, že mluvčí musel mít rty těsně u jeho ucha. „No tak, Chestere, dej se trochu dohromady! Přece nechceš zklamat všechny tyhle pány a dámy, nebo ano?“ Chester poznal hlas Druhého důstojníka, který si očividně užíval každou minutu.

„Ukaž se jim!“ pronesl někdo jiný. „Ať tě vidí takového, jaký jsi!“

Chester byl jako omámený..., ztratil veškerou naději. *Nemůžu tomu uvěřit. Nemůžu tomu uvěřit.*

Na okamžik měl dojem, jako kdyby veškerý pokřik a posměšky ustaly. Jako kdyby se ocítl v oku uragánu, jako kdyby se zastavil samotný čas. Pak ho něčí ruce uchopily za kotníky a za nohy a nasměrovaly ho na jakýsi schod.

Co teď? Zvedli ho na lavici a tvrdě ho přirazili do sedu zády k opěradlu.

„Odvezte ho!“ vyštěkl někdo. Dav radostně zavřeštěl. Ozývaly se nadšené výkřiky a hvízdání.

Ať už ho posadili na cokoli, nyní se dal do pohybu. Měl pocit, že slyší klapot koňských kopyt. Kočár? Ano, kočár!

„Neodvážejte mě nikam! To není spravedlivé!“ škemral.

Začal blábolit a jeho slova přestala dávat smysl.

„Dostaneš přesně to, co zasloužíš, chlapče!“ promluvil hlas napravo od něj téměř důvěrně. Opět to byl Druhý důstojník.

„A i to je pro tebe až moc dobré,“ dodal jiný hlas, který Chester nepoznal, napravo od něj.

Chester se zmocnil neovladatelný třas.

Narovnal se a stále sledoval koleje pod sebou. Klekl si mezi oba chlapce.

„Jste si jistí, že chcete právě tohle?“ zeptal se jich.

Will s Calem se podívali jeden na druhého a přikývli.

„Jsme si jistí,“ řekl Will. „Ale Chester...?“

„Říkal jsem vám, abyste si o něj nedělali starosti,“ odpověděl Imago s úsměvem.

Místnost se chvěla zvukem blížícího se vlaku, jako kdyby jim v hlavách znělo tisíc bubnů.

„Udělejte přesně, co vám řeknu - musí to být dokonale načasované, takže až řeknu, abyste skočili, musíte skočit!“ nakázal jim Imago.

Jeskyni naplnil štiplavý pach síry. Pak, zrovna když řev motoru dosáhl vrcholu, vystřelil studnou vzhůru proud sazí jako nějaký černý gejzír. Zasáhl Imaga přímo do tváře, začernil mu obličej a přiměl ho přimhouřit oči. Všichni se rozkašlali od hustého, palčivého kouře, který zaplavil Kotel a pohltil je.

„PŘIPRAVTE SE...“ vykřikl Imago a hodil batohy do tmy pod sebou. „CALE, SKOČ!“

Cal na zlomek vteřiny zaváhal a Imago ho náhle strčil. Cal se s překvapeným zaječením zřítíl do otvoru.

„BĚŽ, WILLE!“ vykřikl opět Imago a Will se přehoupl přes okraj.

Rychle se kolem něj mihly stěny studny a v další chvíli se s máchajícíma rukama a nohama ocitl uprostřed vířících zvuků, kouře a tmy. Prudká rána mu vyrazila dech a kolem něj vyšlehlo čistě bílé světlo, jehož zdroj ani v nejmenším nechápal. Zdálo se mu, že kolem něj poskakují světelné jiskřičky jako nezbedné hvězdy, a on na kratičký okamžik zauvažoval, jestli nakonec není přece jen mrtvý.

Ležel nehybně, poslouchal dunivé tepání motoru někde vepředu a chvějivý rytmus kol zrychlující soupravy. Na obličejí cítil vítr a sledoval, jak nad ním prolétají dlouhé chomáčky dýmu. *Ne, tohle není žádné průmyslové nebe. Je opravdu naživu!*

Rozhodl se ještě chvíli nehybat a postupně si ověřoval, že je v pořádku - kontroloval, zda nemá nějaké polámané kosti, které by musel přidat k rozšiřujícímu se seznamu zranění. Jakýmsi zázrakem

mu s výjimkou několika čerstvých škrábanců zřejmě nic nebylo.

Ležel na místě. Pokud není po smrti, nerozuměl tomu jasněmu neměnnému světlu, které kolem sebe viděl jako malou polární záři. Pozvedl se na jeden loket.

Po šterku na podlaze vozu se kutálely nespočetné zářící koule o velikosti větších kuliček na cvrnkání, ťukaly do sebe a odrážely se do náhodných směrů. Některé se zachytily v drážkách na podlaze a při dotyku se sousedkami o něco potemněly, dokud se opět neuvolnily, nerozeběhly se po vagonu a nerozzářily se znovu do plného jasu.

Pak se Will ohlédl za sebe a spatřil pozůstatky bedny a slaměné výstelky. Všechno se vyjasnilo. Jeho pád zpomalila bedna zářících koulí, kterou při dopadu roztránil. Poděkoval své šťastné hvězdě a měl sto chutí zavýsknout, ale místo toho si nabral několik hrstí světélka a nacpal si je do kapes.

Vstal a opřel se o stěnu, aby lépe vyrovnával pohyby vlaku. I když se kolem něj valil nepříjemně páchnoucí kouř, uvolněné zářící koule osvětlovaly vnitřek vozu do nejmenších podrobností. Šlo o obrovitý vagon. Musel měřit aspoň třicet metrů na délku a patnáct na šířku - byl podstatně větší než vagony vlaků, jaké Will kdy viděl na Povrchu. Byl postaven ze železných, nahrubo svařených desek. Postranice byly omlácené a pokrývala je rez, jako kdyby vůz už měl za sebou věky častého používání.

Will znovu klesl na kolena do šterku na podlaze a vydal se hledat Cala. Pohyby vlaku jím cloumaly a házely ze strany na stranu. Cestou minul řadu dalších beden vyrobených ze stejného tenkého dřeva jako ta, na niž dopadl, a v přední části vozu spatřil Calovu botu, která spočívala na další řadě beden.

„Cale, Cale!“ vykřikl Will a horečně lezl k bratrovi, který ležel nehybně, až příliš nehybně, uprostřed hromady roztráštěného dřeva. Kabát měl postříkaný něčím vlhkým a tmavým a Will viděl, že není něco v pořádku s jeho obličejem.

Obával se nejhoršího a zavolal na něj ještě hlasitěji. Nechtěl do Cala vrazit pro případ, že by jeho bratr byl vážně zraněný, a proto rychle přešel přes bedny vedle něj. Hrozil se pohledu, který se mu možná naskytne, a pomalu zvedl zářící kouli, aby se podíval na Ca-

lovu hlavu. Cal nevypadal dobře. Tvář a vlasy měl potřísněné červenou kaší.

Will se k němu opatrně natáhl a zrovna se dotkl vodnaté hmoty na bratrově tváři, když tu si všude kolem povšiml rozbitých zelených slupek. A Cal měl na čele dokonce i několik jadérek. Will si přiložil prsty k ústům a ochutnal je. Vodní meloun! U Calova boku stála další poškozená bedna. Když ji Will odsunul stranou, aby měl více místa, vysypaly se z ní mandarinky, hrušky a jablka. Bratr zjevně přistál měkce do bedny s ovocem.

„Díky bohu,“ opakoval Will a jemně zatřásl Calovými rameny, aby ho probral. Bratrova hlava se ale jen bezvládně převalovala ze strany na stranu. Will nevěděl, co jiného by měl dělat, a tak vzal Cala za zápěstí, aby mu zkontroloval tep.

„Nech toho, jo?“ Cal mu vytrhl ruku, pomalu otevřel oči a lítostivě zasténal. „Bolí mě hlava,“ stěžoval si a jemně si přejel rukou přes čelo. Zvedl druhou ruku a zmateně se zahleděl na banán, který v ní držel. Pak zachytil vůni svěžího ovoce všude kolem sebe a nechápavě se podíval na Willa.

„Co se stalo?“ vykřikl přes rachot vlaku.

„No, páni, ty jsi spadl přímo do jídelního vozu!“ zasmál se Will. „Cože?“

„Toho si nevšímej. Zkus se posadit,“ navrhl Will.

„Za minutku.“ Cal byl stále trochu omráčený, ale jinak se zdál být nezraněný, až na několik škrábanců, modřin a koupel v melounové šťávě, a tak Will přešel zpátky přes bedny, aby se tu porozhlédl. Věděl, že by si měli vyzvednout batohy z vozu před nimi, ale nebyl spěch. Imago říkal, že půjde o dlouhou cestu, a kromě toho se Willa opět zmocňovala jeho stará známá zvědavost.

„Jdu to tady...,“ zavolal na Cala.

„Co?“ přiložil si Cal dlaň k uchu.

„Prozkoumat,“ ukázal Will.

„Jasně!“ zaječel Cal v odpověď.

Will prolezl mezi rozsypanými zářícími koulemi na konci vozu a vzeprěl se o zadní postranici vagonu. Podíval se na spojení mezi sousedními vozy a na naleštěný povrch často používaných kolejnic, které se hypnoticky míhaly pod ním. Poté zvedl oči k dalšímu vozu

jen asi metr od něj, a aniž by se zamyslel, přelezl přes postranici. Vzhledem k pohybu vlaku se nejednalo o snadný úkol, ale Willovi se podařilo natáhnout se přes mezeru, chytit se následujícího vagonu a skočit do něj.

Dopadl do vedlejšího vozu a nekontrolované se koulel po podlaze, dokud se nezarazil o hromadu plátěných vaků. Moc k vidění tu toho nebylo s výjimkou několika dalších beden v druhé části vagonu, a tak přelezl dozadu, chytil se za postranici a opět se postavil. Snažil se dohlédnout na konec vlaku, ale kvůli kouři a tmě se mu to nepodařilo.

„Kolik jich tu ještě je?“ vykřikl Will sám pro sebe a přelezl další konec vozu. Jak tento postup opakoval stále znovu a znovu, šlo mu to čím dál lépe, až nakonec dokázal při doskoku udržet rovnováhu a nemusel dělat kotrmelce. Stravovala ho žhavá zvědavost, s níž toužil najít konec vlaku, ale zároveň se i trochu obával toho, co na onom konci objeví. Imago ho varoval, že s největší pravděpodobností bude někde ve vlaku strážný z Kolonie, a tak Will musel postupovat opatrně.

Přeskočil na čtvrtý vůz v řadě a zrovna lezl přes nepromokavou plachtu, když se vedle něj něco pohnulo.

„Co to...?“ Will se vyděsil, že byl přistižen, a kopl do stínu. Kvůli pohybu vlaku se nemohl rozmáchnout takovou silou, v jakou doufal, ale rozhodně do něčeho pod plachtou narazil. Připravil se udeřit znovu.

„Nechte mě být!“ zanaříkal slabý hlas a plachta se nadzvedla. V rohu vozu se krčila nějaká postava. Will okamžitě pozvedl zářící kouli.

„Hej!“ zaprotestoval ten člověk a pokoušel se zastínit tvář před světlem.

Mrkal na Willa a po ukoptěných lících mu stékaly pramínky slz. Za několik vteřin zalapal po dechu, jak poznal Willa, a jeho tvář se roztáhla do nejširšího představitelného úsměvu. Byla to unavená tvář, která ztratila hodně ze své zdravé baculatosti, ale nebylo pochyb, o koho jde.

„Ahoj, Chestere,“ pozdravil ho Will a přisedl si ke starému příteli.

„Wille?“ vykřikl Chester, který pořád nemohl uvěřit tomu, co vidí. Vzápětí z plných plic zvolal znovu: „Wille!“

„Přece sis nemyslel, že bych tě nechal jet samotného, že ne?“ vykřikl Will v odpověď. Uvědomil si, proč ho Imago pořád ujišťoval, že Chester bude v pořádku. Imago věděl, že Chester má být vyhoštěn a poslán do Hlubin právě tímto vlakem. Ten prohnáný mizera to po celou dobu věděl.

Při panujícím hluku se nedalo nijak mluvit, ale Will byl spokojený už s tím, že je zase pohromadě s Chesterem. Zubil se na něj a vyzařovala z něj úleva, že je jeho kamarád v bezpečí. Opřel se o postranici vagonu a zavřel oči. Naplňoval ho povznášející pocit, že z děsivé situace, v jaké se ocitl, povstalo něco dobrého a že se napravilo aspoň něco. Chester je v pořádku! To pro něj znamenalo všechno.

Navíc ještě jede za otcem a zahajuje největší dobrodružství svého života - putování do neprozkoumaných krajin. Doktor Burrows představoval v jeho mysli jedinou část minulého života, ke které se mohl upnout. Byl rozhodnutý, že ho najde, ať už je kdekoli. A pak bude všechno zase dobré. Budou v pořádku: on, Chester a Cal, všichni spolu, s jeho otcem. Ta představa zářila v jeho mysli jako ten nejjasnější maják.

Náhle už mu budoucnost nepřipadala tak skličující.

Otevřel oči a naklonil se k Chesterovu uchu. „Takže zítra nejdeme do školy,“ vykřikl.

Oba vyprskli smíchem, který zanikl v rachotu stále zrychlujícího vlaku, jenž za sebou chrlil černý kouř a unášel je pryč od Kolonie, pryč od Highfieldu, pryč od všeho, co znali, přímo do samotného srdce Země.

Epilog

Jemné sluneční světlo osvětlovalo krásné novoroční dopoledne a bylo tak mírné počasí, jako kdyby nastávalo jaro. Blankytně modrou příkrývkou oblohy, nezastíněnou žádnými výškovými budovami, narušovali jen rackové, kteří v dálce plachtili na teplých stoupajících proudech vzduchu. Nebýt občasného auta, které projelo po silnici podél kanálu, člověk by si mohl představovat, že je někde na pobřeží, možná v nějaké ospalé rybářské vesničce.

Tohle ale byl Londýn a dřevěné stoly před hostincem se začínaly pomalu plnit, jak kouzlu příjemného počasí podléhalo stále více hostů. Ze dveří se vypotáceli tři muži v tmavých oblecích a s bledými tvářemi lidí, kteří pracují v kanceláři, a sedli si se svým pitím. Opírali se o stůl a snažili se přehlučet jeden druhého. Mluvili chraptivými, vykřičenými hlasy jako hašteřící se vrány. Vedle nich seděla úplně jiná skupinka - studenti v džínách a vybledlých tričkách, kteří nedělali skoro žádný hluk. Hovořili spolu téměř šeptem, občas si usrkli piva a ubalili si příležitostnou cigaretu.

Na dřevěné lavici ve stínu budovy seděl o samotě Reggie a pil čtvrté pivo toho dne. Začínal na sobě vnímat účinky alkoholu, ale protože na odpoledne neměl nic v plánu, rozhodl se, že se nebude omezovat. Vzal si hrst smažených rybiček z misky před sebou a zamýšleně je žvýkal.

„Ahoj, Reggie,“ pozdravila ho jedna ze servírek s rukama plnými ma vratce rozestavených prázdných sklenic, které odebírala návštěvníkům.

„Ahoj,“ odpověděl váhavě. Nikdy neměl dobrou paměť na jména jednotlivých barmanek.

Mile se na něj usmála, strčila bokem do dveří a vrátila se dovnitř.

Reggie se tu ukazoval už několik let, ale v poslední době se z něj stal pravidelný zákazník, který se tady zastavoval téměř každý den na svoje oblíbené jídlo - smažené rybičky a hranolky.

Byl to tichý muž, který si hleděl svého. Kromě toho, že dával až přehnaně vysoké spropitné, vyčníval mezi ostatními štamgasty i svým vzhledem. Měl nápadně bílé vlasy. Někdy je nosil jako stárnoucí motorkář svázané do bledého copu na zádech, jindy zase při-

pomínaly srst čerstvě vyšamponovaného pudlíka. Nikdy neodkládal velice tmavé sluneční brýle, ať už bylo jakékoli počasí, a jeho oblečení bylo starého střihu, jako kdyby si je půjčil od divadelní kostymérky. Vzhledem k jeho výstřednímu vzhledu se servírky shodly na tom, že určitě půjde o nějakého vysloužilého hudebníka, o herce „na odpočinku“ nebo třeba i o dosud neobjeveného umělce, jakých se po okolí vyskytovalo plno.

Opřel se o zeď a spokojeně si vzdychl. O kousek dál se objevila útlá dívka s příjemnou tváří a květinovým bavlněným šátkem přes hlavu. Chodila s proutěným košíkem od stolu ke stolu a pokoušela se prodávat drobné snítky vřesu se stonky zabalenými dolobalové fólie - scéna jako vystřižená z viktoriánských dob. Usmál se a pomyslel si, jak je půvabné, že pouliční cikáni ještě pořád prodávají tak nevinné zboží, ačkoli velké společnosti všude kolem na plakátech propagují tak vtíravě svoje výrobky.

„Imago.“

To jméno k němu přivanulo po větru ve stejném okamžiku, kdy zpoza rohu prudce vyrazilo auto s kvílícími pneumatikami. Zachvěl se a podezřívavě se zahleděl na starce, který se belhal s vycházkovou holí po chodníku. Tváře měl porostlé šedivým strništěm, jako kdyby se to ráno zapomněl oholit.

Dívka prodávající vřes prošla i se svým košíkem kolem a Imago spustil oči ze starce, aby si znovu prohlédl lidi kolem stolů. Ne, je jenom trochu nervózní. O nic nešlo. Určitě se mu to jen zdálo.

Položil si misku s rybičkami do klína a vložil si do úst další hrst, kterou spláchl pivem. Tomu se říká život! Usmál se sám pro sebe a natáhl si nohy.

Nikdo si nevšiml, když jeho tělo prohnula náhlá křeč, načež se na lavici zasmíтал s tváří zkřivenou ošklivým šklebem. Dopadl na zem, oči se mu obrátily v sloup a jeho ústa se otevřela, jen jednou, aby se vzápětí naposledy zavřela.

Ještě dlouho před příjezdem záchranky bylo po všem. Zdravotníci se rozhodli, že ho odnesou jen tak, protože z nosítek by jim mohlo to ztuhlé tělo vypadnout. Dav přihlížejících při té podívané zatajil dech. Všichni sledovali, jak bylo Imagovo tělo, zamrzlé jako socha v sedící poloze, naloženo do sanitky. S miskou, kterou Imago svíral v

mrtvých prstech, zdravotníci nemohli dělat vůbec nic - držel ji tak pevně, že ji z nich nedokázali vypáčit.

Chudák starý Reggie. I když jsou zaměstnanci hospod obvykle značně necitliví ohledně zdraví svých hostů, tato smrt jimi skutečně otřásla. Zejména tehdy, když jim úřady zavřely kuchyni a řada z nich přišla o práci. Později se dozvěděli, že prý šlo o nějakou neznámou olovnatou sloučeninu v jídle - jednalo se o zvláštní shodu náhod: o jednu otrávenou rybu mezi miliony neškodných. Jeho tělo se prostě vypnulo a krev se mu kvůli drtivému toxickému šoku vysrážela v žilách jako rychle tuhnoucí malta.

Ohledávač mrtvol se při soudním vyšetřování nepouštěl do žádných podrobností ohledně povahy jedu. Stopy po složitých chemikáliích, které v těle našel, pro něj představovaly záhadu, protože se ještě nikdy s ničím podobným nesetkal.

Pravdu znala jediná osoba - dívka, která sledovala sanitku z protějšího chodníku. Stáhla si z hlavy šátek a zahodila jej do strouhy, se spokojeným úsměvem si rozpustila jako uhlí černé vlasy, nasadila si sluneční brýle a zaklonila hlavu k jasnému nebi. Když kráčela pryč, začala si tiše zpívat: „Sluneční svit..., ty jsi můj sluneční svit...”

Ještě nebyl konec...

Věnujeme tuto knihu našim dlouhodobě strádajícím rodinám a přátelům, kteří nám tolerovali naši dlouhodobou posedlost, stejně jako Barrymu Cunninghamovi a Imogen Cooperové z nakladatelství The Chicken House za jejich neutuchající podporu a za to, že nás vedli ke spořádanému životu. Věnujeme ji i Peteru Straussovi z firmy Rogers, Coleridge and White za to, že pomohl dvojici chlápků, kteří se k němu zatoulali z deště, Kate Eganové a Stuartu Webbovi a také našemu kamarádovi Miku Parsonsovi, který prokázal neuvěřitelnou odvahu.

Ztracený svět PODZEMÍ

SVĚTOVÝ BESTSELLER

Čtrnáctiletý Will žije se svou rodinou v Londýně a spolu s otcem sdílí vášně pro archeologické výkopy a pátrání po zmizelém světě pod zemí. Když Willův otec při objevování podzemních chodeb náhle zmizí, rozhodne se ho Will se svým kamarádem Chesterem najít. Ve sklepe jejich rodinného domu objeví tajnou chodbu a brzy se ocitnou hluboko pod zemí, kde se skrývá temné a děsivé tajemství...

V Británii prodáno přes 100 tisíc výtisků.

Práva na vydání již v 37 zemích. Prodána práva na filmové zpracování.

„Když jsem četl první stránky knihy, měl jsem úplně to samé mrazení, jako po přečtení několika stránek Harryho Pottera. Od samého začátku jsem věděl, že se jedná o skvělý příběh, který má svou vnitřní sílu a bohatou fantazii. Ztracený svět v PODZEMÍ je novou literární hvězdou,“ říká vydavatel anglického originálu a objevitel Harryho Pottera, Barry Cunningham.

Recenze ze zahraničního tisku:

„Nakladatel, který podepsal smlouvu s J. K. Rowlingovou, věří, že našel nového Harryho Pottera. Tentokrát je to archeolog.“
Agentura REUTERS

„Perfektně postavené dobrodružství o čtrnáctiletém chlapci, který objeví svět v podzemí s nadvládou zla.“
THE TIMES

„Přežije tato kniha její propagaci? ANO.“
DAILY EXPRESS

„Velmi dobře vyprávěný a vzrušující příběh, místy velmi strašidelný až krvavý.“
PHILIP ARDAGH, GUARDIAN

„Výborné, výpravné, kniha vás zcela pohltí.“
BOOKSELLER

„Překrásně vymyšlené podzemní vyprávění, které vás kompletně vtáhne do jiného světa.“
PUBLISHING NEWS

